

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRIDES OF THE HYLORR

HUNGER

IN HIS

BLOOD

ZOEY DRAVEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KUNGER)N K)S KAN

TKE KYLORR KİTABININ BR)DES TKREE

ZOEY DRAVEN

Copyright © 2025 by Zoey Draven

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı JoY Author Design Studio'ya ait
Düzenleme Mandi Andrejka tarafından Inky Pen Editörlük
Hizmetleri'nde Formatlama Naomi Lane

Daha fazla bilgi için www.ZoeyDraven.com adresini ziyaret edin.

HUNGER IN HIS BLOOD

Karşılıksız bir aşk. Kırık bir kalp. Çalınmış bir sır.

Kaalium Hanesi'nden Kaldur'u ilk gördüğüm andan beri seviyorum. O, yıldızları görmemi sağlayan bir gülümsemeye sahip, günahkâr derecede çekici, *ilim içen* bir playboy. Vyaan'ın Yüce Lordu olarak, engin gücü ve zenginliği ulusumuzun tamamına yayılmış durumda - ve o yıkıcı derecede yakışıklı olduğu kadar dokunulmaz da.

Ben mi? Ben onun büyük malikanesinde çalışan sıradan bir insanım. Ailesi olmayan bir yetim. Kendi kurgusal hikayelerimin macerasında yaşayan bir hayalperestim. Onun gözünde daha değersiz olamazdım ya da yatağını ısıtan çok sayıda güzel, zeki sosyeteden farklı olamazdım.

İki yıl boyunca benim varlığımdan bile haberi yoktu... Ta ki bir öğleden sonra avucumdaki küçük bir kesik her şeyi değiştirene kadar. Benim onun *kyranası*, kan eşi olduğumu keşfediyor. Onun vampir açlığını ve ırkının vahşi öfkesini yatıştıracak tek dişi. Gördüğüm her rüyanın sonunda gerçekleşeceğini sanıyordum. Kanatlı prensim sonunda gelmişti.

Ta ki Kaldur kalbimi öylesine duygusuzca kırana, yaşadığım her acıyı ve güvensizliği pekiştirene kadar.

Peki ya hatasını anlayıp beni geri kazanmayı kafasına koyduğunda? Ona kalbimi tekrar vereceğimi düşünüyorsa hayatının savaşını verecek.

CONTENT CONSIDERATIONS

Hunger in His Blood, bazı okuyucular için hassas olabilecek bazı temalar ve tasvirler içermektedir. İçerikle ilgili hususların tam listesi için lütfen [buraya tıklayın.](#)

CONTENTS

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49 Sonsöz](#)

[Bülten Teşekkürleri](#)
[Zoey ile Bağlan Ayrıca](#)
[Zoey Draven](#)
[Teşekkürler!](#)
[Yazar Hakkında](#)

CKAPTER L

ER)NA

TVyaan'ın Yüce Lordu'nun kalesinin içinde, sanki yıldız ışııyla boyanmış gibi görünen bir koridor vardı.

Dar koridor, büyük ata evinin Kuzey Kanadı'nda, düzenli olarak tozunu aldığım ve temizlediğim özel bir oturma odasına açılan sessiz bir bölümde yer alıyordu.

Gizemli koridorda bir dizi farklı büyüklükte pencere vardı ve hiçbiri birbirinin aynısı değildi. Biri dairesel, diğeri kemerliydi. Biri dikdörtgen şeklindeydi ve içinden gümüş metal bölmeler geçiyordu, diğeri ise oval biçimliydi. Bir tanesi mücevher gibi yontulmuştu, bir diğesinde ise elmas şeklinde keskin, köşeli çizgiler vardı.

Tüm bu pencerelerin tek ortak noktası camlarıydı. Mavinin en koyu tonları, lacivert ve çivit mavisini boyanmış camlar kesilmiş ve her bir pencerenin içinde birleştirilerek çarpıcı bir renk cümbüşü oluşturmuştu. Mavi camın içine gümüşü yıldız şeklinde mücevherler yerleştirilmişti.

Bu koridor yıldızlı bir gecenin vitray kaleydoskopuydu, sanki sürekli ay ışııyla yıkanmış gibiydi. En güneşli günlerde bile, kalenin bu kısmı en sakin geceler gibiydi.

O gün, ayaklarım mavi ışık havuzlarına daldığında, yıldızların gümüşü şaftları bana doğru uzanırken dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur cama vuruyordu.

Bir sonraki pencereye geçerken uzun bir nefes aldım ve terledim, ağır merdivenimi yeniden yerleştirmek için taşdım. Hilal şeklindeki bölmenin en yüksek noktasına ulaşmak için parmak uçlarımda dengede durarak tekrar yukarı tırmandım. *Keşke Kylorr gibi kanatlarım olsaydı, o zaman bu çok kolay olurdu*, diye düşündüm.

Pencere yıkmak en sevmediğim işlerden biriydi ama evin bu bölümünde bunu hiç dert etmedim. Biraz cereyanlı olsa da sessizdi ve Maudoric bana onaylamayan keskin bir bakış atmadan kendi kendime mırıldanabiliyordum, gerçi onun her zaman böyle baktığına biraz ikna olmuşum. Ağzının sert bir çizgi halinde kısıtılmadığını hiç görmemiştim.

Bardağı parlatırken aklım başka yerlere kaydı. Kavelyn'i ve onun maceralarını, şu anda üzerinde çalıştığım hikâyeyi düşündüm. Vahşi gece ormanının derinliklerindeki ısıtlı kristal mağaraları düşündüm ve bu koridordaki yıldızlar gibi parıldayan mücevherlerle çevrili olarak nasıl hissedeceğini merak ettim. Onları almak ister miydi? Hırsızlık Noxillian yasalarına aykırı olsa ve ölümle cezalandırılrsa bile onları zavallı köyüne geri götürmek ister miydi? Mağaradaki mücevherlere ne isim verebileceğimi merak ettim. Yoksa onlar kristal miydi? Mücevherler ve kristaller aynı şey miydi? Noxily Krallığı'nda böyle düşünülebilirler miydi? Aynı şey *olabilirler* diye düşündüm.

Hikâyelerin güzelliği de buydu zaten, her şeyi mümkün kılabiliyordum.

Kaşlarımı çattım. Mağara ışığı çizimlerimde nasıl yansıtılacaktı? Kavelyn'in yüzünde nasıl bir ifade olurdu? Huşu mu? Yoksa üzüntü mü? Kalbi daha yeni kırılmıştı elbette. Hem de çok kötü bir şekilde.

İçimi çektim. Pencere bezini omzuma attım ve ellerimi önlüğümün derin ceplerine soktum. Velle temizlik yaparken neden böyle "hantal, çirkin bir şey" giydiğimi hiç anlamamıştı. Çünkü sıradan bekçi üniformalarında cep yoktu, sadece kemer vardı ve defterimle kalemlerimi orada zor tutuyordum. Maudoric önlüğümü "mantıklı" olarak nitelendirmişti, özellikle de ona temizlik malzemelerini ve yedek bezleri taşımaya yardımcı olduğunu söylediğinde. Bu yüzden Baş Gardiyan onu giymeme izin vermişti.

Defterimi çıkardım ve deri kordonu çözdüm. Malzeme o kadar yıpranmıştı ki parmak uçlarımin altında esnek ve pürüzsüz hissediyordum. Arka sayfalardan birini çevirdim -bu defter neredeyse dolmuştu- ve *Syndras'a Sorulacak Şeyler* başlıklı mevcut listemin altına yazdım: *Kristaller ve mücevherler aynı şey midir?*

Büyüyen listeye baktım. Kısa bir süre düşündükten sonra bir tane daha ekledim: *Kalp kırıklığı nasıl hissettirir?*

Syndras bunu bilirdi. Kesinlikle. Neredeyse seksen yaşındaydı. Ve eğer bilmiyorsa... o zaman belki de kütüphanede daha fazla araştırma yapılması gerekiyordu.

Sayfayı çevirdim, o sabah Vyaan topraklarında şafak sökerken, parmaklarını altından geçirerek yaptığım bir çizime göz gezdirdim

Yıpranmış pencere perdem.

Dağınık bir taslaktı, bir hayalin peşinden koşarken çaresizlik içinde yarı yarıya çizilmişti. Ama lekeli çizgilerinde onu görebiliyordum. Gururlu burnu ve hançer gibi elmacık kemikleri. Altlarındaki yumuşatılmış gölgeli çukurlar onları daha da ölümcül kılıyordu. Siyah çelik gibi kıvrımlı, kalın boynuzları. Dış yanağının ortasından ağzına kadar uzanan sert yara izi. Dolgun dudaklarının büyüleyici sırtışı, keskin dişleri alt dudaklarına batıyordu.

Kendiminkini ısırdım, bir özlem nabızı hissettim ve tekrar iç çektim. Onun hayaline dalıp merdivenin en üst basamağına oturdum, cebimden bir kalem çıkardım ve dalgınlıkla arkasındaki siyah kanatlarının dış hatlarını çizdim - bu sabah kahvaltı çağrılmadan önce bitiremediğim bir şeydi bu. Defterimin küçük sayfaları geri kalanının hakkını veremeyeceği için onu sadece belden yukarısını çizmiştim.

Renkli olmayabilirdi, sadece kalemlerimle karakalem bir taslaktı, ama hafif bir elle gölgelendirilmiş gözleri gerçeğe nispeten yakındı. Gümüş havuzlar gibi gözler. Huzursuz ruhların beslenebileceği *zylarrrlar* gibi gözler. Sadece, ne zaman gözlerini görsem, sanki *benden* besleniyorlarmış gibi hissediyordum. Her seferinde ruhumdan, kalbimden bir parça alıyorlardı.

-Gerçi bu sadece benim hayalimdeydi.

Kaalium Hanesi'nden Kaldur. Vyaan'ın Yüce Lordu.

Aşık olduğum Kylorr erkeği. İki yıl önce ilk görüşte beni etkileyen aptalca, aptalca, umut dolu bir aşk. Yağmurlu bir günde - tıpkı bunun gibi - onun ambarında çalışmaya gelmişim.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorlamadan önce gözbebeklerinin dış hatlarını kararttım, üzerlerinde oyalandım.

Son sayfaya, Syndras için hazırladığım listeye geri döndüm, gözlerim not aldığım son sorunun üzerinde gezindi.

Sevdiğiniz erkek varlığınızdaki bile haberdar değilken kalp kırıklığı nasıl bir duyguydu?

"Ne yapıyorsun, Erina?" diye yumuşak bir tıslama geldi. Başımı kaldırdım, refleks olarak defterimi kapattım, Velle'ye bakarken kordonu sıkıca sarmıştım bile. "Batı kütüphanesinde bana yardım etmen gerekiyordu, unuttun mu?"

"Oh!" dedim. "Özür dilerim, öğle yemeğinden sonra sanıyordum." "Öğle yemeğinden sonra. Kaçırdın."

Gözlerimi kırıştırdım ve şimdi ona odaklandığım için midemin guruldadığını fark ettim. Bu koridorda olmanın bir başka özelliği de zamanın yavaşlamasına neden olmasıydı. Kalenin bu bölümünde çok sayıda ruh olduğundan, bu koridorda bile bir *zylarr* yerleştirmenin faydalı olacağından şüpheleniyordum.

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım," dedim basitçe, Velle yaklaşırken ayağa kalkana kadar merdivenden manevra yaptım. Defterimi önlüğümün içine soktum ve onun gözlerinin bu hareket üzerine daraldığını izledim.

Koyu mavi saçları gevşek bir örgüyle geriye toplanmıştı. Bekçi dostum ve arkadaşım bir melezdı; babası yarı-Kylorr'du ama annesi tamamen insandı. Saçlarının güzel rengi babasından aldığı tek şeydi. Velle'nin kanatları yoktu, gözleri benimkiler gibi insan kahverengisiydi ve boynuzları daha bebekken tomurcuklanmış ama hiç büyümemişti. Baş bandı olarak kullandığı kumaş bir eşarpla gizlemeye çalıştığı, hala mevcut olan şişliklerden utandığını biliyordum.

"Daha pencereleri bile bitirmedin," diye homurdandı Velle, camları Maudoric'in yapacağını hayal ettiğim gibi inceliyordu: zeki bir hoşnutsuzlukla. "Odaklanmazsan başın belaya girecek."

Bunun gelecek haftaki akşam yemeği partisiyle ilgili olduğunu biliyordum. Vyaan soyluları, yakın aile dostları ve seçilmiş birkaç misafir neredeyse her ay Kaalium Hanesi'nden Kaldur ile yemek yemeye gelirdi. Maudoric bu etkinliklere yardımcı olacak bekçileri her zaman özenle seçerdi ve Velle de her zaman kendine görev edinmişti. Çünkü Vyaan'ın en varlıklı ve nüfuzlu kişileri tarafından görülecekti.

Sanırım ikimizin de aşka dair arzuları vardı.

Sadece çok farklı bir tür, diye düşündüm melez güzelliğe bakarken.

"Kütüphane için özür dilerim," dedim önlüğümün içinde defterimin ağırlığını hissederek. "Buradaki işimi bitirip seni bulmaya geleceğim."

"Zahmet etme," dedi Velle, kelimeler diken diken olmuştu. "Ama Maudoric konusunda yine seni korumayacağım."

Topuklarının üzerinde dönmesini ve ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde geri çekilmesini izledikten sonra yumuşak bir iç çekiş benden kaçtı. Kendimi kötü hissettim. Dikkatimi dağıtan hayallerim başımı sık sık belaya sokardı. En yakın arkadaşım Luc her zaman ayaklarımı yere sağlam basmaya çalışmam gerektiğini, aksi takdirde Kryn'nin acımasız atmosferine doğru süzulebileceğimi söyleyerek şaka yapardı. Süzülüp giderken yıldızlara el sallamamı söylerdi.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ama bu gülümseme, Luc'u ne kadar uzakta olursa olsun özlemenin verdiği melankoliyle birleşti.

Yıldız ışığının aydınlattığı koridora baktım, neredeyse bitirmek üzere olduğumu görmekten memnundum. Eğer bitirmek için acele edersem, belki de Velle'ye bugün için kalan işlerinde yardım edebilirdim. Belki o zaman sözümü tutmadığım için beni affederdi.

Kararlılık omuzlarımı geriye itti ve merdiveni bir sonraki pencereye taşıdım. Ancak tam yerine oturttuğumda bir şeyin kırıldığını duydum.

Yerden fırlayan camların çıkardığı o eşsiz ses, özel oturma odasının bulunduğu yönden geldi. Kaşlarımı çattım, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu çünkü günün bu saatinde kalenin bu kısmında kimse bulunmazdı.

Belki de bir cereyan bir şeyi devirmişti, diye düşündüm sonra, ona doğru odadaki tüm eşyaları kataloglamaya başlamıştım bile, temizlik yaparken sık sık hayranlıkla baktığım el boyaması çiçekler ve sarmaşıklarla süslü orman yeşili vazo olmamasını umuyordum. Olabileceğine dair duyduğum endişe adımlarımı hızlandırdı ve kapalı siyah kapıya ulaştığımda onu iterek açmakta tereddüt etmedim.

Karşı duvardaki kırık çanak çömlek parçalarını aramakla o kadar meşguldüm ki, vahim hatamı çok geç olmadan fark edemedim. Nefes nefese bir inilti ve ardından gırtlaktan gelen bir kahkaha duyduğum anda, gözlerim hala yuvarlak masasının üzerinde duran, tamamen sağlam yeşil vazoya takıldı.

Arkamı döndüm, dudaklarıma bir özür tünemişti bile. Ama dilim kuruyunca boğazımda düğümlendi.

Gümüş gözlerle karşılaştım.

Manzarayı incelerken bir anlık bir süre geçti.

Adı Lydrasa'ydı. Bu bölgedeki eski miras ailelerinden biri olan Azola Hanesi'nin en büyük Kylorr kızıydı. İğne gibi düz siyah saçları, koyu gri teni ve ışıltılı mavi gözleriyle çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Dudakları tenini tamamlamak için koyu çivit rengine boyanmıştı ve şimdi birbirimizi izlerken aynı dudaklar eğlenen bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. Onun arkasında Kaalium Hanesi'nden, Vyaan'ın Yüce Lordu Kaldur duruyordu. Pantolonu kalçalarının altına doğru itilmişti. Lydrasa kadifemsi siyah arkasına doğru eğilmiş, Kaldur'un parmakları kalçalarına batıyordu. arkasında, elbisesi kanatlarının hemen altında kıvrılmıştı.

Yerde paramparça olmuş dekoratif bir cam küre yanlarındaydı; aceleci ve hevesli faaliyetlerinin şanssız bir kurbanıydı.

Göğsümün ortasında yanmanın başladığını hissettim ve hızla gözlerimi kırptırdım, kalbimin yeniden başladığını ve gümbür gümbür attığını hissettim. Dilim ağzımın içinde dönüyordu ve umutsuzca ağlamamaya çalışıyordum.

Kaldur'un gümüş gözleri üzerimdeydi. İfadesini okuyamıyordum. Günün her saatinde takındığı bir maske gibi görünen, her büyüleyici cazibesi yoktu. Ne Lydrasa'nın yakalandığında yaptığı gibi sırtıyordu ne de bunu umursuyormuş gibi görünüyordu.

Neden yapsın ki? Ben sadece onun yerlerini ve pencerelerini temizleyen ve gözlerden uzak kalmak için elinden gelen her şeyi yapan alçakgönüllü bir bakıcıyım.

Lydrasa'nın elleri hareket etti. Kaldur'un geniş avuçlarından birini kavradı ve açıkta kalan göğüslerinden birine götürdü. Parmaklarını meme ucunun etrafına sıkıştırırken boğazından bir inilti daha yükseldi ve kalçalarını geriye doğru savurdu.

"Bunu daha önce şüpheliyim, küçük şey," diye mırıldandı Lydrasa, gözleri hâlâ bende idi. "Ona bir gösteri yapalım mı?"

"Çık dışarı," diye emretti Kaldur'un sert sesi, arzusuyla kalınlaşarak.

Sonra gözleri beni terk etti ve ona çoktan unutulmuş olduğumu fark ettim. Kendini Lydrasa'nın sırtına doğru alçalttı ve alnını kanatlarının üzerine koydu. Kalçalarını güçlü bir şekilde salladı, boğazından çıkan gırtlak sesi gözlerimin dolmasına neden oldu.

"*Raazos*, parfümü çok güçlü," diye güldü Lydrasa ve ardından nefessiz bir inilti duyuldu.

Kaçtım.

CKAPTER s

KALDUR

Lydrasa yere saçılmış cam parçalarının üzerinden geçerken dilini şaklattı. Yumuşamakta olan sikimi tekrar pantolonumun içine sokup siyah bağcıklarını bağlarken ona kenarlı bir sırıtış attım.

Sıkıca, böylece aşk dolu sevgilim beni ikinci bir tur için ayartmaya çalışmayacaktı. "Çok yıkıcı," diye yumuşakça azarladı, karanlık yüzünde nazlı bir gülümseme vardı

boyalı dudaklar. "Ama kırılan camların sesini çok seviyorum. Bir müzikalitesi var, özellikle de keskin, sabırsız inlemeler eşlik ettiğinde."

Sözlerini duymazdan geldim. Zihnim kısa bir süre sonra kardeşlerimle yapacağım toplantıya kaymaya başlamıştı bile. Derimin altındaki uğultu orgazmın etkisiyle hafiflediğine göre artık odaklanabilirdim. En büyük kardeşim Azur, House Kaalium'un son kırk yılda üzerinde çalıştığı en büyük altyapı projelerinden biri olan Güney Yolu hakkında bilgi almak isteyecektir. Yol tamamlanmak üzereydi ve-

Bir şey düştü ve paramparça oldu. Cam küre gibi yüzlerce parçaya ayrılmamıştı ama süslü yeşil bir vazoya benzeyen bir şeyin büyük, sivri parçalarını gördüm.

Lydrasa görmezden gelinecek biri değildi. Vazonun yerleştirildiği yuvarlak masanın yanında durdu ve parmağıyla artık boş olan yüzeyde gezindi.

"Çok güzel," dedi ama mavi gözlerini bana dikmişti. "Bir senfoni gibi."

Keskinleşen gülümsemem göğsümde patladığını hissettiğim öfke sarsıntısını yalanlıyordu. İnsan bakıcının sürdüğü parfüm hâlâ burnumun seğirmesine neden oluyor, öfkemi daha da artırıyordu. "Yeter, Lydrasa. Bakıcılarımın senin pisliğini temizlemekten başka yapacak yeterince işi var."

"Velle ," diye önerdi kaşlarını çatarak.

"Velle kim?" Homurdandım, kapıya işaret etmeden önce bir elimi boynuzumda gezdirdim. "Sizi geçireyim. Yakında bir toplantım var, o yüzden maalesef *Zendra*, gitmen gerekecek."

Zendra, çiçek açması anlamına gelen yaygın bir tatlı isim, kelimeleri yumuşatmak içindi. Lydrasa hem suratını astı hem de kibirlendi ama bunların göstermelik olduğunu biliyordum. Benden sekiz yaş büyüktü, neredeyse üç kez evlenmişti ve Vyaan'da ve Krynn'in başkenti Laras'ta önemli olan neredeyse herkesi tanıyordu. Yaptığı her şey gösteriş içindi... ya da canı sıkıldığı için.

Ama iyi bir müttefik ve maceracı bir sevgiliden daha fazlası oldu.

İnsan bakıcının bizi fark ettiğinde yüzünde beliren şok ifadesi önüne geldi. Şimdi şehvet ve arzusun sıkışıklığı etrafımdaki yumruğunu gevşettiğine göre, rahatsız edici bir suçluluk hissettim. Eğilimlerimin bekçilerim arasında iyi tartışıldığından emindim... ama bu onlardan birinin buna tanık olmasını istediğim anlamına gelmiyordu. İnsan bakıcı benim emrim altındaydı ve daha dikkatli, daha sağduyulu olmalıydım.

Kardeşlerimden biri olan Kythel'in onaylamaz bir tavırla, "*Kızıışmış bir lyvin gibi sikişiyorsun*," dediğini duyar gibiydim. *Daha kontrollü ol. Burası senin genelevin değil.*

Keskin bir nefes aldım ve sonra Lydrasa'nın koluna girdim. Onu odadan çıkarırken sol kanadı yan tarafıma sürtündü.

"Geldiğime sevinmedin mi?" diye sordu, bu çifte anlam karşısında dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Eşlik etmen her zaman bir zevktir, *Zendra*," diye yumuşak bir şekilde cevap verdim. "Sadece sizi daha fazla ağırlayamadığım için üzgünüm."

Neyse ki Maudoric'i vitray pencerelerin olduğu karanlık koridorun hemen aşağısında gördüm. Sözümüzü kesen insan bakıcıyla konuşuyordu; kalın, koyu kırmızı saçlı ve yanakları her zaman pembe olan bakıcıyla. Buradan bile parfümünün kokusunu alabildiğime yemin edebilirim, bu yüzden geride durdum ve küçük bir kanat çırpışıyla Maudoric'in dikkatini çektim. Kız başını eğmişti, muhtemelen Baş Bekçimden azar işitmişti ama nedenini bilmiyordum. Maudoric'in koridorda koşuşturan kızı kovmasını izledim. Kız arkasına dönüp baktığında gözlerimiz kısa süreliğine buluştu - karanlıkta parıldayan hüznü kahverengi gözler - ve o tanıdık suçluluk kıpırtısı bana geri döndü. Kısa bir süre kaşlarımı çatarak göğsümü ovuşturdum.

Sonra koridor onu yuttu ve gitti.

Amcam Vyaan' sorumluyken, bu bölge denetlemek ve korumak için benim olmadan önce, ondan bir şeyler öğrenmek için kaleyi ziyarete gelirdim. Yumuşak boynuzlu genç bir çocuk olduğumdan beri, her mevsim buraya gelirdim. Ve her mevsim bu koridordan kaçınırdım. Bir kez bile aşağıya inmedim, uzun yoldan gitmeyi tercih ettim. Burada çok fazla kayıp ruh var. Eski ruhlar.

Maudoric ikimizin yanına geldiğinde Lydrasa'yı serbest bıraktım. Baş Gardiyanıma dedim ki, "Lütfen Leydi Lydrasa'yı evine bırak. Bana ihtiyacınız olursa çalışma odamda olacağım."

"Memnuniyetle," diye cevap verdi Maudoric, gülümsemesi kibar ama Azola Hanesi'nin kızına sıkı sıkıya bağlıydı.

Maudoric de en az Kythel kadar kurnaz ve onaylamayan biriydi ve onu bu yüzden işe almıştım. Benim için her şeyi yapacağını bilsem bile, ağzının etrafındaki çizgilerin derinleşmesini izlemek bana keyif veriyordu. Onu bir teyzem gibi sevdim ve kesinlikle onun gibi test ettim. Amcamın yönetimi altında aşçılardan biriydi ve mutfağını şimdi benim kalemi yönettiği gibi yönetiyordu: verimli ve merhametsiz. Tek istisna benim içindi. Kardeşlerim bile bazen onun öfkesinden kaçamazdı.

Gerçi Kythel'in karısı ve kan arkadaşı olan Millie, son ay rüzgârları sırasında ziyarete geldiklerinde ondan hoşlanmıştı. Ama Millie'nin babası ünlü bir aşçıydı ve yemek sevgileri sayesinde birbirlerine bağlanmışlardı. Birbirlerine mektuplar gönderdiklerini, genellikle yemek tarifleri paylaştıklarını biliyordum ve asla duygusal olarak tanımlayamayacağım Maudoric'in mektupları düz ve korunaklı tutmak için en sevdiği kitaplardan birine bastırıldığını da biliyordum.

Maudoric ve Lydrasa karanlık koridordan aşağı inerken, ben de diğer koridordan aşağı indim, düşüncelerim çoktan kardeşlerimle buluşmama dönmüştü.

Çalışma odama geldiğimde, zaten geç kaldığımı bildiğim için hemen Halo orb'umdaki Com çağrısına bağlandım. Masama oturmadım. Bunun yerine ayağa kalktım, volta attım, şimdiden derimin altında uğultunun başladığını hissediyordum. Hayal kırıklığına uğramıştım ama bunu görmezden gelmeye çalıştım. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Yaklaşık iki yıl önce başlamıştı ve beni sürekli gergin hissettiriyordu. Şifacılarla ve mistiklere danışmıştım. Sistemimden atmaya çalıştım - ki bu kısa bir süre işe yaradı. Kan verenlerden çeşitli kanlar almayı denedim; bu da kendimi tıka basa doyursam bile işe yaramadı. Kuzeydeki Kaazor'dan kaçak olarak getirilen bitkisel karışımları denedim. Bolca sigara içmeyi denedim.

Güney'in en güçlü biralarını içerek. Seks dışında hiçbir şey sakinleşmesine yardımcı olmadı... ve o zaman bile sadece birkaç dakikalık bir rahatlama oldu.

İlk ortaya çıktığında, kan hastalığı olabileceğini düşünmüştüm - annemin öldüğü hastalık. Özel olarak test yaptırmıştım ama sonuçlar negatif çıkmıştı.

Geçen yıl pes etmişim. Fırsat bulduğum her yerde ve her zaman rahatlıyordum çünkü seks bana yardımcı olan tek şeydi. Ve eğer Kythel seçimlerimi onaylamamak isterse, o zaman bunu görmezden gelirdim. Bunun nasıl bir his olduğunu asla anlayamazdı.

Sözü açılmışken, onun çalışma odama girdiğini gördüm. Kardeşlerimin geri kalanı da onun ardından içeri süzülüler, ta ki hepimiz yeniden bir aradaymışız gibi hissedene kadar. Azur, en büyüğümdü - gerçi Kythel'den sadece birkaç dakika büyüktü. Thaine, en yakın olduğum kardeşi ama birbirimize daha zıt olamazdık. Ve Lucen, kardeşlerin en küçüğü, yine de onu her zaman hepimizin en iyisi olarak gördüm.

"Geç kaldın," dedi Kythel iç çekerek.

Kenarlı da olsa gülümsedim. "Başka bir işle meşguldüm. Özür dilerim."

Kythel homurdandı. "Aksi takdirde nişanlı" ifadesinin ne anlama geldiğini biliyordu.

Kardeşlerimin izdüşümlerini tararken onu görmezden geldim. "Kalia nerede?"

Tek kız kardeşimiz.

Azur okunamayan bir ifadeyle, "Uzakta," diye cevap verdi.

Kaşlarımı çattım. "Yine mi?" Lucen'a döndüm. "Nereye kaçıp duruyor?"

Lucen ve Kalia birbirlerine çok yakındı; ancak Kalia Laras'ın başkentinde, Azur'un kalesinde yaşamayı seçmişti.

"Büyükbabamın adasına gidiyormuş. Gümüş Deniz'in ötesine," dedi Lucen. "En azından bana söylediği buydu."

"Neden?"

Omuz silkti. "Orada kendini Anne'ye bağlı hissettiğini söyledi. Atalarımıza. Bahçede çalışıyor, daha fazla yıldız ağacı çiçeği dikeyiyor çünkü onların öldüğünü söylüyor."

Bu uğultu öfkemle birlikte büyüdü, yine de onu sıkı sıkıya kilitledim.

Gözlerime karşılık veren Thaine'e baktım. Aynı düşüncüyü paylaşıyorduk ve o araya girerek şöyle dedi: "Onu kaleden bu kadar uzağa bırakmanın akıllıca olduğunu sanmıyorum Azur. Özellikle de Zyre ile olan tehditten sonra. Hepimiz onun ne yaptığını biliyoruz."

istiyor. *Onun*. Sınırlarımızdan uzakta savunmasız durumda. Kaazor'a güvenmiyorum ama savaş yaklaşırken... onu yakınımızda tutmalıyız."

"Bunu bir de kız kardeşine anlatmayı dene," dedi Azur. Ses tonu Thaine'inkine benziyordu -mantıklı ve sabırlı- ama Azur'un yüz ifadesinde altta yatan ısırtığı gördüm. "Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmaz. Sence ona kalede kalması gerektiğini söylesem nasıl tepki verirdi? Muhafızlarla birlikte? Deliye dönerdi."

Lucen, "Zyre'nin tehdit ettiği şeyi ona söyleseydik, anlayabilirdi," diye düşündü. "Ama onu karanlıkta bıraktık, ki ben yine aynı fikirde *değildim*. Kız kardeşime yalan söylemeyi sevdiğimi mi sanıyorsun?"

"Sence var mı?" Kythel sordu. "Ama bu Kalia'nın ötesine geçiyor. Bu tüm Kaalium'u, *tüm* vatandaşlarımızı ilgilendiriyor."

"Ve sen de Kalia'nın bunu anlamayacağını düşünerek onu aşağılıyorsun. Kaalium'a yardım etmek anlamına gelse yarın Zyre ile evlenirdi," diye karşı çıktı Lucen.

Azur, "Biz de bunu önlemeye çalışıyoruz," diye . "Sence içimizden biri tek kız kardeşimizin kendi babasını *öldüren* deli bir Kaazor'la evlendirilmesini ister mi?"

Denizin ötesindeki düşmanlarımız arasında bir savaş planını ortaya çıkarmıştık; Thryki ve Dyaar, sevgili vatanımız Kaalium'a bir saldırı planlamak için güçlerini birleştiriyorlardı. Kuzeydeki Kaazor tek müttefikimiz olabilirdi ve Zyre onların kralıydı. Onunla bir ay önce tanışmıştık ve bize bir savaş bağı teklif etmişti ama hepimiz savaş bağlarının genellikle kan ve evlilikle mühürlendiğini biliyorduk. Kaazor ve ejderhaya benzeyen canavarları *kyriv* yanımızdayken Thryki ve Dyaar düşecekti.

Bir savaşı hızlı bir şekilde sona erdirebilir, hatta belki de tamamen önleyebiliriz. Bu kaç kişinin hayatını kurtarır?

Ama bunun bedeli Kalia olacaktı.

"Yeter," diye araya girdi Thaine, kanatları parlıyor ve sesi aramızda yükselen gerilimi kesiyordu. Hepimiz birbirimizi seviyorduk -tabii ki seviyorduk- ve ben burada, bu çalışma odasında herhangi biri için ölebilirdim. Onların da benim için aynı şeyi yapacağını biliyordum. Ancak bu toplantılar genellikle tartışmalar ve atışmalarla sonuçlanırdı. Thaine -hatta ben bile- belki de tek ortak noktamız olan barışı korumaya çalışırdık.

Ama aile aileydi. Aile *her şeydi*. Annemiz bize bunu öğretmişti.

Pençelerimi avucuma batırdım ve derimin uğuldadığını hissettim. Lydrasa'nın hâlâ kalede olup olmadığını ya da daha uzun süre kalabilmek için Maudoric'le birlikte mutfaklara girmeyi başarıp başaramadığını merak ettim. Onu yakalamak için hâlâ zamanımız olabilirdi.

Kythel'in buz mavisi gözlerini yakaladım. *Azur'un ateşine karşılık buz.* Annemiz Kythel için hep böyle derdi. Bunu iltifat olarak söylerdi. Her zaman dengeye inanırdı. Denge güzeldi ve sevgili ikizleri de olabilecekleri kadar dengeliydiler. Kythel Azur'u kontrol altında tutuyordu, tıpkı hepimize yaptığı gibi ve Azur da Kythel'e... her zaman böyle duygusuz, soğuk bir hıyar olmaması gerektiğini hatırlatıyordu.

Kythel'in gözlerinin içine baktığımda, ani gülümsemem daha çok yüz buruşturmaya benzedi.

Daha fazla kontrol sahibi ol, derdi. Belki de bir kez olsun onu dinlemeliydim.

KARDEŞLERİMLE TOPLANTI SONA ERDİĞİNDE -BİZ

Kalia hakkındaki yüzüncü tartışmamızdan sonra Güney Yolu inşaatıyla ilgili konuya bağlı kalarak Lydrasa'yı aramaya gittim. Ama onun yerine Maudoric'i mutfakta tek başına çayını yudumlarken bir bakıcının öğleden sonra yemeğinden kalan bulaşıkları yıkamasını izlerken buldum.

"O kadar da zor değil, Velle," diye azarladı Maudoric. "Kenarlardaki gümüşe dikkat et."

Lydrasa'nın bir Velle'den bahsettiğini hatırladım. Kadına baktım - koyu mavi saçlı melez bir kadındı - içeri girdiğimi görünce gözleri büyüdü, ıslak elleri saçlarını düzeltmek için saçlarına gitti. Güzeldi ama... Onu şimdi hatırladım. Aç gözleri vardı ve bu yüzden uzak durmuştum, tek hırsı statü ve zenginlik olan bir kadının işaretlerini tanımıştım. Bir *Kyzaire* ona her ikisini de verebilirdi ve ben güzel bir bakıcının tuzaklarına düşecek kadar aptal değildim. Amcam öyle yapmıştı ve bu ona *her şeye* mal olmuştu. Bu dersi çok iyi hatırlıyordum.

Lydrasa gitmişti. Ama sonra bekçiye hatırladım. Önce bir şey yapmam gerektiğini hatırladım, dikkatimi dağıtacak kadar tatsız bir şey. *Özür dilemek.*

"*Vaan,*" diye küfrettim nefesimin altında. "Maudoric, daha önce konuştuğun bekçi nerede? Koridordaki mi?"

Maudoric alışan bekçilerin isimlerini bilmememi onaylamıyordu. Kendimi savunmam gerekirse, sayıları çok fazlaydı ve işlerini o kadar iyi yapıyorlardı ki, Baş Bekim ve bana yemeklerimin çoğunu servis eden Leeta dışında tek bir tanesini bile nadiren görüyor ya da onlarla etkileşime giriyordum.

"*Erina*," diye başladı Maudoric, "siz ve Azola Hanesi'nin Leydisi'nin bulunduğu özel oturma odasındaki kırık camları temizliyor."

O rahatsızlık hissi geri döndü.

Maudoric'e sırttım, dudaklarımı yanağına bastırmak için eğildim. Tepki vermedi, ancak bir glmseminin kaçak kenarını yakaladığıma yemin edebilirim. "Bana hatırlattığın için teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım ben?"

"Yok ol," diye mırıldandı. İfadesi soğukkanlılığını korusa da bu onun alay etme versiyonuydu.

Kıkırdadım ve Kuzey Kanadı'na giden ana merdivenlerden kaçınarak mutfaktan ıktım. Onun yerine Doğu Kanadı' dolaştım. Tanıdık kapının önünde durduğumda, burnum parfmden yandı - baharatlı ve yine de güçlü çiçeksi bir şey.

Bekçinin -*Erina*, kendime hatırlattım- içeride olduğunu. İyi oldu. Artık onu bulmak zorunda değildim.

CKAPTER 3

KALDUR

W Odaya girdiğimde, onu görmesem de keskin bir burun çekme sesi duydum.

"Erina," diye seslendim, gözlerim onu gözden saklayan yüksek arkalıklı sandalyeye odaklanmıştı.

Boğazının düğümlendiğini ve yanaklarını okşuyormuş gibi bir ses çıkardığını duydum. Kaşlarımı çattım.

Koyu kıvıll saçlarından bir taç sandalyenin arkasından fırlamış, omzunun üzerinden sarkan dağınık bir örgüye dönüşmüştü ama yine de saçlarından kopan birkaç vahşi, dalgalı dalın önüne geçememişti. Gözleri -şimdi cam gibi kahverengi- inançsızlıkla irileşmişti ve yüzü parlak pembeydi, yuvarlak yanaklarında ve boynunda benek benek lekeler vardı.

O... *ağlıyordu*. Tekrar göğsümü ovuşturdum, kanatlarım bu bilgiyle arkamda biraz huzursuzlaştı.

"Kaldur," diye nefes nefese selam verdi ama diz çöktüğü yerden kalkamayacak kadar şok olmuş görünüyordu. Durakladım, adımın dudaklarından dökülmesi sarsıcı ve şaşırtıcıydı. Yüzü daha da kızardı ve hemen düzeltti: "*Kyzaire*. Özür dilerim. Öyle demek istemedim..."

Kyzaire, Kryn dilinde "Yüce Lord" anlamına gelen bir kelimeydi. Kendi gerçek isimden daha çok duyduğum saygılı bir terimdi.

Doğrusu, kendi adımın şokunu ondan duymayı tercih ederdim. Ferahlatıcıydı. Beklemediğim bir şeydi. Tam olarak yasak olmayan ama yasağın sınırlarını zorlayan bir şey... ve bu da ilgimi çekti.

Yine de yaklaştıkça burun deliklerimin yanmasını görmezden gelemiyordum. "Size bir şey sorabilir miyim?" diye sordum.

Başını salladı, ancak tam olarak *orada* değilmiş gibi görünüyordu. Sanki birdenbire bu odada nasıl belirebildiğimi ya da bu odada nasıl birlikte olabildiğimizi anlayamıyordu.

"Neden o berbat parfümü kullanıyorsun, Erina?" Sözlerimin acısını hafifletmek için ona küçük bir gülümseme göstererek sordum.

Cam gibi gözlerini kırıştırdı. Gerçekten de çok güzel olduğunu fark ettim, o masum haliyle, ki hiçbir zaman benim tipim olmamıştı. Ve bir bakıcı olması, kardeşlerimin farklı eyaletleri ziyaret ettiğimde *bakıcılarıyla* yaptığımı inandıkları şeylere rağmen, onu kesinlikle sınırların dışında bırakıyordu.

Emrindeki insanlara bakmak bir Yüce Lord'un sorumluluğuydu. Sırf bu nedenle ne kendi evimde ne de kardeşlerimin evinde asla bir bekçiyle ilişkiye girmezdim. Her ne kadar son birkaç yıl içinde bazı soylu hanelerde yolumu bulmuş ve farklı eyaletlerde kendime düşen payı almış olsam da, bunlar her zaman kendi kalemin dışında olmuştu.

"Benim... benim parfümüm mü?" diye tekrarladı, yavaşça kendine dönüyormuş gibi görünüyordu. "O bir hediyeydi. Her gün kullanacağıma söz vermiştim. Kylorr için bu kadar... bu kadar bunaltıcı olduğunu fark etmemiştim. Daha iyi - bizden çok daha iyi duyularınız var. Sadece ucuz, görüyorsunuz. Başka bir şeye parası yetmedi. Ve ben bunu hiç umursamadım."

Ah. Kendi sevgilisi o zaman.

"Ve kokusu, bana Noxily'nin bahçe ormanlarının nasıl koktuğunu hayal ettiğimi hatırlatıyor."

Onu izlerken kaşlarım çatıldı. Noxily mi? Bu gezegen dışı bir yer miydi? Hiç duymamıştım ve pek çok yer duymuş, pek çok yeri incelemiştim.

"Noxily?"

Bekçinin yüzü daha da aydınlandı ve bunu söylemek istemediğini hissettim. "Noxily benim bir dünyam."

Kaşlarım kalktı ve kollarımı göğsümde birleştirdim, göğsümde bir eğlence titreşimi oluştu. "Senin bir dünyan mı? Çok var mı?"

"Hayır, ben hikayeler yazıyorum. Resimli hikayeler. Kendi çizimlerimle. Bunu çocukluğumdan beri yapıyorum. Noxily benim yarattığım bir dünya. Aslında Luc ve ben yarattık. Tüm bu şeyleri hayal ederdik ve büyüdükçe büyüdü. Ve daha fazlası oldu. Ve birdenbire her şey, nasıl atlattığımız haline geldi. Ve..."

Sözünü kesti ve ben bakışlarımı ona dikmiş, ağzının kelimeleri nasıl şekillendirdiğini, kirpiklerinin nasıl aşağıya indiğini, boynundaki kızarıklığın nasıl büyüdüğünü izlerken buldum kendimi. Onu tekrar inceledim... ve sonra tekrar, aradığımı bile bilmediğim bir şey bulmaya çalıştım. Kaşlarımı çattım.

"Özür dilerim, *Kyzaire*," dedi ve bana, sanki ortadan kaybolmak, benden uzaklaşmak için her şeyi yapabilecekmiş gibi, hem silahsızlandırarak kadar parlak hem de hafif çaresiz bir gülümseme attı. Dudaklarım aralandı, daha önce hiç böyle bir gülümseme görmemiştim.

Ve birden aklım Erina'ya, yanımda çalışan bu bekçiye takıldı ve kaldı. Bu olduğunda korkardım çünkü dikkatim bir şeye takıldığında onu bırakmazdım.

"Camı temizlemeyi neredeyse bitirdim, ama daha sonra geleceğim-"

"Hayır," dedim çabucak. "Kal." İrkilmiş görüldüğünde gülümsedim.

"Lütfen."

Gözleri benimkiler arasında gidip sonra sanki kendini hatırlıyormuş gibi uzaklaştı. "Elbette, *Kyzaire*."

Neden orada olduğumu hatırladım.

"Erina. Bana bak," diye sordum. Yavaşça bakışlarını kaldırdı, ama bakışları şaşkındı. "Öğleden önce olanlar için senden özür dilemek istiyorum."

Yanakları daha da kızardı, bir insan için mümkün olabileceğini düşündüğümünden daha fazla kızardı. "Gerek yok-"

"Ama var," dedim. Bekçilerden özür dilemenin benim haddime olmadığına inananlar olabilirdi. Ama ben annemin oğluydum ve aksini düşünüyordum. "Kalenin bu bölümünde kimsenin olduğunu bilmiyordum. Daha tedbirli olmalıydık ve seni rahatsız bir duruma soktuğum için özür dilerim, bekçilerimden biri olarak asla sokulmaman gereken bir duruma. O meşhur sis dağıldı ve ben bunu nasıl idare ettiğim konusunda utanıyorum."

Erina'nın dudakları bana bakarken aralandı. "Ne

oldu?" Uzun bir sessizlik anından sonra sordum.

"Bir şey yok. Sadece... daha önce kimse benden özür dilememişti. Bu çok garip. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Dudaklarım kıvrıldı ama ardından bir hüznün çiçeği açtı. "Genellikle özrü kabul etmeye ya da reddetmeye karar verirsiniz."

"O zaman kabul ediyorum," dedi yavaşça. "Ama özür dilemeye gerek yok. Düşüncelere dalmıştım ve odaya kimsenin girdiğini görmedim, bu yüzden

kapıyı çalmak için. Burası senin evin, *Kyzaire*. Dilediğin gibi tadını çıkarmakta özgürsün."

Tatlı bir duygu ama yine de...

"İşte burada yanılıyorsunuz. Burası bana ait olabilir ama sen de dâhil olmak üzere birçok kişiyle paylaşıyorum. Bu bir daha olmayacak," dedim ona. Bakışlarım yere, Lydrasa'nın bilerek kırdığı yeşil vazodaki kırık çömlek parçalarına kaydı. "Dur sana yardım edeyim."

Çömeldim ve avuçlarımın kenarlarıyla parçaları büyük bir yığın halinde süpürmeye başladım.

"Hayır, sorun *değil Kyzaire*. Ben yaparım," dedi Erina çabucak. "Israr ediyorum."

"Sadece benim bir sistemim var," diye devam etti, karşımda çömelirken sesi gergindi. "Parçaları sıralıyorum, anlıyor musun?"

Bakışlarım, aslında tuhaf bir şekilde gruplanmış olan küçük yığına kaydı. Kaşlarımı çatarak ona bir kez daha baktım. "Sen... parçaları mı ayırıyorsun?"

"Tamir etmeye çalışacağım," diye cevap verdi, bir kez daha burnunu çekerek büyük bir parçayı elimden kaptı ve topladığı gruptaki başka bir parçanın yanına yerleştirdi. Dudaklarım neredeyse kıpırdadı.

"Maudoric'e onu bir başkasıyla değiştirmesini söylerim, zahmet olmaz. Buraya kimse gelmiyor bile," diye geçiştirdim.

"Ama biliyorum," dedi sessizce. "Ben... Bu benim en sevdiğim vazoydu."

Bu yumuşak itiraf beni duraksattı.

"Bu yeşil," dedi bana daha büyük bir parça uzatarak. "Çok güzel, sence de öyle değil mi? Daha önce benzerini hiç görmemiştim. Benzersiz bir şey. Çivit mavisi ve yumuşak altının tuhaf bir karışımı, belki biraz da kestane rengi."

Gözlerim, bana yeşilin herhangi bir tonu gibi görünen yeşili inceledi. Ama farkına varmaya başlamıştım. "Vazoyu saklamak istiyorsun."

Yanakları tekrar doldu. Aceleyle şöyle dedi: "Çalmak için değil! O kalede kalacak. Ayrıca... biraz kırılmış olsa bile, bu yeniden güzel olamayacağı anlamına gelmez."

Biraz kırık mı?

Güldüm, içimden kopup gelmiş gibi hissettiren gürültülü bir kahkaha attım. Gülüşüm kesildiğinde, onun sertçe yutkundüğünü duydum.

"O halde onları nasıl sıralamamı istersiniz?" Az önce bana verdiği parçayla süpürdüğüm yığını işaret ederek sordum.

", " diye ısrar etti. "Bana güvenmiyor musun?"

Sanki bu yeterli bir cevapmış gibi, yığının bir kısmını kendine doğru süpürmek için öne doğru hareket etti. Bu alışverişin *keyifli* olduğunu fark ettim. Öyleydi-

Dondum kaldım.

Cildim uğuldamıyordu. O huzursuz enerji *sakinleşmişti*. Seksten sonra zihnimin sessiz ama uyanık olduğu ve bedenimin yeniden kendim gibi hissettiği o mutlu anlar gibi. *Bunlar* peşinden koştuğum anlardı ve tam o anda hissettim. Bu odada. Bu insan bakıcıyla.

Belki de parfümü zihnimi uyuşturup sersemletmiştir, diye saçma bir düşünce geldi *aklıma*.

Eğer durum böyle olsaydı, hayatımın geri kalanında kendimi bunun içinde boğardım. Gece gündüz kendi derimden gibi hissetmeyi tercih ederken kimin nefes almaya ihtiyacı vardı ki?

Parçaları toplarken keskin bir tıslama duydum. Refleks olarak eli hızla geri çekildi ve sonra aşağıya baktı.

"Kendini mi kestir?" Kanımın hızla akmaya başlaması sözlerimin kendi kulaklarıma bile sessiz gelmesine neden olsa da sordum.

Avucunun yüzeyinde ince kırmızı bir koyu kan çizgisi belirdi.

Farkına varmadan önce kokusu beni çarptı.

Kanı, hayal ettiğim her şey gibi kokuyordu. Sanki hayatım boyunca aradığım şeyin ta kendisiydi. Bunun ezici *doğruluğu* yüceydi. Koku dilimin üzerinde karıncalandı ve korku ve dehşet yükselmeye başlarken bile neredeyse inliyordum.

Raazos'un kanı, diye düşündüm, dişlerim o kadar hızlı uzadı ki kendi lanet dudağımı kestim, zehir çoktan damlamaya başlamıştı.

"*Lanet olsun*," diye küfrettim, kanımın sıcaklığının arttığını hissediyordum.

Birden içimdeki uğultunun neden sakinleştiğini anladım. *Onun* sayesinde.

Kylorr'lar kan eşlerini, *yani kyranalarını* farklı şekillerde keşfederlerdi. Bazıları eşlerinin çağrısına diğerlerinden daha duyarlıydı. En büyük kardeşim Azur, karısı Gemma'nın kendi *kyranası* olduğunu, onun kanını ilk kez tadana kadar fark etmemişti. Kythel, Millie'yle kan veren bir yerde ilk kez karşılaştığında sadece kokusundan şüphelenmişti... Yine de ilk beslenmeye kadar kesin olarak bilememişti.

Ama ben?

Bu insan kadın -benim yanımda çalışan bir bakıcı- *benimdi*. Kan eşim.
Kyrana'm.

Bunu kesin olarak anlamak için kanını koklamam yeterliydi.

Ve bu yüzden bu odaya hiç adım atmamış olmayı diledim.

BÖLÜM 4

ER)NA

"A İyi misin?" Kaldur'a sordum, her yeri kanayan *ben olmama* rağmen şaşkın bir endişeyle ona bakıyordum.

Oh. Belki de bir Kylorr'un önünde kan akıtmak kabalıktı? Hayır, o doğru olamazdı. Yetimhanede çok sayıda kesik görmüştüm ve Syndras'la yaşadığım bir olayı hatırladım; tozunu aldığım dekoratif kılıçlar yüzünden kötü bir yara almıştım. Kırmızı gözlerini bir kez bile kırpmadan yarayı sarmamda bana yardım etmişti.

Belki de bir *Kyzaire*'in önünde kan akıtmak kabalıktı, o zaman?

Bilmiyordum. *Kızılderililerin* önünde kan akıtmak gibi bir alışkanlığım yoktu, Kaldur şimdiye kadar etkileşimde bulunduğum tek kişiydi.

Elimi önlüğümün kumaşına sıkıştırdım, kapalı yumruğumun yan tarafı kıvrımların altındaki deftere çarptı.

"Özür dilerim," dedim sessizce, hızlıca.

Kaldur aniden ayağa kalktı. Bakışlarım mıknaatıslar tarafından çekiliyormuş gibi, beyaz dişlerinin dudağının dibine battığını gördüm. Hayatım boyunca yeterince Kylorr'un -tam kanlı Kylorr'un- yanında bulunmuştum, böyle bir tepki vermesi için son derece aç olması gerektiğini biliyordum. Ya da çılgına dönmüş bir öfkenin eşiğindeydi ki bu, tehdit edilmedikçe ırkları arasında nadir görülen bir durumdu. Kendim hiç görmemiştim ama hikâyelerini duymuştum.

Kyzaire döndü ve onu kapıya doğru daha hızlı itmek için kanatlarına küçük bir pompa verdi. Yavaşça ayağa kalkarken kalbim küt küt atıyordu. Avucumun üzerindeki kesik, kalp atışlarımla birlikte zonkluyormuş gibi hissediyordum.

Eşikte, bana bakmak için geri döndü. Yüzündeki ifade ancak *azap* olarak tanımlayabileceğim bir ifadeydi. Kaşları, ayna gibi gözlerinin üzerinde aşağı doğru çatılmıştı. Yüzündeki çizgiler derinleşmişti, özellikle de

Dudakları sert ve inatçı bir baskı altında olsa da, ağzının etrafındaydı. Dişlerinden biri alt dudağının etini delmiş, yalayarak temizlemeden önce siyah bir kan damlası belirmişti. Vücudu ve hareketleri o kadar sıkı ve sertti ki, ön avluda düzenli olarak tozunu aldığı gri mermer heykellerden birini andırıyordu.

Bana sanki hayal kırıklığına uğramış gibi . Nedenini anlayamadım.

Ve yine de... *o gözler*. O bakışlardaki yoğunluktan boğazımın yandığını hissettim, sanki üzerinde çalışılan talihsiz bir numuneymişim gibi beni yerime . Artık gözlerinin beni ürperttiğini biliyordum. Bunu daha önce bilmiyordum çünkü sadece üzerimde gezinmişler, hiç yerleşmemişlerdi. Çenesinin üzerinde hilal şeklinde küçük gümüş bir yara izi olduğunu biliyordum, bu sabahki çizimime eklemek için can attığım bir ayrıntıydı, ama bunu bilmemem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Yasak, diye düşündüm. Onunla ilgili her şey yasak gibiydi.

O gözler beni delip geçti ve sonra göğsünden kaba bir ses homurdandı. Döndü ve kapıları beni sıcratacak kadar sert bir şekilde itti.

Sonra da gitti.

Boş kapı aralığına bakarken kalbimin sakinleşmesi uzun dakikalar aldı. Sonra ayaklarımın dibindeki paramparça vazoya baktım.

Elbisemin kıvrımlarından defterimi çıkardım, yumuşak malzemeye kan bulaşmamasına dikkat ettim. Bu sabah yaptığım çizimi açtım. İşaret parmağımla başparmağımın arasına sıkıştırdığım kara kalemimle Kaldur'un suretine küçük bir hilal izi ekledim.

Avucumdaki küçük yaradan akan bir damla kan çizimin üzerine düştü. Aceleyle silmeye çalıştım ama karakalem çizgilerine bulaştı ve sol gözünün hemen üzerinde kırmızı bir renk bıraktı. Kırmızıya baktım. Berserker kırmızısı.

Defteri , gözlerim tekrar kapıya kaydı. Az önce ne olmuştu?

O GECENİN ILERLEYEN SAATLERİNDE, GECE BANYOMDAN KISA BİR SÜRE SONRA CILDIM

Hâlâ sıcak ve saçlarım nemli, odamın küçük pencere koltuğuna sıkışmış, Vyaan'a bakmak için tül perdeyi geri çekmiştim. Bu bir

Güzel bir geceydi, ay hilal şeklindeydi -ki bunu görmezden gelmeye çalıştım- ve şehrin ışıkları parıldıyordu. Pencerelelerdeki mumlar, dolambaçlı sokaklardaki küre ışıklarının mavi parıltısı, tavernaların ve hanların içinden parlayan ateşler.

Bakışlarım yollarda geziniyordu, tam da bu yerden sayamayacağım kadar çok çizdiğim güzel bir organik desen. Kucağımda Luc'un yüzlerce kez okuduğum mektuplarından biri açıktı. Laras'a taşındıktan kısa bir süre sonra ondan aldığım ilk mektuptu bu. Bana yazacağına, seyahat kervanıyla birlikte sağ salim vardığını bildireceğine söz vermişti.

El yazısı dağınık bir karalamaydı, büyük olasılıkla aceleyle yazılmıştı. Yazı yazmaktan her zaman nefret etmişti ama Wrezaan öğrenmemiz için ısrar etmişti; derslerimiz için her hafta saat gibi bir öğretmen gelirdi. Gerçi artık büyüdüğüm için Vyaan yasalarına göre yetimhanelerin tüm çocuklara en azından haftada bir özel ders vermeleri gerektiğini biliyordum. Ve Wrezaan sadece en azına karar vermişti.

Yazmayı seviyordum ve bu yüzden haftalık dersler benim için her zaman haftanın en önemli olayı olmuştu. Luc içinse korkunç derecede uzun ve son derece sıkıcıydı.

Luc mektubunda Kaaliumun başkenti Laras'ta bulunmaktan duyduğu heyecanı dile getiriyordu. Burası uzun zamandır onun hayaliydi. Orada bir hayat, bir servet kurmaya kararlıydı. Laras'a olan takıntısının nerede başladığını asla bilemedim ama Luc, sık sık tüccar meydanındaki gezginlerin anlattığı hikâyeler ya da ona okumam için arşivden eve getirdiği bir kitap olsun, Laras'la ilgili her şeyi tüketmişti.

Luc bir hayalperestti, belki de benden bile daha hayalperestti ve ben her zaman bunun imkânsız olduğunu düşünmüştüm.

Ama Luc için Laras ışıltılı bir umut ışığı, terk edilmiş, yoksul bir çocukken istediği her şeyi elde etmek için yeni bir başlangıçtı. Bir daha asla göz ardı edilmemek ya da görmezden gelinmemek için zenginliği, statüyü arzuluyordu.

Ve bu gerçekleştiğinde beni çağıracağına söz vermişti.

Son iki yıldır zihnimin arkasında giderek daha fazla baskı yapan küçük bir endişe vardı. Luc'un mektupları daha seyrek gelmeye başlamıştı. Sonuncusunu üç ay önce almıştım ama o zamandan beri pek çok mektup göndermiştim.

Verdiği sözü unutacağından endişelendim. Zenginlik ya da statü umurumda değildi. Tek önemsedğim, kan bağıımız olmasa da kardeşimi tekrar görmektir. Ama bir soyadını paylaşıyorduk -Denoren, ortak hikâyemizin kahramanı için bulduğu ve çocukken birlikte almaya yemin ettiğimiz bir isim- ve kan bağı *dışında* kelimenin tam anlamıyla bir aileydik.

Luc benim kardeşimdi ve beni unutmayacağını biliyordum. *Asla* unutmazdı. Bir parçam, unutup unutmadığını, verdiği sözü hatırlayıp hatırlamadığını merak etmeye için yoğun bir suçluluk hissetti.

Luc'un mektubunu dikkatlice katladım. Özellikle bunu sevmiştim. Hatırladığım Luc'e çok benziyordu, gözleri parlayan bir iyimserlik ve sarsılmaz bir kararlılık.

Kapıma sert bir vuruş geldi, ama ben cevap veremedim Velle kapıyı içeri doğru itiyordu, menteşeler gıcırıyordu.

"Şimdi ne yaptın?" diye sordu sessizce, kapı aralığından bana bakıyordu, yüz hatlarında mutsuz bir çatıklık vardı.

"Ne demek istiyorsun?" Luc'un mektubunu pencerenin yanındaki çekmeceye koyarken kaşlarım çatıldı ve ayağa kalkarak sordum. "Bir sorun mu var?"

Velle bana kızgındı. Görünüşe göre Maudoric, yıldız ışıklı koridorda beni azarladıktan sonra öğleden sonra yemeğinden kalan bulaşıkları ona yıkatmıştı. Velle ona temizlik yapmam gerekirken "karalama" yaptığımı söylemişti... ama Maudoric Velle'in "çocukça gevezeliğini" takdir etmemişti. O kadını asla anlayamadım.

Bu saatte bile Velle bir partiye gidecekmiş gibi görünüyordu. Koyu mavi saçları yeni taranmış ve kurutulmuştu, saç bandı yerindeydi, uçları hafifçe kıvrılmıştı. Geceliği bile kırışksızdı, etek ucunda küçük altın boncuk detayları vardı, tam bir haftalık maaşına mal olmuş gibi görünüyordu. Şıktı, göğüslerinin ortasında biten derin bir V vardı - benim cesaret edebileceğimden daha kısaydı.

Oysa ben nemli saçlarımı tepemde toplayıp bağlamıştım ve üzerimde Syndras'ın yıllar önce bana verdiği eski, soluk mavi bir elbise vardı. Kızıninkilerden biriydi ve arka kısmındaki uzun yırtmaçları kanatlar için dikmek zorunda kalmıştım. Yine de sahip olduğum en güzel gecelikti ve zaten kimse arkasını görmüyordu.

"Bir şey yok," dedi Velle, sözleri keskin bir ısırıkla kesilmişti. Ama Velle'yi sonunda beni affedeceğini ve birlikte gideceğimizi bilecek kadar iyi tanıyordum.

arkadaş olmaya geri döndü. "Sadece *Kyzaire* çalışma odasında bulunmanızı istedi. Hem de bu saatte!"

Kalbim yerinden fırladı. "Doğru... *şimdi* mi? *Kyzaire* mi?"

"Evet," diye tısladı. "Ne yaptın sen? Maudoric ateş püskürmeye başlayacakmış gibi görünüyor. Ve yemin ederim Erina, eğer senin yüzünden yarın yine mutfakta bulaşık yıkamak zorunda kalırsam, ben..."

Ama daha sonra ne dediğini duymadım. O aynalı gözlerin yoğunluğunu ve dudağındaki siyah kan damlasını hatırlayarak kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başlamıştı.

Ayağa kalktım. Velle bana bakıyordu. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap verdim. Onunla tekrar konuşma düşüncesiyle içimde heyecan, temkin ve korku birbirine karıştı. "Ama gidip öğreneceğim."

Taze bandajımın altında, avucumun üzerindeki kesik sanki bir uyarı gibi küçük bir zonklama yaptı.

CKAPTER 5

KALDUR

I Çalışma odamın kemerli penceresinden dışarı bakıyor, aşağıdaki Vyaan'ın sessizliğini gözlemliyordum.

Ofisim için bu odayı, kalenin karşı tarafındaki daha büyük bir oda yerine seçmiştim; bu oda bahçelerin, dağların ve bölgeyi çevreleyen ormanların güzel bir manzarasını sunuyordu.

Ama burada, şehrin güney yakasının koşuşturmasını görebiliyordum. Saat geç olduğu için *şimdi* değil ama gün boyunca pazara gelip gidenleri ve hayatlarına devam eden insanların günlük rutinlerini izleyebiliyordum. Bu bana küçük de olsa bir rahatlık, bir doğruluk hissi veriyordu.

Soylular genellikle güney ucunda toplanırdı, ancak Vyaan'ın her yerinden birçok kişiyi şehrin bu tarafına çeken çok sayıda taverna, dükkan, çayır ve açık alan vardı.

Alnımı cama dayadım, gözlerimi kapadım ve öğleden sonra Erina'yla karşılaştığımdan beri daha da kötüleşen derimin altındaki huzursuzluğu görmezden gelmeye çalıştım.

Lanet olası bir felaket, diye düşündüm yorgunca. Azur ve Kythel'in bunu oldukça ironik bulabileceklerini tahmin etmekten kendimi alamadım. Hatta bu konuda neşeli bile olabilirlerdi ve buna hakları da vardı. Kan arkadaşlarıyla olan ilişkileri hakkında söyleyecek çok şeyim vardı -Gemma'yla ilk tanıştığımdaki pişmanlık verici tavrım ve Kythel'e, flörtlerinin başında kesinlikle denemiş olmasına rağmen Millie'den *asla* uzak duramayacağı yönündeki kendini beğenmiş ısrarım.

Şimdi bu beni on kat ısırmış gibi görünüyor.

Bir kaleci, yardım edemedim ama alay ettim.

Amcamı düşündüm. Babamın üçüncü kardeşi Tynaar, bir zamanlar bu bölgeyi yönetmişti. Ailemizin ibretlik hikayesi, daha doğrusu ibretlik hikayelerinden biri. Aptal yerine konmuş, genç ve hırslı bir güzelliğin baştan çıkarıcı cazibesine kapılmıştı... ve her şeyini kaybetmişti.

Karısı, teyzem Harnan, köklü ve son derece saygın bir Hanedan'dan geldiği için soylular arasındaki itibarını yerle bir etmişti. Teyzemin bu özelliğinden hem korkmuş hem de saygı duymuştum; küçümsendiğinde acımasız olabilirdi. Kocasının aleni ilişkisinden dolayı bir kez bile aşağılandığını hissetmemişti. Bunun yerine, *kocasının* utancın yakıcı cızırtısını hissetmesi için ısrar etmişti... ve bunu ona ödetmişti.

Kaaliium Hanesi zevahiri kurtarmak için Tynaar'ın mülkünü elinden almış ve onu bölgenin *Kyzaire*'liğinden indirmişti; tüm bunlar o zamanlar Vyaan'da oldukça ağır bir nüfuza sahip olan soyluları yatıştırmak içindi.

Amcam utanç içindeydi ama yine de yengemle olan evliliğini bitirdikten sonra aşık olduğunu düşünerek bekçiyle evlenmişti. Duyduğuma göre, bekçi kısa bir süre sonra başka bir zengin soyluyla yatağa girmiş ve Vyaan sosyetesinde metresi olarak gösterildiği yaygın olarak biliniyordu. Bir zamanlar büyük bir *Kyzaire* ile evli bir metres. Halkın incelemesi ve dedikodusu altında zarafetten en dik düşüş.

Kalp kırıklığı ve utançtan mahrum kalan amcam, unvanının elinden alınmasının üzerinden bir yıl bile geçmeden kendi canına kıymıştı. Bana gelince, daha reşit bile olmamıştım ama her zaman benim için tasarlanmış olan unvana yükselmek zorunda bırakılmıştım. Vyaan'ın *Kyzaire*'i. Beklenenden daha erken.

Kaaliium Hanesi'nin sakladığı pek çok karanlık sır vardı. Bazıları korkunç, bazıları vahşi, bazıları utanç verici. Atalarımın bazıları katil, acımasız ve kötüydü.

Tüm eski Hanelerin karanlık geçmişleri vardı. Mirasın uzun ömürlülüğü göz önüne alındığında bu kaçınılmazdı.

Yine de annem, Kaaliium Hanesi'nin yönetiminde yeni bir çağın başlayabilmesi için her bölge için bir tane olmak üzere en az beş çocuk doğurmaya çalışmıştı. Kardeşlerin ulusumuzun *her* bölgesini yönetmesinin üzerinden yüzyıllar geçmişti. Hatta bazı *Kyzaireler* geçmişte Hanedan'ın uzaktan akrabaları ya da güvenilir danışmanları olmuştu.

Yine de kardeşlerim her bir büyük bölgeye -Laras, Erzos, Salair, Kyne ve Vyaan- yerleştirildiler ve uzun zamandır ilk kez birleşik bir Kaaliium sundular.

Ama Kaalium Evi şu anki haliyle fedakârlıklar yapmıştı. Annem kesinlikle... *bu* Kaalium'un gerçek olması için.

Ve şimdi Kaalium için planlarımıza daha yeni başlamışken savaşın eşiğindeyiz, diye acı acı düşünmekten kendimi alamadım ve pencere camının serinletici dokunuşundan uzaklaştım.

Ve tıpkı Tynaar gibi ben de bir bakıcının cazibesine kapılabiliyim, diye düşündüm boğazımdan alçak bir hırıltı yükselirken.

Ne de olsa kan kandı. Ve tarih *her zaman* tekerrür ederdi. Bu, babamın küçüklüğümüzden beri bize aşıladığı bir dersti.

Ama Erina'nın bir bakıcı olması onun benim kan eşim olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Amcam gibi ben de evli değildim.

Yine de anılar Kaalium'un derinliklerinde, kadim bir ağacın kökleri gibi uzanıyordu. Eğer bu yoldan gidersem, bu bana karşı sivri bir işaret olacaktı. Soylularla dolu bir odaya girdiğimde bir sırtıma. Partilerde karanlık köşelerde yakalayacağım fısıltılar. Kardeşim Thaine'in gözlerindeki ihtiyatlı bakış. *Umarım ne yaptığını biliyorsundur*, derdi bana.

Kapı çalındı. Yumuşak ama tereddütsüz. "Girin," diye seslendim.

Kararımı çoktan vermiş, sonuçlarını dikkatle tartmışım. Kapının açılmasını ve Erina'nın çalışma odamın karanlık sınırlarından içeri adım atmasını izlerken bunu biliyordum. Başka seçeneğim yoktu ve merakımın derinlerde olduğunu inkar edemezdim. Her zaman merak edecektim-

Kokusu bana çarptı. *Sertti*.

Ben durduramadan boğuk bir inilti yükseldi ve boğazımı temizleyerek onu gizledim. Daha önce hiç başka birinin kokusuna *duyarlı* olabileceğimi düşünmemiştim, hele ki kan arkadaşımın kokusuna. Azur öyle değildi. Kythel biraz daha duyarlıydı. Ama ben? Bu çılgınlıktı.

Sevgilisinin ona hediye ettiği o berbat parfümü kullanmıyordu. Bu düşünceyle içimde bir burkulma hissettim ama sonra sevgilisi olup önemli olmadığını düşündüm. Paylaşmayacaktım. Asla.

Parfüm olmadan, *benim* gibi kokuyordu. Sahiplenme duygumun yükseldiğini, göğsümün dikleştiğini, kalp atışlarımın zonklamaya başladığını hissettim.

Daha önce hiçbir şeyin kokusunu bu kadar güzel, bu kadar çekici almamışım. Doğal kokusu hafif ve tazeydi. Hasat mevsiminden sonraki ilk yağmur gibi. O ilk yağmur toprağı çiçeklendirirdi.

Kapıdan uzaklaşmamasına rağmen yutkunduğunu duydum. "Beni mi istedin, *Kyzaire*?" diye sordu.

Onu çok derinden solumak belki de yapılacak en akıllıca şey değildi. Önümdeki birkaç dakikayı atlatmak ve öğleden beri üzerinde uzun uzun düşündüğüm teklifimi ona iletmek için aklıma ihtiyacım olacaktı. Kokusu sadece aklımı karıştıracak, dilimi gevşetecekti.

Ancak bu temkinli farkındalık, dudaklarımdan dökülen "Yaklaş" sözleriyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Bilerek aramızda tuttuğum masama doğru ilerledi - gerçi şimdi gülünç derecede tartışmalı bir çaba gibi görünüyordu.

Erina çalışma odasının yarısında durdu, ocakta yanan ateşin yanında, parıldıyor ve hafifçe çıtırdıyordu. Gergin olduğunu gördüm. Ama sinirlerinin altında yatan bir şey de vardı. Hayatım boyunca onu kolayca tanıyacak kadar çok görmüştüm.

Beni arzuluyor, diye düşündüm, bunun farkına varınca rahatladım. Belki de bencil bir piç olabileceğim için ve eğer beni zaten arzuluyorsa, bu onu ikna etmeyi daha da kolaylaştıracaktı.

Erina'nın gözbebekleri büyümüş, elmacık kemiklerinin üst kısımlarında sıcak pembe bir parıltı belirmiş, ardından bu cezbedici renk aşağıya doğru süzülerek boynunda çiçek açmıştı. Koyu kıvılcı saçları yeni banyo yaptığı için nemliydi ve tepesinde dağınık bir topuz oluşturmıştı. Sanki çağrım onu uyandırmış gibi mavi, güzel bir gecelik giymişti; sertleşmiş meme uçlarının elbiseyi büzüştürdüğünü görebileceğim kadar inceydi.

Ortaya çıkardığı resim çekici ve şehvetliydi. Öyle ki bir an donup kaldım, onu inceliyordum. Ağzımı bir meme ucunun üzerine yerleştirdiğimi, elbisenin içinden onunla alay ettiğimi hayal ettim. Zevkten ne tür sesler çıkaracağını, sessiz mi yoksa tutkulu bir aşık mı olduğunu merak ettim.

Bağ yüzünden, diye düşündüm ve kafamı sallayarak temizlemeye çalıştım. *Zaten içimde dolaşıyor*.

Ama kokusu burnuma geldiğinde, bana zaten bir hediye verdiğini fark ettim ve bu kararlılığımı daha da sertleştirdi. Sakindim, sanki onun varlığı yıllardır beni rahatsız eden huzursuz ve çıldırtıcı enerjiye merhem olmuştu. Omuzlarımdaki gerginlik azaldı ve kanatlarım indi. Daha önce böyle mi hissediyordum? Normal miydi? Bu yüce bir şeydi.

Bunca zamandır burnumun dibindeymiş diye düşündüm.

Yavaşça masanın etrafından ona doğru yürüdüm.

Bakışlarım sargılı eline kaydı ve içimi bir utanç ateşi sardı.

"Daha önce aniden ayrıldığım için özür dilerim," diye başladım gözlerini yakalayarak. "Yaranı sarmaya yardım etmeliydim."

Erina gözlerini kırptırdı ve sonra kaşlarını çatarak bakışlarını eline indirdi. Neyi merak ettiğini anlayabiliyordum. Gecenin bu saatinde onu buraya sadece özür dilemek için çağırmış olsaydım -yine ondan-. O zaman burada tam olarak ne yaptığını düşündüğünü merak ettim. Benimle buluşması için onu gönderdiğimde aklımdan ne geçmişti? Korkmuş muydu? Heyecanlanmış mıydı?

"Ama gelmeni bunun için özür dileyeyim diye istemedim," diye ekledim. Başını kaldırdı.

"O zaman neden yaptın?" diye sordu, sesi alçaktı. Güzel bir sesi vardı. Hoş ve sıcak.

Son birkaç saattir onunla bu konuşmaya nasıl yaklaşacağımı düşünüyordum ve gerçeğin tamamı yerine bir kısmına karar . Soylu kurların genellikle başladığı gibi, tüm oyunlar ve bilmece, kızdırmanın yanı sıra hayal kırıklığına uğratmak için olduğu gibi, nazlı oynamak yerine doğrudanlığa karar verdim.

"Kanın beni baştan çıkarıyor Erina," dedim dikkatle, onu izleyerek. "Çok cezbedici."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ve gözlerim onlara kaydı, pembe dilinin onları ıslatmak için dışarı fırlayışını izledim. Sikiimin tepki olarak seğirmesini görmezden geldim.

"Ne demek istediğinden emin değilim," diye itiraf etti yumuşak bir sesle, kararsızdı.

Kendi gezegenim Krynn'de ne kadar süredir yaşadığını merak ettim. Burada mı doğmuştu? Yoksa ona sığınma mı teklif edilmişti? Soylu bir ev ona sponsor olmuş muydu? Peki ya ailesi? İnsanlar Krynn'de pek sık görülmezdi, en azından son birkaç on yıldır, ama ırkım hakkında gerçekten ne kadar şey bildiğini merak ediyordum. Tecrübelerime göre insanlar kendi halklarına sadık kalma eğilimindeydi.

"Şöyle söyleyeyim," dedim. "Belki de favori bir yemeğiniz vardır? Tekrar tekrar yiyebileceğiniz bir yemek. Kylorr'da da var, kan şeklinde. Peki ya senin kanın? Açık konuşmak gerekirse? Bana hiç bu kadar çekici gelen bir şey koklamamıştım."

Gözleri üzerimde keskinleşti. "Benden beslenmek mi istiyorsun?"

Bu onu dehşete mi düşürdü? Merak mı etti? Baştan mı çıktı? Yüz ifadesinden anlayamadım. Sadece şaşırmış görünüyordu.

"Evet," diye cevap verdim, sesim hırıltılı ve alçaktı, yüzünde bulabildiğim her yeni ifadeyi takip etmeye çalışıyordum. "Hem de çok."

"Oh," diye nefes aldı, gözleri göğsüme düştü, yeleğimin üzerindeki gümüş tokalar arasında ileri geri gidip geliyordu, görmeden. "Oh."

İtirafı sindirmesi için ona zaman tanıyarak küçük bir an bekledim ve bu sonsuz uzunlukta geldi. Kokusu dikkatimi dağıtıyordu. Dişlerimin uzadığını fark ettim. Zehirimın tatlılığını dilimin üzerinde tattım.

"Aramızda bir anlaşma olacak," diye devam ettim, sanki her gün bir kan arkadaşıyla bu görüşmeleri yapıyormuşum gibi ses tonumu eşit ve yumuşak tutarak. "Bu sadece benim değil, ikimizin de yararına olacak."

Neden ayaklarım beni daha yakına çekiyordu? dikkatle inceledim, okumaya çalıştım. Doğal bir ifadesi vardı. Meraklıydı, gururu okşanmıştı ama temkinliydi. Heyecanının parladığını gördüm, enerjisinin buhar gibi yükseldiğini hissettim.

İçimde düğümlemiş bir parça çözüldü. Beni kabul edecekti, bunu kabul edecekti.

Güzel.

"Bunu düşünebilir miyim?" diye sordu bana, farkında olmadan ona doğru sürüklenen ayaklarımı durdurarak. Şaşkınlık göğsümde kıvrıldı. "Bu büyük bir karar gibi görünüyor. Zaman ayırmak akıllıca olacaktır..."

Nemli topuzundan kurtulan bir tutam saçını kaldırdım ve bir kucak gibi parmağıma dolanmasını izledim.

"...doğru düzgün düşünmek için. Değil mi?" diye bitirdi, yakınlığımı fark edince hafifçe kekeledi.

"Elbette," diye mırıldandım. "İstediğin kadar zaman ayırabilirsin. Ama teklifimi duymadın."

"Oh," diye nefes aldı Erina, kocaman gözleri benimkilerin üzerindeydi. Altın sarısı kehribar telleri olan sıcak bir kahverengi. Çok güzeldi. "Ben... Evet, teklifinizi duymalıyım."

Dudaklarım büküldü, teklifin gerekli olmadığını biliyordum. Bu bir dansı, bir oyundu ve ben bu oyunda pek çok kez yer almıştım. Her şey kur ya da romantizm kılığına bürünmüş bir alışverişti.

Yine de kokusu sarhoş ediciydi. Ve gözleri, sanki beni zamanın yavaşladığı garip bir diyara sürüklemiş gibi ofisimin kaymasına ve sallanmasına neden oldu. Kalp atışlarım durgunlaştı, bir an rahatladım ve bir sonraki an çarpmaya başladım.

Saç kıvrımını bıraktım ve ucunun dudaklarının pembesine değmesini izledim. Dişlerimden birini alttakinin dolgunluğuna batırdığımı hayal ettim, sadece küçük bir kesik, böylece kanı kucaklayabilirdim, öperken küçük bir alay tadı.

Delilik, diye düşündüm, vücudum kasılırken hafifçe sarsıldım.

Boğazımı temizledim. "Yalnızca benim kan vericim olacaksın. Artık Evimde bir bekçi olmayacaksın ya da bir bekçi gibi çalışman beklenmeyecek."

"Ama-"

Yüzünde panik ifadesi belirdi. Kısa bir süre düşündükten sonra ekledim: "Güney Kanadı'na taşınacaksın." Benim özel kanadım. "Kendi odanız olacak. Aylık maaş alacaksınız." *Oldukça cömert bir ödeme* diye düşündüm... ama evet demesine ihtiyacım vardı. "Günlerini ve gecelerini istediğin gibi geçirmekte özgür olacaksın."

"Peki kötü ne?" diye sordu beni şaşırtarak.

"Kötü kısmı mı?" Ona küçük bir gülümseme göstererek sevindim. "Beslenmekten hoşlanmıyorsan neredeyse hiç yok. Yapman gereken en tatsız şey düzenli olarak *baanye* almak olacak. Sonradan edinilen bir tat olduğunu duymuştum." Tepki vermeyince, "*Baanye*'nin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Evet, tabii ki," diye yanıtladı. "Kan üretimine yardımcı olacak bir çay."

Başımı eğdim. Bu anlaşmanın başka bir ucu daha vardı, ikimizin de devireceği bir uç. Ama bunu bilmesi gerekiyordu -bunun dışında bir yol göremiyordum ve bunu en başından anlamasına ihtiyacım vardı.

"Ve eğer," dedim, kelimeleri bir sepetten çıkarır gibi dikkatle seçerek, "beslenmenin doğası sekse yol açarsa, marroswood da almanız gerekecek."

KISIM 6

ER)NA

T *Kyzaire*'in çalışma odasında, dışarıdaki kemerli pencereyi sarsan uğultulu bir rüzgâr dışında tam bir sessizlik vardı. Ocaktaki ateş bile sessizdi, sanki cevabımı bekliyordu.

İstediğim her şey buydu, değil mi? Kaldur'un sonunda beni fark etmesi. Daha hayalperest gündüz düşlerimde, gece yarısı bahçede yürüyüşler, kalesinin gölgeli merdivenlerinde çalınan öpücükler, alaycı sırtışırlar, romantik özelemler ve çimdikleiyici özelemlerle nazık bir kur hayal etmiştim.

Aşık olmanın hep böyle bir şey olduğunu hayal etmişimdir. Belki biraz delilik gibi gelirdi ama en azından inebileceğiniz güvenli bir yer olduğunu bilirdiniz.

Bunun yerine, bu biraz hayal kırıklığı yarattı. Soğuktu. Sanki bir sözleşme görüşmesi yapıyormuşuz gibiydi.

Ona yakın olmaktan duyduğum titremeyi gizlemeye çalışırken bile bunu hissediyordum. Yüz hatlarının her keskin açısını ve güzel eğimini ezberleyip incelerken, kendimi o aynalı gözlerde yansıtırken bile. *Zylarr* gibiydiler, haklıydım. Ama ay rüzgârları sırasında onlardan beslenen kayıp ruhlar yerine, onlar için aç olduğumu hissettim. Onları hep üzerimde tutmak için yanıp tutuşuyordum. kaçırdığında, ikiye bölünmüş gibi hissettim.

Kuru dudaklarımı yaladım, saçımdan bir damlacık ensemden aşağı süzıldüğünde biraz titredim.

"Sen...sen benden metresin olmamı istiyorsun."

Bu cesur kelimelerin nereden geldiğini bilmiyordum, ama onları içimden yuvarlanırken buldum.

"Beslendiğiniz şey," diye açıkladım.

Bu fikir beni yoğun ve hevesli bir merakla doldurdu. Hayal kırıklığımı görmezden gelmeye çalışabilirdim. Belki de *Kyzaires* ile böyle şeyler böyle yapılıyordu. Sessiz çalışmalarda, sessiz müzakerelerde, sessiz gecelerde.

Daha önce onunla ve *diğer* metresiyle birlikte girdiğim sahneyi düşündüm ve biraz irkilmekten kendimi alamadım. Dehşet ve umutsuzluğun yakıcılığını hissetmekten kendimi alamadım.

Kaldur'un ses tonu netti, "Açık olmak gerekirse, bu kelimeden hoşlanmıyorum. *Hanımefendi*. Çok fazla ya da çok az şey ima ediyor. Tecrübelerime göre, uzun süreli sevgililer ya da kısa süreli yatak partnerleri vardır ama bu kelime hepsini kapsar. Sen daha fazlası olursun, Erina."

Daha fazla mı?

Göğsümde küçük bir damla halinde umut filizlendi. "Gerçekten mi?" diye sordum.

Kendini yakalamış gibiydi. Kaşlarını çatı. "Kan vermek başlı başına bir sorumluluktur. Kan veren kişiye saygı duyulur, özellikle de bir *Kyzaire*'e kan veren kişiye. Bunu senden kolaylıkla ve kesinlikle bir hevesle istemiyorum."

O kadar emindi ki. Bu beni hazırlıksız yakaladı çünkü *nedenini* merak ettim. Bugünden önce, benim kokuma bile dayanamadığını bilmiyordum. Ya şimdi? Kanımı kokladıktan sonra bana *her şeyi* teklif ediyordu. Zavallı, istenmeyen yetim bir kızın hayal edebileceği her şeyi. Bir yuva. İstikrar. Statü.

Peki ya aşk? Evlilik? Çocuklar?

Kafanın içine fazla dalma, diye hatırlattım kendime, ama bu sözler Luc'un sesinin alaycı tonunu taşıyordu. Beni hayallerimde daha ayakları yere basan biri olarak tutan hep olmuştu, değil mi? Kendisi de bir hayalperest olmasına rağmen, her zaman Krynn'in tüm nüfusundan daha fazla hayal kurabileceğini söylerdi.

Ne de olsa bu bir pazarlıktı, bir aşk teklifi değil.

Ama... belki zamanla o da bana aşık olur, diye umut etmekten kendimi alamadım.

Bazıları bana saf bir aptal derdi. Belki de öyleydin. Ama bu hayatta istediğim üç şey olduğunu da biliyordum. Derinden aşık olmak ve kendime ait bir aile kurmak. Luc'u tekrar görmek. Ve bir gün kendi çocuklarıma okuyabilmek için hikâyelerimi bitirmek.

Birini sevmek *istiyordum*. Çaresizdim. Verecek çok sevgim olduğunu hissediyordum, yeter ki biri bana bir şans versin.

Bunu bir keresinde Velle'ye söylemiştim. Gülmüştü. Verdiği cevap hâlâ kulaklarımda çınlıyor: *Bu kadar zavallı olma, Erina. Bu soylular çaresizliğin kokusunu alırlar. Zengin bir koca bulmak istiyorsan, oyunu iyi oynamalısın.*

Ama aşkın bir oyun olduğunu düşünmüyordum. Bu hayatta iyi olan her şeyin en saf hali olduğunu düşünüyordum. Bunu biriyle paylaşmak istemenin nesi yanılttı? Para umurumda değildi. Sadece birinin iyi bir kalbi olup olmadığını önemsiyordum.

Kaldur'a bakarken kalbini merak ettim.

"Eğer kabul edersem," diye başladım usulca, "yine de kalede çalışmak isterim.

Bir şekilde."

"Söz konusu bile olamaz," dedi Kaldur, ses tonu rahat bir şekilde kovarcasına. Emir vermeye, kendisine itaat edilmesine alışkındı.

"Diğer bekçiler konuşacak," diye karşı çıktım. Yemek masasında sık sık dedikodu . Onların listesinde gülünecek bir sonraki konu olmak istemiyordum.

"Ne olursa olsun konuşacaklar," dedi Kaldur. "Senin hakkında ne düşündükleri artık önemli olmamalı."

"Onların ne düşündüğünü önemsiyorum. Bazıları benim arkadaşım."

"Ah, ama arkandan dillerini sallıyorlarsa, onlar gerçekten arkadaşın mı?" Kaldur, dudağını ısırma neden olan sert bir bakışla bana bakarak sordu. "Kan verici olmak düşündüğünden daha yorucu. Senin kalede çalışmanı istemiyorum. Bekçilerimin ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Beslenmeler arasında dinlenmeye ihtiyacın var. Ben bencelim Erina, çünkü senin yorulmanı istemiyorum, bunun tadına bakacağım." Bu itiraf karşısında irkildim. "Karşılığını çok iyi alacaksın, seni temin ederim. İstedığın kadar zamanın olacak. Farklı renkleri karıştırmak ve köyde kendin için satın alabileceğin güzel vazolara hayranlıkla bakmak için."

Zaman. Hikayelerim üzerinde çalışmak için zaman mı? Köşelerde dolaşan Maudoric korkusu olmadan. Velle'in artık bana kızmak için bir sebebi olmayacaktı.

Belki de bu o kadar kötü bir şey değildir.

Nedense Velle'nin sözleri aklımdan hiç çıkmıyordu. Kaldur gibi erkeklerin onları ne kadar çok istediğimin kokusunu alabileceklerini. Onunla bir şansım olsun istiyorsam, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir oyunu oynamak zorunda kalabilirdim. Sadece hayalini kurduğum bir şey...

Evet demek dilimin ucundaydı. Hemen o anda kabul etmek. Aklım yerine kalbimin sesini dinlemek. Syndras her zaman kalbimin beni mahvedeceğini söylerdi.

"Kararımı yarın sana bildirebilir miyim, *Kyzaire*?" Onun yerine ben sordum.

İyi bir gece uykusu -eğer bundan sonra uyku gelirse- her şeyi açıklığa kavuşturacaktı. Hep öyle olmuştur.

Yüzünde belli belirsiz bir ifade belirdi. Onu şaşırttığımı fark ettim ve zafer gibi hissettiren küçük bir çiçek açtığını hissettim. Çünkü Vyaan'ın Yüce Lordu gibi biri için pek sık şaşırmadığını düşündüm.

Bana doğru bir adım daha attı - zaten o kadar yakinken. Yanımda duruyordu ve ona bakmak için başımı çevirmek zorunda kaldım. Gözleri üzerimde gezinirken nefesimi tuttum, saçlarımdan başlayıp yüzümde ve boynumda gezindi.

Bir eli uzandı. Ensemde biriken ve aşağıya doğru akmaya başlayan bir damlayı daha silip süpürdü. Nefesim kesildi, keşke geri alabilseydim dediğim küçük bir ses. Başparmağı kavurucu derecede sıcaktı ve nasırlı parmağının hafifçe kaydırması omurgamda garip hisler yarattı. Ürperdim. Bu dokunuşun içine gömülmek istedim. Kalbimin atışının üç katına çıktığını hissettim ve onun yakınlığının sıcaklığını kokladım, başım döndü.

Elini kurdelenin arasından hızlıca geçirdikten sonra saçlarım topuzdan aşağı dökülüyordu. Banyo sırasında kullandığım sabunun kokusu burnuma kadar geliyordu. Keskin bir nefes alış verişini, kendi nefesini hızlıca yakalayışını duydum ve bu başımı ona doğru çevirmeme neden oldu. O da benim kadar etkilenmiş miydi?

Bu *her ne ise*?

Oda çok sıcaktı ama ayaklarım olduğum yerde sabitlenmişti. Hareket edemezsem orada cayır cayır yanar mıyım? Bana bakıyordu -*gerçekten* bana bakıyordu- ve ben olduğum yerde sabitlenmişim, kataloglanan ve incelenen bir çiçek gibi, her sıkışmış, gizli taç yaprağı onun incelemesi için açılmıştı.

Kaldur'un başı öne doğru hareket etti ve ben küçük bir nefes çektim. Burnu, açıkta kalan boynumun üzerinden verdiği sıcak nefesi hissedebileceğim kadar alçaldı.

"Bir daha asla gerçek kokunu benden saklama Erina," derken sesi gırtlaktan ve alçaktan geliyordu.

Dudaklarım aralandı, kelimelerden ve bu anın tuhaf ve şaşırtıcı samimiyetinden dolayı şaşırtıcı bir sıcaklık yükseldi.

"O parfüm mü? Kurtul ondan."

Neler olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim kalbimin kafesinden çıkmaya çalıştığı ve kulağımda onun sesiyle bütün gece orada kalmak istediğimdi.

"Teklifimi düşünmek için biraz zaman ayır," dedi sesi yumuşayarak. Geri çekildi ve tüm havanın içeri dolduğunu hissettim. Dizlerim titredi ama durduğum yerde sallanmamayı başardığımda memnun oldum. Yumuşak bir sesle ekledi: "Ama çok uzun sürmesin."

Bu sözler bir tehdit gibi hissettirmek yerine, sert bir yalvarış gibi geliyordu.

"Git," dedi. Benden uzaklaşarak kemerli pencereye doğru yöneldi. "Pişman olacağım bir şey yapmadan önce."

İkinci kez düşünmedim. O zaman sesindeki uyarıda hata yoktu. Her parçam kalmak istese de sözlerine kulak verdim ve kaçtım.

CKAPTER 7

ER)NA

Sleep gelmedi ve sonunda Vyaan'ın üzerinde şafak söktüğünde gözlerim yorgunluktan çukurlaşmıştı.

Cevabım bir gece önce Kaldur'un çalışma odasında verdiğim cevapla aynıydı. Çünkü başka bir cevap vermiş olsaydım, hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağımı biliyordum.

Kendime ait bir macera diye düşündüm. Kavelyn bundan kaçmazdı. O Noxily'deki tehlikeli ormanları keşfederken ya da bir sonraki keşfi için ipuçları bulmak üzere göz alıcı partilere katılırken, onun bile bir *Kyzaire*'e hayır demeyeceğini biliyordum.

Özellikle de Kaalium Hanesi'nden Kaldur gibi çekici biri.

Onun gözlerini ve giyinirken tenime verdiği nefesin sıcaklığını hatırlayarak ürperdim. Uykusuzluktan yorgun düşmüş olabilirdim ama derimin altındaki enerji akımlarını hissediyordum, uğultulu ve canlıydı.

Önlüğümü bağladıktan sonra enseme dokundum ve Kylorr'un nereden beslenmeyi tercih ettiğini merak ettim. Bunun bir tercih olduğunu hep duymuştum. Genellikle boyundan ya da bilekten. Ama daha samimi eşleşmeler için başka, daha ilgi çekici şeyler duymuştum.

İçimden titreyen bir nefes kaçtı. Önüme bir olasılıklar dünyası serildi. Sadece merak ettiğim soruların cevapları. Avucumun içinde keşfedilmeyi bekleyen bir bilgi küresi gibi.

Dehşete kapılmıştım. Dehşete kapılmıştım ama çok meraklıydım.

Önlüğümün ceplerini yokladım, defterimin ve kalemлерimin yerinde olduğundan emin oldum. Duvar da asılı, ince altın yaldızlı küçük aynada, düzgünce örmeden önce dağınık saçlarımı taradım.

Ellerim alışkanlıkla şifonyerimin üzerinde duran neredeyse boş parfüm şişesine uzandı. Kalan koku havuzuna baktım. Luc'un bana veda hediyesi. Bana parfüm bittiğinde Laras'ta yeniden bir araya geleceğimizi söylemişti. Bazı günler, yıllar önce, biraz fazla sürmüştüm, onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum, şişenin boşalması için sabırsızlanıyordum. Belki de bilinçsizce, hiç durmamıştım.

Bir daha asla gerçek kokunu benden saklama Erina, Kaldur dün gece bana emretmişti.

Kylorr'un kokulara karşı daha hassas olduğunu biliyordum - tüm kokulara, gerçekten

-Ama bu kadar güçlü olduğumu hiç hayal *etmemiştim*. Şişeyi yerine koyarken utancımı *içime* attım, kalbim hüzünlü hüzünlü çarpıyordu çünkü şimdi şişenin boşaldığını görüp göremeyeceğimi merak ediyordum. Onu geride bırakmak Luc'e küçük bir ihanet gibi gelmişti.

Her sabah yaptığım gibi, giyindikten sonra odamdan çıktım ve mutfığa doğru ilerledim. Bu saatte kale sessizdi ama mutfakların hareketli olacağını biliyordum.

İçeri adımımı attığım anda rahatladığımı hissettim. Sabahları burada güne başlamak günün en sevdiğim bölümlerinden biriydi. Bir avuç bekçi uzun masada oturmuş, yulaf lapası kâseleri ve dumanı tüten çay fincanlarının üzerine eğilmişlerdi. Saatin erken olmasına rağmen mutlu bir şekilde sohbet ediyorlar, neşeli kahkahalar atıyorlardı - özellikle de silah ustası Zyn'den. Onun gür ve derin kahkahası kalenin duvarlarını sarsabilirdi. Eğer Zyn sabah kahkaha atmıyorsa, diğerleri ondan uzak durmaları gerektiğini bilirdi.

"Günaydın," diye cıvıldadım mutfak kapısını arkamdan kapatırken.

Saira'nın öğleden sonra yemeği için büyük bir güveç tenceresini karıştırdığı ocağa doğru ilerlerken koro halinde cevaplar aldım. Taze pişmiş ekmeğin kışkırtıcı kokusu burun deliklerimi doldurdu ve bana doğru atılan birkaç bakış görsem bile buna odaklanmaya çalıştım. Velle ayağa kalkarken masanın tezgahının taşa sürtünme sesini duydum.

Tam servis tepsisinden kalın, sıcak bir dilim ekmeğin koparırken - en sevdiğim *syaan* meyveleriyle katlanmış ekmeğin - Velle beni köşeye sıkıştırıyordu.

"*Dün gece ne oldu?*" diye sordu usulca. Gözleri merakla ışıltıyor, merakıyla parlıyordu. Ama gözlerinde, ağzının hafifçe aşağıya doğru dönmesinde keskin bir parıltı gördüm. Şüphe. "*Kyzaire* ile daha önce hiç konuşmadığınızı sanıyordum."

"Bilmiyordum," dedim. Bu konuda nasıl bir manevra yapmam gerektiğini merak ediyordum. Ona tüm gerçeği söyleyemezdin. Ama o benim arkadaşımıydı. Her konuda yalan söyleyemezdin. "O, şey, beni çalışma odasına çağırdı ve kalede daha az parfüm kullanmamı söyledi."

Yarı gerçek aptalca ve inandırıcı değildi. Ben bile Velle'nin yüz hatlarında bunun farkına vardığını görebiliyordum. Alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Vyaan'ın *Kyzaire*'i akşamın geç bir saatinde parfümünüzden şikâyet etmek için sizi özel çalışma odasına mı çağırdı?"

Sıcaklığın boynuma doğru dolandığını hissettim. "Evet. Ve özür dilemek için." "Ne için?"

"Dünkü vazo olayı."

Ekmek dilimimi henüz tatlı reçele bulamamış olsam da büyük bir ısırık aldım ve Velle beni incelerken yavaşça çiğnedim. Neden bana böyle baktığında hep azarlanmanın eşiğindeymişim gibi hissediyordum? Arkadaşlığımız hiçbir zaman Luc ile olan arkadaşlığım kadar kolay olmamıştı ama Velle kaleye ilk geldiğimde beni kanatları altına almıştı ve bunu asla unutmayacaktım.

Velle ben lokmayı yutana kadar bekledi ve bir ısırık daha alamadan - mutfakların ne kadar *sessiz* olduğunu şimdi fark ediyordum - ağzını açıp "Bu duyduğum en kötü yalan ve-" demeye başladı.

Mutfak kapısı açıldı ve bir kesinti beni hiç bu kadar rahatlatmamıştı.

Ta ki gelenin Maudoric, Baş Bekçi olduğunu görene kadar ve yüzündeki ifadeden hoşnut olmadığı anlaşılıyordu. Çok ama çok hoşnutsuzdu. Gözleri mutfak taradıktan sonra ocağın yanındaki köşede duran bana ve Velle'ye takıldı.

Lütfen ben olmayayım, diye düşündüm, göğsümde tanıdık bir sıkışma hissederek. Maudoric, büyüdüğüm yerde Wrezaan'ın olduğu kadar korkunç ve sert değildi... ama biri bana karşı hoşnutsuzluğunu gösterdiğinde duyduğum dehşeti asla üzerimden atamazdım. Omurgamdan yukarı tırmanır ve boğucu bir kucak gibi beni sarardı. Bu yüzden kimsenin öfkesini için elimden geleni yaptım.

"Erina," dedi Maudoric alçak, okunamayan ses tonuyla.

Dilim damağıma yapışmıştı. Yine de yüzüme fazla geniş gelen parlak bir gülümseme yapıştırdım. "Evet, Baş Bekçi?"

"Benimle gel."

Velle bana bir bakış daha fırlattı ve yüksek sesle yutkunuşumun tüm mutfakta yankılandığından emindim, kaynayan güveç tenceresi ve fırından yeni çıkmış çatırdayan ekmek dışında her yer sessizdi.

Maudoric'in peşinden tökezlerken bacaklarım tahta gibi ve boş hissediyordum.

Gözleri beni taradı, yıpranmış botlarımdan başlayıp çok büyük önlüğümü inceledi. Ona ulaştığımda mutfak kapısından içeri girdi ve ben de onu takip ettim. Daha kapı kapanmadan fısıltıların patladığını duydum ve ayaklarının dibinde bir su birikintisi içinde koridordaki taşa gömülmek istedim.

Daha küçük bir kütüphaneye çıkan spiral merdivenlerden birinin yakınındaki özel bir oyuğa girene kadar yeterince uzaklaştı.

"*Kyzaire* sabah yemeğinde hazır bulunmanızı rica etti."

Kalbim sarsıldı. Onu bir daha ne zaman göreceğimi merak ediyordum. Ona bugün bir cevap vereceğimi söylemiştim ama sabah ilk iş beni çağıracığını tahmin etmemiştim.

"Bahçedeki terasta içiyor," dedi. "Seni ona götüreceğim." Sinirlerim gerilmeye da Maudoric'in benim için ne yaptığını fark ettim.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Bunu herkese duyurmadığım için," diye cevap verdim sessizce.

Maudoric çenesini hafifçe geriye yatırdı. Onun her zaman güzel bir dişi olduğunu düşünmüşümdür. Açık gri tenli ve mükemmel simetrik yüz hatlarına sahip bir Kylorr'du, ancak hepsi biraz fazla sertti. Birkaç yıl önce kalede çalışmaya başladığımdan beri yüzündeki çizgiler daha da derinleşmişti. Onu bir kez kurşun kalemle çizmiştim ama ona gösteremeyecek kadar gergindim.

"Bu *Kyzaire*'in işi. Ve sizin. Gardiyanların değil," dedi bana, sesi kısıktı. Dedikoduyu her zaman yadsıyordu ama çalıştığım her Ev'de dedikodu yapılmıştı. Bu doğaldı. Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Ama Maudoric'in Kaalium Hanesi'ne sadık olduğunu da biliyordum. Kaldur'un bölgeye *Kyzaire* olarak atanmasından daha uzun süredir bu kalede çalışıyordu. Elbette onun mahremiyeti onun için her şeyden önemli olacaktı.

Başka bir şey söylemedim ve Maudoric'i sessiz kaleye kadar takip ettim. Kaldur'un bu kadar erken kalkmasına şaşırmıştım. Her zaman öğleden sonraları uyuduğunu varsaymışım, işinden mi yoksa arkadaşlık ettiği yatak arkadaşlarından mı bilinmez, şafağa kadar ayakta kaldığına dair söylentiler duymuştum.

Doğu Terası çok güzeldi; kalenin arka tarafında, Vyaan'ın genişleyen kasabalarından en uzakta yer alıyor ve Ev'in bahçelerinin ihtişamına bakıyordu. Kaldur'un bahçeleri mükemmel durumda tutmak için yetenekli bahçıvanlardan oluşan bir ekibi emrinde tuttuğunu biliyordum ve bu beni her zaman şaşırtmıştı. Ta ki diğer bekçilerden annesinin bitkilere ve çiçeklere oldukça düşkün olduğunu, Laras'ın bahçelerini titizlikle koruduğunu öğrenene kadar. Bunu hatırladığımda hep içim ısınır ve heyecanlanırdım.

Ailesiyle yakın olmasını sevdim. Merhum annesinin anısına kendi bahçelerini özenle korumasını sevdim.

Uzun zaman önce *bunun onun karakterinin bir göstergesi olduğuna* karar vermiştim. Ona hayranlık duymamın nedenlerinden biri de buydu.

Doğu Terası'na adımımı attığımda serin bir esinti saçlarımı dalgalandırarak birkaç tutamı serbest bıraktı. Onu fark etmeden önce bakışlarını üzerimde hissettim. Gri kıvrımlı çizgilerle karışık krem rengi taştan yapılmış teras tırabzanının en ucunda duruyordu, kanatları yanlarında rahatça duruyordu. Bahçelere bakıyor, iki bahçıvanın aşağıda bir tutam yıldız ağacı çiçeğini budayarak kış mevsimine hazırlamasını izliyordu. Ama Maudoric'in işaretiyle iki kişilik küçük masaya yaklaştığımda dönüp beni izledi, o gümüş gözleri kurnazdı.

"Teşekkür ederim Maudoric," dedi Kaldur, sabahın erken saatlerinde sesinin alçak tınısı bir günah gibi geliyordu. Bana doğru yavaşça yürüdü, gözlerini hiç kaçırmıyordu ve bu zarif hareket bana daha çok sinsi bir sinsilik gibi geliyordu. Dilimi ısırdım, keskin acı, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken bana odaklanacak bir şey veriyordu.

Maudoric sessizce terastan uzaklaştı. Kaldur kıyafetime baktı ve ben de onun teninden sadece birkaç ton daha koyu olan açık gri bir tünün üzerine giydiği, zümrüt renginde, gümüş püsküllü, çok pahalı görünen yeleşinden biraz utandım. Birkaç parmağında siyah taşlarla işlenmiş gümüş yüzükler vardı. Siyah pantolonu özenle ütülenmişti ve parlak çizmelerinde tek bir çizik bile yoktu.

Tazelenmiş görünüyordu, tek bir saç teli bile yerinde değildi, sanki bütün gece hiç dönmeden uyumuş gibiydi.

Bedenime iki beden büyük gelen daha da çirkin bir önlüğün gizlediği sıkıcı üniformamın içinde hissettiğim kadar yorgun görüldüğümün acı bir şekilde farkındaydım ve saçlarımın yarısı örgümden çoktan ayrılmıştı.

"Sabah yemeğinde bana katılmanı istediğimde sana yemek vermeyeceğimden mi endişelendin?" diye sordu.

Gözlerimi kırdım. Hâlâ kendimi toparlamaya çalışıyor, yaptığı yakışıklı portrenin etkisinden kurtulamıyordum. Yeşil özellikle dikkat çekiciydi ve elimde olmadan değerli vazoma benzer bir yeşil olduğunu fark ettim - sonuçta onu temizledikten sonra odama geri çalmaya cesaret edememiştim. Bunun yerine, cesaretimi toplayana kadar çanak çömlek parçalarını dikkatlice boş bir çekmeceye yerleştirdim.

"Ne?" Ben sordum.

Elimle işaret etti. Yere baktığımda, utanç verici bir şekilde, mutfaktan aldığım ekmek dilimini gördüm, çok bariz bir şekilde büyük bir ısırık almıştı.

Kızarmış yüzüme rağmen, "Sabahları oldukça aç oluyorum. İnsan asla çok dikkatli olamaz ya da çok fazla varsayımda bulunamaz."

Kaldur'un kıkırdaması alçak ve yumuşaktı. Duyduğumda omuzlarım gevşedi, sanki bu ses huzursuz uykumdaki gergin kaslarımı çözme yeteneğine sahipti.

"Misafirimi beslememek kabalık olur," diyerek eliyle ileriye doğru işaret etti ve ayaklarım sanki sadece onun kontrolündeymiş gibi hareket etti. Eli sırtımın alt kısmına geldi, dokunuşundan sıcaklık yayılıyordu. Nefesim kesilmediğinde gururlandım ama başı aşağı eğildiğinde dizlerimin titrediğini hissettim. Yavaşça içine çekti ve sonra hazır olduğumdan daha samimi bir tonda, "Alara gibi kokuyorsun, *Zendra*" dedi.

Yumuşak itiraf karşısında şaşırarak başımı çevirdim. Alara, ruhların huzur ve aileleriyle yeniden bir araya geldiği cennet inançları olan Kylorr'un bir sonraki diyarıydı. Harikulade bir diyar olduğu söylenirdi.

Ve bana *Zendra* dedi. Bu tatlı ismi sadece köylerde yanlarından geçtiğim çiftler arasında mırıldanırken duymuştum. "Çiçek açmak" anlamına geliyordu ve her zaman romantik olduğunu düşünmüştüm. Ve şimdi, onca insan arasından Kaldur'dan *bana* yöneltmişti ve mutluluktan titreyecek gibi hissediyordum.

Gülümsedim, yüzümden kaymasını engelleyemedim. Gözleri dudaklarımın üzerinde gezindi ve elinin kayarak bileğimi tuttuğunu hissettim. Bileğimi kaldırdı ve beni şaşırtarak ekmeğimden büyük bir ısırık almasını izledim, içimde beklenmedik bir eğlence kabardı.

"*Syaan* meyveleri," dedi bana, çiğnerken güçlü çenesi esniyordu ve ben bundan kesinlikle büyülenmiştim. Bitirdiğinde bana küçük bir sırtış fırlattı ve "En sevdiğim" diye ekledi.

"Benimki de," diye bilgilendirdim onu.

"Onları kardeşimin Erzos'taki topraklarından getiriyorum. Stellara'da sadece en iyileri yetişir. Ve bir kez en iyisine sahip olduğunuzda, daha düşük bir şeye geri dönebilirsiniz."

"Stellara?" Sandalyemi çekip beni oturtmak için manevra yaparken sordum. Hareketleri sanki bütün gün kadınları sandalyeye oturtuyormuş gibi pratik ve emindi.

"Stellara Ormanı," dedi bana, karşımdaki koltuğa oturarak. "Sanırım Vyaan'ın ötesine pek seyahat etmediniz?"

"Hiç de değil," diye cevap verdim, bunu itiraf etmekten biraz utanıyordum. Onun gibi birine.

"Bölgede mi doğdun?" diye sordu, gözlerini bana dikerek. "Bildiğim kadarıyla evet," dedim. Ama nasıl doğduğum hakkında konuşmak . büyüdüğünü ya da nerede olduğunu. Cevabım üzerine gözleri hafifçe kısıldı. Hızlıca, "Vyaan evde. Yine de bir gün Laras'ı görmeyi hep istemişimdir."

Kaldur beni inceledi ama konuyu değiştirme çabalarımı geldi. Usta bir konuşmacı değildim. Olmama da hiç gerek yoktu. Bazı soyluların konuşmalarını duymak başımı ağrıttıyor ve döndürüyordu, sanki her konuşma dikkatli bir bulmaca, karmaşık bir dans gibiydi. Kaldur'un bunu bekleyip beklemediğini merak ediyordum.

Önümde dumanı tüten bir fincan çay vardı. "Bu benim mi?" diye sordum.

Başını eğerken bakışları benimkileri hiç terk etmedi. Fincanı yavaşça aldım ve dudaklarıma göturdüm, sessizlik uzadıkça paniğin yükselmeye başladığını hissettim. Kaldur bu konuda rahat görünüyordu. Aslında, neredeyse bir test, bir oyun gibi görünüyordu.

"Cevabımı istiyorsun," dedim fincanı yerine koyarken, bunu gereksiz yere uzatmanın bir yararı olmadığını düşünerek.

"," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Gerçi bunu istemeden önce kahvaltımızda seni biraz daha etkilemeyi umuyordum."

Şimdiden çok çekiciydi. Dün gecedен çok farklıydı. O zaman bakışlarında bir aciliyet ve vahşilik vardı. Beni olduğum yerde titreten evcilleşmemiş bir şey. İfadesi bana dikkatli geldi, küçük gülümsemesi doğal maskesinin bir parçasıydı. Başkasını kandırabilirdi ama ben onun yüz ifadesini sık sık incelemiştim ve itiraf edemeyeceğim kadar çok kez onu çizimlerime konu etmiştim.

Luc bana her zaman soylulara karşı dikkatli olmamı söylerdi. İstediklerini elde etmek için insanları kullandıklarını ve ne yaptıklarını görmek için arkalarına bakmadıklarını söyledi. Annesi soylu bir aileden gelen Kylorrlu bir erkeğin metresiydi,

Her şeyden sonra. Luc onu reddettikten sonra, Luc öksüz kalana kadar bir kabuğa dönüşerek solup gitmişti. Soylulara asla güvenmemişti... kendisi de onlar gibi varlıklı olmayı arzulasa da.

Nedenini anlamıştım. Her zaman takıntı derecesine varan azmi ve kararlılığı.

Luc bu durum hakkında ne düşünürdü? Merak etmeden duramıyordum. Annesinin yaptığını yapıyordum, Kaalium'un en büyük Hanesi'nden yakışıklı *bir* soylu tarafından ayartılmıştım. İşinin bittiğine karar verdiğinde bana ne olacaktı?

Kendimi aptal gibi hissederek korku dolu düşüncelerden sıyrıldım. Bu farklıydı, diye düşündüm. Luc'ün beni bu gibi durumlar hakkında uyarmış olması, benimkinin de aynı şekilde sonuçlanacağı anlamına gelmiyordu. Tam tersi de olabilirdi.

Kaldur beni istedi. Benim anlayamadığım sebeplerden dolayı, ama o istiyordu. Kanım onu çağırıyordu ve bunu görmezden gelemedim. Burada keşfetmem gereken *bir şey* vardı. Kendime ait bir macera.

"Cevabım evet," dedim ona.

Gözbebekleri parladı. Hafifçe öne eğildi, bu hareket neredeyse fark edilmiyordu.

"Evet?" diye sordu.

Kalbim gırtlığıma kadar çarparken, "Evet" diye onayladım.

CKAPTER 8

KALDUR

Tİçime yayılan rahatlama baş döndürücüydü. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Çünkü, doğrusu, Erina teklifimi reddetseydi ne yapardım bilmiyordum.

Bu doğru değil, diye düşündüm. Fikrini değiştirene kadar onu takip ederdim.

Ama bunu kolaylaştırmıştı ve bunun için minnettardım. Omuzlarımdaki gerginlik çözüldü. Tekrar özgürce nefes alabileceğimi hissettim.

"Ne zaman başlamak istersiniz?" diye sessiz ve utangaç bir soru sordu.

Dişlerim aceleyle uzadı ve onlardan akan tatlı zehri temizlemek ve fiziksel tepkimi ondan saklamak için çayına sarıldım. Gençliğimden beri dişlerim üzerindeki kontrolümü bu kadar kaybetmemiştim.

Raazos'un kanından, bir kan arkadaşından beslenmek nasıl bir şey olurdu? Öğrenmek için hem temkinli hem de sabırsızdım.

Ama sonunda mantık kazandı.

"Sözleşme imzalandıktan sonra," diye cevap verdim, çayı tabağa yerleştirdim ve yemek sırasında dudağımı ısırmasınlar diye dişlerimi hafifçe geri çektim.

"Bir sözleşme mi?" diye tekrarladı, şaşırmış görünüyor. "Bu bir sorun olur mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi Erina. "Ben sadece... bu işlerin nasıl yapıldığını bilmiyorum."

Sanki bu benim için normalmiş gibi davrandı. Sanki her gün kan dostlarımla anlaşmalar yapıyormuşum gibi.

Bilmiyor, diye kendime hatırlattım. Bu durumun gerçekten ne kadar anormal olduğunun farkında değil.

Bu yüzden son derece dikkatli davranmam gerekiyordu. İtibarım ve aile ismim tehlikedeydi. Kaalium Hanesi'nin durdurulamaz ve güçlü bir kuvvet olarak kalması gerekirken, bu tür spekülasyonlara ihtiyacım yoktu. Değişimin, yaklaşan bir savaşın eşiğindeydik ve ihtiyacım olan son şey, o savaş çıktığında veya kuzeydeki Kaazor sözünden döndüğünde Kaalium'un zaferini finanse etmeye yardım edecek soylular arasında dedikodumun yapılmasıydı.

Kendimi karanlık düşüncelerden uzaklaştırmak için, terasın kenarında gizlice gezindiğini gördüğüm Leeta'ya doğru işaret ettim. Kollarına yemek tepsileri yerleştirilmişti ve hızla öne çıkıp her birimizin önüne onları bıraktı ve küçük, pratik bir hareketle örtüleri kaldırdı.

Erina'nın Leeta'ya küçük bir gülümseme gönderdiğini fark ettim ama bu beni utandırmıştı. "Teşekkür ederim Lee," dedi ona.

Leeta sadece başını salladı, giderken yüz ifadesi dikkatle boştu.

Belki de hakkında dedikodu yapılmasından korkan tek kişi ben değildim, diye hatırladım Erina'ya bakarak. Benimle herkesin önünde yemek yemekten utanacağını düşünmek bile göğsümde bir eğlence yarattı.

"Zaten bir kontratım var," diye bilgi verdim, nasıl tepki vereceğini görmek istiyordum.

Erina'nın bakışları benimkilere kaydı. "Öyle mi?" "Sadece gözden geçirip imzalamanız gerekiyor." "Benim kanımdan mı?" diye sordu.

"Doğal olarak," diye cevap verdim. Tüm önemli sözleşmeler kanla imzalanırdı.

Bu şekilde bağlanmışlardı.

"Kahvaltıdan sonra mı?" diye sordu.

İmzalamadan önce Maudoric ile konuşmam gerekiyordu, emin olmam gereken son bir önemli ayrıntı vardı.

"Bu gece," diye cevap verdim, ancak beklemenin benim için yorucu olacağını biliyordum. Artık bu insan dışısında rahatladığıma göre, onu bir sonraki kullanışım için sadece birkaç saat beklemek zor olacaktı. Onu bir ilaç, bir uyuşturucu gibi kullanıyordum. Ama o tanıdık ağırlı huzursuzluğun bir kez daha içimde biriktiğini hissetme düşüncesi, neredeyse iki yıldır değişmez halim olmasına rağmen dayanılmaz geliyordu. "Bugün okuman için sana sözleşmeyi vereceğim. Bu akşam seni çağırtacağım."

"Pekâlâ," dedi gözleri kahvaltıya kaymadan önce. Terbiye edilmiş *peksimet* taneleri üzerinde marine edilmiş *laak* yumurtası. Çeşitli

Kaalium'un dört bir yanından ve kendi bahçelerimden taze olgunlaşmış meyve dilimleri ve küçük bir kavanoz kırmızı tatlı reçel ile taze *syaan-dut* ekmeği. Bakışları getirdiği ekmek dilimine yöneldiğinde, biri onun diğeri benim olmak üzere iki ısırık aldığında ve biraz iç çekerek ekmeği tabağının yanındaki masaya bıraktığında biraz büyülenmiş bir şekilde izledim.

"Ye," diye emrettim ona, yüzüncü kez büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ederek. Tanıdık bir hata. Alaire'in hatırı için, o bir bakıcıydı. gençti. Tahminimce yirmi dört ya da yirmi beş yaşındaydı. Benden yaklaşık yedi yaş küçüktü. Yatağında yeri yoktu. Genç kadınlar aşk hakkında aptalca fikirlere sahip olma eğilimindeydi, oysa benim tek istediğim bir alışverişti. O bir şey alacaktı, ben de bir şey alacaktım.

Ne yazık ki o benim kan eşimdi. Bu evrende kanı beni diğerlerinden daha çok çağıran tek dişi.

Hayatımda ilk defa ne yapacağımı bilmiyordum. Bu tamamen yeni bir durumdu. Daha önce benzerleriyle karşılaşmış olsam da, hiçbir durum bir *kyrana*'ya yaklaşamamıştı. Kader arkadaşı.

Raazos kesinlikle bana gülüyordu ya da beni sınıyordu. Savaş Tanrısı'nın karanlık bir mizah anlayışı vardı, çünkü bu kesinlikle benim sonumu getirecekti. Bu Alaire'nin işi değildi. Merhamet tanrısı bana asla geniş gözlü bir bakıcıyı eş olarak vermezdi.

Yine de... Kahvaltısını yerken hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Doyurucu ve hızlı bir şekilde yedi, sanki yemeğin kaybolacağından korkuyormuş gibi dudaklarımın birden fazla kez titremesine neden oldu.

"Hiçbir yere gitmiyor," dedim ona, sandalyemde arkama yaslanırken çayımdan uzun bir yudum daha aldım. Bedenimin sakinliğinin, sabahın huzurunun tadını çıkardım.

Gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı, garip bir şekilde erotik bir hareketle parmaklarının kenarıyla ağzını sildi. Yutkundum, doğrulurken sikim aniden nabız gibi atmaya başladı, özellikle de dili parmak ucunu yalayıp narin pedin üzerinde başıboş bir meyve nektarı damlası yakaladığında.

Tabağına baktığında neredeyse boş olduğunu gördü ve bakışları henüz dokunmadığım benim tabağıma kaydı. Kızardı, pembesi karnımda istekle kıvrılırken kışkırtıcıydı.

Yine de kaşlarımı çattım, onu utandırmak istememiştim. "Beni yanlış anlama, *Zendra*. Yemeği takdir etmek çekici bir özelliktir. Elbiselerini lekeleyecekleri korkusuyla bir akşam yemeğinde tek bir lokma bile yemeyen kaç kadına şahit olduğuma inanamazsın."

"Yelegini lekelemekten korkuyor musun?" diye sordu, sorusu tuhaf bir şekilde masumdu. "Bir şey yemediğine göre?"

Öne doğru eğilerek güldüm. "Yeterince adil. Bu rengi senin için seçtim. Bunu mahvetmek istemem."

Daha da kırmızı bir renkte kızardı ve utanmazca sırtımama neden oldu. Bu rengi onun için bilerek seçmemiştim ama dünkü vazo rengini hatırladığım için bu küçük yalan mutlu bir tesadüftü. Bu küçük yalan onun kızarmasına değdi - dudaklarımdan bu kadar kolay döküldüğü için kendimi kötü bile hissetmedim.

"Bakıcılar yemek yemeyi çabuk öğrenir," diye itiraf etti. "Her zaman yapılacak çok iş vardır. Kötü davranışlarım için özür dilerim, alışkanlık işte."

"Üzülme," dedim huysuzca. Acıkmıştım ama yemek için değil. O anda beni hiç cezbetmiyordu ve sadece onun daha rahat hissetmesini sağlamak için bir tabak sipariş etmişim. "Şu anda senin kanınla besleniyor olsaydım, seni temin ederim senden daha aç olurdum. Terbiyem umurumda olmazdı."

Nefesi kesildi.

"Ve sözleşme imzalandıktan sonra, kalenin etrafında koşuşturmak konusunda endişelenmene gerek kalmayacak," diye ekledim gülümsememi gizleyerek.

Sessizliğe gömüldü. O sırada teras kapısının yanında duran Maudoric'i fark ettim, elinde rulo haline getirilmiş ve kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış bir tomar parşömen vardı.

Mükemmel zamanlama diye düşündüm. Erina yemeğini bitirip artık soğumuş olan çayından bir yudum içerken ona ilerlemesini işaret ettim.

Sözleşmeyi elinden aldığımda Erina Maudoric'in gözlerine bakmadı. "Sizinle birazdan çalışma odamda buluşacağım," dedim Baş Bekçi'ye. Onunla konuşmam gerekiyordu. Maudoric başıyla onayladıktan sonra tekrar ayrıldı ve ben de rulo halindeki parşömeni Erina'ya uzattım.

Kontratı aldı ve kucağına sıkıştırdı, sanki kontratın ortaya çıkması her şeyi gerçek kılmış gibi aniden yeniden utandı.

Bana gözlerini kırpıştırıp kaşlarını çatarken masadan kalktım. "Maudoric ile buluşmam gerekiyor, sonra da kasabada işim var. Ama çayınızı bitirmek için acele etmeyin. Daha sonra bahçelere gitmenizi tavsiye ederim. İçeride sözleşmeyi okuyabileceğiniz sessiz yerler var."

"Oh, ama benim görevlerim var-"

"Maudoric sana yaptığım tekliften haberdar," diye bilgilendirdim onu. "Bugün çalışman beklenmiyor. Sözleşmeyi oku ve öğleden sonrayı kendine ayır. Bu akşam seni çağıracağım ve şartlarda mutabık kalırsak birlikte imzalayabiliriz."

Erina başını kaldırıp bana baktı ve sonra bakışları bahçeye kaydı. Hiç içeri girip girmediğini merak ettim ama aç bakışlarına bakılırsa bunun pek olası olmadığını düşündüm.

"Çok güzel," dedim ona, sesimi yumuşatarak. Çenemle kemerli taş girişlerden birine doğru işaret ettim. "Git. Akşam görüşürüz."

Böylece oradan ayrıldım. Ve ondan uzaklaştığım her adımda, o rahatsız edici uğultunun yeniden başladığını hissettim.

Vaan, diye sessizce küfrettim, çenemi . Çalışma odamda Maudoric bekliyordu.

"İstediğim belgeler sizde mi?" Lafı dolandırmadan doğrudan toplantımızın amacına geldim. Ruh halim bozulmuştu ama bunun acısını kimseden, özellikle de Baş Muhafızımdan çıkarmamaya çalışıyordum. Belki kardeşlerimden. Ama Maudoric'e asla.

Başını salladı ve sözsüz bir şekilde kâğıtları .

"Okudun mu?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Sıra dışı bir şey var mı?" İstediğim vatandaş dosyasına göz gezdirmeye başlamışken sordum.

"Hayır," diye yanıtladı Maudoric. "Onun hakkında bildiklerim, Syndras'ın onu işe almamı istediğinde bana söyledikleri."

"Buraya bir tavsiye üzerine mi geldi?" Yarı dalgın bir halde sordum. "Syndras'tan... Terasyn Evi'nden mi?"

Axia'nın ölümünden sonra son birkaç on yılda mali sıkıntıya düşmüş olsalar da güçlü ve asil bir soydan geliyorlardı. Çalışanlarını azaltmaları gerektiğini duymuştum.

Maudoric, "Evet. Kendisi eski bir arkadaşımdır," dedi. "Onun tavsiyesine güvendim. Ve Erina'yı tavsiye etmekte haklıydı. İyi ve güvenilir bir bakıcı oldu."

Dosyada tam adını okudum.

Erina Denoren.

Yirmi beş yaşındaydı. O zaman doğru tahmin etmişim. Doğum yeri bilinmiyor, ancak ilk kayıtlara göre Vyaan'da üç yaşındaymış.

Bir yetim, diye fark ettim, *bir* zamanlar bölgemin eteklerinde bulunan tanıdık bir yetimhanenin adını görünce kaşlarımı çattım. Yıllar önce bakımsızlık nedeniyle kapatılmış bir yetimhane.

Homurdandım. Yetim olacağını tahmin etmemiştim. Ama dosyasına göre, yaşlanıp bir soylunun evinde işe girene kadar neredeyse tüm hayatı boyunca oradaymış. İş geçmişi yeterince normaldi ve benim yanımda çalışmaya başlamadan önce iki yıl boyunca Terasyn Evi'nde çalışmıştı.

Geçmişte tanıdığı kişiler bölümü boş olsa da içimde küçük bir rahatlama oldu. Ona o berbat parfümü hediye eden sevgilisini merak ettim, göğsümde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim, korkunç bir şekilde *sahiplenme* gibi bir şey.

"Hepsi bu kadar mı, *Kyzaire*?" Maudoric, bana gerçek unvanımla hitap etmesinden hoşlanmadığımı bilmesine rağmen sordu.

"Hata yaptığımı mı düşünüyorsun?" Yardım edemedim ama sordum, kelimeler kesik kesik ama netti. Ama Maudoric o anda yanımda olan aileme en yakın şeydi. Erina'yı tanıyordu. Bana karar vermek ona düşmese de onun kararlarına güveniyordum. O anda umurumda değildi.

Maudoric beni inceledi. Sonra iç çekti.

"Bunun için kendine göre sebeplerin olduğuna inanıyorum," dedi bana. Ona Erina'nın kan eşim olduğunu söylememiştim ama Maudoric kurnaz ve zekiydi. Henüz fark etmediyse bile er ya da geç fark edecekti. "Gerekli olduğunu düşünmeseydin bunu yapmazdın. Bunu biliyorum."

Döndü. Ama kapıda durakladı.

Başımı eğdim ve onu izledim. Yüzündeki ifade isteksizdi.

"Erina tatlı bir kız Kaldur," dedi sessizce. "Ona karşı dikkatli ol. Kolay bir hayatı olduğunu sanmıyorum... ama senin gibi biri için fazla saf olduğunu da düşünüyorum. Bu hayat için. *Senin hayatın için*."

Çenem gerildi. Ne demek istediğini biliyordum. Bir *Kyzaire*'in hayatı, Kaalium Hanesi'nin bir oğlunun hayatı kolay bir şey değildi. Zayıflar için değildi. Ben bunun içinde doğmuştum ve bu yüzden hayatım boyunca iyi hazırlanmıştım. Ama dışarıdan biri için, özellikle de soylu olmayan biri için... Soylu Hanelerin diğer soylu Hanelerle evlenme eğiliminde olmalarının bir nedeni vardı. Geçiş ve yüksek beklentiler o kadar sarsıcı değildi.

"Ve o kırılmayı hak etmiyor," diye bitirdi Maudoric. "Bunu yapmak istemezsin. Ama o buna dayanacak kadar sertleşmedi."

"Başka seçeneği olmayabilir," diye sessizce itiraf ettim.

Çünkü bu çoktan harekete geçmişti. Kader değişken bir şeydi.

Ve çoğu zaman da itaat edilmesini talep ediyordu.

Eğer Erina'nın kan eşim olduğunu henüz tahmin etmediyse bile, Baş Bekçimin yüzünde beliren acıma ifadesine bakılırsa, az önce tahmin ettiğinden şüpheleniyordum.

Maudoric, "Görünüşe göre sen de öyle," dedi.

Bununla birlikte gitti. Ve benim ruh halim daha da bozuldu.

BÖLÜM 9

ER)NA

T Kaldur'un bahçelerine açılan kemerli taş giriş, başka bir âleme açılan bir kapı gibiydi.

Bahçenin tepesini kalenin üst pencerelerinden görmüştüm ama duyduğum hafif hayranlığın ötesinde, üzerinde fazla düşünmemiştim. Ama şimdi? Bu sanki bir rüyadan çıkmış gibiydi.

Sözleşme hâlâ elimdeydi ama defterime uzanmak için acele ederken neredeyse onu düşürüyordum. Yine de kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. *Bu anın tadını çıkar*, diye düşündüm. Eğer Kaldur kaledeki işimi bırakmam konusunda ısrar etseydi, buranın tadını çıkarmak için dünya kadar zamanım olacaktı. Her gizli köşeyi ve kuytuyu çizmek için. Ve bu heyecan verici güzellikten ilham alarak Kavelyn için daha fazla macera yaratabilirdim.

Bahçe hem bakımlı hem de vahşiydi. Evcilleştirilmiş ama yine de özgür. Farklı bölümler arasında kıvrıla kıvrıla ilerleyen taş döşeli bir yol vardı. Patika yolun bir kısmı, budaklı, tuhaf dalları gelişigüzel bir görüntü oluşturan karaçam ağaçlarının etrafında dairesel saksılar oluşturmak için ayrılıyordu. Diplerine akçakesme çiçekleri dikilmiş, yeşil kökleri sanki onu kucaklamaya çalışıyormuş gibi geniş gövdelere tırmanıyordu.

Daha derinlere indikçe dünya eriyip gitti. Tek duyduğum sessiz bir esinti, şarkı söyleyen böceklerin sesi ve yıpranmış botlarımın taş yolda çıkardığı yumuşak sestti. Boş olmasına rağmen bir *zylarr*'a benzeyen bir şeyi çevreleyen dairesel bir taş bankla süslenmiş bir oyuk keşfettim. Bankın etrafında daha önce hiç görmediğim, pembe-mor çiçeklerle bezeli mavi çalılar vardı.

Kısa bir süre sonra, gece gökyüzünün mozaigini oluşturan bitki ve çiçeklerden oluşan bir bölüm keşfettim. Her tarafa yayılmış beyaz çiçekler

Bitkilerin siyah yaprakları gökyüzündeki yıldızlar gibiydi. Çizebildiğim her yolu keşfetmeye hevesli olduğum için çizim yapma dürtüsüne *gerçekten* direnmek zorundaydım. Bahçenin genişliği karşısında, görevimi akşama kadar tamamlayıp tamamlayamayacağımı merak ediyordum.

Ancak güneş gökyüzünde istikrarlı bir şekilde yükseldikçe ve havadaki soğukluk ısınmaya başladıkça, bulabildiğim her dolambaçlı patikayı, hatta parke taşlarıyla işaretlenmemiş olanları bile izledim ve takip ettim. Bazıları toprak , gözden uzak ağaçlara, dinlenmek için güzel, sessiz, gölgeli bir yere götürüyordu.

Bahçenin ortasına ulaştığımda, kemerli bir taş girişin daha olduğunu gördüm. Hevesle oraya doğru koştum, içeride bulduğum şey karşısında dudaklarım aralanırken parmak uçlarımla taşı sıyırdım.

Bir avluydu, etrafı uzun koyu yeşil çalılarla çevriliydi, hepsi mükemmel bir şekilde kesilmiş ve düzgündü ve neredeyse benim iki katım boyundaydı. Avlunun ortasında yıldız ağacı çiçeklerinden oluşan büyük bir bahçe vardı. Çivit rengi çiçek parlak güneş ışığında daha açık görünüyordu ve ortasındaki küçük beyaz lekeler yıldızlara benziyordu. Daha önce hiç şahsen görmemiştim, sadece resimlerini görmüştüm. Yaklaştıkça narin bir çiçeğe dokundum, taç yaprakları kadife gibiydi.

Starwood çiçekleri tırmanan çiçeklerdi, yabani olarak büyüyorlardı. Toprağa saplanmış kafesler vardı ve gökyüzüne doğru tırmanıyorlardı. Birkaç sarmaşık dışa doğru büyümüş, kaldırım taşları boyunca sürünüyor ve sanki onların içinde eriyormuş gibi çevredeki çalıların içine doğru kıvrılıyordu.

Kaldur'un neden bu kadar çok bahçıvan çalıştırdığını şimdi anlıyordum. Böyle bir bahçeyle ilgilenmek kolay bir iş değildi. Küçük bir ordu gerekirdi.

Yıldız ağacı çiçeklerinin etrafını çevreleyen, uzun çalıların en yakınındaki oyulmuş alanlara sıkıştırılmış basit banklar vardı. Güneş artık tepedeydi. Ne zamandır bahçeleri keşfettiğimi merak ediyordum. Ama karnımın guruldamasına bakılırsa kahvaltıdan bu yana en az birkaç saat geçmişti.

Bakışlarımı yıldız ormanlarının güzelliğinden ve vahşiliğinden ayırmak zor oldu ama sonunda kurdeleyi çektim ve Kaldur'un bana verdiği sözleşmenin balmumu mührünü kırdım. Derin bir nefes alarak okumaya başladım.

İşim bittiğinde arkama yaslandım. Çalı çitler ağırlığımı taşıyacak kadar sağlamdı. Düzgünlüğüne ve koyu mavi mürekkebin rengine bakılırsa, bir Halo küre lazeri tarafından basılan kelimelere baktım.

Daha önce konuştuğumuz her şey buydu. Ona tek kan veren ben olacaktım. Beslemeler onun takdirine bağlı olarak ve günde ikiden fazla olmamak kaydıyla yapılacaktı. Gücümü korumak için düzenli olarak çamurlu bir çay olan *baanye* alacaktım ve beslenmelerden sonra cinsel bir ilişki başlarsa, hamileliği önlemek için marroswood almam gerekecekti.

Bunu okuduğumda yüzüm kızardı ama bunun normal olduğunu düşündüm.

Bana her ay on *vron*, yani on bin kredi ödenecekti. Bu benim için akıl almaz bir miktardı. *Kyzaire* bekçilerine şimdiye kadar çalıştığım diğer tüm Evlerden daha iyi ödeme yapsa da, on *vron* yine de benim üç ayda kazandığımdan daha fazlaydı. Ve her ay maaş alacağımı düşününce... ve tek yapmam gereken onun kan vericisi olmaktı. Günlerimi istediğim gibi geçirmekte özgürdüm - dilersem burada, bahçede, çizerek, yazarak, hayal kurarak.

Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Her ay on *vrona* ek olarak, Kaldur'un kaledeki kendi özel kanadı olan Güney Kanadı'na taşınacaktım. Evin o kanadında temizlik yapmama bile izin verilmiyordu. Sadece Maudoric'in güvendiği bir avuç bekçi düzenli olarak orada görevlendirilirdi. Orada kendime ait özel bir odam olacaktı.

Basit bir anlaşma. Gösterişsiz. Sadede gelelim. Ona istediğini verdim, o da paramı ödedi ve beni rahat ettirdi.

O tanıdık hayal kırıklığı duygusunun filizlendiğini hissettim. Son iki yıldır özlemine çektiğim erkeğin dikkatini çekmeyi başarmıştım... ve bu heyecan verici olsa da, aynı zamanda hayal ettiğimden daha boş ve soğuk hissettiriyordu.

Belki de sadece sinirdir, diye düşündüm. Bu yeni bir şeydi. Ve bir parçam Kaldur'un hayattaki konumunun altında olduğum için hayıflanmadan edemiyordu. Bundan mutlu olamazdı. Belki de bu yüzden kalede çalışmamam için ısrar etmişti. Çünkü eğer çalışmazsam, artık sadece onun bekçisi olmayacaktım. Sadece ona kan veren kişi olurum, bu da statümde otomatik bir yükseliş demektir.

Bunu düşünmek acı veriyordu ama aynı zamanda bunun her zaman en alt basamakta yer aldığım bu dünyanın acı bir gerçeği olduğunu da biliyordum. Hayalini kurmuş olsam da Kaldur gibi biriyle gerçek bir şansım olmadığını biliyordum. Bunun gerçekleşiyor olması bile gerçeküstü geliyordu. *Benim için.*

Altta, onun imzalayacağı yerin yanında benim de imzalamam için bir boşluk vardı. Sözleşmeyi beşinci kez okumamak için rulo yaptım. Sonra oturdum, bakışlarım yıldız ağacı çiçeklerinin üzerinde gezindi, şekillerinin izini sürdüm, eskiz defterimde benzersiz tonlarını oluşturmak için katlayabileceğim farklı kalem renklerini düşündüm.

Sözleşmeyi dikkatlice yanımdaki bankın üzerine koydum. Eskiz defterimi çıkardım. Ve sırf gecenin getireceklerinden kendimi uzaklaştırmak için çizmeye başladım.

GÖKYÜZÜNDEKİ RİTMİK SES KAŞLARIMI ÇATMAMA NEDEN OLDU VE GÖZÜMÜ KIRPIŞTIRARAK

ürkütücü bir karanlık. Omuzlarım gerilmiş, parmaklarım ve avuç içlerimin kenarları kömürle kaplanmıştı. Gözlerim, giderek batan ışıktaki defterimin sayfalarına bakmaktan gerginleşmişti.

Ama kendimi *iyi* hissediyordum.

Zamanın yavaş yavaş geçtiğini fark etmiştim. Doğruca işime geri dönmeden önce başıboş bir uyarı. Öğleden sonra geç saatlerde midem nihayet çok fazla itiraz etmişti ama kaleye dönmeye, bu güzel, vahşi yeri terk edip Velle'nin talepkâr sorularına ve Maudoric'in değerlendirci bakışlarına dönmeye hiç niyetim yoktu.

Çok sevindim, "Meyve Bahçesi" olarak adlandırdığım yerde yetişen olgunlaşmış bir mavi taş meyvesi ağacı bulmuştum. Ağaçların çoğu mevsim dışıydı ama mavi taşlar en iyi kışa doğru sıcaklık düşerken yetişiyordu ve enerjimi sabit tutmak için birkaç tane toplamıştım. Meyvenin keskinliği dudaklarımı büzmüştü ama içindeki küçük, cıtır cıtır tohumlar tatlıydı ve ekmeğe çok yakışacaklarını düşünmeden edemedim. Saira onları yemeklerinde hiç kullanmamıştı, en azından benim hatırlayabildiğim kadarıyla. Umarım onları toplamama *izin verilmiştir*.

Bu ritmik ses gittikçe yükseliyor ve yıldız ağaçlarının çiçek açtığı korunaklı avluda bulduğum banktaki yerime yaklaşıyordu. Gün boyunca öykülerim için ilham verici sahneler çizmek ve not almak üzere farklı yerlerde durmuştum ama güneş battığında buraya dönmüştüm. Yıldız ağacı çiçeklerindeki organların ay ışığında parladığı söylenirdi. Bunun doğru olup olmadığını görmek, kendi gözlerimle görmek istemişim çünkü bunun büyüğü, nefes kesici bir manzara olması gerektiğini düşünmüştüm.

Bir Kylorr gökyüzünde daireler çizerken karanlık ve korkutucu kanatlarının gerginliğini gördüm. Sonra aşağıya doğru dönmeye başladılar. Bana gittikçe yaklaşıyor, neredeyse çok hızlı gidiyorlardı.

Arnavut kaldırımına düştüklerinde nefesim kesildi, kısa bir mesafe uzaktaydılar ama çarpışmanın dışarıya doğru güçlü bir enerji dalgası göndermesine yetecek kadar yakındılar. Bu

gelişigüzel topuzumun içinde durmayan saçlarımın sinir bozucu dallarını geriye doğru savurdu.

Kylorr doğruldu ve tam boyuna ulaştı.

"Oh," diye nefes aldım. "*Kyzaire*."

"Nerelerdeydin?" Kaldur bana doğru yürürken sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu. "Kimse seni bulamadı."

Kızgın mı görünüyordu? Ama neden?

"Burada," diye kekeleyerek elimi bahçeye doğru salladım.

Bu onun duraksamasına neden oldu. "Bu sabahtan beri mi?"

"Evet," diye cevap verdim, kararsızca ayakta duruyordum, defterim avucumda sallanıyordu ve bir şeyin taşa çarptığını duydum. Kalemlerimden biri Kaldur'a doğru yuvarlandı, ucu çarpmanın etkisiyle kırıldı. Keskin kalması için bir taş kullanarak bugün onu sıfıra indirmiştim.

Kaldur çömeldi ve kalemi eline aldı. İnceledi ve sonra gözleri deftere gitti. Defteri hızlıca kapattım, uzun kordonu sararak güvende tuttum.

"Bahçeleri keşfedebileceğimi söylemiştin," dedim hızlıca, bakışları nihayet benimkilere döndüğünde rahatladım. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı kalem gülünecek kadar küçüktü. "Burası çok güzel. Henüz ayrılmadım. Umarım sakıncası yoktur. Öğle yemeği için meyve bahçesinden birkaç meyve çaldım."

Kaldur hâlâ bir şey söylemedi. Gümüş rengi gözleri bana sabitlenmişti, aramızda sadece bir kol boyu mesafe vardı. Darmadağınık göründüğümü fark ettim, oysa o sabahki kadar taze ve derli toplu görünüyordu. Yanaklarımı sildim, acaba kömür mü bulaştı diye düşündüm. Bu ilk kez olmazdı.

"Durumu daha da kötüleştirdin," diye beni bilgilendirdi. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldığında bir adım öne çıktı. Sıcak eli yanağıma değdiğinde, başparmağının sert darbesi lekeyi silerken sustum. "İşte böyle."

"Teşekkür ederim," dedim ve ona titrek bir gülümseme verdim. Çenesindeki kaslar kasıldı, gözleri dudaklarımdaydı. Sonra başını kaldırdı ve çalışırken yüzümden uzak tutmak için tepemde yığılı duran saçlarımın arasına sapladığım kalemi aldı.

Kütle yere düştü. Gözlerinin parlamışını, burun deliklerinin genişleyişini izledim. İçinden titrek bir nefes geldi, küçük nefesi beni şaşırttı.

"Nasıl oluyor da," diye başladı, sesi alçak ve yumuşaktı, "hatırladığımdan bile daha güzel kokuyorsun?"

Bu kelimelerin göğsümde kabardığını hissettim. Meme uçlarım üniformamın ve önlüğümün altında sıkıştı.

"Şu haline bak, *Zendra*," diye mırıldandı, gözleri bana dikilmişti. "Hayır, hayır.

Zendra. Bunun gibi, sen bir *dallia*'sın." Bu kelime beni sarstı.

İçimden belirsiz, yumuşak bir kahkaha yükseldi. "*Yürüyen bir ağaç* mı?"

"Evet. Vahşi ve bağısız, kökleri her zaman toprağın üstünde.

Neden biliyor musunuz? Çünkü onlar canlı ve meraklı yaratıklar. Tek bir yerin sınırlarına bağlı kalmayacaklardır."

Ayıldım, ancak sözleri içimde bir tınıya neden oldu. "Bütün gününü bahçelerimde geçirdiğin için

Karşılaştırma yapmak senin için bir iltifat olur," diye ekledi Kaldur, dudakları sonunda küçük, eğlenceli bir sırıtışla kıvrıldı. Cazibesine geri döndü, önceki öfkesinin çizgilerini yumuşattı.

"Bu büyük bir iltifat," dedim ona. "Küçükken Kir adında bir *dalya* ağacı hakkında çok sevdiğim bir hikaye vardı. Kir köylü çocukla arkadaş olmuş ve birlikte kırlarda ve ormanlarda türlü maceralara atılmışlar."

Kaldur'un sırıtışı gözlerine kadar ulaştı ve ani bir sarsıntıyla gülümsemesinin neredeyse hiç gerçek olmadığını fark ettim. Gerçekten değil. Ama *bu* öyleydi ve içimi bir zafer duygusuyla doldurdu. Güzel bir gülümsemeydi.

"Evet, Saltaire'den bir masal," dedi Kaldur. Gülümsemesi azaldı. "Ama bu hikâyenin hazin bir sonu var. Pek seveni yoktur. Senin sevmene şaşırdım."

"O sonu okumaktan hiç hoşlanmam," diye itiraf ettim ona. "Anlatırken hep kendiminkini uydurdum. Ve benimkinde, çocuğun daha fazla maceraya atılamayacak kadar yaşlandığına inanmak hoşuma gidiyor. Ve Kir onu terk edemeyecek kadar çok sevdi, bu yüzden yabani köklerini çocuğun seçtiği evin yakınına derinlemesine dikti, böylece yaşlandıkça her zaman yakın olabileceklerdi."

Kaldur daha da yaklaşmıştı. "Bu daha güzel bir son. Gerçi bu masalın amacı kayıp ve değişimin hayatın doğal ve önemli bir parçası olduğunu öğretmekti."

Birbirine yakın duran çizmeli ayaklarımıza baktım. Bir çift aşınmış, bir çift tertemizdi. "Ve sonunda ikisi de bunu hissedecek, benim sonumda bile. Çocuk ölecek. Kir zamanla kuruyacak çünkü ağaçlar bile ölümsüz değil. Neden yapabiliyorken mutluluklarının tadını çıkarmıyorlar? Bence bu daha iyi bir ders, özellikle de çocuklar için."

"Buna itiraz edemem," diye cevap verdi Kaldur, çenemden tutup yüzümü tekrar ona doğru eğerek. Bana dikkatle bakıyordu. Beni *anlamaya* çalıştığı gibi garip bir hisse kapıldım. Sanki çözülmesi gereken bir şeymişim gibi.

"Bahçenizde hiç *dalya* ağacı var mı?" Merak ettim, onun yakınlığı karşısında kalbimin hızlandığını hissettim.

Kaldur boğazının arkasından bir ses çıkardı. "Yapsam bile, uzun süre kalacaklarını düşünüyor musun?"

"Hayır, sanırım değil. Ama öyle biri olsaydım, hayatımı bu bahçede mutlu bir şekilde geçirirdim."

"Bütün gün burada ne yapıyordun?"

"Çizim. Keşfediyorum," diye cevap verdim, defterimi önlüğümün cebine sokarken Kaldur'un gözünden kaçmayan bir hareket yaptım. "Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Şimdi de iki yılımı içeri adım atmadan geçirdiğim için hayıflanıyorum."

Kaldur avluya göz gezdirdi ve ben de onun yüzündeki şaşkın ifadeyi yakaladım.

Beni hüzünlendiren bir şey oldu, ama bir sonraki anda bu hüzün kayboldu.

"Peki istediğimi yaptın mı? Sözleşmeyi okudun mu?"

Sıradaki soruyu sordu.

Oh. Elimizdeki acil işe geri dönelim.

Yutkundum. "Evet."

"Ve?"

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Anlaştık," diye cevap verdim.

"İmzalamaya hazırım." Kaldur'un bakışları yana, çitin yapraklarına kaydı, görmüyordu. Derin bir nefes aldı, dudaklarını birbirine bastırdı. Sol kanadını hafifçe kaldırdığını fark ettim. Bir an için... boyun eğmiş gibi mi görünüyordu? İçimden bir uyarı geçti

Tekrar. *Dikkatli* ol, derdi Luc bana.

Kaşlarımı çattım, dudaklarım dile getirip getiremeyeceğimi bile bilmediğim bir soru sormak için aralandı.

Ama bir sonraki anda Kaldur yeleğindeki gizli kılıftan gümüş bir hançer çıkardı. Onu görmek kalbimi yerinden oynattı. Kabzası kaymaktaş beyazıydı ve üzerine girdaplı gümüş bir desen işlenmişti.

"Sözleşme nerede?" diye sordu.

Önlüğümün diğer cebinden parşömeni çıkarmadan önce hançere sadece bir an daha baktım. Hafifçe yassılaşmış ve ezilmişti ama balmumu mührün içine gömülü kurdele avucumu okşarken ona uzattım.

Kaldur, yıldız ağacı çiçeklerinin arasında yer alan kaideye doğru yürüdü ve ben de onu takip ettim. Sarmaşıkların üzerinden dikkatlice manevra yaptı.

Orada olduğunu fark etmediğim taş patikayı geçtim.

Bir kaide değil, gördüm. Tabana yerleştirilmiş bir Halo küresinden güç alan bir ay kadranı.

Ancak yüzey düzdü ve Kaldur sözleşmeyi yaydı, parşömen kumaş gibi düz duracak kadar ağırdı.

Avucunu keserken bana bakmadı, bir hançerin keskin ıslığı. Boncuk boncuk siyah kanın yükselişini izledim. Sonra benim kurşun kalemimi bir mürekkep kabı gibi yaraya batırmak için kullandı.

Bir anda imzasını karaladı, pratikti ve herhangi bir süslemeden yoksundu. Düzgün ama kalındı. Gözlerimi diktim.

Dudaklarından derin ve keskin bir nefes çıktı ve sonra bana döndü, kalemin ucunu başparmağı ile işaret parmağı arasında yuvarlayarak kalan kanı sildi. Bana uzattı.

Gözleri ay ışığında çok gümüştü. Çok fazla ışık. Kaşlarımı çattım ama sonra nedenini anladım. Yıldız ağaçlarının bulunduğu alan aydınlanmıştı ve geç de olsa çiçeklerin parıldamaya ve ışıldamaya başladığını fark ettim. Gözlerim en yakınimdaki bir tanesine takıldı. Stamenler ve taç yaprağındaki küçük beyaz noktalar yavaşça parlıyordu, önce sönükleşip sonra parlayan dalgalı bir ışık dalgası.

Tanıdık kalemi elinden alırken *güzel*, diye düşündüm.

"Hazır mısın?" diye sordu, hançer kesilmemiş elinin avuçlarında gevşemişti. "Yarayı sonra iyileştireceğim. Herhangi bir rahatsızlık kısa sürecek."

Yarayı iyileştirmek mi?

Küçük bir kesikten korktuğumu mu düşündü?

Sanki kendi bedenimin dışındaymışım gibi, baskın olmayan elimi uzatırken kendimi izledim. Dokunuşu sıcak ve nazikti ama bıçağının tıslaması yakıcı bir çimdik gibi geldi.

Kaldur'un dudakları aralandı, çizgi kızardığında dişleri hemen uzadı. Nefesini tuttuğunu hissettim. Göğsü kalkmıyordu. Öne çıktım ve onun hareketini ederek kalemimi kanıma batırdım -şimdiye kadar kullandığım en ürkütücü mürekkep- ve imzamı attım.

Erina Denoren.

İmzamı pratik etmeye hiç ihtiyacım olmamıştı. Onunkinin karşısında dağınık bir karalamaydı. Çizimlerim ve eskizlerimle gurur duysam da el yazım berbattı. Eğer biri defterime rastlar ve bazı bölümlerimi okumak umuduyla açarsa, muhtemelen okuyamazdı.

Soyadıma baktım. Uydurma bir soyadı. Sahte bir soyadı. Gerçek bir soyadım yoktu, sadece Luc'la ve yarattığımız karakterle paylaştığım bir soyadım vardı. Hayatım boyunca peşimi bırakmayan çocukça bir fanteziydi bu.

Bitti, diye düşündüm imzaya bakarak. Tıpkı söylediği gibi, elimdeki yarayı iyileştirdi ve kanından ince bir çizgiyi avucuma sürdü. Sızlama kesildi.

Başımı kaldırıp Kaldur'a baktığımda ihtiyat ve heyecan karışımı bir his vardı içimde. Ay ışığı kontratın üzerinden süzülüyor ve yıldız ağacı çiçeklerinin pırıltısı yüzünü aydınlatıyordu. Dişlerine baktım ama korku hissetmedim. Sadece bunun ne olacağına dair bir belirsizlik.

"Ne zaman... ne zaman istiyorsun-"

"Şimdi," dedi, sesi alçak ve karanlıktı, alışılmadık bir sınırdıydı. "İtiraf etmeliyim ki daha fazla bekleyemeyeceğim."

Şimdi mi?

Kalbim hemen hızlandı, nefesim titreyerek kesildi.

Bu *gece* olacaktı.

"Daha önce hiç beslendin mi?" diye sordu, gözleri üzerimdeydi ve beni yaklaştırmak için elimi tuttu.

"Hayır," diye nefes aldım. Ayağımın dibinde bir şeyin takırdadığını duydum. Kalem.

Çoktan unutuldu.

Beni daha da yakına sürükledi, ta ki vücutlarımız birbirine değene kadar. O kadar büyüktü ki, benden o kadar uzundu ki, başı eğilirken eğildi.

"Yarayı sonra iyileştireceğim," dedi tekrar. Sıcak nefesini boynumda hissettim.

"Bundan korkmuyorum," dedim ona, sesim bir fısıltıya benziyordu, çırpınan ve tüylü.

"Nasıl olacağını bilmiyorum Erina," dedi sonra.

Ne demek istediğini anlamamıştım. Daha önce sayısız varlıktan beslenmişti, değil mi? Nasıl bir şey olduğunu bilmesi gerekmez miydi? Belki de *beni kastediyordu*, çünkü bu *benim* ilk seferimdi.

Kokumu ciğerlerinin derinliklerine çekerek derin derin nefes aldı. Sesi içimi ürperti.

"*Raazos*," diye küfretti, beni sıkıca kavradı. Sesi umutsuzlaştı. "Bununla savaşamam, yapamam... Sana ihtiyacım var."

Dudaklarının boynumu okşadığını hissetmek omurgamda bir ürperti yarattı. Dudaklarıyla buluşmak için yarışan bir ürperti. daha samimi hissettirdi. Sıcak, sert vücudunu hissetmek. Büyük ellerinin

Biri beni sabit tutmak için saçlarıma dolanırken, diğeri tüm sırtıma yayılana kadar belime dolanıyordu.

Boynumda serin bir şeyin sürüklendiğini hissettim. *Onun dişleri* olduğunu fark ettim, gözlerim büyüdü.

Hırıltılı iniltisi oradaki nabız gibi atan damarda titreşti.

Isırığının keskin iğnesi bir sonraki anda kaydedildi. Bu alışılmadık his karşısında neredeyse haykıracaktım, dudaklarımdan düzensiz bir ses döküldü.

Acı vardı ama kısa süreliydi ve garip bir şekilde nahoş değildi. Bir çekme, sürüklenme hissi vardı. Boynumun yan tarafının derinliklerine saplanmış dişleri olduğunu düşündüğüm şeyden bir ısı yayılmaya başladığını hissettim.

Bir ağrı başladı. İlk başta derin ve durgun. *Güzel* bir histi. Bir kucaklaşma gibi rahatlatıcı.

Ama sonra daha zorlayıcı olmaya başladı. Daha cezalandırıcı.

Ne olduğunu anladığımda gözlerim büyüdü, tam o sırada Kaldur'un boğazından kopan sert bir iniltinin ısırığının üzerinde tıngırdadığını duydum.

İnledim. Ellerim omuzlarını sıkıca kavramak için yukarı çıktı, malzemeye sıkıştı, zevkin yoğunluğu artmaya başladıkça sevgili yaşam için tutundu. Kalçalarımın arasındaki her emici çekişi hissettim. Isı, dökülen mürekkep gibi yayıldı, nefesimi tutana kadar, daha fazlası için hem çaresiz hem de korkmuştum.

"Kaldur," diye soludum, çok geç olana kadar unvanı yerine adını kullandığımı fark etmemiştim. O zamana kadar da umurumda değildi, başka bir coşku dalgası tüm anıları silip süpürmüştü.

Beni daha sıkı kavradı.

Ve onun kollarından hiç ayrılmak istemedim.

CKAPTER LO

KALDUR

M Kardeşlerin *lanet* olası yalancılarıdır. bir şey olduğunu çok az konuşmuştuk. Birinden beslenmek *Kyran*a'yla, bir kan arkadaşıyla ilk kez karşılaştık. Ve bunu yaptığımızda, hem Azur hem de Kythel bunun *eşsiz* olduğunu söylemişlerdi. Hayat değiştirici. Ya da Kythel'in tarif ettiği gibi: *bir doğruluğun yerine oturması*.

Bana söylemedikleri şey, sanki kemiklerimden çıkıyormuşum gibi hissettiğim, zihnimin kendini yeniden düzenleyip parçalandığı ve içimdeki canavarın uyandığında acımasız, korkunç derecede yanlış bir şey olduğuydu.

Bu konuda *doğru* olan hiçbir şey yoktu.

Sadece bir kıyamet duygusu vardı, ne kadar yüce olsa da. İçinde seve seve öleceğim bir kıyamet. Çünkü onun kanı dilimle buluştuğu anda, o tatlılık tanrıların bir armağanı olduğu için, bir daha *asla* doğru olamayacağımı biliyordum.

Ben asla olamam.

Zihnimde çok gürültülüydü. Kalp atışlarımı ve onunkileri duyabiliyordum. Kanımın damarlarımda bir senfoni gibi aktığını duyabiliyordum. Bahçedeki hafif esinti saçlarımın arasından ve kanatlarımın sırtından geçerken güçlenmiş gibi hissediyordum, neredeyse çok şiddetli bir dokunuş. Kanatlarım... Sanki bundan kaçacağından korkuyormuşum gibi onun etrafına dolandıklarını, onu bana yasladıklarını -ya da hapsettiklerini- fark etmemiştim.

Duyularım aşırı yüklenmişti. Kalenin bir kapısının kapandığını duydum; kilometrelerce ötedeki ormanda uluyan bir *lyvinin* derin sesini duydum; gecenin bu saatinde bile Güney Yolu'nun parke taşlarının döşenirken çıkardığı takırtıyı duydum.

Neredeyse çok fazlaydı ve bu yüzden beni topraklaması için Erina'nın kokusuna odaklandım. *İlahi*. Elim saçlarında sıkıştı ve başını daha da yana çekti. Daha yakın olmam gerekiyordu. Vücudum zonkluyordu. Sikim sanki

Pantolonumun dar dikişine doğru bastırıyordu. Ona karşı sallandım ve onun nazik, sarhoş edici miyavlamalarını duydum. Ona olan ihtiyacımı daha da körüklüyorlardı.

Açgözlülüğüm arttıkça, kalbi hızlandıkça daha derinden içtim, yeleşimin kalın malzemesinden bile hissedebildiğim sert bir vuruş. Vücudumdaki her damla kanı onunkiyle değiştirmek için çıldırtıcı bir açlık vardı. Gücümün arttığını hissettim, fiziksel olarak vücudumun büyüdüğünü, kıyafetlerimin yapısal malzemesine baskı yaptığını hissedebiliyordum.

Vücudu bana doğru savruldu, içinden gelen bir inilti kanatlarımın arasında yankılandı. Onun zevkini hissettim. İçinden geçen orgazmın *tadını* alabiliyordum, keskin ve acıtıcıydı. Kollarımda parçalanırken onun vahşiliğini ve masum inançsızlığını tadabiliyordum.

Yine de *daha fazlasına* ihtiyacım vardı. Daha önce çıldırtıcı bir öfkeye hiç bu kadar yakın olmamıştım ama bu güç bağımlılık yapıyordu. Atalarımın *kyranalarını* savaşa getirme ihtiyacını anlıyordum. Bu güç tehlikeli ve ölümcüldü. En az onun kanı kadar sarhoş hissediyordum.

"Kaldur," diye .

Sesinin zayıflamış ve yorgun tınısıyla bu kelimeye kilitlendim. *Siktir*, diye düşündüm. *Çok fazla*.

Keskin bir iniltiyle kendimi başardım. Kendimi geriye doğru fırlattım ve ayaklarımın altındaki yıldız çiçeği sarmaşıklarını ezdim.

Hayır, diye düşündüm panik içinde ve kendimi havaya fırlattım, nefesimi tutarken birkaç metre üzerlerinde asılı kaldım, dişlerimden kanı damlıyordu. Gözlerim aşağıda ona odaklanırken, tek bir damlayı bile ziyan etmek istemediğim için onları yaladım.

Dizlerinin üzerine çökmüş, ay ışığının vurduğu yüzüyle bana bakıyordu. Yanakları kızarmış, nefes alırken dudakları aralanmıştı. Kahverengi gözleri o kadar cam gibiydi ki benimkiler gibi gümüş rengindeydi. Boynundan aşağı bir kan akıyordu. Rüzgârımın her esişinde saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor, beni havada tutuyordu.

Çok güzeldi.

Lanet ettim, göğsümde bir duygu girdabı dönüyordu. İnançsızlık. Şehvet. İstifa. Coşku.

Suçluluk duygusu.

Kendimi onun önüne bıraktım. Çok fazla almıştım ve bugünkü tek gerçek öğünü kahvaltıda olmuştu.

Önünde diz çökerken kendi başparmağımı ısırđım. Zehir kendi kanımla karıştı ve sonra onu boynundaki iki küçük yaraya sürdüm. Birkaç dakika içinde kanamaları durdu. O bana bakarken başparmağımı yaladım, bakışları yarı kapalıydı.

Hiç konuşmadan onu kollarımın arasına aldım. Ayağa kalktığımda gözlerim sözleşmeye takıldı ve kendimi gökyüzüne fırlatmadan önce onu ay kadranından çekip cebime attım.

Erina havada olmaya tepki vermedi, sadece ellerini yeleğimin üzerinde hafifçe sıktı. Endişelenmiştim. Sessizdi, çok sessizdi. Ne kadar almıştım? Emin olamıyordum -çok kaybolmuştum- ama yanaklarının pembeliği beni rahatlatmıştı.

Yine de...

Ay ışığının ve yolları aydınlatmak için yerleştirdiğim altın ve mavi küre ışıklarının aydınlattığı bahçe altımızda küçüldü. Güney Kanadı'na, kendi özel odalarımın balkonuna doğru uçtum, yere daha yakın durdum ve onu korkutmaktan korktuğum için normalde yapabileceğimden daha yavaş gittim.

Balkona indiğimde tek çizmeli ayağımla kapıyı iterek açtım. Muhtemelen Maudoric tarafından yakılmış bir ateş vardı ve Erina'yı dikkatlice ocağın önündeki pelüş sandalyeye yerleştirdim.

Ürktü ve ben de omuzlarına kalın bir örtü sardım, onu etrafına doladım; ancak işim bittiğinde dudaklarında beliren utangaç gülümseme beni rahatlattı.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi kağıt inceliğindeydi.

Dudaklarım sert bir çizgi halinde bastırılmıştı. Dişlerim geri çekilmedi ve alt dudağımın etini ısırđıklarını hissettim. Halo küremi - havada asılı duran yumuşak bir ışık topu - çok yaklaştığında yakaladım ve serbest bırakmadan önce Maudoric'e bir Com mesajı gönderdim.

Sandalyenin önünde diz çöktüm.

"Sen iyi misin?" Onu incelerken çenem gergin bir şekilde sordum. Ne hissettiğimi bilmiyordum ama daha sonra onu iyi gördüğümde bunun üzerinde duracaktım.

"Evet," diye cevap verdi. Ama onu bana yalan söyleyip söylemediğini anlayacak kadar tanımiyordum. Kendinden çok başkalarını memnun etmek isteyen biri olduğu hissine kapıldım. "I..."

"Sen mi?" Sözüünü kesince ben sordum.

"Böyle olmasını beklemiyordum," diye cevap verdi. Gözleri kocaman açılmıştı. İtiraf karşısında sertçe yutkundu ve neyi kastettiğini anladım

Hem de çok. Beslenme cinseldi. Onun orgazmını dilimde tatmıştım, kanına karışmıştı, boğazımdan aşağı kayan küçük zevk iğneleri.

Sikim hâlâ sertti ama ona fazla dikkat edemeyecek kadar dalgındım. Yumuşadığına dair hiçbir belirti yoktu.

"Her zaman böyle midir?" diye sordu.

"Bazen," diye cevap verdim, ama bu kısmen bir yalandı. Evet, bir beslenme böyle... eğer bir kan arkadaşıyla olsaydı.

Hayatımdaki her beslenmede mi? İster kan verenlerden ister sevgililerden olsun, aldığım sayısız beslenmeler?

Hiç *böyle* olmamıştı. Bu tamamen yeni bir deneyimdi, sadece onun - hayatıma giren bu bakıcının- bana verebileceği bir deneyimdi.

Ve bu düşünce karnıma ağır bir taş gibi düştü. Bu konuda mutlu değildim. Hem de hiç. Çünkü ona ihtiyacım vardı. Onu yeri doldurulamaz yapıyordu. Onun kanını tattıktan sonra tekrar normal bir beslenmeye dönebilir miydim bilmiyordum. Diğer herkesin tadı dilimde kül gibi kalırdı, tatsız ve itici.

Ben ne yaptım ki? diye düşündüm, o tanıdık kızgınlık derinden tünel kazıyor, kemiklerime patikalar açıyor, onları yontuyordu.

"Ah, bunu ben mi yaptım?" diye sordu, sesi yumuşak ve zayıftı, ileri doğru uzanırken. Neredeyse dokunuşundan kaçacaktım ama kolumdaki kolumun yırtıldığı dikişi takip etti. Vücudum kıyafetlerimin malzemesine baskı yapıyordu, çok sıkı bir şekilde kısıtlanmıştı. Boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Son iki yıldır hissettiğim o cehennemi huzursuzluk yatışmıştı. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir rahatlama hissettim.

Yine de onun yerini daha da şeytani bir şey almıştı.

Bu anlaşılmaz ihtiyaç, beni hiç tanımadığım bir kadına bağlayan ve zincirleyen bir bağ gibiydi. Kendi evimde bir bakıcı. Damarlarında bir damla bile asil kan taşımayan bir insan dışısı.

Kokusu, kanı beni çağırmasaydı onu asla fark etmezdim.

Kapının çalınması beni cevap vermekten kurtardı. Ayağa kalkıp cevap vermeye gittiğimde hareketlerim sarsıntılıydı.

Maudoric'in gözleri beni gördüğünde kocaman oldu. Bendeki her farkı görebiliyordu. Beni çocukluğumdan beri tanırdı. Gözleri büyümüş halimi, giysilerimdeki gerginliği katalogladı. Elinde gümüş bir tepsi vardı, içinde yiyecekler ve en önemlisi de dumanı tüten, sıcak ve koyu bir fincan *baany*e çayı vardı.

"*Kyzaire*," diye selamladı, tepsiyi elinden alırken başını eğdi. İçgüdüleri bile ona dikkatli davranmasını söylüyordu. *Kyrana*'nın kanıyla doymuştum - şimdilik- ama kan bağının başlangıcının genellikle öngörülemez olduğu konusunda hep uyarılmıştık. "Bu gece istediğin başka bir şey var mı?"

Erina'yı bu açıdan göremezdi, özellikle de benim cüssem odanın büyük bir bölümünün görünmesini engellerken.

"Hepsi bu kadar," dedim ve onu bu gecelik gönderdim. Ses tonumun sert olduğunu düşündüyse de yorum yapmayacak kadar akıllıydı ve karanlık koridorda kayboluşunu izledim.

Kapıyı kapatarak beni iri gözleriyle izleyen Erina'nın yanına döndüm. Şimdi endişeli görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Bunu benden çok çok daha iyi idare ediyordu ve ben onun kanının çoğunu almıştım.

"Peki," dedim ve tepsiyi sandalyesinin yanındaki küçük masaya bıraktım. "Ye. *Baanye* iç. Gücüne ihtiyacın var."

Erina çayına uzanıp yudumlarken ortalık . *Baanye*'nin kalınlığı yüzüne çarptığında yüzünde beliren hoşnutsuzluk ifadesini gördüm. Ama bir sonraki yudumu daha çok bir yudum gibiydi.

Tepsiye uzanmadan önce onu boşalttı. Hareketlerini izliyor, kalp atışlarını dinliyordum. İçimde yeniden yükselen bir ihtiyaç vardı, onun tadına daha fazla bakmak için sabırsızlanıyordum. İçimde yabancı bir canavar canlanmış gibi hissediyordum. Kendi tenimde yabancı hissediyordum ve bu da öfkemi kabartıyordu.

"Gitmem gerek," dedim ona aniden, çoktan balkona yönelmiştim bile. "Ne?"

"Yemeğini bitir. Sonra da dinlen. Bu gece dönmeyeceğim."

Buradan çıkmam gerekiyordu. Kıyafetlerim çok dar geliyordu. Odanın sıcaklığı çok sıcaktı. Onun varlığı beni hem rahatlatıyor hem de kendimi tekrar kaybetmeme ramak kalmış gibi gergin hissetmeme neden oluyordu. Kendimi onun tadında ve o çok tatlı bir şekilde boşalırken bana karşı hissettiklerinde kaybediyordum.

Vaan, sessizce lanetledim.

Balkona çıkar çıkmaz kendimi gecenin serin havasına bıraktım.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Sadece burada olamayacağını biliyordum.

CKAPTER LL

ER)NA

L derin bir uykudan odama giren biriyle uyandım.
Keskin bir solukla yatakta oturur pozisyona geçtim, kalbim göğsümde gumbürdüyordu. Zihnimde hâlâ bir rüyanın bulanıklığı vardı ama bu bulanıklık aniden dağıldı.

Güneş ışığı, Kaldur olduğunu gördüğümde.

Siyah pantolonun içine sokulmuş uzun kollu bol bir gömlek giyiyordu. Giysileri ütülüydü, kıvrımlarında tek bir kırıksıklık bile yoktu ama saçları sanki ellerini üzerinde gezdirmiş gibi dağınıktı ve ayağında ayakkabı yoktu.

"Neden buradasın?" diye sordu bana doğru adım atarak. Onun devasa varlığı küçük odamın daha da küçük görünmesine neden oldu. Her zaman bu kadar küçük müydü? Yoksa... Kaldur *daha* mı büyümüştü?

Kaşlarımı çattım, hâlâ gözlerimdeki beyazlığı kırıştırıyordum. Gözlerini aşağı indirdi, şeffaf geceliğimin üzerinde meme uçlarımın sert noktalarını görünce burun delikleri açıldı.

"Ne demek istiyorsun?" Uykudan boğuklaşan sesimle sordum.

"Döndüğümde seni bulamadım," dedi, sesi hafifçe suçluydu. "Güney Kanadı'nda kalman gerekiyordu."

Alçak ışık pencereden içeri süzülüyordu. Şafak söktükten sonra olmalı. "Eşyalarımı henüz taşımamıştım... ve sen gittin, ben de..."

Uyku beni terk ettiği için kendimi şaşırtıcı derecede *iyi* hissediyordum.

Bu baanye *gerçekten* yardımcı oluyor, düşünmeden edemedim, etkilendim.

Kaldur'un çenesi gerildi ve gözlerini benden kaçırarak bekçiler salonundaki küçük odamın detaylarını inceledi. Ama gerçekten bir şey görmediği izlenimine kapıldım. Sonra gözleri parfüm şişesine takıldı.

Şifonyerimin üzerinde. Gözleri üzerinde gezindi ve sonra keskinleşerek camı iki kez inceledi.

Yanına gitti ve küçük bir koku almak için kaldırdı. Yerine koymadan önce keyiflendi, ruh hali karanlıktı. "Sevgilinden mi?" diye sordu, bana okunamayan bir bakış fırlatarak.

Neredeyse geri çekiliyordum, sesim çıkmasa da dudaklarım aralandı. Eğer daha iyisini bilmiyorsam... *kıskanıyor* gibi mi görünüyordu?

Peki bu küçük farkındalık neden içimi umut ve karanlık bir sevinç duygusuyla doldurdu?

"Odanızdaki tüm eşyaları bugün Güney Kanadı'na taşıtacağım," dedi ve bakışlarıyla beni kıştırdı. Bakışlarının boynumun yan tarafına doğru kayışını izledim. Dün geceyi mi hatırlıyordu?

Baktığı yere dokundum ve tamamen hareketsiz kaldı. Yara sihir gibi iyileşmişti. Bunu benim için yapmıştı.

Boğazından sert bir ses geldi. Fark ettim ki... sözleşmede günde iki kez demişti, değil mi?

"Şimdi... şimdi beslenmek ister misin?" Birden utanarak ama aynı zamanda içim acıyarak sordum. Dün geceki vahşi açlık ve arzuyu hatırladım, beklenmedik bir hediye idi. Şaşırtıcı bir şekilde, onun kollarında nasıl davrandığımdan utanmadığımı fark ettim. Beslenme hissine ve deneyimine teslim . Sonuçta utanılacak ne vardı ki?

Heyecan verici ve yeniydi, sahip olduğum için minnettar olduğum bir anıydı.

Kaldur yaklaştı, çizmelerle attığı her adım göğsümde gümbürdüyordu. Aniden içinden geçen yırtıcı hayvan benzeri bir yoğunluk vardı, karnımda beklentinin yükselmesine neden olan bir yoğunluk.

Bana bu şekilde bakacağını hep hayal etmişim.

"Bunu ister miydin?" diye sordu. Bir dizini yatağıma bastırdı, diğer diziyi enseme kavradı ve kendini aşağıya bıraktı. "Tek düşünebildiğim dün gece. Senin hakkında. Sana tekrar ne zaman sahip olabileceğim."

Şaşkınlık içimde patladı. Damarlarımda binlerce çırpıntılı okşayış dolaştı.

Daha da yaklaştı. "Yapmamalıyım. Dün gece çok fazla aldım." Peki neden dişleri şimdiden uzamaya başlamıştı?

Boynumu yana yatırdım ve ondan kaçan alçak inilti küçük bir zafer gibi hissettirdi. O kadar yaklaştı ki iç çekişinin sıcak nefesini tenimde hissettim. Güzel kokuyordu. Temiz, yeni parşömen gibi. Ve bir fırın gibi ısı yayıyordu, bir erkeğin vücudunun ısısı bazılarını çağırıyordu.

İçimdeki daha temel içgüdü. Varlığından hiç haberdar olmadığım bir içgüdü, ona açılmamı sağlayan bir içgüdü, daha da yakınlaşmamı sağlayan bir içgüdü, ellerim omuzlarının geniş ve güçlü bölgesinde kayıyordu. Kendimi *şehvetli* hissettim. *İsteyen* dünyevi bir yaratık gibi hissettim.

Ve tanrılar, Kaldur'u
istiyordum. Bağımlılık yapan
bir duyguydu. "Lütfen," diye
fısıldadım.

"*Vaan*," diye küfretti, ses tonunda bir parça inançsızlık vardı. Dudaklarının etimde gezindiğini hissettim ve aniden onları kendi dudaklarımda hissetme arzusuna kapıldım. Beni boşaltmış, kollarında sıkıca tutmuş ve dün gece kanımla kendini doyurmuştu... ama yine de öpücüğünü hiç hissetmemiştim. "Buna karşı koyabileceğimi sanmıştım. Daha kolay olacağını düşünmüştüm."

Dişlerini derime geçirdiğinde iniltiyle karışık küçük çığlığımı bastırmaya çalıştım. Hemen yaklaşıp beni yatağımın dayandığı taş duvara hapsederken gücü benzersizdi. Sırtıma yaslanan serin duvarın hissi, önümdeki Kaldur'un sıcaklığıyla birleşince muhteşem bir duygu oldu.

Ve beslenmeye başladığında karnım titredi, sıcaklık ve zevk çiçek açmaya başladı. Ellerim omuzlarını sıkarak onu kendime doğru çekti, başımı yana eğerek ona olabildiğince fazla erişim sağladım.

Yavaş gitmeye, özellikle dün gecedен sonra ne kadar aldığına dikkat etmeye çalıştığı izlenimine kapılmıştım... ama bunda beklemediğim bir vahşilik vardı. Kısa süreli bir delilik ve benim tarafımda sadece *teslim* olmak isteyen bir ihtiyaç sarmalı. Boyun eğmek.

Kan verenlerin de böyle hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Şimdi çekiciliği anladım.

Daha sıkı ve daha sıkı zevk sargısı. Klitorisim bacaklarımdan arasında çırpınıyordu ve ona karşı kıpırdandım, daha yakına bastırdım. O da bana yaslandı. Kalın aletin kısıyafetlerinin içinden bile kavrulan sertliğini hissettim. Bu çılgınlığı hisseden tek kişi olmadığım için içimde bir rahatlama hissi vardı.

Boğuk bir nefes sesi duyuldu.

Kaldur başını kaldırdı ve kapıya doğru çevirdi.

Velle'nin dışarıda, koridorda durduğunu görünce yüzüm yandı. Kaldur içeri daldığında kapıyı tam olarak kapatmamıştı ve sesi duyunca kapıyı iterek açmış olmalıydı.

"Özür dilerim, *Kyzaire*," diye kekeledi Velle. Onu ilk kez *telaşlanırken* görüyordum ve kesinlikle ilk kez kelimelere takılıp düşünüyordu. "Affet beni, rahatsız etmek istememiştim."

"Bizi yalnız bırakın," diye homurdandı, göğsü kabarmış, sesi neredeyse tanınmaz hale gelmişti.

Arkadaşım küçük bir sesle koridordan aşağı uçarak gözden kayboldu. Dehşet karnıma yayıldı, daha önce hissettiğim tüm sıcaklığın yerini aldı. Artık herkes biliyordu. Elbette hepsinin öğrenmesi an meselesiydi ama en azından Velle ile daha önce konuşmayı umuyordum. Böylece bu şekilde öğrenmeyecekti.

"Kahretsin," diye sertçe küfretti Kaldur ve hızla benden uzaklaştı.

Aklımdan başıboş bir düşünce geçti. Birkaç gün önce onu Lydrasa ile rahatsız etmişim. Bana gitmemi söylemiş, Velle'ye yaptığı gibi beni de kolayca kovmuş ve sonra Lydrasa'yı becermeye geri dönmüştü. Ancak benimleyken, sanki yanıyormuş gibi yataktan fırladı.

Bir bekçi bizi fark ettiği için mi? Ya da *ben* bir bekçi olduğum ve daha da yüksek Evlerde yüksek bağlantıları olan soylu bir kadın olmadığım için mi?

Çirkin bir düşünceydi. Aklımdan silebilmeyi dilediğim bir düşünce.

Tehlikeli bir durumda olduğunu düşündüm. Kaldur aşkla ilgilenen bir erkek olarak tanınırdı. Ama sadece kendi kalesi dışında. Hanesi için çalışan biriyle *hiç* ilişkisi olmamıştı. Yoksa dedikodu mutfaklara ateş gibi yayılır ve herkes bunu öğrenirdi.

Bu farkındalık beni ona karşı yumuşattı. Sadece başkalarının beni bilmesini istemiyordu çünkü bu, *Kyzaire* olarak kendisi ve personeli arasında her zaman çizdiği çizgiyi bulanıklaştırıyordu.

Geceliğim bir omzumdan kaymıştı ve Kaldur ters ters bakarken onu tekrar yerine çektim. Öfkesi bana yönelik değildi, bunu biliyordum. Ama şafak vakti bekçilerin koridorunda yakalanmak istemediği çok açıktı.

"Onunla konuşacağım," diye teklif ettim. "O benim arkadaşım."

"Duyduğuma göre dikkatsiz bir ağızla," diye karşılık verdi.

Ne kadar istesem de buna itiraz edemezdim. Velle hiçbir zaman sır saklamayı becerememişti ve dedikodudan söz edildiğinde gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Peki ya bu? Bu çok önemli bir sırdı.

Dişlerinde hâlâ kanımın bir kısmı vardı ve onu yalayıp uzaklaştırdığında ürpermekten kendimi alamadım. Sonra başparmağını içine doğru ısırdı,

tekrar yatağa yaklaşıyordu. Geri çekilmeden önce kanını boynumdaki işaretin üzerinde gezdirdi.

"Maudoric bu akşam size Güney Kanadı'ndaki odanızı gösterecek. Tüm eşyalarınız," diye söze başladı, gözleri parfüm şişesine kaydı, dudakları daha da küçüldü, "bugün oraya gönderilecek. Anlaşmamızda da belirtildiği gibi, zamanınızı dilediğiniz gibi kullanmakta özgürsünüz."

Sözlerinde kırılmış bir soğukluk vardı ama kendime bunun Velle yüzünden olduğunu söyledim. Bu benimle ilgili değildi.

"Bugün seni göreceğ miyim?" Kapıya doğru döndüğünde aniden sordum. "Belki... belki akşam yemeğini birlikte yeriz?"

"Sana ihtiyacım olursa, seni bulurum," diye homurdandı, eşikte durakladı. Sözcükler içimi burktu ama görmezden gelmeye çalıştım. Kapının eşiğinde kaldı ve sonra ekledi, "Ne dediğimi unutma, Erina. Bu bir anlaşma. İkimizin de yararına olan bir anlaşma."

Ses tonu değişti. Hâlâ yatakta oturan bana dönüp baktığında biraz daha nazikleşti. Gözleri tetikte ve dikkatliydi.

"Kur yapmak ya da aşkla ilgili saçma fanteziler olmayacak, anlıyor musun?" diye sordu. Neredeyse irkiliyordum. "Gençsin ama o kadar da genç değilsin. Bunu ya da beni romantikleştirme. Kesinlikle beni de. Seni sadece hayal kırıklığına uğrattım."

Ben bir şey söyleyemeden koridora döndü ve gözden kayboldu. Ben açık kapıma bakarken adımlarının ağır sesini duydum. Hâlâ bedenimi saran, beni bir arada tutan, bastırılmamış arzusun sıcaklığını hissediyordum.

İçimi çektim ve yataktan kalktım, veda sözleri göğsümün üzerine oturan kayalar gibiydi.

Velle'yi bulmam gerekiyordu.

KAFAMI MUTFAĞA SOKTUĞUMDA, GÖRDÜĞÜM ŞEY KARŞISINDA İÇİM ÇALKALANIYORDU.

karşılaşabileceğimi düşünürken çok geç kaldığımı biliyordum. Ani sessizlik ve üzerimdeki bir düzine çift gözün ağırlığı hissedilir derecede somuttu. Maudoric bile bana bakmak için döndü, içeri girdiğimde yulaf lapası kaşığı dudaklarının hemen önünde duruyordu.

Kahretsin, diye düşündüm, elbisemi düzeltip çekiştirirken yanaklarımın yandığını hissettim - bakıcı üniformam değildi ve önlüğümü kapımın arkasında asılı bırakmışım. Onun yerine omzuma eski bir el çantası asmışım, içinde defterim ve en uzun kalemlerim vardı.

"Günaydın," diye selamladım, ses tonumu neşeli tutmaya çalışıyordum ama boğuk bir yalvarış gibi çıkıyordu. Neredeyse yenilgiyle iç çekecektim, gözlerim Velle'yi aradı. Masanın tam ortasında oturuyordu, bakışları taş gibiydi. "Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Masadan kalkması zaman aldı, bankın taş üzerindeki gıcirtısı sarsıcıydı.

Elime bir parça sıkışmış ekmek tutuşturdular, yanında da önlüğümün içine koyduğum bir çanta dolusu kuru yemiş, marine edilmiş *lakerda* ve ufalanmış peynir vardı. Saira'ya baktığımda bana nazik bir gülümseme verdi. "Al bakalım, güzelim. Bu sabah taze pişti."

"Teşekkür ederim Saira," dedim, sessiz mutfaklara karşı küçük bir nezaket hareketi büyüyü bozdu. İnsanlar alçak sesle de olsa yeniden konuşmaya başladı. Maudoric yulaf lapasını yemeye devam etti. Köşedeki ekmeği, yanaklarım incelemeden sıcak, bitene kadar kemirdim. Ancak o zaman Velle bana doğru adım attı.

Artık *onlardan* biri olarak görülmediğimi fark verdiği küçük bir keder vardı. Tüm bu insanlarla neredeyse iki yıl geçirmiştım. Bir şeyin parçasıydım, benzer şikayetleri, endişeleri ve daha büyük şeylerin hayalini kuran bir grubun parçasıydım. Ve iki gün içinde, buzlandığım çok açıldı.

Yine de bunun olacağını , değil mi? "Beni sen mi çağırdın?" Velle sordu.

"Velle, dur," diye sessizce yalvardım. Bazen Velle ile birlikte büyüdüğüm bazı çocukları karşılaştırmaktan kendimi alamıyordum. Ama Wrezaan'larda yaşamının bana öğrettiği bir şey varsa, o da her türlü öfke nöbetiyle nasıl başa çıkılacağıydı. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

İç çekti. "Peki."

Koridora çıktık, baskıcı kulaklardan uzağa.

"Bu sabah olanlar için özür dilerim," dedim ellerini ellerimin arasına alarak. Ellerini tuttuğum yerden çekti ve omuzlarım düştü. "Bunu bu şekilde öğrenmeni istemedim."

"Peki tam olarak nedir?" diye sordu. "Bir kadınla mı *yatıyorsun*? *Kyzaire* mi? Seni tanımasaydım, Erina, biraz etkilenebilirdim bile."

"Hayır!" Çabucak söyledim. "Tabii ki hayır."

"O zaman neler oluyor? Sizi geç saatlerde ofisine çağırıyor, dün *bütün gün* ortadan kayboluyorsunuz ve Maudoric'in dudakları mühürlü, sadece bizi ilgilendirmez diyor. Ve sonra ben içeri giriyorum."

"*Kyzaire* benden kan vericisi olmamı istedi," dedim kuru dudaklarımı yalayarak ve onun bu duyuruya nasıl tepki vereceğini izleyerek. "Ben de kabul ettim. Artık bekçi olarak çalışmayacağım."

"Ne?" Velle nefes aldı. Gülümsüyordu ama şaka yapmadığımı anlayınca gülümsemesi yavaşça kayboldu. Az önce vurulmuş gibi görünüyordu. "Ona kan veren sen misin?"

"Evet," dedim. "Dün gece itibariyle, resmen." "Resmi *olarak* ne demek istiyorsun?"

"Bir kan sözleşmesi imzaladık," dedim ona. "Şartlar çok açık. Her şey çok resmi."

Bana kızgın bir bakış fırlattı. "Bir hikâye anlatıcısına göre kelimelerle aran çok iyi."

Kaşlarımı çattım. "Neden üzgünsün? Sana söylemediğim için özür dilerim. Bugün seninle konuşacaktım ama *Kal-Kyzaire* bu sabah ben uyurken odama geldi. Her şey çok hızlı oldu."

"Şimdi de Kaldur oldu, öyle mi?" Velle sordu. Kadın sırtıttı. "Vay canına. Seni gerçekten yanlış değerlendirmişim."

Kaşlarım çatıldı. "Velle, ben-"

Ellerine tekrar uzandığımda, sanki bir hastalıklımışım gibi onları benden uzaklaştırdı. "Bir *Kyzaire* sana iki kez baksa bile bacaklarını ona açacağını hiç ."

Çenem düştü. "Bu öyle bir şey *değil!*" "değil mi?" diye sordu. "Seksten bahsetti mi?"

Bocaladım. "Şey, bu... bu biraz karışık."

Güldü, sesi koridorda yankılandı. Bu bir hataydı - zaten sinirliyken onunla konuşmak. Bu konuşmadan sonra diğer bekçilere ne söyleyeceğini ancak hayal edebilirdim.

"Velle, lütfen," dedim sessizce, derin bir nefes alarak. "Sen benim arkadaşımsın. Ona her zaman hayranlık duyduğumu biliyorsun. Yıllardır. Aynı şeyi senden istese evet demeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Oh, yapardım," diye yanıtladı Velle tereddüt etmeden. "Hemen orada dizlerimin üzerine çökerdim, çünkü senin aksine, ben bir

Gerçekten böyle bir anlaşma. Ve bunu onun ücretli fahişesi olmaktan farklı bir şeymiş gibi satmaya çalışacak kadar kibirli ve güçlü değilim."

İrkildim. Aramıza sessizlik çöktü. Öfkem -eğer buna öfke denebilirse- pek sık alevlenmezdi.

Ne olduğunu biliyordum. Farkına çok geç vardım.

"Yani, sana ödeme yaptığını varsayıyorum. Artık onun bekçisi olarak çalışmıyorsan, kredini başka yollardan kazanmalısın," diye devam etti hançeri çevirerek.

Bu Velle'nin bana ilk öfkelenişi değildi. En son dört ya da beş ay önce olmuştu. İkimiz de Kaldur'un ev sahipliği yaptığı bir akşam yemeği partisine atanmıştık. Konuklardan biri, hatırlamaya bile zahmet etmediğim bir Haneden yaşlı bir soylu, beni sormuştu. Kısa bir süre konuşmuştuk ve beni çekici bulduğunu söyleyebilirdim ama bu karşılıksız değildi.

Söz konusu erkek görünüşe göre çok varlıklı ve çok eski bir hanedandan geliyordu -arkadaşımın potansiyel bir talipte değer verdiği her şey- ve Velle gecenin geri kalanında bana soğuk davrandı. Doğrusunu söylemek gerekirse, haftanın geri kalanı boyunca, sonunda bana patlayacak kadar içine atana kadar.

Kısa bir süre sonra özür diledi ve aramız düzeldi... ama bu tepkiye şaşırdığımı söyleyemem.

Kıskançtı. Saf ve basit. Özellikle Kaldur'u değil, tüm bu durumu kıskanıyordu. Zengin bir *Kyzaire* beni kendisinin bile hor gördüğü hayattan uzaklaştırıyordu. Kendisi için istediği şey buydu ve bunun gerçekleştiğini yakından görmek muhtemelen onu incitiyordu.

Bu farkındalık öfkemi köreltti. Ve huzuru korumak adına küçük şeylere göz yummak doğamda olsa da, ne zaman kendimi savunmam gerektiğini biliyordum. Bu şekilde büyürken aldığım en değerli derslerden biri buydu.

"Bunu takdir etmiyorum" derken sesimi eşit tuttum. Beni bilirsin, Velle. Ben fahişe değilim. Raazos'un hatırı için bana dokunulmadı." Kaşları çatıldı. Belki de bunu bilmiyordu. "Durum neyse o. Onun hakkında ne hissettiğimi, her zaman ne hissettiğimi biliyorsun. Cevabım her zaman evet olacaktı ve bu *benim* seçimim. İstersen beni bunun için yargılayabilirsin ama bu durumu değiştirmez."

Bana baktı. Belki bir an için yumuşar diye düşündüm. Ama sadece küçümseyici bir tavırla ofladı.

"Bazen *gerçekten* büyümen gerekiyor, Erina," dedi. "Ve bunu arkadaşın olarak söylüyorum. Kafan bulutlarda yaşamayı bırak... çünkü çok fazla şey beklersen *böyle* erkekler sana sadece zarar verir. Harika bir romantizm istiyorsun, bunu biliyorum."

Güldüğünde dudaklarım birbirine yapıştı.

"Velle gülümseyerek sözlerini şöyle bitirdi: "Buraya hiç uygun değilsin. "Kalbin kırıldığında ağlayacak birine ihtiyacın olduğunda yanında olacağım. Ama artık bir bakıcı olmadığına ve kan veren biri olduğuna göre, sanırım bundan sonra etkileşime girmememiz en iyisi. Zaten Güney Kanadı'na taşınırsan seni görecektir değilim."

Omzumu sertçe iterek yanımdan geçti ve koridordan aşağıya, öğrendiklerini herkese anlatacağından emin mutfaklara doğru yürüdü. En azından Maudoric gittikten sonra.

Gözlerimden yaşlar süzüldü ama tek bir tanesinin bile düşmesine izin vermedim. O koridorda dururken kendimi Luc'un Vyaan'ı terk ettiği zamanki gibi yalnız hissediyordum.

Laras. Kervanı orman yolunun derinliklerinde kaybolana kadar onu izlemiş, Kryn'nin tüm tanrılarına yol arkadaşlarını güvende tutmaları için dua etmişim.

Haftalarca ağlayarak uyudum. Bildiğim tek ailemi özliyordum.

Kendime *bunun o kadar da kötü olmadığını* söylemeye çalıştım. Derin bir nefes aldım, bu küçük, biraz rahatlatıcı bilginin gücünden yararlandım.

Umarım mutlusundur Luc, diye düşündüm. Bir yakarış mı yoksa sessiz bir dua mı, emin olamadım.

Sonra çantamı omzuma sıkıştırdım ve bahçelere doğru ilerledim, Kavelyn'in son macerasında kendimi kaybetmeye hevesliydim, umutsuzca ihtiyacım olan bir kaçış.

CKAPTER 1s

KALDUR

Bğleden sonra beslenmemin verdiği güç azalmış, giysilerim üzerimde gevşemişti ve kendimi rahatlamış hissediyordum. Kendimi daha iyi hissedene kadar sabah boyunca çalışma odama kapanmıştım.

Kendim gibi. Maudoric'in ötesinde, kimsenin *kyrana*'mı bulduğumu bilmesini istemiyordum. Özellikle de kardeşlerimin.

Maudoric kimseye söylemezdi. Ama şimdilik... bu keşfi kendime saklamam en iyisiydi.

Solgun bakışlarım, Vyaan'ın ötesine geçerek Salair'e bağlanacak olan Güney Yolu'nun genişletilmesi önerisini inceliyordu. Küre ışıkları önümüzdeki ay yerleştirilecekti, gezegen dışından sipariş edilmişti ve pahalıya mal olmuştu. Ancak bunlar kalıcı ışık kaynaklarıydı ve bölgeler arasında ihracatın ve seyahat eden kervanların daha güvenli bir şekilde taşınmasını sağlayacaktı.

Yaklaşan bir savaş tehdidi varken Güney Yolu'nun tamamlanmasına öncelik verilmesi konusunda kendi şüphelerim ve görüşlerim vardı. Fonlarımızı *drava* çıkarımını arttırmaya başlamak için kullanmamız gerektiğini savunarak plana karşı çıktım. Kylorr siyah çeliği. Erzos'a yakın bir dağ silsilesi olan Üç Muhafız'dan çıkarılırdı. *Drava* silahları ve yapıları neredeyse kırılmazdı ve savaş zamanında çok değerliydi.

Ancak Kythel yolun Güney bölgelerini savunmayı kolaylaştıracağını düşünmüştü. Özellikle de Vyaan ve Salair'yi. *Drava*, yiyecek ve çok ihtiyaç duyulan malzemelerin taşınmasına öncelik verildi. Yanılmamıştı. Ama ben de yanılmadım.

Kylorr malzemeleri uçurarak taşıyabilirdi, ancak bu çok fazla enerji harcardı ve bazılarının ağırlığını taşımak için birbirine bağlı gruplar gerekirdi. Bir Kylorr'un bile yorgunluğa yenik düşmesi tehlikeliydi,

Özellikle *drava* gibi ağır bir şeyle uçuyorlarsa, tüm grubu alaşağı etme potansiyeli.

Kardeşlerim ikiye bölünmüştü ama en büyükleri olan Azur, Kythel'in yanında yer alarak son kararı vermişti. Bu sürpriz olmadı.

Maudoric, kapıya kısa bir vuruş yaptıktan sonra elinde bir tepsi yemekle çalışma odama girdi.

Köyün güney tarafına bakan pencerenin yanındaki küçük masanın üzerine koyarken bana baktı.

"Nerede o?" Önce ben sordum, soru neredeyse bilinçsizce sorulmuştu.

"Bahçelerde," diye yanıtladı Maudoric. "Ona göz kulak olan birkaç bahçıvanım var."

Başımı öne eğdim. Dün Erina'yı bulamadığımda, nereye kaybolduğunu kimse bilmediğinde paniğe kapılmışım. Hiçbir mantıksal anlam ifade etmeyen garip bir korku patlaması. Bahçıvanlardan biri gün batımından önce onu yıldız ağacı çiçeklerinin yanında gördüğünü rapor etmeseydi, kaleyi baştan aşağı arardım.

Bu sabah yaşadığım benzer bir korkunun ardından, sadece on iki saat sonra, Maudoric'i onun nerede olduğunu takip etmesi için görevlendirmiştim. Durumdan ne kadar tiksiniş olursam olayım, *Kyrana*'mı bu kadar çabuk kaybetmek için onu güvence altına almayacaktım.

Onu kaybetmek benim için akıllıca olmazdı. Kan eşi güçlü bir silahtı, özellikle de savaş çıkarsa.

Maudoric boğazını temizledi ve ben de başımı kaldırdım. "Azola Hanesi'nden Lydrasa avluda bekliyor. Onu geri çevirmemi ister misiniz?"

İçimi keskin bir sıkıntı kapladı ama bunun sadece alışkanlık olduğunu düşündüm. Lydrasa saat gibi birkaç günde bir bana gelirdi. Son birkaç aydır geliyordu. Aynı hizaya gelmiştik. O fazlasıyla istekliydi ve ben de... muhtaçtım. İçimde büyüyen o korkunç hissi bastırmak için her şeyi yapardım.

Erina yüzünden başladığını varsaydığım bir his. İki yıl önce benim yanımda çalışmaya gelmişti. O zaman başlamış olması tesadüf değildi. Korkunç yapay kokusunun altında bile, içimdeki o canavarca şey onu gerçekte olduğu gibi tanımıştı.

Bir parçam öfkeliydi. Bu kadar uzun süre ve bu kadar gereksiz yere acı çektiğim, sürekli dikkatimi dağıttığım için. Huzursuz uykularla geçen geceler, acıyı sadece anlık olarak dindiren sevişme nöbetleri tarafından kovalanıyordu.

" yukarı gönderin," dedim Maudoric'e, boynumdaki bir şeyin kırıldığını duyarak. Eğer cevabıma şaşırdıysa -artık bir kanım olduğuna göre

ama etmedi. Yüz ifadesi dikkatle boş bırakılmıştı.

Masamdan kalkıp pencereye gittim. Baş Bekçimin odadan çıktığını duyduğumda güneş ışığı yüzümün üzerinden süzüldü.

Şimdi bir yanım, bahçeleri görebilmek için Doğu Kanadı'ndaki daha büyük ofisi tutmuş olmayı diliyordu. Böylece Erina'nın vaktini nerede geçirdiğini görebilirdim.

Benden tiksintiyle karışık bir alay geldi.

Hayır. Aşık bir aptal gibi kan bağıyla bağlı olduğu kişiye özlem duyan erkeklerden biri olmayı reddediyordum. Bunun romantik bir yanı yoktu. Erina'yı bir uyuşturucu gibi kullanıp kendimi eski halime döndürmek niyetindeydim. Anlaşma . Bundan sonra rahat ve şımartılmış bir hayat sürecekti. *Hiçbir şey* için endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Tek istediğim onun kanıydı... ve bu süreçte ona fazla bağlanmamamdı.

Şu anda dikkatimi Vyaan'dan, Kaalium'un tamamından başka yöne çeviremezdim. Belirsiz bir değişimin eşiğindeydik. Bir dişi tarafından dikkatimin dağıtılmasına hiç gerek yoktu.

Bir keresinde Kythel, soylu bir hanenin kızıyla evlenmek uğruna kan eşinin çekimine karşı koyabileceğine inandığında onu küçümsemiştim. Ona gülmüştüm. Belki de şimdi kader beni cezalandırıyordu.

Lydrasa çalışma odama girdiğinde dudaklarında şehvetli bir gülümseme belirmişti bile. "Kapı açık mı kapalı mı?" diye alay etti.

Yakalanma ihtimali onu her zaman tahrik etmişti. Geçen gün Erina içeri girdiğinde amının beni nasıl sıkıca hissetmiştim.

Normalde şimdiye kadar onu masanın üzerine yatırmış olurum, gerginlik kemiklerimi kırar, derimden sürünmek istememe neden olurdu.

Şimdi mi? Sikim bir seğirme bile yapmadı.

Elimden alınan bir şey daha diye düşündüm. *Başkalarını becerme yeteneği.*

Bunu test etmek için yarım aklım vardı. Kan bağıyla kontrol edilemeyeceğimi kanıtlamak için.

Ama bunun beni daha da kötü hissettireceğine dair bir his vardı içimde.

"Seninle konuşmam gerek," dedim, masamın kenarına yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak ona baktım. Lydrasa'nın gülümsemesi yavaşça soldu. Kapıyı kapattı ve zarif adımlarla bana doğru yürüdü. Benden sekiz yaş büyük olabilirdi ama öyle görünmüyordu.

"Başım belada mı?" diye sordu, yüzünde masumiyet ve alay karışımı bir gülümseme vardı. "Neden cezalandırılmak üzereymişim gibi hissediyorum?"

"İkimiz de bundan hoşlanacağını biliyoruz, *Zendra*," dedim kolayca, dudaklarımın bir köşesi yukarı kıvrılmıştı. Bu işi dikkatlice halletmem gerekiyordu. Lydrasa hâlâ bir dost, Vyaan içinde güçlü bir müttefikti. Ona hakaret etmeme gerek yoktu.

Güzel gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinerek beni inceledi ve yüz ifadem rahat olsa da keşfedebilecekleri konusunda endişelendim. Zeki ve gözlemciydi ve her iki özelliği de bunca yıldır soylu haneler arasında gezinirken işine yaramıştı.

"Sende farklı bir şeyler var," diye yorum yaptı. Parmağını elbisesinin üzerinde gezdirdiğini gördüm. Bir şeyi çözmeye çalıştığını gösteren küçük bir hareketti bu. "Bir şey mi oldu?"

"Sana karşı dürüst olacağım, Lydrasa. Anlaşmamızın sona ermesi gerekiyor."

Bakışlarındaki küçük bir keskinleşme dışında sözlere tepki vermedi. Sadece sordu: "Nedenini sorabilir miyim *Kyzaire*? Özellikle de ikimize de bu kadar faydası olan bir şeyse."

"Kan veren birini aldım."

Dudaklarını bastırdı, çenesini yukarı kaldırdı. "Bu durmamız gerektiği anlamına gelmiyor," diye belirtti. "Kan vericiniz kıskanç bir tip değilse tabii."

"Öyle," diye yalan söyledim. "Ortada bir sözleşme var. Bu sözleşmeyi bozmamak benim için bir onurdur."

"Ve bunu bana danışmadan mı yaptınız?"

Sırıttım ama sinirim omurgamı kırdı ve kanatlarımın kalkmasına neden oldu. Lydrasa bunu fark etti. Yanına gittim ve çenesini kaldırarak gözlerimle buluşmasını sağladım. "Senden izin almak zorunda değilim, *Zendra*. Yaptığım hiçbir şey için."

Geri çekildi, ulaşamayacağım bir yerde durdu. "Haklısın, *Kyzaire*. Kesinlikle değilsin."

Soylu kadın şimdi gülümsüyordu ama bu gülümseme aç bir *lyvin*'in sıcaklığını taşıyordu. "Bu kadar istekli bir şekilde itaat ettiğine göre oldukça kan verici biri olmalı."

Çenem gerildi. Lydrasa'nın şüpheleri olacaktı elbette ama bunları onun için asla doğrulamayacaktım.

"Uslu duruyorum," dedim kolayca,

"şimdilik." "Kim o? Onu nerede buldun?"

"*Dyaan*'da," dedim ona. Kan veren bir kuruluş. "Onun tadına baktım ve daha fazlasını istediğimi anladım. Ve daha fazlasını."

Ofladı.

"Sırlarını sakla o zaman," dedi Lydrasa, şehvetli bir gülümseme belirerek. Yaklaştı, birkaç parmağını göğsüme bastırdı, pençesinin ucu küçük bir ısırıktı. içinden, önümden aşağı doğru inerken parmaklarının sıcaklığını hissettim. "Yakında hepsini bulacağım."

"Bundan hiç şüphem yok."

Dokunuşu pantolonumun bel bandıyla buluştu ve hâlâ yumuşak olan sikimin üzerinde gezindi. Uzunluğunun izini sürdürdü ve elini çabucak yakaladım, göğsümde yanan rahatsızlıkla bileğine uyarı niteliğinde bir sıkma uyguladım. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Bana dokunmasını *istemişyordum*, oysa daha önce dokunması her zaman hoş karşılanırdı.

"Maudoric seni dışarı çıkaracak," dedim, sert bir sesle ve onu kapıya doğru yönlendirdim.

Yüzeyin altında cızırdayan öfkesinin keskin sızısını hissedebiliyordum. Bunun yalan olmasına izin vermezdi, bunu biliyordum. Ama ne mutlu ki, tam o anda teslim oldu.

"Kan vericinin tadını çıkar, *Kyzaire*," dedi keskin bir sırıtışla. "Eğer onu paylaşmak istersen bana haber ver. Ben kıskanç bir tip değilimdir ve onun için buna değer bir şey yaparım."

Artık beni dürttüğünü biliyordum. Sınırları test ediyordu.

Ben de hiçbir zaman kıskanç bir tip olmadım... ve yine de *birinin* *Kyrana*'ma dokunmak, onu tatmak, öfkenin yükselmesine neden oldu.

Seni tuzaga düşürüyor, sakın pes etme, diye düşündüm dişlerimi sıkarak. "Güle güle, Lydrasa."

"Birkaç gün sonra akşam yemeğinde görüşürüz," diye söz verdi, gözleri çelik gibi parlıyordu. "Babam ziyaretinizi dört gözle bekliyor."

Her zamanki gibi son sözü o söylemek istiyordu.

Damarlarımda enerji birikiyordu. Dikkatimi dağıtacak, içimdeki homurdanan, sinsi, yeni canavarı yatıştıracak bir şeye ihtiyacım vardı.

Kullan onu, diye düşündüm.

Ne olduğunu anlayamadan, kalemin içinden bahçelere doğru ilerlemeye başladım.

CHAPTER 31

ER)NA

The cliff's edge Sir inro Kaxelyn's pal as sLe sr vggled
co finb pv' ^ase amσ p cLe c'v Sli>g xo a. The d'o Selσv
^e' nas a da'aeneb, ;aw>ing mo r³, ^v p×; fo'
sø†-mo''els cLa9 da'et xe 9 xe coσ clo'e. C^e nas
swi>gi p 'e axio sl,, ^e' ax Sv'>ing anb ci'i>g, ^e'
sLo lde' p'o9esri>g.

The glov of cLe g'ee> c'ysral (as C; txas aSø'r cLi'
xe'' s ge !) cle>cLet in ^e' ocLe ^a t cas9 cLe care in
an eexie lig³c. C^e xeali ed ^e' p'etica e>c as ^e' ^ea'9
cLv>de'et so ^a't ic ^v'9.

"Eixe ic vp, Kaxelyn," ca e cLe dee xoi e f'o aSøre. feS's
fa e ap ea ed, ^a tso'e anb sere e. "Toss vp cLe c'ysral,
anb 5'll pvll ;o vp."

Nexe', Kaxelyn cLo p^r.

"5'd xar³ex d'o ic," sLe colt ^i . C^e g'i>neb vp ac
^i exe as ^e' finge s Sega> co slite. "T^e nLa9 no lt
Öyle mi? Milyonlarca x'o>s, plv meri>g inrø da'anes'." (C^o
lt 5 vse x'o>s ox anør³ex cv' en y?)

Jis li ' p'e'seb. 5c ^v'9 co loø ac ^i so e9imes.
JON foøli'^ sLe'd See co Seliece ^e'd exe' loret '.

"Çok üzgünsünüz," dedi Sir o . "5'm c'ying co
^el ;o !"

"Yo ne'e only exe' cLi>hi p aø'r ;o "el(," Kaxelyn S'ea9^eb,
meeri>g ^is e;es.

Jex ^ea'9 fel9 li e ice as ~~^e' finge s sli peb~~ sLe ler go of
cLe cliff. C^e ^ea't a 'nvi a d'av of ^is S'ea9^, ^is
^a t flasLi>g o c fo' ^e'.

Şvc sLe nas al'eat; plv meri>g inrø cLe da'anes'
Seløv, cLe glov of cLe c'ysral lig³ci p ^e' na;.

Lsırıttım, ilham içimde bir damar gibi atıyordu. Kavelyn mağaranın dibindeki geçidi keşfedecekti. Geçitten düşecek ve büyücünün vahşi adasında, dünyanın uzak köşelerinde uyanacaktı.

Noxily'ye genellikle sadece kiralık teknelerle ulaşılabilirdi.

Karalanmış sahneyi tekrar okudum, dağınık notlarım kenarları kaplıyordu. Daha sonra temiz bir taslak yazmam gerekecekti.

Ensem karıncalandı ve başımı kaldırdım, kalemim açık defterimin üzerinde donmuş, dizlerimin üzerine tünemişti. İzlendiğime dair bir his vardı ama kimseyi görmüyordum.

Ta ki kendini tanıtanaya kadar.

Kaldur, kendi gölgeli küçük koruluğunu oluşturan ağaç sarmaşıklarının uzun dallarının altına eğilerek göründü. Dün bahçeleri gezerken burayı gözden kaçırmıştım ama koruya giden küçük patikayı gördüğüm anda, bu ağaca tüneyerek uzun saatler -günler, haftalar- geçireceğimi anlamıştım. Yosun rengindeki kalın gövdesi ve hafif esintiyle salınarak etrafımda bir perde oluşturan uzun sarmaşıklardan oluşan dallarıyla çok güzeldi.

nasıl bulduğunu bilmiyordum ama kokumdan izimi sürmüş olabileceğini düşündüm. Belki de artık kanımın tadını bildiğine göre beni her yerde bulabilirdi.

Heyecan, Kavelyn'in korkulan büyücü Argamin ile son macerasına yol açacak olan sahnenin son bölümünü yazmak için hissettiğim ilhamı yok etti. Ardından, Kavelyn'in gizemli mağaradaki karanlık çukura düşüşünü, elini kristale sardığını, Jeb'in yüzündeki dehşet parıltısını yakalamaya çalışırken kalbimi burkacak olan illüstrasyonuma başlamayı planlamıştım. Kavelyn'in inandığının aksine, onu gerçekten seviyordu.

"*Kyzaire*," diye gülümseyerek selamladım. Yazmaya başlamadan önce Velle'yle olan kavgamın kalıntıları yüzünden moralim bozuktu. Ama zihnimi anlamlı bir şeye, her zaman moralimi yükselten bir şeye yöneltmek kesinlikle yardımcı oldu.

Bir gün bu öyküleri ciltlemeyi hayal ettim. Vyaan'da çeşitli kitaplar ve ciltlenmiş sanat broşürleri satan bir dükkan vardı. Dükkân sahibinin atölyesinin arkasında benim öykülerimi ve çizimlerimi basabilecek makineler vardı. Wrezaan'daki çocukluğumdan beri Kavelyn'in maceralarını dükkânın vitrininde görmeyi hayal etmişim. Okuma yazmayı ilk öğrendiğimden beri. Bu belki de Luc'la yeniden bir araya gelmenin ötesinde en çok istediğim şeydi.

Kaldur'un bakışları kucağımdaki deftere kaydı. Ağaca yaslanmış oturuyordum, dizlerimi yukarı çekmişim, yanımdaki serin zeminde bir sürü farklı kalem vardı.

"Seni bu geceye kadar göremeyeceğimi düşünmüştüm," diye itiraf ettim. Yara iyileşmiş olsa da boynumun ısındığını hissettiğime yemin edebilirdim; ısırtığının anısı, verdiği haz, bir dokunuş gibiydi.

"Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var ve sen, benim vahşi *dalyam*, çok dikkat dağıtıcı buluyorum," dedi, o ayna gözleri bana dönerek. Bir tanesini görmüştüm.

Defterimde yeni bir sayfaya geçerken onun için yaptığım eskizleri hatırladım ve bunların onun hakkını *asla veremeyeceğini* fark ettim.

Kızardım.

"Bahçeleri seviyor musun?" diye sordu, sarmaşıkların altında karşımdaki banka kayarak. Ancak ben ağacı tercih etmişim. Yarattığım hikâyelere daha bağlı hissetmemi sağlıyordu. Etrafım doğayla çevriliyken kendimi Noxily'nin vahşi doğasında hayal etmek daha kolaydı.

Başımı salladım. "Hem çok. Onları siz mi tasarladınız?"

Kaldur cevap vermekte ağır davrandı ama sonunda, "Annem yaptı. Kendi yöntemleriyle."

"Nasıl yani?"

"Bunlar," dedi, arkamı ve etrafımızı göstererek, "ailemin Laras'taki evi için yaptığı tasarımlardı. Ama o öldükten sonra... Azur çiçeklere ve ağaçlara önem vermedi. Mevcut bahçelerin kaleye gayet uygun olduğunu söyledi. Ben de kasamızdan planları çaldım ve burada, Vyaan'da inşa ettirdim."

Dudaklarımdan inançsız bir kahkaha döküldü. "Onları sen mi *çaldın*?"

"Benim gibi çok sayıda erkek kardeş ve akıllı küçük bir kız kardeşle büyüyünce," diye başladı, "izin istemek yerine istediğini almayı öğreniyorsun. Çünkü birilerinin her zaman bu konuda söyleyecek bir şeyleri olacaktır. Ama bunu sana söylememe gerek yok."

Sarsıldım ama saklamaya çalıştım. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Bir yetimhanede büyüdüğünüzü duydum. Tarım arazilerinin yakınında. Gözetmen kimdi? Rizan mı?"

Dilim ağırlaştı. "Adı Wrezaan'dı." "Doğru," dedi

Kaldur.

"Sen... beni mi sordun?"

"Evime çalışmaya gelen tüm bekçiler incelenir," dedi Kaldur ve geçmişimi kurcaladığını öğrendiğimde nasıl bir tepki vereceğimi görmek istercesine meraklı bir bakış fırlattı. "Maudoric bana sadece dosyanızı teslim etti. Sözleşmeyi sana uzatmadan önce okudum."

Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Eğer sorarsa ondan hiçbir şey saklamazdım ama bu beni rahatsız ediyordu.

"Bu seni üzdü mü?" diye merak etti, kaşlarını çatarak.

"Hiçbir şey saklamıyorum," diye cevap verdim.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," dedi, her kelimesi dikkatli ama kırpılmıştı. Doğrudan. Sonra sırttı. "Gerçi eğer öyleysen, bu çok ilgimi çekerti."

Yetimhane ya da Wrezaan hakkında konuşmak istemiyordum. Orada başıma özellikle kötü bir şey geldiğinden değil; sadece... onlar zihnimin derin kıvrımlarında, istemeden ortaya çıkarmak zorunda kalmadığım daha iyi yerleştirilmiş anılardı. Yine de sevdiğim pek çok anı vardı. Luc'un anıları, birlikte büyüdüğüm bazı çocukların anıları, çizim ve yazmaya olan sevgimi keşfettiğim anıları.

Ve yine de...

"Bana söylemek istemiyorsun ve şimdi öğrenene kadar rahat etmeyeceğim," dedi Kaldur, bakışları keskinleşerek. "Pekâlâ küçük *Dallia*, şimdilik bunu görmezden geleceğim. Yine de tavsiyemi istersen... ne zaman bir şey hakkında konuşmak istemezsen, umurunda değilmiş gibi davran."

"İtiraf etmeliyim ki duygularımı gizleme konusunda senin kadar deneyimli değilim," dedim kelimeler ağzımdan dökülürken.

Kaldur güldü. Kısa ve derin bir kıkırdamaydı bu ve bana bu hızlı sözlere şaşırdığını ama alınmadığını söyledi.

"Özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Haklısın, bu daha konuşmaya başlamadan önce edindiğim bir beceri" dedi. Gülümsemesi soldu. "Gerçi artık benim kan vericim olduğuna göre, Erina, bu konuda pratik yapman gerekebilir. Soylular acımasız yaratıklar olabilirler. Zayıflık hissederlerse ziyafet çekerler."

Kaşlarım çatıldı. Dudaklarım aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Kaldur homurdandı. "Bu konuda çok kötüsün," diye yorum yaptı. "Görmem için her duygunu yüzüne seriyorsun. Güçlendirilmeye muhtaç bir kırılğanlık olduğu kadar çok da büyüleyici."

"Kan vericiniz olmak için soylularla konuşmam gerektiğini fark etmemiştim," diye yorum yaptım. Beni izleme şekli ellerimin titremesine neden oldu. Bu yoğun bir gözlem, kalbimin her atışını görebildiğini ve nefesimin her hızlı yakalayışını duyabildiğini hissettiren bir gözlem. Sanki zihnimin içini görebiliyor, korktuğum ve istediğim her şeyi bulabiliyordu.

"Ah, bunu sözleşmemize koymamış mıydım?" diye sordu küstahça. "Bir değişiklik yapmam gerekecek."

Benimle dalga geçtiğini fark ettim ve rahatladım.

"Ama bana bu bahçeleri sordunuz," dedi, doğruldu, duruşu rahat ve gevşemişti. *Hepsinin bir maske olduğunu* biliyordum. Hiç gereği yokken benim için bir performans sergiliyordu. "Ve cevabını aldın. Planları çaldım ve onlara burada, annemin tasarımında hayat verdim. Buranın güzelliğini takdir ettiğini bilmek gururunu okşardı."

Bu duygu beni memnun etti. Annesinin nasıl biri olduğunu merak ettim. Kaldur'un hayalini gerçeğe dönüştürmek için onca zahmete katlandığına göre harika bir kadın olmalıydı. Onu gerçekten sevmiş olmalı.

Kaybın ve kederin acısını hiç gerçek anlamda hissetmemiştim. Sadece Luc'la. Ailemi hiç tanımamıştım. Raazos'tayken Krynn'de mi doğduğumu yoksa buraya mı getirildiğimi bile bilmiyordum. Ve bir ebeveynin sevgisini hiç yaşamadığınızda, onu özlememek biraz daha kolaydı. Hiç bilmediğin bir şeyi nasıl özleyebilirsin ki?

Ama yine de canım *çekmişti*.

Kalbim çırpınıyordu. Bu sıcaklığı daha önce hiç hissetmemiştim, çiçek açıyordu. Yüzüm sıcaktı. Hissettiğim kadar kırmızı görünmediğimi umuyordum. Saçımdan daha kırmızı. Ne oluyordu?

"Orada ne var?" diye sordu, eliyle defterimi göstererek.

Hareketi yavaş tutmaya çalışarak kapattım. Onun tavsiyesini düşündüm - konuşmak istemediğim bir şey soru sorması umurunda değilmiş gibi davrandım. "Hikayelerim ve çizimlerim, hatırladın mı?" Ben sordum. Kaşları

çatıldı ve

Bunu yapmadığını fark ettiğimde küçük bir hayal kırıklığı yaşadım. "Noxily'nin. Küçüklüğümden beri hikâyeler yazıyorum. Ben sadece... fikirlerimi karalıyordum."

"Onları görmeme izin ver."

İçimden bir panik sarsıntısı geçti ve bunun yüzüme yansıdığını görünce geniş bir sırıtış yayıldı. Öne doğru eğilerek gözlerini benden ayırmadı. Sanki bu bir sınavmış gibi nasıl sıyrılacağımı merak ediyordu.

"Belki başka zaman," diye önerdim. "Elime kramp girmeye başladı ve bacaklarımı esnetmek için yürüyecektim. Beni aramanızın bir nedeni var mıydı?"

Kaldur banktan kalktı ve aniden sarmaşıkların gölgesi altındaki alan milyonlarca kez daha küçük hissettirdi. Ben de kendimi çok güçlü hissetmemek için ayağa ve defteri yerden toplarken dikkat çekmeden çantamın içine sokmaya çalıştım.

"Daha iyi," diye iltifat etti, tam önümde durdu ve beni ağaca çok yakın tuttu. "Çabuk öğreniyorsun *Dallia*. Bu işi daha da kolaylaştıracak."

Şaşkınlıkla ona baktım, iltifatının derinlere gömüldüğünü hissettim. Küçük, sıcak bir taş göğsümün içine yerleşmişti. Kendimi ona sırtırken buldum ve aptal gibi görüldüğümünden emindim. Ama içimde bunu umursayacak bir şey yoktu.

Bir an ikiye, o da üçe uzadı. Boş zamanlarında beni incelediğinin ve bunu yaparken son derece rahat görüldüğünün farkındaydım. Eli yanağıma dokunmak için kalktı.

"Şu anda ne düşündüğünü bilmek için her şeyimi verirdim," diye itiraf ettim.

Bu benim için bir cesaret ve merak anıydı. "Bir şey var mı?" diye mırıldandı. "Anlaşmayı kabul ediyorum."

Hatamı çok geç fark ettim. Kaldur elimi tuttu, kaldırdı, üzerindeki kömür izlerini inceledi ve dudakları kıvrıldı. Bileğimi dudaklarına götürdü ve öptüğünde etin ne kadar hassas olduğunu görünce neredeyse nefesim kesilecekti.

Kalbim, karnımda vahşi bir his senfonisiyle birlikte yeniden çırpınmaya başladı.

Bileğimin iç kısmında sözlerinin fısıltısını hissettim: "Düşünüyordum da, bunun birdenbire olması çok tuhaf. Ne kadar öngörülemez. Yıllardır içimdeyken düşüncelerimi, uyanık olduğum her anı nasıl da tamamen işgal etmişsin. Hiç fark etmemiştim bile."

Ondan duymak istediğim her şey , değil mi? "Beni hiç görmedin. Gerçek anlamda değil," dedim sessizce.

"Ah, ama söyle bana, *Dallia*'m. Beni gördün mü?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Elbette. Her zaman," diye fısıldadım, sanki hikâyelerimdeki Argamin gibi büyü yapan bir büyücüymüş gibi, savunmasız itirafım içimden yuvarlanırken kendimi onun ağına yakalanmış hissettim. Yanaklarım pembeleşti ama... utanmadım. Birine uzaktan hayranlık duymanın hoş bir duygu olduğunu düşündüm. Onları başka bir hayatta senin olarak hayal etmenin bir zararı var mıydı?

Ama belki de o hayat bu hayat olabilirdi, bunu fark etmekten kendimi alamadım. Özellikle de Kaldur bana *böyle* bakarken, erimiş gözleri ve tatlı sözleriyle. Beni sevebilir miydi?

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. Bileğimin iç tarafını hafifçe öptü.

"Seni şimdi görüyorum Erina," dedi dudaklarını aralayarak. "Önemli olan tek şey bu."

Dişleri etimi parçalarken içimi bir sevinç kapladı.

Daha bu sabah, onunla romantik bir ilişki kurmamam konusunda beni uyarmıştı. Beni sadece hayal kırıklığına uğratacağını söylemişti. Ama şu anda tam tersini hissediyordum. Onunla daha fazlasını nasıl hayal edemezdim? Özellikle de bana böyle hissettirirken? Görülmüş? Arzulanan? Korunduğumu?

Tek istediğim bu, diye düşündüm. Uzun zamandır görünmezken onun tarafından görülmek.

Tanıdık sıcaklığın yayılmaya başladığını hissetmeden önce içimde bir zevk ve mutluluk girdabı patladı. Yavaşça beslendi. Bunu farklı kılan şey, bunu yaparken beni izleyebilmesiydi... ve ben de onu izleyebiliyordum. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti, bu da arzunun dikenini daha da fazla hissettiriyordu.

İlk büyük kan çekişinde göz kapaklarım titredi ve boğazımın arkasından bir ses çıkardım. Gözbebeklerinin parlayışını izledim, muhtaç açlığı oraya yansımıştı.

Beni tekrar ağaca bastırdı, gücü artıyordu. Çantam küçük bir gümbürtüyle yere düştü. Sertleşmiş ve kalınlaşmış sikinin dış hatlarını karnımın ortasında hissettim. Ellerim onun etrafında dolandı, kolumu aramızda kavrarken sırtının genişliğinde kaymaya başladı. Hiçbir şeyin beni bırakmasına neden olamayacağını fark ettim.

O da bundan en az benim kadar etkilenmişti. O da beni arzuluyordu ve bu bana onu keşfetmek, daha önce çok utangaç olduğumda ona dokunmak için güven verdi.

Kaldur inleyerek daha güçlü bir şekilde beslendi ve bu da içime baş döndürücü bir zevk dalgası gönderdi. Çoktan yaklaşmışım, hızlı bir orgazmın kenarları yaklaşmaya başlamıştı. Özellikle de bana karşı sallanmaya başladığında, vücudumu sikine karşı sürtünme olarak kullanıyordu.

Bu *arzuyu* daha önce hiç hissetmemiştim. Bu hareketle özgürleşen ve normalleşen bu lezzetli şehveti. Neredeyse birbirimize yabancıydık ama yine de onun kollarında boşalmanın eşiğindeydim, bir ağaca sıkışmışım ve onun baştan çıkarıcı siki ve dişleri bileğimin derinliklerindeydi.

"Kaldur," diye inledim.

Onu istiyorum, diye çaresiz bir düşünce geldi aklıma. Onunla sevişmenin nasıl olacağını hissetmek istiyorum.

Bu hiçbir mantığı olmayan, acı veren bir çılgınlıktı. Ama tıpkı Kavelyn gibi cesur olacak ve nereye keşfedecektim. Uçurumu -güvenliğimi ve akıl sağlığımı- kendi isteğimle karanlığa, bilinmeyene dalacaktım. Sadece aşağı inerken bir şeyin beni yakalaması için dua ettim.

Orgazm çekirdeğimden fişkırdı, yoğun, uzun zevk dalgalarıyla içimde dalgalandı. Bana doğru ilerlerken omuzlarını sıkıca kavrayarak haykırdım.

Kollarında parçalanırken beni izledi, gözleri o kadar karardı ki gümüş değil, neredeyse siyah olacak kadar yoğun bir gri göründü. Benden ilk kez beslendiğinde, tam da bu bahçede, yıldız ağacı çiçeklerinin olduğu avluda orgazm olmuşum. Yine de bu çok daha samimi hissettirdi. Bağlantı hissettim.

Vücudu gittikçe daha fazla geriliyordu. Ve bunun benim hayal gücüm olmadığını fark ettim... Daha da *büyüyordu*, kasları avuçlarımın altında şişiyordu. Beslenmenin bir sonucu mu? Kylorr'un gücünü kandan aldığını biliyordum.

Dişleri bileğimi serbest bıraktı. Bakışlarındaki ifade çok sert ve ihtiyaç doluydu.

"Durma," diye yalvardım, hâlâ zevkten vücudumun nabzının attığını hissediyordum. "*Lütfen.*"

Burun delikleri alevlendi. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, başımı ağacın gövdesine çarpmamam için arkamdan kavrayarak ilerliyordu...

Ve sonra beni öpüyordu.

Nefesim kesildi, öpüşme sırasında manevra yapmaya çalışırken dişlerinin ısırığını hissettim. İlk öpüşmem değildi ama gerçekten anlamlı bir öpüşmeydi. Kendi kanımın tadına baktım, tatlı bir şeyle karışarak beni ona eğdi. Bana karşı daha sert ve daha sert itmeye devam etti.

Öpücüğüyle başım döndü. Hem nazik hem de inatçıydı. Hiç bitmesini istemedim. Tüm vücudumu karıncalandırdı, gözlerimin kapanmasına neden oldu, dişlerimin acımasına neden oldu çünkü çok tatlıydı.

"Boşalacağım," diye homurdandı dudaklarıma karşı, sonra da dilinin hınzırca bir hareketiyle dudaklarımın kenarını yaladı. "*Vaan*, beni boşaltacaksın-"

Alt dudağını ısırdım. Vücudum sanki sahip olduğumu hiç bilmediğim bir içgüdünün rehberliğinde kendi kendine hareket etti. Bir elim aramızdaki kalın ve inanılmaz sertlikteki sikinin kıvrımına gitti ve öpücüğümün içinde titreyerek soluduğunu hissettim.

Elimi kendi eliyle kapatıp dokunuşumu orada tuttu ve hareketsiz kalmadan önce iki hamle yaptı. Dili benimkine karşı hareket ederken bile nefesi kesildi.

Sonra... Elimin altında bir ısı selinin yayıldığını hissettim. Bacaklarımı birbirine kenetledim, az önce olan şeyin hissi ve farkındalığı erotik ve garip bir şekilde kışkırtıcıydı. Sonra derin iniltisi geldi, öpüşmeyi keserken nefesi kesildi. Alnı başımın yan tarafına yaslanmak için aşağı indi.

Birkaç dakika sonra elimi çekince ortalık sessizleşti. "Lanet olsun," diye küfretti usulca, ama ses tonunda sadece yorgunluk vardı.

Geri çekildi ve sıcaklığının yerini serin bir hava akımının aldığı hissettim, bu da beni ürpertti.

"Bunu yapmamalıydım," dedi, bir kol boyu öteden bana bakarken sesi sertleşmişti. "Kendimi kaptırdım."

"Aldırmadım," dedim, birden utanarak. "Ben... Hoşuma gitti."

Gözleri kısa süreliğine kapandı. Dudaklarımı yaladım, kendi kanımın ve onun tadına baktım. Bakışlarım pantolonunun ön tarafına yayılan ıslak lekeye kaydı ve karnımda bir şey titredi. Tatmin, belki de?

Ama Kaldur gözlerini açtığında, kollarımda olan erkek gitmişti. *Kyzaire* önümde duruyordu ve daha yeni treyleriyle gelmiş olmasına rağmen her zamanki gibi dokunulmaz görünmeyi başarıyordu.

"Bahçelerin tadını çıkar, Erina," dedi, sanki az önce olanları silmeye çalışıyormuş gibi. Hayal kırıklığı içime işledi. *Şimdi de* beni uzakta tutmaya mı kararlıydı? Az önce yaptıklarımızdan sonra? "Yarın görüşürüz."

"Bu gece beslenmek istemeyecek misin?" Arkasını döndüğünde sordum. Gözlerime baktı. Dişleri hâlâ dışarıdaydı, pırıl pırıl ve keskindi.

"Sözleşmemiz günde iki öğün beslenmeyi öngörüyordu," diye . "Bana ayrılan miktarı çoktan doldurdum. Daha fazlasına iznim yok."

Kelimeler başımdan aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi hissettirdi. Sözleşme. Lanet sözleşme. Bu çok... klinik hissettirdi. Özellikle de önceki anın sıcaklığı, vahşiliği ve ihtiyacından sonra.

"Bu umurumda değil," diye çıktım.

"Ama ben biliyorum," diye tersledi ve beni zıplattı. Derin bir nefes aldı. Sesi yumuşadı ve "Günde iki kez besleniyorum. Hepsi bu kadar. Bu konuda anlaşmıştık ve ben de sözümü tutmaya niyetliyim."

Kollarımı kendime doladım ve elbiseme kan bulaştırdım. Kaldur bunu fark etti ve bir an bile tereddüt etmeden başparmağını ısırđı.

"Bileğini bana ver," diye talep etti.

Sözsüzce ona uzattım ve o da kanını ısırığın üzerine sürdü.

Kırmızıma karışan siyaha baktım.

"Bana kızma *Dallia*," dedi usulca, çenemi yukarı çevirerek gözlerine bakmamı sağladı. "Ben sadece anlaşmamıza sadık kalmaya çalışıyorum. Sözüm benim için önemlidir. En önemli şeylerden biri. Çoğu zaman birinin sahip olduğu tek şeydir."

"Anlıyorum," dedim. Ama anlamamıştım. Gerçekten anlamadım. Bir süre daha bakışlarımı tuttu ve sonra uzaklaştı.

"İyi günler Erina," dedi başını eğerek. Gidişini içimi acıtan bir hayal kırıklığıyla izledim.

Belki de bana doğruyu söylüyordu, diye düşündüm.

Belki de sonunda beni hayal kırıklığına uğratacaktı.

KISIM L 4

KALDUR

B akşam *karanlığında* *Kyran*a'mdan uzak durmanın ne kadar boş olduğunu fark ettim, özellikle de kan bağının başlangıcında - her şey daha da cezalandırıcı hissettirdiğinde.

Bahçelerden sonra günümün geri kalanını *Vyaan*'da bitmek bilmeyen işlerle doldurdum. Güney Yolu'nun baş inşaatçısı *Jydar*'la buluşmuş, hatta son beslenmeden kalan güç dalgasını yakmak için kaya bloklarını taşımaya yardım etmiştim. Köylere bu şekilde gidemezdim ama inşaatçıların soru sormayacağını biliyordum. Eğer *Jydar* bir *Kyzaire*'in beden gücüyle çalışmasının garip olduğunu düşündüyse bile, hiçbir şey söylememiş, özellikle de işçilerinin üç katı kadar yük taşıdığım halde, yardımımı gönül rahatlığıyla kabul etmişti.

Bedenim doğal haline döndükten sonra köye gitmiş, arşivlerin yöneticisiyle ya da eğitim sahasında yeni bir asker onaylamak için olsun, soylu hanelerin başkanlarıyla Güney Yolu'nun ticaret yollarını tartışmak ya da genişlemesine yardımcı olacak bir gezegen dışı bağlantı hakkında konuşmak olsun, hafta için planladığım her toplantıyı erkenden bitirmiştim.

Denizlerin ötesindeki sorunlarla ilgili birkaç soru gelmişti ama ben gülümsememi sakince koruyarak konuyu açmaya çalışan herkese *Kaalium Hanesi*'nin bu meseleyle doğrudan ilgilendiğine dair güvence vermiştim. Ancak bu herkesi tatmin etmemişti ve söylentilerin daha da artacağını fark etmiştim. Bu konuyu tüm bölgelerimizde ve çok yakında ele almamız gerekecekti. Eğer ben bunu *Vyaan*'da yaşıyorsam, kardeşlerim de kesinlikle yaşıyordu.

Azola Hanesi'nin birkaç gün sonra vereceği akşam yemeğine yaklaşırken, konuşmalara daha da dikkatli yaklaşmam gerektiğini biliyordum. Neredeyse her *Ev*'den katılım olacaktı.

Gün battıktan ve köydeki işim bittikten sonra bile yakacak enerjim ve hayal kırıklığım vardı. Ormanların üzerinden uçtum ve uzaktaki dağların etrafında döndüm, kaleye dönmek için kanatlarımı sertçe pompaladım.

Ama ay doğduğunda ve köy sessizleştğinde terden sıırıslam olmuştum. Sonunda kaleye döndüm ve uzun yoldan, farklı merdivenlerden ve uzun koridorlardan geçerek kanadıma ulaşmayı tercih ettim. Uzun zamandır ilk defa kendimi sakin hissediyordum. *Kyrana*'mdan beslenmişim. Fiziksel ve zihinsel olarak kendimi tüketmişim. fırtınayı yumuşattı ve yatıştırdı, *yıllardır* sürekli yoldaşım olan eski bir dost.

Bu yüzden Güney Kanadı'na indiğim anda Erina'nın kokusunu aldığım da, daha sonra kendime lanet edecek olsam da, mantığım yerine arzularıma yenik düşerek onu takip ettim. Yıllar boyunca ne istersem onu yapmışım. Ama büyüdükçe, Vyaan'da, Kaalium'da omuzlarıma daha fazla sorumluluk yüklendikçe, daha çok Kythel ya da Thaine gibi olmaya çabaladım. Disiplinli ve o kadar da düşüncesiz değil.

Erina'yla her iki konuda da fena halde başarısız olmuştum, özellikle de bu öğleden sonra bahçede.

Onu özel kütüphanemde buldum. Kapı hafif aralıktı ve sessiz menteşeleri üzerinde iterek açtığımda, odanın yanan apliklerden gelen altın ışıkla yıkandığını gördüm. Pelüş halının üzerinde oturan Erina'nın omzunun üzerinde bir Halo küre geziniyordu, önünde çeşitli kitaplar yayılmıştı. Bir an için onun varlığımdan habersiz olmasından faydalandım. Göğsümdeki sıkı düğümün çözüldüğünü hissederek onu inceledim. *Son parçam Çözülür* diye düşündüm. *En azından bu gece için.*

Çalışma odama geldiğinde onu gördüğüm geceliği giymişti. Açık mavi renkte, zor bulunduğunu bildiğim bir kumaştan yapılmıştı ve tenine çok yakışiyordu. Saçları bağlanmamıştı ve çılgınca güzeldi, kitaplara bakmak için eğildiğinde yüzünü perdeliyordu. Yanında bir çay fincanı duruyordu, içindekiler yarıya kadar boşalmış, unutulmuş gibiydi. Birinin sayfasını çevirmek için kitap koleksiyonunun üzerine eğildiğinde ayaklarının çıplak olduğunu gördüm. Yüz hatları konsantrasyon ve ilgi dolu sert bir ifadeye bürünmüştü ve bu bana çok sevimli gelmişti... Hayatım boyunca bir kadın hakkında hiç böyle düşünmemiştim.

Küçük, hüzünlü bir iç geçirdi. Bir kez olsun o bildik defteri yanında değildi. Saçlarının arasına bir kalem sıkıştırmamıştı. Sadece o, kitapları ve çayı vardı.

Sonunda kütüphaneye adım atarak kendimi tanıttım. Başını yavaşça kaldırdı, sıcak kahverengi gözleri daha da koyu görünüyordu. Çok etkileyiciydi. Önce şaşkınlık ve heyecan gördüm. Sonra her ikisinin de yerini çekingen bir temkinliliğin almasıyla bunu gizlemeye çalışmasını izledim.

Benden hoşlanıyor, diye düşünmeden edemedim. Ona bu kadar soğuk davranmışken nedenini anlayamıyordum.

"*Kyzaire,*" dedi. Yaklaşırken göğsüm bu kelimeyle burkuldu. "İyi akşamlar."

"Saat gece yarısını çoktan geçti," dedim, sesim en az kadar yorgun çıkıyordu. "Ve lütfen, resmiyete gerek yok. Artık yok. Bana daha önce de gerçek adımla hitap etmiştin. Yalnız olduğumuzda da öyle demeni tercih ederim."

Karşısında yere oturup sırtımı şezlonga yaslamama şaşırdıysa da bunu ilk kez belli etmedi.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle. "Sen..."

Kelimeyi aradı, sesi sessiz ve dingindi. Gözlerimi kapatıp onun konuşmasını dinlemek, kulaklarımda onun sesiyle uykuya dalmak istiyordum. Bu gerçekten de huzurlu bir uyku olurdu.

"Yorgun musun?"

Ben . Başımı salladı.

"Savunmasız," diye karar verdi ve bundan rahatsız olup görmek için beni dikkatle izledi.

Bunu beklemediğim için benim de kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?" "Boş ," dedi, bir tutamı utangaç bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırdı, bakışları

kitaplarından aşağı
süzülüyordu. "Hayır,
söyle bana."

"Daha önce konuştuğumuz gibi," dedi sonunda, sesi yumuşak ve dikkatliydi. "Duygularını gizlemek hakkında. Kelimeleri çarpıtarak onları gerçekte kastettiğinden başka bir şey haline getirmek. Ama bunu *her* zaman yaptığını fark ettim. Bu senin için bir maske. Bu gerekli. Ama şu anda bunu göremiyorum."

Kısa bir süreliğine sessizliğe gömüldüm. Dizlerinden birini kollarıyla sararak yukarı çekti, elbisesinin ipeksi kumaşı su gibi dalgalanıyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım, dudağımın kenarı kıvrıldı ve önündeki kitaplara baktım. "Sadece bakıyorum."

Bir tanesini kendime doğru çektim ve ters . Boğazımın arkasından bir ses . Bir masal kitabı.

"*Dallia* ve çocuk orada değil," diye bilgilendirdi beni. "Kontrol ettim." Başımı sallayarak diğerlerine göz gezdirdim. Bazıları sanat ve çizim hakkındaydı.

Bir tanesi Kylorr dilinde yazılmış olmasına rağmen kendi evim olan Kaalium'un tarihi üzerineydi.

"Bunu okuyabiliyor musun?" Merakla sordum.

"Bazıları," dedi. "Hepsi değil. Evrensel dilde okumayı öğrendim ama yıllar içinde biraz da Kylorrian öğrendim."

Bu beni etkiledi. Küçük yaştan itibaren eğitim almadıysanız, Kylorrian dilini okumak hiç de kolay değildi.

Bir başka kitap ise gezegen dışı bir koloni için altyapı tasarımı üzerineydi. Ama şu anda baktığı kitap, yabancı yerlerin resimlerinden oluşan bir kitaptı. Luxiria'nın Altın Şehri'nin resimleri. Çoğunlukla sisle örtülü olan Bvaro'nun şelale dünyasının. Nikk kolonisinin hareketli pazar yerlerinin, yüzlerce satıcı tezgâhının parlak renkli çadırlarının.

Pe'ji'nin sık, yemyeşil ormanlarından bir tane bile yapılmıştı... gerçi onu hep atlamışımdır. Orada çok fazla anı vardı.

"Kız kardeşim Kalia bu kitabı bana hediye etti," dedim Erina'ya, kalın sayfanın üzerinde gezinen parmak ucunu izleyerek. "Bu çok özel bir kitap."

"Özür dilerim," dedi hızla, elini geri çekerek. "Bilmiyordum. İsteyerek yapmadım-"

"Bakmanı istemediğimi söylemedim. Al bakalım. Halo küresini it," dedim ona. "Sana göstereceğim."

Merakla dediğimi yaptı, küre bana doğru dönerken sessizce vınlıyordu. Onu aldım, başparmağımı yan taraftaki sensör paneline doğru kaydırarak avucumda titreşmesini sağladım. Sonra çevirdiği kitabın sayfasının üzerine tuttum. Taradı, resimlerin mürekkebine gömülü kodları okudu.

Mırıldandı. Sonra aniden manzara önümüze serildi, resmin gerçeğe yakın bir izdüşümü - Dakkar'ın ıssız ama güzel vahşi toprakları, pek çok kişinin hayatları boyunca göremeyeceği bir yer.

Ayağa kalkmaya çalışırken Erina'dan yayılan hissedilir huşu duygusunu hissedebiliyordum. Yerdeki yerimden onun yüzünü incelerken unutulduğumu fark ettim. Kendi kendime gülümsedim, evrensel olarak kapalı bir gezegende olduğumu hayal etmektense onun yüz hatlarında uçuşan takdiri izlemek daha çok ilgimi çekmişti. Eğer Dört Çeyrek'teki varlıklar Krynn'e ulaşmanın zor olduğunu düşünüyorlarsa, Dakkar neredeyse imkânsızdı.

Halo küresinin önüne yansıttığı ışık iğneleri gerçek renklerdi. Ancak bunun gerçek büyüsunü henüz deneyimlememişti bile.

"Uzan ve dokun," dedim ona. Hevesle öne doğru bir adım attı.

Parmak uçları görüntüyle buluştuğu anda, görüntü onu sardı ve bir ışık küresinin içine aldı. Kürenin şeffaflığı sayesinde onu hâlâ görebiliyordum ama içinde sadece Dakkar'ı görebileceğini biliyordum. Nefes alışını duydum.

"Kumun savrulduğunu görebiliyorum! Tanrım, rüzgârı hissedebiliyorum," diye yüksek sesle ve heyecanla seslendi. O zaman kıkırdadım, sesi kütüphanenin sessizliğinde çok yüksekti, ama kendini ışık yılları uzağa taşınmış gibi hissetmiş *olmalıydı*.

Yavaşça döndü, etrafında her yönü görmesini sağlayacak tam bir küre vardı, kitaptaki resmin izin vermediği bir şeydi bu.

Elbisesinin arkasında kapalı yırtmaçlar vardı, daha önce fark etmemiştim ama şimdi onları dikkatlice diktiğini anladım. Elbise her zaman onun değildi, kanatları olan bir Kylorr'a aitti. Kim olduğunu merak ettim. Ve neden onda olduğunu.

Projeksiyondan onu izledim. Dönüşünü izledim, her ayrıntıyı hayretle ve kataloglayarak.

"Sonsuza kadar burada kalabilirim. Çizebileceğim onca şey var," dedi sessizce. Bunu benim duymamı isteyip istemediğini merak ettim. Daha çok kendisi için bir gözlem gibi görünüyordu. "Burası çok güzel."

Onu izlerken göğsümde garip bir sıkışma oldu. Bu kadar basit bir şey, bir kitabın sayfalarındaki basit bir kod, ama onun gözlerinin mutluluk ve heyecanla parlamasını izledim.

"Daha fazlası var, biliyorsun," diye seslendim. "Görmek istediğin biri var mı?"

Başını projeksiyondan çıkarıp yeniden bana odaklandı. "Hepsini görmek istiyorum," dedi hevesle, yüzü geniş bir sırıtışla yarılmıştı.

"Pekâlâ," dedim, kitabı kendime yaklaştırdım ve Halo küresini kaptım.

Kitap bir serinin parçasıydı ve bu seride sadece on beş resim vardı. En baştan başladım - Luxiria'nın Altın Şehri, Erina'dan hemen "Raazos'ta, burası *çok sıcak*," cevabını aldım. Ardından Yeni Dünya kolonilerinden biri, sonra Üçüncü Çeyrek'teki bir gezegende bir ateş gölü, sonra da en az sevdiği İkinci Çeyrek'teki bir ulaşım merkezi geldi. "Çok endüstriyel," diye karar verdi, "ve koku burnumu yakıyor."

"Bu ucuz yakıt egzozu olmalı," demiştim ona. Beyninizde bir delik açıyormuş gibi hissettiren özel bir kokusu vardı.

Hepsinden geçtik - ruh mücevherleri büyüklüğünde parlayan, uçan böceklerle parlayan çayırlar, titreşen mavi sarmaşıklarla kaplı mehtaplı ormanlar ve bir meteor yağmuru sırasında Balla'daki dağlık bölge, "Hayatım boyunca daha güzel bir şey görmedim" dediğinde sesinin gözyaşlarıyla boğulmasına neden oldu.

Pe'ji'ye döndüğümde bir an tereddüt ettim ama sonunda Halo küresi kodu taradı.

"Oh," diye nefes aldığını duydum.

Resme baktım, akşamdan aldığım keyfin bir kısmının azaldığını hissettim, ama o kadar da acı vermiyordu. Her zamanki gibi ağrıyıyordu ve kendimi Erina'nın ne karar vereceğini merak ederken buldum. Yeni gözleri ve yeni bir bakış açısı vardı.

"Ne kadar huzurlu bir yer," diye yorumladı. "Çok sessiz."

İroni diye düşündüm. Bu resim ve kayıt Pe'ji Savaşı'ndan kısa bir süre önce, onlarca yıl önce yapılmıştı. *Daha önce*. Teyzem Aina'nın başına gelenlerden önce, onun öldürülmesi ailemde yıllarca derin bir yara açmıştı.

Şimdi huzurluydu... ama Pe'ji'deki son günlerinde neler hissetmiş hatırlamak hâlâ acı veriyordu.

Hızla son sayfaya, şelale şehri Bvaro'ya geçtim.

Küreden küçük bir çılgılık yayıldı, kasvetli anılarımı hafifleten keyifli küçük bir kahkaha. Yerdeki yerimden kalktım, aniden bacaklarımı ve kanatlarımı esnetmeye heveslendim. Onunla birlikte sahneye adım attığımda sırtıyordu, ellerini uzatmış, sisin onu örttüğünü hissediyordu.

Manzara başkentin terasındaydı. Bvaro sularla kaplıydı. Yüzen şehirleri şelalelerin üzerindeydi ve yine de her şey ince bir sisle sarılmıştı. Bana kalırsa orada yaşamak cehennem gibi olurdu ama toplumlarının ve medeniyetlerinin büyük bir kısmı bozulmamış cam kubbelerinin içindeydi. Dört Çeyrek'teki en zengin yerlerden biriydi ve ikametgah sağlamanın ne kadar zor olduğu için sadece seçkinleri çekiyordu.

Erina terasa bakıyordu, avuç içleri yukarıya ve doğru uzanıyordu, etrafta sis dans ediyordu. Saçlarını nemlendiriyor, elbisesine yapışıyordu. Sıcak tenime karşı serin ve iyi hissettiriyordu. Beni orada görmek için döndüğünde, "Bu inanılmaz. Bana gösterdiğin için teşekkür ederim."

Hiç kimse bunu onun kadar takdir edemezdi, diye düşünmeden edemedim. En azından benim tanıdığım hiç kimse. Bu, tamamen unutulmadan önce bir soylu için geçici bir eğlence olurdu. Bu kitap nadir de olsa küçük bir şeydi. Halo küresi daha da yaygındı. Yine de yüz hatlarındaki ışıltılı neşeyi görmek - o kadar saf ve o kadar içten ki- içimi memnuniyetle doldurdu. Kütüphanemde yüzlerce kitap varken onun bu kitabı indirmiş olmasına sevinmiştim. Bencilce, onun mutluluğunu yaşamayı arzuluyordum. Tıpkı onun kanını içtiğim gibi, açlıktan ölüyormuş gibi onu da içime çektim.

"Rica ederim," dedim. Her geçen an daha da ıslanıyorduk. "Gelin. Ateşin yanında kurulanın."

Elini tuttum ve onu projeksiyona doğru çekmeme izin verdi. Ocağa giderken Halo küresine dokundum ve manzara kayboldu, cihaz etrafımızda dönerken altın ışık tekrar belirdi, sisten geriye hiçbir iz kalmadı.

Ateşi çabucak yaktım ve çatırdamaya başladığında onu yanına yerleştirdim. Erina halının üzerine diz çökmüş, ellerini sıcaklığa doğru tutuyordu. Üzerine çıkmak istemediğim için yanına oturdum.

"Bana göstermeseydin o yerlerin hiçbirini göremezdim" derken bana gülümsedi.

"Bunu bilemezsin," dedim ona. "Önünde daha uzun yıllar var."

"Krynn'den ayrılacağımı hiç sanmıyorum," dedi ama bu itiraftan dolayı çok da üzgün görünmüyordu. "Sanırım maceralarımı hikâyelerde yaşamayı tercih ediyorum."

"Bunun neresi heyecan verici?" diye sordum.

Kısa bir süre kaşlarını çattı. "Hikâyeleri son derece heyecan verici buluyorum. Bütün dünyalar size açılır, hatta uydurma dünyalar bile. Hikayelerde olasılıklar sonsuzdur. Zamana, paraya, bağlantılara, seyahat lojistiğine ya da evrak işleri ve başvurular gibi romantik olmayan şeylere bağlı değilsiniz. Her şey gerçeğe dönüştürülebilir. Bu yüzden onları seviyorum. Sihirliler. Tıpkı o tablolar gibi."

Okumayı ya da hikâyeleri hiç sevmemiştim ama bunu ona söylemek istemedim.

"Bu yüzden mi kendi kitabını yazıyorsun?" Bahçedeki konuşmamızı hatırlayarak sordum. "Neden defterini fikirlerinle dolduruyorsun? Kendinden çok daha eski masalların sonlarını neden değiştiriyorsun?"

"Sana uzun zaman önce öğrendiğim bir sırrı söyleyeceğim," dedi. Yumuşak, şakacı gülümsemesi, ısıltılı gözleri ve nemli teniyle yarattığı kışkırtıcı görüntü karşısında nefesim kesilerek sustum. "Hiçbir şeyiniz olmadığını düşündüğünüzde bile hayal gücünüz zengindir ve yaratıcıysanız daha da zenginsinizdir. Mutlu ve mutlu bir yaşamın anahtarı budur. En azından ben öyle düşünüyorum."

Güzel bir duygu. Belki de naif biriydi. Ama yine de...

"Bazıları için," dedim nazikçe. "Diğerlerinin daha somut zenginlik, statü ve güç hırsları var. Bunu inkar edemezsiniz. İnsanlar doğuştan açgözlüdür, hep daha fazlasını isterler."

"Merak ediyorum, eğer insanlar daha fazla hayal *kursalardı*, belki de çok fazla."

Ocaktaki ateş çıtırdadı. "Herkes senin gibi yaratıcılık konusunda yetenekli değil, *Dallia*."

"Bu doğru değil" dedi. "Yaratıcılık bir yetenek değil, bir uygulama ve *ilgidir*."

"İçimde yaratıcı bir şey yok," diye karşı çıktım. "Beni çizmeye çalışırken görmelisin. Korkunç."

"Ama her zaman sanat, hikaye, el işi ya da resim değil" dedi ve bu konuda güçlü hisler beslediğini görebiliyordum. Bu konunun onda uyandırdığı tutkuyu ilginç buldum. "Aynı zamanda fikirler. Bir fikrin doğuşu, mesela... aile kasanıza girip annenizin bahçe planlarını çalmak ve böylece burada onun vizyonunda güzel bir şey yaratmak. Ya da... nehir kenarındaki koruları yok etmeden Güney Yolu için Vyaan Geçidi'ni kesmenin yollarını bulmak gibi."

"Bunu duydu mu?" Şaşırarak sordum.

Başını salladı ama utangaçtı. "Bekçilerden bazıları bundan bahsetti." Boğazımın arkasından bir ses çıkardım.

"Sorunları çözüyorsunuz," dedi. "Bu da bir tür yaratıcılıktır."

Alçak sesle kıkırdadım. "Böyle söyleyince *çok* yaratıcı bir birey olduğumu anladım. Beni ikna ettiniz."

Güldü. Ateşin ışığı yüz hatlarını aydınlatarak onu parlattı.

Onu geçerken görseydim muhtemelen iki kez bakmayacağım doğrudu... ama yine de onu şimdi, memnuniyeti içinde korunmasız, yanakları sıcaklıkla renklenmiş görünce, başka yere bakmadığımı fark ettim. Ve bunun damarlarında akan şeyle ve beni nasıl çağırdığıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Kahkahası dindiğinde ve onu incelediğimi gördüğünde, beni şaşırttı. Gözlerime baktı ve bakmama izin verdi. O yaptı

Sanki beni inceliyormuş gibi. Uzun anlar boyunca birbirimize baktık ama bu garip ya da rahatsız hissettirmede. Sanki dünya kadar zamanımız varmış gibiydi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye yavaşça

başladı. Tedirgindim ama başımı salladım.

"Bugün öğleden sonra ne değişti? Çünkü bir şeyler değişti."

"Yorulдум," dedim. "Buna karşı savaşımdan yorulдум." "Bana karşı mı?"

Bilmesini istediğimden emin olmadığım bir şey olsa da başımı eğdim.

Kaşlarını çattı. "Ama yapmanı istemiyorum. Eğer beslenme ve sözleşme konusunda endişeleniyorsan..."

"Sorun o değil."

O anlamazdı. Bu sözleşmelerin ötesine geçti. Yine de ona gerçeği söylemeyi reddettim. Gerçek güçlüydü ve onu henüz konumunu kötüye kullanmayacağına güvenecek kadar tanıımıyordum. Gerçeği ona söylemeyi göze alamazdım ama daha ne kadar saklayabileceğimden de emin değildim.

"Ne o zaman?" diye sordu. Tek nimeti bir Kylorr *olmamasıydı*. Eğer öyle olsaydı, gerçeği çoktan öğrenmiş olurdu.

Cevap vermedim, sadece başımı salladım. Sessizleşti, ateşe bakarken kaşları çatıldı.

"Daha önce olanlardan pişman mısınız?" Sormadan edemedim. "Beslenme sırasında mı?"

Yanakları pembeleşti. "Hayır," dedi sessizce. "Sen istiyor musun?"

Sert bir nefes üfledim. "Tehlikeli bir durumdayım, Erina. Bunu görmelisin."

"Çünkü sen bir *Kyzaire*'sin ve ben... ben bir bekçiydim?" "Evet," diye cevap verdim. "Bunun ne anlama geldiğinin çok farkındayım."

"İnsanların ne düşündüğü umurumda değil," dedi sessizce. "*Çoğu* insan" diye düzeltti, ben ona beklenti dolu bir bakış attığımda. Ne de olsa bekçilerin bilmesini istememişti.

"Dikkatli olmam gerekiyor," diye itiraf ettim. "Eğer sana soğuk davranıyorsam, sebebi budur. Bu öğleden sonra kendimi kaptırdım. Ama bir daha olmayacak. Olamaz."

İkimiz de yalanı duymuş olabiliriz diye düşündüm. Çünkü gerçek şuydu ki, ben beslerken ve o kollarımdayken, *ikimizin* de kendimizi biraz kaybettiğimizi düşünüyordum. Karşı koymak neredeyse imkansızdı.

"Ben de istesem bile mi?" diye sessiz bir soru sordu. Arzu ve nefis bir ihtiyaç uyandıran bir soru.

"Özellikle de bu yüzden," diye cevap verdim, neredeyse fısıltıya dönüşen ses tonuna uyararak. Gerçi ben bile bunun kaybedilmiş bir savaş olduğunu biliyordum. Sessiz ama mevcut bir geri sayım çoktan başlamıştı.

"O zaman başkalarından beslenmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu. Yüzündeki belirsiz ifadeye bakılırsa, bunu sormaya hakkı olup olmadığını bilmiyordu.

Ama sözlerindeki tereddütleri okudum.

"Azola Hanesi'nden Lydrasa ile olan anlaşmamı sonlandırdım," dedim ona, bunun açıklayabileceğim bir gerçek olduğunu düşünerek.

"Öyle mi?" diye sordu gözleri büyüyerek.

Başımı eğdim. "Sen benim tek kan vericim olacaksın."

"Oh," diye fısıldadı. Saçlarını arkaya yatırdı. "Ben... ."

Dudaklarım kıvrıldı. "Tüm söyleyeceğin bu mu? Çoğu kişi bir kadınla *Kyzaire* avuçlarının içindeydi."

Erina başını yana eğdi, gözleri ateşe kaydı, yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Bence tam tersi," dedi bana. Gözlerime bakarak gülümsedi. Ateş ışığında parlıyorlardı. "ünkü *Kyzaire*, kendimi *seninkilerin* içinde buluyorum. Ve bundan hoşlandığımı fark ettim. Hem de çok."

KISIM L 5

ER)NA

T Güney Kanadı'ndaki odama bitişik bir balkon vardı. Resmi olarak, yeni konaklama yerimdeki ilk sabahımdı ve neredeyse ışııl ışııl uyandım, içimde baş döndürücü bir hafiflik çiçek açıyordu göğüs. Dün gecenin anısı hiç kaybolmadı ve ben hâlâ geceliğimle balkona çıkıp doğan güneşin yüzümü ısıtmasına izin verdim.

Havada bir serinlik olmasına rağmen buna aldırış etmedim. Mutlu bir şekilde iç çektim. Bir ilham patlamasıyla içeri uçtum, omuzlarıma sarmak için kalın bir battaniye ve geniş balkondaki ahşap sandalyelerden birini sürüklemeyen önce not defterimi aldım.

Vyaan'da sabah sessizdi, sessiz bir saygı vardı. Sabahları hep sevmişimdir. Günün yeni olduğu ve her şeyin olabileceği ihtimalini sevmişimdir. Belki de iyimserliğimi Luc'tan almıştım. O da her zaman aynı şeyleri hissetmişti. Ama onun için yeni bir gün beraberinde şiddetli bir kararlılık ve açlık getirirdi. Benim içinse daha yumuşak, heyecanlı bir keşifti.

Kucağımda not defterimle manzaranın kabataslak bir taslağını çıkardım. Karakalem lekeleriyle dağınık olmasına izin verdim. Ama sadece yirmi dakika sonra güney manzarasını çizmiştim. Duvarlarla çevrili bahçelerin kenarını görebiliyordum ama onun ötesinde, uzakta orman ve dağlar vardı. Çok geniş ve harikulade. Laras'ın neye benzediğini merak ettim. Kaldur'un dün geceki gibi bir kitabı olup olmadığını merak ettim, ama sadece Krynn'deki yerlerin. Muhtemelen bir gün bizzat görebileceğim yerler.

Dört gözle beklenecek bir şey, diye düşündüm, dağınık taslağa birkaç son dokunuş yaparken gülümsedim. Sadece elimi alıştırarak bir şey

Sıcak, bir daha asla yaşayamayacağım bir anı yakalamak: Kaldur'un kanadında ilk gün doğumum. Yeni gerçekliğimin, yeni hayatımın ilk sabahı.

Dün geceyi düşünmek bile iç çekmeme neden oldu. İlk kez gerçek Kaldur'un o olabileceğini düşündüm... ve hayal ettiğim gibi biriydi. Nazik ve düşünceli. Nazik ama alaycı. Közler sönene kadar ateşin önünde oturmuş, bahçesinden ve bahçesi için edinmesi gereken farklı bitkilerden bahsetmiştik. Bana Vyaan'daki tüm soylu hanelerin bir özetini çıkarmış, duman dolu lüks partileriyle ilgili eğlenceli hikâyeler anlatmıştı. Benimkinden çok farklı olduğu için onun hayatının her yönüne hayran kalarak dinlemekle yetinmiştim. Onun muhafazasında çalışmaya başlamadan önce soylu hanelerde çalışarak edindiğim deneyimleri ona anlatırken neredeyse utanıyordum. Anlattıklarım çok sıkıcı gelmişti ama bakışları başından sonuna kadar benimkilerden hiç ayrılmamıştı.

Benim hayatım gibi göz alıcı ya da heyecan verici değildi. Bu benim için sorun değildi... ama ilk kez bunun Kaldur'u rahatsız edip etmediğini merak ettim. Ne kadar farklıydık. Bana durumumuzun görüntüsüne dikkat etmesi gerektiğini söylediğinde bunu ima etmişti. Bunu şimdi anlıyordum ama yine de içimi hayal kırıklığıyla doldurduğunu inkâr edemezdim.

Yine de güzeldi. Aceleye getirilmeden ya da tetikte olmadan birlikte vakit geçirmek güzelden de öteydi. Mükemmel bir geceydi.

Kanatların tanıdık sarsıntısı nefes nefese gökyüzüne bakmamı ve çizimimden uzaklaşmamı sağladı.

Kaldur'un güneydoğudan, bahçelerin ötesine uzanan bölgeden kaleye doğru uçtuğunu gördüğümde kalbim beklentiyle hızlanmaya başladı. Sabahın bu erken saatinde nerede olduğunu merak ettim ama balkonda oturduğumu görünce odama yaklaşmadan önce havada duraklamasını izledim.

Gözlerini görebileceğim kadar yaklaştığında beni inceledi ve balkon korkuluğundan birkaç kol boyu uzakta durup havada asılı kaldı. Kanatlarından çıkan rüzgarlar defterimin sayfalarını karıştırdı.

"Günaydın," diye selam verdim, onu gördüğümde karnımın zil çaldığını hissettim.

"Günaydın *Dallia*," diye mırıldandı, sesi sıcak ve boğuktu. "Neden bu kadar erken uyandın?"

"Ben her zaman şafakta uyanırım. Sabahları günün en sevdiğim zamanıdır," diye gülümseyerek onu bilgilendirdim.

"Neden şaşırmadım?" diye merak etti.

Bakışlarım kanatlarının devasa gerginliğine takıldı, havada süzülüyormuş gibi görünmesini sağlayacak kadar güçlüydü. Beni büyülediler. Onları, görebildiğim her damarı çizmek istiyordum. "Neden bu kadar erken uyandın?"

"*Lyvinlerin* Doğu'nun dış köylerinden birine saldırdığına dair haberler vardı," dedi bana. "Gidip kendi gözlerimle gördüm."

Duyduğuma göre *Lyvin*'ler vahşi yaratıklardı ve son derece bölgeciydiler. "Ormanların derinliklerinde kalma eğiliminde değiller mi?"

"Genellikle," diye cevap verdi. "Sanırım Güney Yolu inşaatı onları bize doğru itiyor. Ama önemli değil, ben hallederim."

"Sorun çözücü," dedim nazikçe.

Sırıtsı usulca geldi. "Aynen öyle. Bana ne üzerinde çalıştığını göster."

Gözlerimi kıptım ama dün bahçede söylediklerini hatırladım. Bir şeyi bilmemekten hoşlanmıyordu ve , bu onu daha da çok bilmek istemesine neden oluyordu.

Hızlıca çizdiğim resme baktım ama sonra ayağa kalktım. Defteri ona uzattığımda kalbim hızlandı, değerli defterimi elimden alırken dudağımı ısırdım. Bir an için defterin düşüp onlarca adım aşağıya yuvarlanarak çalılıklara çarpmasından endişe ettim.

"Hızlı bir eskiz," dedim ona aceleyle. "Özel bir şey değil. Sadece sabahları yapmaktan hoşlandığım bir şey."

Gülümsemesi şimşek hızıyla oldu ama sonra çalışmamı incelemek için yere baktı. Gözleri sayfanın üzerinde gezinirken göğsümde acı veren bir kırılma kıpırdandı. Çalışmalarımı Luc'la paylaşmaktan hiçbir zaman çekinmemiştim ve Wrezaan'da birlikte büyüdüğüm çocuklar her zaman hikâyelerimi okumam için yalvarmışlardı. Kavelyn'in maceraları da böyle başlamıştı zaten.

Ama Kaldur ile... farklı hissettim. Hoşuma gittiğinden emin değildim.

"Senin 'hızlı taslağın' bile benim bir ömür boyu yapabileceğimden daha iyi," diye iltifat etti. Gözlerime baktı ve övgüsü göğsümde sıcak, parlayan bir top gibi hissettirdi. "Bunu şimdi mi yaptın?"

"Evet," dedim utangaç bir sesle, saçlarımdan bir tutamı geriye atarak.

İtiraz edemeden defteri tekrar karıştırdığını gördüm. Dudağımı ısırdım, karnımda bir sarsıntı hissettim.

"Yapmamalısın..."

Sesim kesildi ve onun çizimlerinden birinin üzerine geldiğini gördüğümde yüzüm neredeyse sıcaktan patlayacaktı. Sadece birkaç gün önce başladığım

önceki sabah her şey değişmişti. Çok daha detaylı bir taslaktı ve bunu gördüğünde yüzünde oluşan şaşkınlığı görebiliyordum.

Sadece portresiydi, arka planda kanatlarının izi vardı. Ama gözleri, yüz hatları, yanağından aşağıya doğru uzanan yara izi ve çenesine sonradan eklediğim hilal şeklindeki küçük yara iziydi. Şimdi yumuşak ve sıcak olduğunu bildiğim dolgun dudakları...

Bakışları benimkilere geldiğinde hiçbir şey söylemedi. Sadece balkon korkuluklarının üzerinde yükseldi ve yavaşça yanıma indi. Doğrulduğunda, ona bakmak için boynumu geriye attım ve battaniyeyi bir kalkan gibi omuzlarımda daha sıkı tuttum.

"Beni böyle mi görüyorsun?" diye sordu merakla.

Sormasını beklediğim soru bu değildi.

"E-evet," diye kekeledim. Sonra başımı yana eğerek kaşlarımı çattım. Ondan taslağa doğru baktım. "Öyle değil mi? Ben... ben bir şeyi yanlış mı anladım?"

Sesi eğlenmiş gibi çıkarak bir nefes verdi. Sesi ılıktı, "Eğer yapsaydın bu seni rahatsız eder miydi? Benim mükemmel benzerliğim olmasaydı?"

"Şey... *evet*," diye cevap verdim. Utanç duygum kaybolmuştu, onun yanına gidip çizimi inceledim ve sonra tekrar yüzüne baktım. Krokiyi ve sonra yüzünü. Kaldur tüm bunları ısıltılı, kısık gözlerle izliyordu. Benimle eğlendiği izlenimine kapıldım. "Bu senin benzerin. Tamamen sana benziyor," diye ısrar ettim.

Bilirdim. Onunla daha önce karşılaştığımda her ayrıntısını kataloglamıştım. Her görünüşü kalbimin göğsümde çarpmasına neden olmuştu ve... beni gerçekten hiç fark etmemişti, değil mi?

"Hayır, değil," diye karşı çıktı.

"Nerede?" "Nerede?" diye sordum.

"Nasıl?"

"İşte," dedi, çene çizgisini keskin kenarını görebileceğim şekilde çevirerek.

"Neye ben?" Bir an için dikkatim dağılmış olsa da sordum.

Yüzüne çok ama çok yakın olabilmek için çömeldiğinde. Neredeyse onun sıcaklığını, uzun sabah uçuşundan kalan temiz misk kokusunu alabiliyordum.

Çenesinin altına dokundu. Orada hafif bir yara izi parıltısı gördüm.

Şok olmuş bir kıkırdama benden kaçtı. "Bu hiç adil değil. Bunu nasıl görebilirdim ki? Sana hiç *bu kadar* yakın olmamıştım."

Yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. "Öyleydin. Bu yara izini doğru almışsın," dedi çenesine vurarak.

"Onu da ben ekledim," diye itiraf ettim. "Oturma odasında vazo parçalarını temizlediğim o öğleden sonra."

"Ah," dedi sessizce. Kanımı ilk kez kokladığında. "Şimdi iyice bak o zaman."

Yaptım. Onun izniyle açgözlülük ettiğimi söylemekten bile utanmıyordum, özellikle de o hâlâ benim için çömelmişken. Gözlerimiz neredeyse aynı hizadaydı ve o kadar yakındım ki burun deliklerinden çıkan küçük nefesi duyabiliyor ve çenesindeki her küçük seğirmeyi görebiliyordum.

Ellerimi kaldırdım, kararsızdım ama ona dokunmayı çok istiyordum. Avucum yanağıyla buluştuğunda burun delikleri alevlendi. Bakışlarında farklı bir şey gördüm ve aniden o anın tamamen değiştiğini hissettim. Parmak uçlarım yanağındaki uzun yara izini takip ederek ağzının köşesinde son buldu, yara izinin derinliğini hissediyor ve nasıl aldığını merak ediyordum. Gri teni şaşırtıcı derecede pürüzsüz, süet gibi ve gümüş rengi yara izleri dışında lekesizdi.

İtiraz etmediğinde, yüzünde cesurca gezindim, sert kaşına, burnunun keskin eğimine, çene çizgisinin bıçağına, elmacık kemiklerinin eğimine dokundum. Bu sırada gümüş gözlerindeki tüm eğlence belirtileri kaybolmuştu. Bunun yerine tanıdık bir istekle ısınmışlardı ve bu da uçacakmışım gibi hissetmeme neden oluyordu.

Serçe parmağım yumuşak dudaklarının kenarına değdiğinde hırıltılı bir ses çıkardı ve bir anlığına göz kapakları kapandı. Elimi çektim.

Boğazımı temizledim, sesim neredeyse fısıltıya dönüşmüştü: "Seni bu kadar net gördüğüme göre bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım."

Geri çekilmek istediğimde Kaldur parmak uçlarıyla çenemi yakaladı. "Bu çok iyi, Erina. Çizimin. Muazzam bir yeteneğin var. Umarım bunu biliyorsundur."

Bu övgü karşısında kendimi tutamadım. İçimde uzun zamandır boş olan bir şeyi doldurdu.

"Teşekkür ederim," dedim. Beni serbest bıraktı ve nihayet tam boyuna doğru doğruldu. Tempolu sabahta artık üşümüyordum. Bedenim sanki bir yaz gününün hafif sıcaklığı altındaymışım gibi sıcak ve durgun hissediyordu.

İkimizin de az önce ne olup bittiğinden tam olarak emin olamadığımız o gergin sessizliği doldurmak için defteri biraz daha karıştırdı.

Ama sonra Luc için yaptığım bir çizime geldi. Hafızamdan yaptığım bir resim. Tanıdık yüz hatları Kaldur'a bakıyordu. Karakalemle çizilmiş olabilirdi ama ne zaman onun eskizlerini görsem, onu sadece renkli görüyordum. Parlak mavi gözleri, bazen yaramazlık, sapkınlık ya da kararlılıkla parlıyordu. Derisinin açık grisi ve kıvrık boynuzları. Kanatları yoktu ve annesi gibi bir insanın zayıf yapısını taşıyordu.

Evlerin kirli bir sırrıydı... Wrezaan'ınki gibi yerlere düşen yetimlerin çoğu soyluların piçleriydi. Bakıcılarıyla ya da hayattaki konumlarının altındaki kadınlarla birlikte olan piçler, ki bunların bazıları insandı. Birlikte büyüdüğüm çocukların çoğu melezdi. Bazıları benim gibi insandı. Diğerleri Bartutian karışımıydı. Bazıları tam kan Kylorr'du.

Ama Luc her zaman iki dünya arasında gidip gelmişti ve bu yüzden kendini kanıtlamaya bu kadar hevesli olduğunu düşünmüştüm.

"Dur tahmin edeyim," dedi Kaldur usulca, gözleri aniden benimkileri delip geçerek. "Güzel parfüm satıcınız mı?"

Kelimeler bana yeni şifonyerimin üzerinde duran şişeyi hatırlattı. Ama Kaldur'un sesinde anlamadığım keskin bir ton duydum.

"Evet," dedim tereddütle. "Luc. Birlikte büyüdü. Wrezaan'da." "Hmm," diye bir ses geldi. Beni inceledi ama o anki yumuşaklığın değiştiğini hissettim.

Garip hissettim, ruh halinden emin değildim. Elindeki defteri kapatıp bana geri verdi. "Hadi içeri girelim."

Odamın kapısından içeri girdi, ben de tereddütle peşinden gittim ve defterimi yatağımın yanındaki küçük masanın üzerine bıraktım. Oda alışık olduğumdan daha abartılıydı. Aşırı süslü değildi ama kemerli pencere camlarından duvarlardaki taş oyma kabartmalara kadar sadece mimarının detayları bile dikkat çekiciydi. Mobilyalar çok güzeldi ve belli ki pahalıydı, ancak benim kişisel zevklerime göre biraz karanlıktı. Karanlık yerleri sevmezdim. Wrezaan'ın yetimhanesi çoğunlukla koyu renkli ahşap duvarlar ve gri taşlardan oluşuyordu.

Kaldur bana döndü ve beni duvara yasladığında nefesim kesildi, omzum Kaalium'un çerçeveli bir haritasına çarptı, gerçi asırlık gibi görünüyordu.

Gözleri benimkilere dikilmişti ve orada arzusunu gördüm. *Oh.*

Sanki beni yavaşça eğitiyormuş gibi vücudumun hemen tepki verdiğini hissettim. Ya da belki de onu o kadar çok istiyordum. Onunla birlikte olmanın hayalini kurmuştum.

Onu aptalca, aptalca hayallerimde gördüm... ve şimdi ona sahip olduğum için hevesli ve bencildim.

Başını eğdi ve dudaklarının açıkta kalan boynumun kenarında gezindiğini hissettim. Ona doğru eğildiğimde battaniye düştü ve yerde ayaklarımızın dibinde birikti. Dudaklarının nazık dokunuşu omurgamda ürperti yarattı ve belime dolanan kollarını kavradım.

"Baanye'ni aldın mı?" diye sordu.

"Evet," diye nefes aldım. "Dün gece."

Mırıldandı, memnun olduğunu düşündüm.

"Sana tekrar ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Dün gece seni tatmamanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

Boynumu öptüğünde nefesim kesildi, dudakları dün sabah Velle bizi yakalamadan önce beslendiği yerdeki soluk izlerin üzerinde kaldı.

"Ama uslu durmalısınız *Dallia*," dedi sertçe. "Bu sadece bir beslenme. Başka bir şey değil. Kendimizi unutamayız. Evet?"

"Evet," diye fısıldadım ama doğrusunu söylemek gerekirse, istediği her şeyi söyleyebilirdim. Elleri üzerimdeyken, dudakları üzerimdeyken ve ısırığının tatlı vaadiyle... İsteddiği her şeyi yapardım.

Bu güçlü ve rahatsız edici bir farkındalıktı.

İçini çekti ve nefesinin sıcak nefesini hissettim. "Güzel."

Isırığı içime işledi.

Ve içimdeki her şeyle savaşmama rağmen geçmiştim. Tıpkı söz verdiğim gibi.

KISIM 16

KALDUR

Tİki gece sonra, Azola Hanesi'nin akşam yemeği için hazırlanıyor, zihinsel olarak kendime barikat kuruyor ve yaklaşan savaş söylentileriyle ilgili soru yağmuruna hazırlanıyordum. Daha önce kardeşlerimle konuşmuştum.

Haftalık toplantımız sırasında, en azından Kuzey'deki Kaazor'la bir savaş bağı kurana kadar, fısıltıları şimdilik engellemeye çalışmak konusunda hepimiz anlaşmıştık.

Bu sadece paniğe yol açar. Soylu Evlerden gelen haberler tüm Kaalium'a yayılacaktı. Erina'dan öğrendiğim bir şey varsa o da bekçilerin eninde sonunda her şeyi öğrendikleri ve konuştuklarıydı.

Zaten gergindim ve bunu kimin hafifleteceğini *çok* iyi biliyordum. Ancak soyluların yemeğine çok dar kıyafetlerle gelerek kan eşimi bulduğumu belli *etmemek* için bugün ondan daha sonra beslenmemeye karar vermiştim. Erina'yı bu sabahtan beri görmemiştim, koridorda bana karşı titriyordu, ben karnımı doyururken artan arzusuna karşı cesurca savaşıyordu. Omuzlarıma batan tırnaklarının sızısını hâlâ hissedebiliyordum.

Hayatımda hiç bu kadar kandan tatmin olmamış ve cinsel olarak bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım. Sadece onu düşünmek bile sikimin sertleşmesine neden oluyordu. Sadece irade gücüyle sonsuza kadar mücadele edemeyeceğimiz giderek daha belirgin hale geliyordu. Er ya da geç, ikimiz de delirebilirdik.

Direnmek için bir neden yok, diye fısıldadı zihnimdeki o sinsî küçük ses. *O zaten senin.*

Ama bunu yaparken, bağı sağlamlaştıracaktı. Sonsuza dek ona zincirlenmiş. Sonsuza kadar onun kanına bağımlı olacaktım. Bu yapmak istemediğim bir bağılılıktı.

Şu anda.

"*Vaan*," diye küfrettim içimden, kalıplanmış yeleğimin son gümüş tokasını iliklerken. Bu gece gümüş süslemelerle kaplanmış bir zırh gibi görünüyordu. Kendimi aç soyluların inine giriyormuş gibi hissettiğimi düşünürsek, bunun uygun olduğunu düşündüm.

Eğer tüm *Vyaan* Erina'nın benim *kyrana*'m olduğunu bilseydi, bu gece yanımda olması beklenirdi. Olmayacağı gerçeği ona bir hakaretti... bu yüzden bilmemesi daha iyiydi. Yine de, kalıcı bir kan verici aldığım haberi şüphesiz bir sohbet konusu olacaktı. Bir hafta sonra kalede bir akşam yemeği düzenleyecektim. Erina'nın da hakkı olduğu üzere yemeğe katılması gerekiyordu. Hatta özellikle bu geceden sonra bu beklenirdi. *Lydrasa*'nın haberi çoktan yaydığından ve artık onun kim olduğunu bildiğinden hiç şüphem yoktu.

Balkon kapıma doğru yöneldim, gitmeye hevesliydim, bu yemeği bitirip dönmek istiyordum ki kapı çalındı. Hafif ve biraz tereddütlüydü. Kim olduğunu biliyordum ve lanet olası dişlerim neredeyse o anda uzayacaktı.

Keskin bir nefes üfleyerek kapıya gittim. Erina oradaydı, üzerinde sade açık kahverengi bir pantolon ve kollarını saran ama gövdesini kavrayan yumuşak beyaz bir gömlek vardı. Saçları başında toplanmıştı, kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmıştı, yanakları kızarmış, gözleri kan çanağına dönmüştü.

İçimden geçen özlem endişe vericiydi.

"Özür dilerim, bahçeden yeni geldim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım," dedi çabucak. Bakışlarında heves vardı. "İstedğin-"

Eğer bana açıkça sorarsa, onu reddedecek disipline sahip olmayabilirdim. "Sonra," diye mırıldandım. "Bu akşam yemeğe çıkıyorum."

"Ah," dedi kocaman gözlerini kırıştırtarak. Yanağında yine kömür vardı ve kaşlarımı çatarak lekeyi sildim, kaybolana kadar ovaladım ve nasıl olup da her zaman orasını kirlettiğini merak ettim. Teni sıcaktı ve o sabahkinden daha çekici kokuyordu ama bunun içimdeki açlıktan kaynaklandığını biliyordum. "Oh, çok yakışıklı görünüyorsun."

Sonunda kıyafetlerime baktı. İltifat dudaklarından kolayca döküldü, tıpkı memnun utangaç gülümsemesi gibi.

"Beni böyle çizer *misin Dallia*?" Bu küçük sataşmaya karşı koyamayarak gürlüdim. "Karnını doyurmaya bak. Bu gece sana döndüğümde benzerimi görmeyi umuyorum."

Gülüşü omuzlarımdaki gerginliği biraz olsun azalttı. Son iki gün onunla şaşırtıcı derecede kolay geçmişti. Bir rutinimiz vardı, içine düştüğümüz bir rutin. Sadece beslenme, evet. Ama onunla konuşmanın, konuşmalar ne kadar yüklü olursa olsun, bir kolaylığı vardı. Bu konuşmalarda ikimiz de nefesimizi tutuyormuşuz gibi hissediyorduk. Masum olmalarına rağmen onları heyecan verici ve kışkırtıcı buluyordum. Ve o yokken kendimi onu çok fazla buluyordum.

Bağ, biliyordum, bir parazit gibi içimde daha da kıpırdanıyordu.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye cevap verdi. Bakışları yine üzerimde gezindi. Görünüşe göre zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Daha o sabah onu koridorda yakaladığımda bahçeye çıkmak üzereydi. O zamandan beri dönmemiş miydi?

"Yemek yediğinden ve *baanye* aldığından emin ol," dedim ona hoyratça. Kendine daha iyi bakması gerekiyordu. İçeri gelmek istemezse bütün gün meyve bahçelerimden topladığı meyvelerle hayatta kalamazdı.

"Yapacağım," diye söz verdi. "Akşam görüşürüz."

Başımı eğdim ve koridordan kamarasına doğru gözden kayboluşunu izledim.

Ve aniden gece onu bir sonraki görüşüme kadar sonsuzmuş gibi geldi.

LORE'UN GÜMÜŞ DUMANININ ARASINDAN KYDA'YA GÜLÜMSEDİM YÜZÜYOR
Azola Hanesi'nin yemek salonuna yayılmıştı. Akşam yemeği sona erdiğine göre kibarca ayrılmak için dakikaları sayarken duman bile omuzlarımdaki gerginliği azaltamadı.

Saatlerdir buradaydım ve Lydrasa'nın söylentileri çoktan yaydığını biliyordum. Uzun süren bakışları, soyluların ağızlarının kıvrımlarını gizlemeye çalışma şekillerini yakalamıştım. Eski sevgilimi her gördüğümde, sinsi gülümsemesi içimi yakıyordu.

Mesajı açıktı. Kimse onu reddetmedi, bir *Kyzaire* bile.

Ama bu onun hatası, diye düşündüm. Kaalium Hanesi'ne karşı kendini yenilmez sanıyordu çünkü oğullarından birini bacaklarının arasına almıştı. Bana evlilik ya da kan bağıyla bağlı olmadığı sürece *hiçbir şey* onu Hanedanıma karşı koruyamazdı... ve öyle değildi.

Ayrılmadan önce onunla konuşacaktım. Ona kendimce bir uyarıda bulunacaktım çünkü Azola Evi'ne girdikten birkaç dakika sonra sabrım çoktan tükenmişti.

Kyda, Lydrasa'nın annesiydi ve tanıdık bir bakıcı elinde farklı yıllara ait çeşitli *irfan* ürünlerinden oluşan bir tepsiyle odada dolaşırken beni sohbetin içine çekmişti. Gözlerim ona dikilmişti, benden biri olduğunu biliyordum ve bu gece neden Azola Evi'ne hizmet ettiğini merak ediyordum.

"Söylesene *Kyzaire*, eğer Güney Yolu Salaire'ye kadar uzatılıyorsa, belki de Güney ipeklerini kardeşinin topraklarından ithal etmek daha kolay olacaktır. Vyaan'daki dükkân sahibini tanıyorum. Düzenli bir tedarik yaparsak çok memnun olur. Her zaman çok hızlı satılıyor," dedi Kyda bana. Gülümsedi. "Elbette, benim için de her zaman biraz ayırır. Ne kadar sevdiğimi biliyor."

"Olması gerektiği gibi," dedim gümüş kadehteki biramdan bir yudum alarak. Etrafımda diğer soyluların döndüğünü hissedebiliyordum, hepsi de sohbet etmek için beni çalmak için fırsat kolluyordu. Katılanların neredeyse yarısıyla konuşmuştum bile. "Ne gibi düzenlemeler yapılabileceğine bakacağım. Ama izninizle Kyda... Kızınızla konuşmam gerekiyor."

"Elbette," diye cevap verdi, gözleri bilerek parlıyordu. Ne düşünürse düşünsün, düşünmesine izin verecektim. Yeter ki mümkün olan en kısa sürede buradan ayrılabilseyim. Ve Lydrasa yolumdaki son engeldi.

Kalabalık odanın içinde aceleyle ilerledim, kolay bir gülümseme ve özürlerle çemberlere ve konuşmalara çekilmekten kaçındım. *Bir maske*. Erina böyle demişti, değil mi? Ve haklıydı da.

Bazen bu maskeye *dönüştüğüm*den endişeleniyordum. Artık kim olduğumu bilmediğimden endişeleniyordum. Bir zamanlar başkalarının fikirlerini hiç önemsemezdim. Ne istersem onu yapardım. Gençliğin lüksü sanırım.

"Seninle konuşmam gerek," diye mırıldandım Lydrasa'nın kulağına, ona ulaştığımda kolunu sıkıca kavramıştım. Braan Hanesi'nin bir oğluyla konuşuyordu. Kararmış yanaklarına bakılırsa, Lydrasa'nın şimdiden benim yerime geçecek birini arayıp aramadığını merak ediyordum.

"Benim için zevkti, *Kyzaire*," diye mırıldandı Lydrasa, dudakları şakacı bir gülümsemeye dönüşmüştü.

"Özel olarak."

Başını eğerek konuşmadan çekildi. Tanıdık bekçinin yanından geçtik ve Lydrasa beni ana yemek salonunun dışındaki sessiz bir koridora götürmeden önce onun koluna dokundu.

"Neden bekçilerimden biri toplantınızda hizmet ediyor?" Yalnız kaldığımızda, özel bir oturma odasına kapandığımızda, sisli dumandan ve gürültülü kahkahalardan arınmış, mutluluk verici bir sessizlikte sordum. Kulaklarım neredeyse rahatlamıştı.

"Velle?" Lydrasa kaşlarını çatarak sordu. "Eskiden Azola Hanesi için çalışırdı. Bilmiyor muydun? Hâlâ sıra bizi ziyaret eder, eğer sizin evde sakin bir geceyse partilerimize yardım etmeyi teklif eder. Bundan bahsetmeyi düşünmedim çünkü umursamayacağını düşündüm."

"Eğer Maudoric temizlediye, o zaman umursamam için bir neden yok."

"Bilemem," diye cevap verdi Lydrasa küçük, narin bir omuz silkmeyle. Parmaklarını omuzlarımda gezdirerek beni çevreledi. "Sorun ne Kaldur? Bana kızgın mısın?"

"Neyin peşinde olduğunu biliyorum," diye bilgilendirdim onu önümde durmaya geldiğinde. Uzaklaşmaya çalıştığında ön kolunu tuttum. "Benim özel işlerimi yaymandan hoşlanmıyorum. Senin haddine de değil. Bunu bir uyarı olarak kabul et, Lydrasa. Beni ağzından uzak tut."

Dudaklarını yaladı. Sesi alçaldı ve koluma dokundu. "Yine de seni ağzımda tutmam için bana yalvardığın bir zamanı hatırlıyorum, *Kyzaire*."

"Lydrasa," diye .

"Evet, evet," diye iç geçirdi, sinirlenmişti. Perde düşer gibi rolünü bıraktı ve evrenin dört bir yanından gelen eski eserlerle dolu raflara doğru yürüdü. Tuhaf taşlar ve parıldayan mücevherler. Grotesk küçük heykelcikler ve parlak renkli kaplar. "Sadece sana göz kulak oluyorum Kaldur."

Alay ettim. "Beni tam olarak nasıl gözetiyorsun? Bunu duymayı çok isterim."

"Benimle alay etme *Kyzaire*," diye tısladı. O ters ters bakarken unvanım bir yumruk gibi geldi. "Bu bölgedeki her soyluyu tanırım. Neredeyse hepsiyle yemek yedim, seviştim ya da rahatlatıcı bir arkadaş oldum. Ne yaptığımı biliyorum. Ben sadece Vyaan için en iyisini istiyorum. *Evim için*. Bunu hatırlamanı sağlamaya çalışıyorum, böylece bu bölgenin bir sonraki *Kyzaire*'i olup gücünü bir *bakıcı* için harcamayacaksın." İrkildiğimi iyi saklamıştım ama yine de yakaladı. "Burada harika şeyler yapacağına inanıyorum. Sen ve kardeşlerin yavaş yavaş iktidara gelmeye başladığınızda, Kaalium'u yeniden tek bir Ev altında birleştirdiğinizde, neredeyse umutlanmıştım. Hâlâ da umutluyum. *Neden* bundan ödün veresin ki?"

Yanılmıyordu.

"Devam et," dedim, onu dinlediğimi göstererek. Lydrasa'nın özelliği buydu. Dedikodu yapmayı ve burnunu ait olmadığı yerlere sokmayı seviyor olabilirdi ama sadakatinin Kaalium Hanesi'ne bağlı olduğunu biliyordum. Vyaan'ı her şeyin üstünde tuttuğunu biliyordum. Ailesi bölgenin kuruluşundan beri buradaydı. Ailesinin tapınağındaki her atanın ruh mücevheri burada bulunuyordu. *Bu* neredeyse bir kan bağı kadar güçlüydü.

Onu potansiyel bir eş olarak düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Vyaan'ı daha güçlü kılacaktı, bölgem için yapabileceğim en iyi seçimlerden biriydi. Ve asla bir aşk evliliği olmayacak olsa da, arkadaş olarak birbirimize saygı duyuyorduk... ve cinsel ilişkimiz tatmin ediciydi. Birçok evli çift bununla övünemez.

"Sana söylememe gerek yok, Kaldur. Eskiden kim olduğunu biliyorum. Herkes seni, istediğin her şeyi elde etmeni sağlayan büyüleyici bir gülümsemeye sahip, ciddiyetsiz, *ilim içen* bir çapkın olarak gördü," dedi bana yaklaşıp. Utangaç sırtışı gitmiş, yerine ciddi bir ifade, gözlerinde sertleşmiş bir parıltı gelmişti. Yutkundum, burun deliklerim onun tanımlamasıyla alevlendi. "Ama senin böyle biri olmadığını biliyorum ve bu Evlere çok yetenekli bir lider *olduğunu* kanıtladın.

"Ama sana hatırlatmak için buradayım çünkü yolunu kaybetmiş görünüyorsun. O bakıcıyla evlendiğinde Vyaan'ın soyluları amcanı paramparça etti. Kapalı kapılar ardında ona güldüler. Ne söylendiğini bildiğini mi sanıyorsun? Hiçbir fikrin yok. Soylular seni *sevmek* zorunda değil, Kaldur. Ama eğer savaşa gidiyorsak-"

"Biz-"

Bana bir bakış fırlattı. "*Lütfen*. Eğer savaşa gidiyorsak, soylu hanelerin sizi sevmesi gerekmez. Ama sizden korkmaları ve saygı duymaları gerekir. Bunu yapmamalarını sağlamanın tek yolu nedir? Bekçilerinizden birini becerip Hanenizdeki konumunu yükseltmek. Kaalium Hanesi'nin bir başka aptalı olursun ve hepsine haklı olduklarını kanıtlarsın. Buraya gelmek için çok çalıştın, en başından beri senin hakkındaki algılarını sarsmak için. Bir *kadın* için her şeyi bir kenara atma."

"Zaten benim de düşünmediğim bir şey değil," dedim sonunda. "İnan bana."

Lydrasa, "Oh, biliyorum," dedi. Sesini yükseltti, "İçeri gel."

Kaşlarım çatıldı, kapının itilerek açılmasını ve tanıdık bir yüzün belirmesini izledim. Velle. Bekliyordu.

"Onu benden alma," dedi Lydrasa. Odanın karşısındaki melez kıza baktı ve ona ilerlemesini işaret etti. "Bana anlattıklarını ona da anlat, Velle."

Bekçi dudağını ısırды, sanki yırtılmış gibiydi. Kaşlarımı çatıttım.

Lydrasa, "Merak etme, başın belaya girmeyecek," diye ikna etti. Bana, "Bence yatağında kimin olduğunu bilmelisin," dedi.

Gözlerim Velle'ninkilerle birleşti. Erina'nın arkadaşı olduğunu biliyordum. O sabah bizi içeri alan oydu.

"Söyleyecek bir şeyin varsa konuş," dedim ona, ama ses tonumu eşit tuttum. Bununla ilgili her şey yanlış geliyordu ama benim bilmediğim bir şey biliyorlarsa... bilmem gerekiyordu. Vatandaş dosyaları bana ancak bu kadarını söyleyebilirdi.

Yutkunduğunu duydum. Korkmuş gibi elleri önünde kıpırdandı. "Erina ve ben senin kalende çalışmaya başladığından beri arkadaşsınız, *Kyzaire*. Maudoric, kendini için onu himayem altına almamı istedi ve o zamandan beri çok yakınız. Ama ben Hanenize sadığım ve onun görüldüğü gibi biri olmadığını bilmeniz gerektiğini düşündüm. Bu konuyu Leydi Lydrasa'ya açtım çünkü ikinizin de arkadaş olduğunuzu biliyorum ve..."

"Devam et," dedim, ses tonum biraz daha sertleşmişti. Kaşlarım çatılmış, dudaklarım ince bir çizgi halinde bastırılmıştı.

"Erina çok hırslı bir kız," dedi Velle. "Ve konuşmalarımızda kendini varlıklı ya da soylu bir aileye bağlamak istediğini açıkça belirtti. Ya da Hanelerden birinin ücretli metresi olmak. Statü ve zenginlik kazanmak için her şeyi yapar... ama çoğunlukla para için."

"Peki neden?" Gözlerimi kısarak sordum. Kalbim göğsümde hızlanmış, korkum artmaya başlamıştı. Yine de tanıdığım kadına benzemiyordu sesi.

"Erina hiçbir zaman fazla büyümedi. O bir yetimdi... Size söyleyip söylemediğinden emin değilim. Bir daha asla fakir olmak istemiyor. Ama Luc yüzünden de para istiyor."

"Luc?" Çabucak sordum, kıpırdamadan. "Onu tanıyor musun?"

"Onu *tanıyorum*. Birbirlerine sürekli mektup gönderirler," diye yanıtladı Velle. Kısa bir süre için gözleri arkamdaki Lydrasa'ya kaydı. Omurgası dikleşti. "Luc Denoren."

Nefesim ciğerlerimden sıkılmış gibi hissettim. "Denoren. Onlar evli mi?"

Aynı soyadını mı paylaşıyorlar? İnanamayarak düşündüm, karnımdaki korku üç katına çıktı.

Velle başını salladı ve ben neden böyle bir rahatlama hissettiğimi bilmiyordum. Ancak bu kısa sürdü.

"Henüz evlenmediler ama Erina ve Luc birbirlerine söz verdiler. Bu sözün şerefine aynı ismi aldılar. Birbirlerini seviyorlar. Yetimhanede birlikte büyüdüler ama Luc reşit olduğunda Laras'a gitti. Orada bir isim yapmak için. Planı, bir süreliğine varlıklı bir aileyle evlenmek anlamına gelse bile, nasıl yapabilirse yapsın, sürekli bir kredi kaynağı elde etmektir. Sonra da bu kredileri Laras'ta Luc'a gönderecek, böylece Luc da ikisi için güzel bir hayat kurabilecekti. Yeterince paraları olduğunda, onunla orada buluşmayı planlıyordu."

Odadaki sessizlik sağır ediciydi. Bir öfke, kıskançlık ve acı girdabı neredeyse beni tüketiyordu, ama bunları şişeleyip sıkıştırıyordum. En azından yalnız kalana kadar.

"Sana ve Hanene hayranım *Kyzaire*, hepimize çok iyi davrandın," dedi Velle sonunda, gözleri benimkileri tutarak. "Arkadaşım olmasına rağmen, ona yaptığı şeyden hoşlanmadığımı söyledim. Bunun yanlış olduğunu. O... o seninle oynuyor. Masummuş gibi davranıyor ama oldukça kurnaz. Yazdığı hikayeler bile Luc'la birlikte üzerinde çalıştığı hikayeler. Bunlar ona yazdığı aşk mektupları, yeniden bir araya gelene kadar ona bağlı kalmanın bir yolu."

Ses tonumu eşit bir şekilde ve küçük, silahsız bir gülümsemeyle iletmek için içimdeki her şeyi kullandım. "Sizi temin ederim, Erina sadece bana kan veren kişi. Aramızda bir anlaşma var. İkimizin de yararına olan bir anlaşma. Kendi hırsları için uygunsa, bu onun bileceği iş. Ona verdiğim parayla ne yaptığı umurumda değil."

"Sadece bu," dedi Velle hızlıca, öne doğru bir adım atarak, ona bir bakış atmamı sağladı. "Sen... sen bir *Kyzaire*'sin. O *senin* dikkatini çekti. Sen herhangi bir soylu değilsin, Kaalium'un oğlusun! Bunun her şeyi değiştireceğini biliyor. Daha fazlasını isteyecektir. Luc'u seviyor olabilir ama dediğim gibi hırslı biri. Seninle evlenmenin ona istediği her şeyi vereceğini biliyor, sadece kendisi için değil Luc için de. Senin yanında daha kalıcı bir yer edinmek isteyecektir, buna söz veriyorum. Bunu bana kendisi söyledi."

Yüz hatlarımda buzun kırılması gibi bir his olsa da sııttım. "O zaman buyursun denesin. Ama hesapçı bir bekçinin sırf kafasına koyduğu için kalemdeki *Kylaira* pozisyonuna yükseleceğine inanıyorsanız beni gerçekten aptal yerine koyuyorsunuz demektir."

Bir uyarı, her şeyden çok önümdeki bekçi için. Velle'nin türünü biliyordum. Onun ve Erina'nın hırslarının

çok farklı değil. Benzerler birbirini eker. Ve arkadaşına sırtını dönmesi... Bu bana sadakati hakkında bilmem gereken *her* şeyi anlattı.

"Teşekkür Velle," diye araya girdi Lydrasa. "Gidebilirsin."

Velle başını eğdi ve arkasından kapıyı kapatarak odadan ıktı. Odayı bir kez daha sessizlik kaplamıştı ama bu kez bir rahatlama yerine bunaltıcı bir his vardı. Kan bağı başladığından beri hissetmediğim tanıdık bir huzursuzluk içimde büyüyordu.

Erina bunca zamandır beni aptal yerine mi koyuyordu? Her şey Velle'nin söylediği gibi hesaplanmış mıydı?

Yine de Luc hakkındaki bilgisi lanetleyiciydi. Ortak isimleri daha da fazla. Laras'ta bir Luc Denoren kaydı bulmak için Maudoric'in bunu doğrulamasını isterdim, ama yine de...

Eğer Velle'nin söylediklerinin doğru olma ihtimali varsa, Erina'dan daha da uzak durmam gerekiyordu. Eğer kan eşim olmasaydı, bu yüzden onu kaleden uzaklaştırmak için yeterli sebebim olurdu. Ama onun benim *kyrana*'m olması her şeyi değiştirirdi... Özellikle de başka birini seviyorsa.

şiddetli öfke göğsümde fokurdadı ve yumruklarımı sıkarak, kesilmiş pençelerimle eti delip geçtim.

"Bundan kimseye bahsetme," diye emrettim Lydrasa'ya. "Ve Velle'nin sessiz kalmasını sağla."

Lydrasa başını eğdi. Ona güvenebileceğimi biliyordum. "Kimseye tek kelime etmeyecek. Bundan emin olacağım."

"Güzel," diye homurdandım.

"Kız hakkında ne yapacaksın?" Lydrasa sordu.

Çenesini kaldırarak gözlerimle buluşmasını sağladım. Bakışlarımda gördüğü şey karşısında dudakları kıvrıldı.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım.

İçinden bir şok dalgası geçti. Güldü ama daha çok alay eder gibiydi. "*Hiçbir şey mi?* Onca şeyden sonra? Evinizde bir yılan var ve onun yatağınıza girmesine izin mi vereceksiniz?"

"Dediğim gibi," diye mırıldandım, bir omzumu silkerek, "o benim kan vericim. Onun tadını seviyorum... şimdilik. Bu onunla evleneceğim anlamına gelmiyor. Raazos'un kanı hakkında, Lydrasa, sana zaten söyledim. Başından beri açıkça belirttiğim bir anlaşmamız var. Eğer beni daha fazla baştan çıkarabileceğini düşünüyorsa... ben her zaman eğlenmeye hazırım. İsterse deneyebilir."

"İnanılmaz," diye fısıldadı Lydrasa, gözlerinde dans eden bir eğlenceyle. "Pekâlâ. Ne yaptığınızı biliyorsunuz. Sadece bunu gizli tut. Soylular şimdiden titremeye başladılar."

"Nedenini merak ediyorum," diye fısıldadım, yanağına bir öpücük kondurarak. Tenine karşı, "Eminim senin eserindir," dedim.

"Seni her zaman tetikte tutmak zorundayım, *Kyzaire*."

Alay ettim ve onu serbest bırakarak uzaklaştım. "Ben gidiyorum."

"Bu konuda bana yalan , değil mi?" diye sordu. "Ne hakkında yalan söyleyeceksin?" diye sorduğumda gözleri beni yaktı.

"Onun senin için ne olduğu hakkında mı? Bütün bu durum tuhafılık kokuyor.

Bu senin karakterine uymuyor ve bundan hoşlanmıyorum."

Şüpheleniyor, yardım edemedim ama endişelendim. Sırıttım. "Beğenmek zorunda değilsin." Lydrasa gözlerini devirerek homurdandı.

"Sana asla yalan söylemem," diye mırıldanarak yalan söyledim. "Bana inanmıyor musun?" "Hayır," diye kestirip attı.

"Güzel."

Sonra Azola Evi'nden ayrıldım.

KISIM L 7

ER)NA

K Aldur o gece sabahlara kadar beklememe rağmen odama gelmedi. Ertesi sabah da bana gelmedi. Onu aramaya gittiğimde, Güney Kanadı'ndaki odalardan birini inceleyen Maudoric'le karşılaştım. Bana onu görmediğini söyledi, gözlerimin altındaki koyu halkaları ve dün giydiğim kıyafetleri inceliyordu. daha önce olmayan bir mesafe vardı. Genellikle Kaldur'un misafirleri kaleye geldiklerinde onlara mahsus olan kibar bir soğukluk. Beni azarlarken neredeyse bunu tercih ediyordum.

Onun yokluğu bana tuhaf gelse de gününe devam ettim. Dün gece kaleye geri dönmemiş miydi? Dönmediyse, neredeydi?

Kaşlarımı çattım ve bir an için bunu hayal etmeme izin verdim. Kaldur başka bir dişiyle, hatta belki yine Lydrasa'yla. Ne yazık ki zihnimde sevişirken nasıl görüneceklerine dair kesin bir imge vardı.

"Yeter," diye fısıldadım kendi kendime, kıskançlık ve incinmişliğin sızısını hissederek, aniden bugün köyde dikkatimi dağıtmaya karar verdim.

En sevdiğim eğlencelerden biri, izin günlerimde Güney'deki köy meydanında oturup gelip geçen insanları izlemektir. Sadece soylular ve yoldaşları değil, çiftçiler, zanaatkârlar, tüccarlar, gezginler, askerler, bekçiler. Bunun mükemmel bir dikkat dağıtıcı olacağına karar verdim. Böyle öğleden sonralarından sonra hikâyelerim için her zaman ilham gelirdi ve Kavelyn'in kitabının son bölümünü bitirmeye çok yaklaştım.

Yeni kıyafetlerimi giyip saçlarımı taradıktan sonra çantamı topladım, not defterimi yerine yerleştirdim ve

Acıkırsam krediler. Sonra yola çıktım.

Kalenin kapısından çıkarken Velle'yi avludaki merdivenin tırabzanının bir bölümünü silerken gördüm. Şaşkınlıkla küçük bir nefes çektim. Dudaklarını birbirine bastırarak bana baktı. Saçları o bildik saç bandıyla arkada toplanmış, kolları kıvrılmış, ayaklarının dibinde bir kova köpüklü su vardı.

"Merhaba," , yüz hatlarımda küçük, tereddütlü bir gülümseme belirdi. "I-" Arkasını döndü.

İçimde bir acı yankılandı ve içimi çektim. Birkaç gün önce onunla konuşmaya çalışmışım ve o zaman da soğuk bir omuzla karşılaşmışım. Bana karşı yumuşamamıştı ve doğrusu yumuşayıp yumuşamayacağını da bilmiyordum. Gerçeklerimiz artık farklıydı.

Bu beni üzdü - bir arkadaşın potansiyel kaybı. Yaşlandıkça onları bulmak zorlaştı.

Velle bana hiç dönmedi, beyaz pürüzsüz taşı ovarken örgüsü sallanıyordu ve o çalışırken güpegündüz kapıdan sıvıştığım için kendimi biraz suçlu hissettim. Ön basamaklarda durdum, büyük girişe baktım, benden dalgalanarak büyük dairesel bir çeşmeye geniş taş merdivene. Etrafında yıldız çiçekleri bir halka oluşturunuyordu.

Bunun ötesinde ana yoldan köye giden yol vardı ve ben yürüyerek yola çıktım.

Ana meydana ulaşmam uzun sürmedi, yine de sessiz patikadan aşağıya inmek için acele etmedim. Serin bir gündü ama sıkı giyinmişim. Canım tatlı krema ile doldurulmuş baharatlı bir çay ve taze bir buharlı kek çekti ve her ikisini de sattıklarını bildiğim için yakındaki bir dükkana gittim.

Bir zamanlar kendim için asla bu kadar anlamsız ve aptalca bir şey satın almazdım. Wrezaan'dan sonra, biriktirebildiğim tüm kredileri biriktirmiştim. Syndras için çalışırken bile kredilerime sıkı sıkıya bağlıydım. Birikimlerimin çoğunu Laras'ta Luc'a verdim, çünkü onun birikimlerinin çoğunu bugüne kadar hala işlettiği tüccar dükkanına aktardığını biliyordum.

Ancak Kaldur için çalışmaya başladıktan sonra, birdenbire elime küçük bir birikim geçince, kendim için bir şeyler almaya başladım. Oradan buradan bir şeyler. Yeni bir elbise, ama sadece dükkânda indirime girmişse, çünkü başka kimse almazdı. Yine de bana lüks gibi geliyordu.

Savurganlık yaptığım tek şey defterler ve düzenli olarak aldığım kurşun kalemlerdi. Yüksek pigmentli kömür içeren özel türden.

Ağır bir elle bile parçalanır.

Köye pek sık gelmiyordum ama artık kendime küçük bir ikram ya da yemek ısmarlamaya özen gösteriyordum. Baharatlı çayı ilk kez denediğime pişman olmuştum... çünkü onsuz yaşayamayacağımı biliyordum. Sadece aroması bile ağzımı sulandırmaya yetiyordu.

Bu yüzden bugün satın aldığımda bir anlık suçluluk hissettim ama kendime sorun olmadığını söyledim. Özellikle de Kaldur'dan kan veren olarak gelen kredilerle. Hayatımda hiç görmediğim kadar parayı tek seferde kazanmış olacaktım.

Kendimi meydanın en ucundaki تنها bir banka , gelen geçeni fark edilmeden izleyebileceğim bir yere. Şimdi gölgeli ve serindi ama bir saat içinde güneş tepede olacak ve taş altımda ısınacaktı, bu yüzden sıcak çayın ve buharlı kekin şimdilik beni ısıtmasına izin verdim.

Kahvaltılık kekimi bitirdikten sonra defterimi çıkardım, boş bir sayfaya geçtim ve gördüğüm farklı şeyleri listelemeye başladım. Bu sadece yazım için bir egzersiz olarak değil, aynı zamanda onları tekrar okumayı sevdiğim için yapmayı sevdiğim bir şeydi. İnsanların hayatlarından küçük kesitler ya da beni etkileyen görseller.

Batı dağlarının üzerinden kalın sis şeritleri süzülüyor.

Yoldan geçen iki kız - sarışın bir insan ve kırmızı gözlü bir Kylorr - kendilerine gülümseyen yakışıklı Bartutlu bir çocuğa kıkırdıyor.

Karanfil ve tatlı krema kokusu, bir siren gibi davetkâr ve davetkâr.

Kaldırım taşlarına takılıp düşen beceriksiz ayaklı bir çocuk, feryatlarını yatıştırmak için yanına koşan endişeli annesi.

Meydandaki bayrakların gök gürültüsü gibi sert , ensemdeki buz gibi esinti.

Kaldur'u gördüm.

Nefesim kesildi, elim defterimin yumuşak parşömeninin üzerinde hareketsiz kaldı.

Sonra yakışıklı bir Kylorr yazdım, ayna gibi gözleri ve en sevdiğim şafak gibi bir sırtışı vardı.

Onu görmek bile kalbimin beklentiyle çarpmasına neden oluyordu ama şimdilik baharatlı çayımı yudumlarken onu incelemekle yetiniyordum. Dün gece giydiklerini giymemişti, bu da bir tutam rahatlama getirdi. Dün gece kaleye geri gelmişti... ama yine de bana gelmemişti.

Görünüşe göre onu işaret eden yerel bir esnafla birlikte yürüyordu. Erkeğin bir kumaşçı olduğunu ve soyluların uğrak yeri olan bir dükkânın sahibi olduğunu sanıyordum. İçeri hiç adım atmamıştım -fiyatlar benim gibi biri için çok yüksekti- ama vitrindeki ipeklilere ve sağlam çarşaflara sık sık hayran kalmıştım. Sade ama zarif günlük kıyafetlerle karışık güzel süslemeli balo elbiseleri ilginç bir görüntü oluşturuyordu. Ama iki tür insan vardı: dükkânın içine girenler ve yaldızlı kapılarının dışından hayranlıkla bakanlar.

Ben her zaman ikinci grubun bir parçası olmuşumdur.

Kaldur'un gülümsemesini, elini kumaşçının omzuna koymasını ve konuşurken onu dinlemesini izledim. Uzaktan bile olsa büyülenmişim. Kaldur insanın dikkatini çeken, bakışları üzerinde toplayan ve onları elinde tutan türden, manyetik bir erkekti. Daha önce onun çekiciliğine sahip biriyle hiç karşılaşmamıştım. Karnım zil çalıyordu çünkü artık o gülümsemenin, o gürleyen sesin ve o büyüleyici gözlerin muhatabı olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Meydanda esen bir başka rüzgâr saçlarımın yüzümde neden oldu ve saçlarımı düzeltmeye çalıştım.

Uzaktan Kaldur'un başını kaldırdığını gördüm. Sonra doğrudan bana baktı ve ben donmuş, o gözlerin içine hapsolmuş hissettim.

Aniden dükkân sahibine dönmeden önce kaşlarını çatmasını, yüz ifadesinin kısa süreliğine kararmasını izledim. Bir şeyler mırıldandı, bu da kumaşçıyı tatmin etmişe benziyordu çünkü vedalaştı ve dükkânına doğru yola koyuldu.

Kaldur şimdi tek başına duruyordu ve yavaşça dönüp bana baktı. Tereddütle banktan kalktım, defterimi çantama tıktırdım, soğumuş çayım hâlâ bir elimdeydi. Ona doğru bir adım attığımda başını salladı ve bakışlarını meydanda gezdirerek, birçoğu ona bakan Vyaan'ın soylularına ve vatandaşlarına baktı.

Başıyla bugün kapalı olan iki dükkânın arasındaki bir sokağı işaret etti. Ona yaklaşmamı istemediğini anladığımda göğsümde sert bir pıtırı oldu. Benimle görünmek istemediği için mi?

Bu düşündüğümde daha çok acıttı.

Hiçbir şeyi varsayma, diye hatırlattım kendime. Belki de bunun için başka bir nedeni vardı. Yavaşça ara sokağa yöneldim ve her iki dükkânın da paylaştığı küçük, özel bir avluya çıktığını gördüm. Sanırım kapılar

Arka tarafın malları teslim etmek için kullanıldığını, ıssız avlunun bir tarafına yığılmış boş kasalar da kanıtlıyordu.

Gölgede olduğu için hava soğuktu, dükkân binaları güneşi engelliyordu. Kuruyan dilimi yatıştırmak için çayımdan bir yudum daha aldım ve beklerken göğsümde dolanan acıyı görmezden gelmeye çalıştım. Uzun bir süre bekledim, yanılıp yanılmadığımı, onun gelip gelmediğini merak edecek kadar uzun bir süre.

Tam ayrılmak üzereyken, kaldırım taşlarında takırdayan ağır bir adım duydum.

Kaldur göründü ve binanın duvarına yaslanıp omzunun üzerinden beni değerlendirdi.

"Kimsenin bizi birlikte görmesini istemiyor musun?" diye sordum. Şaka olsun diye sormuştum ama soruyu renklendiren küçük incinme belirtisini duyduğumda çok utandım.

Gülümsedi ama bu beni rahatlatmadı. Gözlerinde sertleşmiş bir parıltıyı güçlendiren bir kenar vardı

"Önlem almazsam huzur bulamazsın," diye cevap verdi sonunda. "Vyaan halkı dedikoduyu sever, tıpkı benim Evimdeki bekçi arkadaşların gibi."

Bu itiraf karşısında üzölmeli miydim yoksa minnet mi duymalıyım bilemedim.

"Seni bugün köyde bulmayı beklemiyordum. Bu ayki maaşını harcamaya mı geldin?" diye sordu. "Gözünüze ne çarpacak merak ediyorum... bir vazo belki?"

Kaşlarıım çatıldı. Yanlış bir şeyler vardı.

"Seni üzdüm mü?" Yüz ifadesini dikkatle gözlemleyerek sessizce sordum. Sözleri biraz alaycı görünüyordu.

"Tabii ki hayır," diye kolayca cevap verdi. Bana doğru kaydı ve parmaklarını çenemin altına yerleştirdiğinde başımı geriye yatırdı. "Bunu neden sordun ki?"

"Bilmiyorum, öyle görünüyorsun..." Sustum. *Boş ver*, diye düşündüm. "Boş ver."

Diğer eliyle gözlerimin altını hafifçe okşadı. "Yorgun görünüyorsun."

"Dün gece seni bekliyordum. Beslenmek istediğini sanıyordum. döndüğünüzde, ben-"

"Geç döndüm ve sizi rahatsız etmek istemedim," diyerek sözlerimi kesti. Beni serbest bıraktı. Bedeni bana yakındı ama bir şey bana hiç bu kadar uzakta olmadığını söylüyordu. Bunu anlayamadım.

"Akşam yemeğiniz nasıldı?" Orada bir şey olup olmadığını merak ederek sordum.

"Aydınlatıcı," diye cevap verdi, gözlerini benden hiç ayırmadan.

Başka bir şey söylemedi. Sadece onun bakışları altında kıvranmaya başladığımda beni izledi. Sanki o bakışların altında beni parçalara ayırıyormuş gibi dikenli bir his vardı. Dün sabahtan beri beslenmemişti... Tuhaf ruh halinin nedeni bu muydu?

"Bu sabah da seni bekledim," dedim usulca, çantamın askısını tutarak.

"Şimdi besleneceğim," diye gırtlaktan gelen cevabı gözlerimin açılmasına neden oldu, terk edilmiş bir avluda olduğumuzu ama ana kalabalık meydana o kadar da uzakta olmadığımızı fark ettim. Buraya sıkışmış olsam bile ayak seslerinin, kahkahaların ve sohbetlerin yankısını hâlâ duyabiliyordum.

"Şimdi mi?" Boğuldum. "Burada mı?"

"sürece," diye mırıldandı kolayca. "Hayır, öyle değil. Bu..."

"Yakında gitmem gereken bir yer var," diye yanıtladı Kaldur. "Bir süreliğine gitmiş olacağım."

"Oh, anlıyorum."

Gülümsedi. "Sana başka zaman gelirim. Yapmayalım-"

"Hayır," dedim hızla, kolunu tutmak için uzandım ve uzaklaştığında onu geri getirdim. "Şimdi iyi."

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama sanki bilerek beni uzak tutmaya çalışıyormuş gibi kopuk hissediyordum. Oysa benim tek istediğim ona yakın olmaktı. Ve o beslenirken, kendimizi hep en yakın hissettiğimiz zamanlardı.

Bu duyguyu bir ihtiyaç gibi arzulamaya başlamıştım. O anlarda korunduğumu, istendiğimi ve güvende olduğumu hissediyordum. Söz konusu Kaldur olunca nasıl hissetmeyebilirdim ki?

Karşı koymadı. Boynumu onun için yana yatırdım, sırtımı dükkanın duvarına yasladım. Ama sonra başını salladı. Gözümü kırpmama fırsat vermeden beni çevirdi ve avuçlarım taş duvara degecek şekilde bastırdı. Kaşlarımı çattım, dudaklarım bir şey söylemek için aralandı ama sonra elinin saçlarımı çekiştirdiğini ve boynumu ortaya çıkardığını hissettim.

Ardından dişlerinin ısırığı geldi, onu da beslenmesinin sıcaklığı izledi.

Onu bu şekilde göremez ve ona dokunamazdım. Tırnaklarım kıvrılırken taş avuçlarıma sürtünüyordu. Beni sıkıca kavramış, kolayca yerimde durmamı sağlıyordu. Kendini sırtımdan uzakta tutuyordu, aramızdaki soğuk esintiyi hissedebileceğim kadar uzakta.

Bu her zamanki beslenmelerimiz gibi değildi. Klinik bir duyguydu. Sanki sadece bir ihtiyacı karşılıyormuşum, onun için herhangi biri olabilirmişim gibi.

Yani beslenmenin verdiği olağan haz mevcut olsa da... bu bende sıcak, heyecanlı ya da ihtiyaçlı bir his bırakmadı.

Ve çok erken bitmişti. Kaldur ısırık izini iyileştirmeden önce dişlerini geri çekti. Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden ona baktığımda, yüz ifademde gördüğü şey karşısında burun delikleri alevlendi.

"Özür dilerim," dedi sessizce, geri çekilirken alnını çimdikledi. "Bunun ne yeri ne de zamanı."

Başımı salladım, kabul ettim.

Gözlerimle buluşmadan önce, "Şu anda bunu yapacak durumda değilim," dedi. Yani bir sorun mu vardı? Ben de öyle düşünmüştüm. "Birkaç geceliğine ayrılmak zorundayım."

"Ne?" Titreyen bacaklarımın üzerinde tamamen dönerek hızla sordum.

"Ama neden?" "Salaire'de bana ihtiyaç var," diye cevap verdi. "Bilmelisin ki

merak ediyorum. Birkaç gece içinde döneceğim. Döndüğümde seni bulmaya geleceğim."

Dudaklarım aralandı. Ama son bir bakıştan sonra Kaldur çoktan arkasını dönmüştü.

"Kaldur," dedim çabucak.

Ara sokakta durakladı.

"Dikkatli ol, tamam mı?" Ona söyledim.

Gümüş gözleri dikkatle bana baktı. "Benim için endişelenmek sana düşmez, unuttun mu?"

Bu küçümseyici sözler keskin bir nefes almama neden oldu.

Sonra o gitti. Kendimi o boş avluda şaşkın ve yalnız hissettim. Son çayımın da yere döküldüğünü gördüm.

Gözlerimin yaşardığını hissederek, *yazık*, diye düşündüm. Ama bunların çayla hiçbir ilgisi yoktu.

KISIM L 8

ER)NA

T Zaman geçirmek için, Kaldur'un gittiği üç gün içinde iki mektup yazdım.

Biri Luc'a, yine de ona Vyaan *Kyzaire*'iyle yaptığım yeni anlaşmadan hiç bahsetmedim. Diğer mektup ise Syndras'a yazılmıştı ve yakında ziyaret edip edemeyeceğimi soruyordu. Programı konusunda çok titizdi ve beni evinde her zaman ağırlayacağını bilsem de gereksiz yere zorlamak istemedim. Bugünlerde çok zamanım vardı ve hepsini bahçelerde geçiremezdim.

Üçüncü gece, Kaldur'un dönüşünü sabırsızlıkla bekliyordum, Maudoric'in bekçilerden birine Kaldur'un eve dönmek üzere olduğu haberini aldığını söylediğini duymuştum. Yeni yıkanmıştım, *baanye*'mi aldığımı emin oldum ve en güzel elbisemi giydim, hafif kumaştan, boyundan açık bir elbise. Yine de endişeliydim, özellikle de yağmur pencerelere vurmaya başladığında, hiç durmayacakmış gibi görünen kalın damlalar.

Sonra kamaramda beklemeye başladım. Zaman geçirmek ve sinirlerimi yatıştırmak için kütüphaneden birkaç kitap ödünç alarak okumaya başladım. Kaldur'un bana gösterdiği kitaptaki manzaraları yansıtmak için Halo küresini kullanmaya çalıştım ama nasıl yapacağımı bulamadım. Boş bir anımız olduğunda ona sormayı kendime hatırlattım.

En çok da yeniden bir araya gelmemiz konusunda gergindim. Nasıl bir ruh halinde konusunda. Ayrılığımız çok soğuk ve tuhaf gelmişti. Ama onu Saltaire'ye çağıran her neyse, aklında onun olması gerektiğini düşünmüştüm. Bir *Kyzaire*'in omuzlarına yüklenen stres ve yükümlülükler hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kavramaya bile başlayamazdım, bu yüzden o son etkileşimi aklımdan çıkarmaya çalıştım. Yeni bir şafak gibi yeniden başlamak için.

Penceremden parlak aya bakarken, yağmurlu gecede gökyüzünü aydınlatan tanıdık bir figür gördüğümde nefesim kesildi. Geç olmuştu ve o dönmüştü. Balkonuna inip odasına girdiğini gördüğümde rahatladım.

Ancak bir saat kadar geçti ve Kaldur hiç gelmedi.

Derin bir nefes alarak odadan çıktım. Belki de uyanık olmadığımı düşündü. Belki de beni rahatsız etmek istememişti ama ışığımı açık tuttuğumu görmüş olmalıydı.

Hiç bu kadar cesur olmamış olmama rağmen yavaşça kapısına gittim ve kapıyı çalmadan önce yutkundum. Kapısının kalın ahşabına rağmen gümbür gümbür atan kalbimi duyabileceğini düşündüm.

Cevap vermesi uzun sürmedi.

İçeri girmeme izin vermek için sözsüz bir şekilde geri adım attığında ifadesi okunamazdı. Odası tanıdık - ne de olsa ilk beslenmeden sonra beni buraya getirmişti. Ama karşımdaki erkek bana bir yabancı gibi geldi.

Kapıyı kapattı ve arkamı döndüğümde, sanki kendini toparlıyormuş gibi alnını kısa bir süre tahtaya dayadığını gördüm.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Bana bunu sormayı kes," diye hırladı.

Kötü bir ruh hali o zaman, diye düşündüm, dudağımı ısırarak.

Sonunda döndü. Yeni yıkanmış, bol bir pantolon ve göğsünü saran koyu mavi bir tunik giymişti. Ayakları çıplaktı, kanatları gergindi. Rahat olmasına rağmen, bu kadar geç bir saatte bir soylunun uğraması durumunda son derece zarif ve prezentabl görünüyordu.

Önümünden geçerek, lake siyah bir büfenin üzerinde duran ışıltılı kehribar rengi sıvı şişesine gitti ve kristal bir bardağa dökmeden önce kapağını açtı. Daha önce varlıklı evlerde çalıştığım için, hatırlamaya zahmet etmediğim bir gezegenden ithal *edilen* güçlü bir likör olduğunu ve partilerde sık sık aktığını biliyordum.

Sanki aklımı okumuş gibi, dönmeden, "Sigara içmek üzereydim, o yüzden burada olmamalısın," dedi.

İnsanlar özellikle *irfan* dumanına karşı duyarlıydı. Türümün çoğunda, etkilerine karşı koymak için *tassa* adı verilen bir tonik almadığınız sürece, duman bir afrodisyaktı ve fiziksel bir tepki ortaya çıkarıyordu.

Kylorr için *ilim* sakinleştiriciydi.

Kaldur kaşlarını kaldırarak bana döndü, sanki neden hâlâ oyalandığımı sorgular gibiydi. İçkisinden bir yudum aldı ve kenarından beni izledi.

"Beslenmeye ihtiyacın yok mu?" Ben sordum. "Günler oldu."

Büfe konsolunun önündeki pürüzsüz, gizli bir çekmeceyi açarak gülümsedi. "Kan verme görevini çok ciddiye alıyorsun, Erina. Bunca yıldır sensiz nasıl hayatta kaldığımı merak ediyor olmalısın."

Elimde olmadan yanağımın içini ısırdım. Üç gün sonra bile hâlâ o tuhaf ruh halindeydi. Düşündüm ki... belki de onun için sadece kötü bir andı. Belki de benimle birlikte olmaktan *hoşlanmaya*, beni *sevmeye* başlamıştır diye düşünmüştüm. Onu bana erimiş bakışlarla bakarken her yakaladığımda içim ürperiyordu. Her gizli sırtışı kalbimi yerinden oynatmıştı çünkü bunlar *benim* içindi. Sadece benim için.

Kadife kaplı çekmecedен ince, gümüş bir pipo ve metal bir teneke çıkarmasını izleyerek sordum: "Bu Salair'de kan verdiğiniz anlamına mı geliyor?"

Yapmayacağını söylemişti. Bu tam olarak bir söz olmasa da, ima , değil mi?

Kaldur uzun, keskin bir nefes verdi. Kalbim güm güm atıyor, kıskançlıktan çatlamayı bekliyordu.

Ama sonra itiraf etti, "Hayır, yapmadım."

Bu sözlerdeki dürüstlüğü duydum. Sanki bana yalan söylemek *istemiş* ama söyleyememiş gibiydi.

Rahatlama omuzlarımın sarkmasına neden oldu. Sevinç göğsümde yükseldi ve omuzlarının gerginliğine bakarak ona yaklaştım. Yorgun olmalıydı ama üzerinde bir huzursuzluk vardı. Piposuyla oynuyor, *tenekesini* açıyor ve içine bir şeyler dolduruyordu. Yine de... Parmaklarının kararsız olduğuna yemin edebilirim. *İlim*, dokunuşunun altında ufalanıyordu.

Rahatlamaya ihtiyacı vardı... o zaman neden benimle rahatlamadı?

Çıplak koluna dokundum, onun sıcaklığını ve kışkırtıcı ısını hissettim. Baştan çıkarıcı bir kadın değildim ama onu ne kadar arzuladığımı düşününce *olabileceğimi* düşündüm.

"İzin verin," dedim sessizce. Daha önce bir partide hizmet etmiştim, *tassa* aldığım bir partide ve nasıl yapılacağını hatırlıyordum.

Kaldur pipoyu elinden almama izin verdi, ben de kurutulmuş yapraklarla dikkatlice doldurdum. İçkisini yudumladı, keskin bir nefes üfledi, gerginliği dalgalar halinde üzerinden akıyordu.

İlim *onu sakinleştirmeye yardımcı olacak ve sonra belki konuşabiliriz*, dedim kendi kendime. Ama gerçekten de o sigara içerken kalmayı mı planlıyordum?

Sonunda, bunun önemli olmadığına karar verdim. İster *irfan* dumanıyla ister kaçınılmaz beslenmesiyle olsun, içimde her zaman arzu uyandırdı. Kollarında parçalandım, dişleri boynumun derinliklerindeydi, birçok kez, yapmamaya çalıştığım zamanlarda bile.

Pipoyu ona uzatıp ateşleyiciyi çalıştırarak içindeki yaprağın yanmasını sağladığımda, cevabımın *bu* olduğunu anlayarak bana baktı.

"Pekâlâ, *Dallia*," dedi ve pipoyu alıp ucunu dudaklarına götürdü. "Seçim senin."

"Öyle," diye kabul ettim, gözleriyle buluştum.

Kaldur soluduğunda mavi ucu daha da parladı, yanakları çukurlaştı. Bir an sonra, köyden gelen çay gibi yoğun ve baharatlı dumanı dışarı verdi.

Burun deliklerime ve boğazıma doğru kıvrıldı ve beni nefessiz bıraktı.

Etkileri uzun sürmedi ve Kaldur'un yoğun bakışları beni hiç terk etmediği için daha da çabuk ortaya çıktıklarını anladım. Sanki verdiğim tepkiden büyülenmiş gibiydi, sanki bendeki her küçük değişikliği görmek istiyordu.

Arzu çiçek açmaya başladı. Karnımın derinliklerinde, sıcaklık sarılıp sarmalanarak sıkılaştı. Sonra gevşedi ve gerildi, yayıldı, yayıldı, özellikle de Kaldur bir duman daha çektiğinde. Her zaman *tassa* aldığım için etkilerini şahsen hiç hissetmemiştim ama daha ne kadar yoğunlaşacağını merak ediyordum. Hikayeler duymuştum.

Yağmur camlara çarparak acımasızca yağıyordu ama kalp atışlarım kısa sürede onu bastırdı. Kendimi aşırı kızarmış ve ılık hissediyordum ama yine de göğüs uçlarım sertleşerek tepe noktasına ulaştı. O kadar yakındı ki, her nefes alışında göğsü koluma değiyordu ve ben... ben onun her yerime dokunmasını istiyordum.

Elimi büfenin üzerine koydum, pürüzsüz ve serin ahşabı avucumun altında hissettim. Kaldur içkisinden bir yudum daha aldıktan sonra bana uzattı ve yanımdan geçerek ateşin yanındaki pelüş ve dolgulu koltuğa oturdu. Kylorr sandalyelerinin sırtları her zaman düz, dikey ve omurga boyunca ince olurdu, kanatları arkalarında rahatça durabilirdi. Kaldur'un kanatlarının gevşemesini, bir kolunu deriye dayayıp ateşe bakmasını izledim. İçkisinin de en az diğerleri kadar davetkâr olduğunu düşündüm.

Bardak elimde serindi ve bir yanağıma bastırdım. Bu gece farklı hissediyordum. Kesin gibiydi. Kaldur'da garip bir enerji vardı; hem boyun eğen, hem huzursuz, hem de kabullenen bir enerji. Bir çimdikleme vardı

sanki bir bıçağın ucuyla kırılacakmış gibi. Ve içimde... üç gün önce avluda istediğim şeyi hâlâ istiyordum.

Zaten inanılmaz derecede uzak hissederken ona yakın hissetmek.

Kütüphanedeki o geceyi tekrar yaşamak istedim. Duvarları yıkıldığında, maskesi düştüğünde. *Onu* görmek istedim. Gerçekte kim olduğunu. *O Kaldur'u* istedim.

İlim vücudumda nabız gibi atarken, bardağından bir yudum aldım. Likörün *yakıcılığı* neredeyse öksürmemi neden oluyordu ama yuttum. *İlimle* güzelce karıştı ve bedenimde daha da sağladı. Kaldur'a döndüm.

Efsane beni acıtmaya başlamıştı.

Onun önünde durdum. Gözleri üzerimde geziniyordu ve neredeyse , sanki çıplaktım ve her yerimi görebiliyordu. Gözleri çıplak ayaklarımdan başladı, bacaklarımda, kalçalarımın kıvrımında, belimin kıvrımında gezindi. Göğüslerime yerleştiler, sivri meme uçlarıma baktılar ve onları incelerken piposundan bir nefes çekti, kalçalarımı sıkmamı sağladı. Sonra kuru dudaklarımı yalamamı yakalamak için tam zamanında yüzüme doğru kaydılar.

Beni rahatça incelemesinde erotik bir şeyler vardı. Sanki istediği her şeyi yapabileceği, boş zamanlarında bakabileceği biriymişim gibi.

"Ne yaptığını bildiğini sanmıyorum, Erina," dedi sonunda, sesi karanlık ve gırtlaktan geliyordu. Bunca yolu fırtınada gelmişti ve ruh hali de bunu yansıtıyordu.

Meydan okurcasına içkisinden bir yudum daha aldım, hırçın homurtusunu yakaladığımda içimde bir heyecan hissettim.

"O gece partiye gittiğinden beri çok tuhaf bir ruh hali içindesin," dedim ona. Yaklaştım. Kaldur'un gözleri dudaklarımdan kalçalarımaya kaydı.

Sonra bir dizimi yukarı kaldırıp dış uyluğu ile koltuğun derisi arasındaki boşluğa kaydırduğımda *yanışlarını* izledim. Batırdım ve sonra diğer bacağımı yukarı kaydırdım.

Kaldur'un nefesine odaklandığı gibi tuhaf bir izlenime kapıldım. Aramıza baktığında bir nefesten diğerine, yavaş ve derin bir şekilde geçiyordu. Şimdi onun kucağına oturmuştum, vücudunun sıcak gücü altımdaydı. Bu cesareti nereden bulduğumu bilmiyordum. Bir keresinde Syndras'ın verdiği bir partide bir kadının sevgilisine bunu yaptığını görmüştüm. Syndras'a çalışma odasından en sevdiği *ilmi* getirmeye gittiğimde tesadüfen onlara rastlamıştım ve işte oradaydılar.

Kadının sevgilisi bunu kesinlikle takdir etmiş görünüyordu ve sınırlı deneyimimle ben bile Kaldur'un aynı tepkiyi verdiğini görebiliyordum.

Bardağın kenarını dudaklarına bastırdım ve geri ittiğimde burun delikleri alevlendi. Küçük bir yutkunmayla boğazı titredi. Sonra bardağı sandalyenin yanındaki küçük yuvarlak masanın üzerine koydum. Yoldan uzak ama kolayca ulaşabileceği bir yere.

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun *Dallia*?" diye mırıldandı usulca, dudaklarının kenarları neredeyse alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yoksa sadece *ilme* karşı çok mu hassassın?"

Hâlâ dikenli, diye düşündüm, ama kelimelerin üzerimden akıp gitmesine izin verdim, yapışmalarına izin vermedim.

"Çok bunaltıcı olmadan önce ne kadarını alabileceğini merak ediyorum," dedi piposunu içine çekmeden önce.

Bir kez daha üflediğinde göz kapaklarım dalgalandı ve etrafımızda süzüldü. Alt dudağımı ısırdım, kalçalarım onun üzerinde kendiliğinden hareket etmeye başladı.

"Kaldur," diye nefes aldım. "*Lütfen*."

KISIM L 9

KALDUR

Insan ve Kylorr kan bağları üzerine okuduğum tüm çalışmalarda bir şey açıktı: İnsanlar bir bağın yoğunluğunu ve çekiciliğini bir Kylorr gibi hissetmese de, yine de fiziksel bir tepki vardı.

Kylorr'un zehrinin başlamasıyla gerçekleşmeye başladı. İlk ısırıktan itibaren.

Bir insan, bir Kylorr'un hissettiği nabız gibi atan, büyüleyici, ıldırıtcı ihtiyacı hissetmeyebilirdi. Ama kesinlikle açıklanamaz bir bağ hissederlerdi, kendilerinin bile anlayamayacağı bir bağ.

Erina'nın kucağımda kıvranmasına neden olan şey *irfan* dumanı olabilirdi, evet. Ama içimden bir ses onu bana getiren şeyin bağ olduğunu söylüyordu. Bakışlarını üzerimde yumuşatan bağ. Beni gördüğünde kalp atışlarını hızlandıran bağ.

Onu yakınlaştıran bağdı... ama belki de *irfan*
Bu da onu dudaklarını boğazıma bastırarak kadar cesur yaptı.

şehvetin kırbacı bir kırbaç gibiydi. Ağzının sıcaklığı ve tenimdeki hızlı nefesi aletimi neredeyse acı verici bir şekilde sertleştirdi. Tuniğimin içinden meme uçlarının sivri baskısını hissettim ve onları avuçlamamak, ellerimi eşimden sıkıca uzak tutmak için her şeyimi harcadım.

Ne yapacağımı düşünürken, *irfan* pipomdan derin bir nefes daha çekerken boynumu eğmemi engellemedi.

İçimdeki açlık zaten cezalandırıcı hissediyordu. Üç gün boyunca bu dişi parçasını özlemle bekledim. Düşünmeyi zorlaştıran bu hain küçük insanı.

Gerçekler şöyleydi.

Laras'ta bir Luc Denoren *vardı*. Bunu doğrulatmışım. Erina ile birlikte burada, Vyaan'da büyümüşü. Köydeki tüm mektupları postalayan Maudoric'e göre, Erina ve Luc daha düne kadar sık sık görüşüyorlardı.

Ve Erina Denoren benim *Kyrana*'mdı.

Lydrasa ve Velle'nin anlattıklarından sonra, ki keşfettiklerime göre en azından kısmen doğruydu, Erina'nın niyetine güvenemeyeceğimi anladım. En ufak bir şekilde bile.

Bana hilekar bir eş vermeyi tanrılara bırak.

Belki de bu, gerçekten tek düşündüğüm şeyin kendim ve kendi zevklerim olduğu gençlik yıllarım için verdiğim bir cezaydı.

Kızgındım, kıskanmışım ve açtım... ve hala onu istiyordum. Bu beni en kızdıran şeydi. Salaire'e yolculuk çok-dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı. Kardeşim Thaine ile olan işim dikkatimi başka yöne çekmeme yardımcı olmuştu. Ama şimdi geri döndüğümde, kaçmaya çalıştığım her şeyi on kat geri getirmişti.

Siktir et, diye düşündüm. Eğer gerçekten sevdiği erkekle daha iyi bir hayat kurmak için beni kullanacaksa, o zaman Raazos'un kanı üzerine ben de onu kullanacaktım.

"Dişlerim boynunda olmadan da seni boşaltabilirim *Dallia*," diye mırıldandım. "İstedğin bu mu? Bana bu yüzden mi geldin?"

"Bu... bu yüzden değil-"

"Ama sana istediğini vereceğimi biliyordun, değil mi?" Tısladım. Kelimelerdeki acı sızıyı duydum ama onun duymadığından emindim. Küçük, donuk dişlerinin etimi ısırıldığını hissetmeden hemen önce titreyen nefesini boynumda hissettim.

İnledim, gözlerim kapandı ve son irademin de teslimiyetle birlikte gittiğini hissettim.

Boştaki elimle dokunuşumu kalçasına doğru kaydırdım, elbisesinin altına girdim ve kalçalarının etrafındaki malzemeyi topladım.

Parmaklarım kalçalarının arasına girdiği anda tenime karşı inledi. Onun kaygan sıcaklığı karşısında neredeyse tıslayacaktım. Damlıyordu, parmaklarımı arzusuyla kaplıyordu.

Dişlerimi birbirine geçirdiğimde sivri dişlerim dudağımı ısırıldı. Teninin kokusu *ilimle* karışıp beni ağına düşürdü.

"Sana bakmama izin ver," diye homurdandım ve onu geriye, boynumdan uzağa ittim. Kısmen onun izlemek istediğim için, ama çoğunlukla

Boynuna biraz daha yaklaşırsam ondan beslenebileceğimi düşündüm. Ve eğer şu anda ondan beslenirsem... bundan geri dönüş yoktu. Ona karşı koyacak kontrolü bulmamın imkânı yoktu.

Erina'nın yanakları kızarmış, gözleri yarı kapalı bir haldeydi.

Yardım edemedim ama avucumun tabanıyla pantolonumun gevşek malzemesinden horozumu ovuşturdum. Bir ön sperm seli ön tarafı ıslatmaya başlamıştı bile.

"Benden ne istiyorsun?" Hırladım.

Servetim mi? Soyadım mı? Merak ettim. Her şey bununla ilgiliydi, değil mi? Tıpkı amcamın uğruna tüm hayatını mahvettiği bekçi gibi. Aptal yerine konmayacaktım.

"Bana dokunmanı istiyorum," diye miyavladı Erina.

Sevgili Luc onu böyle görseydi ne düşünürdü merak ettim. Sahiplenici bir yanımla bu düşünceyle yanıp tutuştu. O izlerken onu becerdiğimi hayal etmek beni daha da sertleştirdi. Ona dokunmasına asla izin vermezdim. Ona tamamen sahip olacaktım çünkü o *benim Kyrana'mdı*. Asla onun olmayacaktı. İhtiyacı olan her şey ben olacaktım, böylece asla ona dönmek için bir nedeni olmayacaktı.

Delilik, diye düşündüm, düşüncelerimle birlikte daha da öfkeleniyordum. Saldırganlıkla birlikte içimde evcilleşmemiş bir canavarın yükseldiğini hissettim. Açlığımın birleşince, bunun tehlikeli bir yol olabileceğinden korktum.

Ona dokunmamı mı istedi? Ona istediğini verirdim.

Bir parmağımı dar, kaygan amcığına soktuğumda Erina haykırdı. O kadar dardı ki neredeyse kaşlarımı çatacaktım. Ama kalçaları elime yapıştı, sanki kendine engel olamıyormuş gibi beni daha derine itti. Başparmağımın hassas klitorisini ovduğumda başı geriye eğildi, boğazından çıkan yumuşak bir inilti neredeyse tüm beynimi karıştırıyordu.

Onu bu şekilde hatırlamaktan nefret ediyordum. Onun bu erotik görüntüsünün sonsuza dek üzerime kazınmasından nefret ediyordum. Onu düşündükçe zehrimin damlamaya başlamasından, kokusunun beni *ilmin* bile yapamayacağı bir şekilde sakinleştirmesinden nefret ediyordum.

Bir parmağımı daha içine soktum ve klitorisine daha sert bastırdım. Dudakları ayrılmıştı ve bana inançsızlığa benzer bir şeyle bakıyordu.

"Boşalmanı izlemek istiyorum," dedim ona. Kendimi toparlamak için *ilimden* yavaşça bir nefes daha çektim ve bir tül gibi etrafına yaydım. Dumanın içinde nefesi kesildi, kalçalarını alıştırılmış yavaş bir ritimle sallayarak beni

Bunu daha önce kaç kez yaptığını merak ediyordu. *Onunla*. "Çoktan yaklaştın, bunu hissedebiliyorum."

Orgazm olana kadar parmaklarımı kullanmasını izledim. Oraya vardığında tüm vücudu kasıldı ve dondu kaldı, nefesini tuttu, düşüşün uçuşumunda durdu. Yüz ifadesi, çekilmiş kaşları ve ısırarak istediğim dolgun dudaklarıyla kilitlenmişti.

Sonra hazzın içine daldı ve vücudu canlandı. Teni pembeleşti ve kalçalarını vahşi bir şekilde salladı, orgazmı olabildiğince uzun süre kovaladı ve uzattı, açgözlü küçük şey. Sikiimin dibindeki düğüm şişmeye başlamıştı, taşaklarım gerilmişti. *Lanet olsun*. Bunun böyle olmaması gerekiyordu.

Elime karşı çıkan kaygan sesler aramızda yükselirken ve onun tahrik kokusunu her yanımda hissederken bile kontrolümü korumayı başardım. Doğrusu kendimi *nasıl* kontrol ettiğimi bilmiyordum.

Ama bittiğinde ve Erina nefesini tutmak için soluk soluğa kaldığında, elimi çektim ve sandalyede arkama yaslandım. Onu incelerken yüzümün ifadesiz olmasını umarak *ilmimden* yavaşça bir nefes daha çektim.

"Git."

Erina bu kelime karşısında neredeyse sırıyordu. "Ne?"

"Git," emrettim, çenemle kapıya doğru işaret ettim. "İkimiz de pişman olacağımız bir şey yapmadan önce git kafanı dumandan arındır."

Ayağa kalkması için bacaklarımı kaydırarak onu üzerimden kaldırdım. Bacaklarının üzerinde dengesiz duruyordu. Düşmesini istemediğim için ayağa kalktım ve onu kolundan tutarak odamın kapısına doğru götürdüm. Onu buradan *hızlıca* çıkarmam gerekiyordu. Kapıyı açıp onu içeri itmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti.

Karanlık koridorda gözlerimi şaşkınlıkla karşıladı, sanki oraya nasıl düştüğünü anlamamış gibi gözlerini kırıştırdı.

Kaşlarını çatıyordu. "Kaldur-"

"Git."

Sonra kendimi ikinci kez sorgulamadan kapıyı kapattım. Çenemi öyle bir sıktım ki, ateşe dönerken bir dişimi kıracağımı sandım. Masanın üzerindeki yarısı boş kadehi kaptığım gibi içime çektim ve likörün içimi ısıtan yakıcılığını hissettim.

Sonra oturdum, dirseklerimi dizlerime dayadım, başparmaklarımla kaşlarımın arasını yokladım. Hâlâ her yerde onun kokusunu alabiliyordum. Parmaklarım

hâlâ onun arzusuyla ıslanmıştı ve *sikim* hâlâ davul gibi zonkluyordu. *Tanrım*, sikişmeye ihtiyacım vardı. Beslenmeye ihtiyacım vardı.

Kapının mandalının klik sesini duydum. Kilitlemediğim bir kapı. Kapı çarparak kapandı ve onun ayak seslerini duydum, kokusu bana doğru geliyordu.

Raazos, bana yardım , diye düşündüm.

Gözlerimi kapatıp sandalyede arkama yaslandım. Ona ikinci kez karşı koyacak gücüm yoktu. Doğru olanı yapmaya çalışmışım.

Gözlerimi açtığımda Erina önümde duruyordu, ateşin ışığıyla aydınlanmıştı. Şimdi beni inceliyordu, sıcak kahverengi gözleri geziniyordu. Sarkmış kanatlarımı, büzülmüş pantolonumu ve hatta belki de yüz hatlarımdaki yenilgiyi.

"Erina," diye hırslayarak uyardım.

İrfan pipomu parmaklarımın arasından aldı, ateşleyiciyi kapattı ve yanımdaki yuvarlak masanın üzerindeki boş bardağın yanına koydu.

Sonra elleri elbisesinin askılarına gitti.

"Beni uzaklaştırmaya çalışabilirsin ama ben seni her zaman isteyeceğim," dedi bana. Sesi bir merhem gibiydi, içimi parçalayan pürüzlü kenarları yumuşatıyordu. "Her zaman istedim."

Tanrım, ona inanmak istedim.

Elbise omuzlarından kaydı, göğüslerinin üzerinden sıyrıldı ve aşağıya doğru kıpırdatmadan önce kalçalarına takıldı. Hafif kumaş ayaklarının dibinde su gibi birikti ve onu önümde çırılçıplak bıraktı. Tekliflerin en cazip olanı.

Güzel bir vücudu vardı. Yumuşak kıvrımlar ve pürüzsüz bir cilt. Kahverengimsi pembe uçlu meme uçlarına sahip mükemmel büyüklükte göğüsleri ile alay etmek istedim. Bacaklarının arasındaki seyrek, yumuşak bukleler yerini güçlü, biçimli kalçalara bırakıyordu.

"Korkmuyorum," dedi ama bunu söylerken ellerinin titrediğini gizlemeye çalışıyordu.

Daha önce olduğu gibi yine kucağıma sürünerek oturdu. Ancak şimdi, açıkta kalan vücudunu avuçlamaktan, elime geçirebildiğim her şeyi sıkmaktan kendimi alamıyordum. Kıçını, kalçalarını, belini.

Dudakları benimkilere değdi, avuç içim göğüs ucuna değdiğinde nefesi kesildi. Öpücük aç, acılı ve çaresizdi. Dilimdeki zehirin tadını dişlerimden alabiliyordu ve kucağımda kıvranarak dilimi yaladı.

"Ben seninim," diye nefes aldı. Boğazımdan sert ve beklenmedik bir gırtlak sesi yükseldi. "Her şeye sahip olabilirsin."

Onu daha sert öptüm ve sonra çektim. "Bunu mu demek istiyorsun?" Hırladım.

Gözleri odaklanmamıştı, dudaklarına bakıyordu. "Evet."

"Bana benim olduğumu söyle," diye emrettim, elim boynundan yukarı kayarak saçlarına daldı ve onu yerinde tuttu. "Tekrar söylediğini duymam gerek."

"Ben seninim," diye fısıldadı. "Ben her zaman senin oldum, Kaldur." Son iradem de taşa çarpan cam gibi paramparça oldu.

Ellerinin boynuzlarına geldiğini hissettim ve neredeyse ihtiyaçtan çıldıracaktım. Sıkı, sıcak tutuşunun hissi, beni beslenme amacıyla eğilmiş boynuna doğru yönlendirmesi... benim için yeni bir sapkınlığı yerine kilitledi.

Derin ısırđımda iniltisinin içimde titreştiğini hissettim. Kanının tadı dünyayı bulanıklaştırdı. Her şey uçup gitti. *Ondan* başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu an dışında.

Ondan beslenmeye başladım.

Ve bana sunduğu her şeyi kabul edecektim. Daha fazla direnmeyecektim.

CHAPTER yani

ER)NA

W onun dişleri vücudumdayken, sadece coşku vardı. Benden beslendiğinde kendimi bir yere *ait* hissediyordum. Onun kollarında korunduğumu hissettim. Güvende.

"Ben seninim," diye fısıldadım. Sert nefesini tenimde hissettim ve rahatlama ve zevk içinde gülümsedim. Sanki bir parçasının bunu duymaya *ihtiyacı vardı*. Korktuğu şey bu muydu? Onun için hissettiklerim her geçen gün katlanarak büyüyor ve genişliyordu. O da aynı şeyi hissediyor muydu?

Öyle olmalı, diye düşündüm ve bunun farkına varmak daha önce hiç yaşamadığım bir sevinç getirdi. Belki -sadece belki- sonunda hayal ettiğim, istediğim her şeye sahip olacaktım. Sevdığım ve karşılığında beni seven bir erkek, bir aile, benden asla alınamayacak bir ev.

Kalçalarımın arasına dokunmasından dolayı vücudum hâlâ karıncalanıyor olsa da zevk yeniden yükseliyordu. Sanki içimde açgözlü ve ahlaksız bir yaratığı serbest bırakmış gibiydi. Sadece onu arzuluyordum. Sadece onu istiyordum. Kısa bir an için bende bir sorun olduğundan korktum. Birine karşı böylesine acı veren bir özlem ve çılgınlık hissetmek normal değildi, değil mi?

Beslenmesi gittikçe daha aç hale geldi. Beni kavrayışı sıkılaştı, ben kucağında sallanırken elleri dolaşmaya başladı. Onunla seks deneyimi yaşamak istiyordum. Nasıl bir şey olduğunu hissetmek, dişlerinin asla olamayacağı bir şekilde vücudumun derinliklerinde olmasını istedim.

Bu yüzden elleri pantolonunun bağcıklı bel bandını yırtıp sikinin üzerindeki malzemeyi çekistirmeye başladığında, tenimdeki ısırığını kaydırsa da başımı aşağı doğru eğdim. Gözlerim büyüdü, elim hemen yeni ortaya çıkan sertleşmiş, sallanan sikine uzandı.

Avucum onu sardığında tısladı. Ne yapacağımı bilmiyordum, gerçekten bilmiyordum ama çalıştığım her evde bakıcılardan seks hakkında duyduğum her şeyi ve onların kıkırdarak kaçamaklarının dedikodusunu yaptıklarını hatırladım. Ama çoğunlukla içgüdülerimle hareket ettim ve elimi, kavradığımda metal kadar sert hissettiren sıcak, süet benzeri deride aşağı yukarı kaydırđım. Onu keşfetmeyi her şeyden çok istiyordum... ama içimdeki sıkı, itici ihtiyaç buna izin vermiyordu.

Kaldur ellerime doğru eğildi. Zevkinin peşinden koşarken kalçalarının gücü beni bile kaldırdı. Boynumdaki dişlerini serbest bıraktı ve beni daha da yakına sürüklediğinde gözlerindeki vahşi parıltıyı yakaladım. Başını eğdiğinde, açıkta kalan göğüs uçlarından birini dudaklarının arasına alıp emdiğinde, diğerini sahiplenici bir dokunuşla avuçladığında nefesim kesildi.

Dişlerini göğsümde hissettiğimde yumuşak, şok edici bir homurtu çıkardım.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, yumruğum sikinin üzerinde sıkılaşıarak kalçalarını daha da sert itmesini sağladı. Orada benden beslenmeye başladı ve bu *inanılmaz* bir histi, her sinir ucu onun dişleriyle buluşmak için cızırdıyordu. Ellerinden biri kalçalarımın arasına geri döndü ve ben ona karşı kıvranırken beni acımasızca tahrik etti. Damlatıyordum, bunu hissedebiliyordum. Bundan utanmıyordum bile. Sadece *daha fazlasını* istiyordum. Daha fazla his, daha fazla zevk, onun dokunuşundan daha fazlasını.

"Asla yeterli olmayacak," dedi Kaldur'un karanlık, törpülenmiş sesi ve beni serbest bıraktı. Aniden ayağa kalkıp sandalyeyi süpürdüğünde omuzlarına tutunarak nefes nefese kaldım. "*Vaan*, seni o kadar çok istiyorum ki Erina. Ve bundan nefret ediyorum. Sana bu şekilde ihtiyacım olmasından nefret ediyorum."

Sesi neredeyse kızgın çıksa da bu sözler içimi karanlık bir sevinç duygusuyla doldurdu. Bizi yatağına doğru götürürken omuzlarına tutunmak için çaresizdim. Bedenim ondan boşalmış gibi hissediyordu ve bu yüzden boynunu ısırđım, içimdeki vahşi yaratığı dinledim, bunun onu teşvik edeceğini biliyordum.

Ondan bir hırıltı yükseldi ve geri çekildiğimde, ona yarım gözlü bir bakışla baktım. Dişlerinden damlayan kanımla korkutucu derecede erotik bir görüntü oluşturunuyordu. Yüzündeki yara izi onu neredeyse uğursuz gösteriyordu; keşke bu kadar yakışıklı olmasaydı. Keşke ona bakmak bile içimi acıtmasaydı.

Aşık olmak böyle bir şey mi? Sorguladım. Deliliğe ve umuda doğru bu sarmal iniş?

Yalvarmama, talepte bulunmama ya da sızlanmama fırsat vermeden beni yüzüstü yatağa yatırdı, çıplak kalçalarımı geriye ve yukarı çekerek dizlerimin üzerine çöktürdü. Ondan bir yalvarış gibi yankılanan karanlık bir küfür duydum. Aletinin başının kaygan seksimi öptüğünü ve benimle alay ettiğini hissettim. *O kadar sıcaktı* ki, hassas tenimde bir damga gibi hissediyordum. Böyle, mükemmel bir yükseklikteydi-

"Sana karşı koyamıyorum Erina," diye fısıldadı, sırtıma doğru alçalarak. Dudakları kulağımın kabuğuyla buluştu. "Sadece senin içinde boğulmak istiyorum."

Aletini içime soktuğunda boğazımdan yırtık bir çığlık koptu. Vücudum kendi isteğiyle hareket ederek acıdan uzaklaştı. Uyarılmış olmama rağmen, hala son derece sıkı bir şekilde oturuyordu, kalınlığı sadece kısmen bana girmesine izin veriyordu.

"*Raazos*, çok sıkıydın *Dallia*," küfretti. "Seni incittim mi?"

"Biraz," dedim dudağımı ısırarak, ama çekilmesini istemiyordum.

çalıştığında itiraz ettim, "Hayır! Sadece... sadece dayan. *Lütfen*. dağıt."

Boynumu eğdim ve o da ipucunu aldı. Dişlerini içime batırdı ve açlığının çekiciliği, zehrinin ve sıcaklığı acının yavaş yavaş sağladı. Her an kaslarımı gevşetiyor ve keskin bir şekilde

derinlerde hissettim.

Garip hissettireceğini düşünmüştüm. Kendi bedeninin içinde başka birinin olması. Ama Kaldur ile tamamen doğru hissettirdi. Normal. Keşke onu görebilseydim... Keşke kollarımı vücuduna dolayabilseydim ve onu sıkıca kucaklayabilseydim.

Kalçalarımı deneysel bir şekilde salladığımda bana karşı tısladı. Kollarını başımın iki yanına indirmişti; gerginlikten titriyorlardı. Giysilerinin sırtıma sürtündüğünü hissettim, bu bana onun hâlâ giyinik, benimse tamamen çıplak olduğumu hatırlattı.

Vücudumu onun beslenmesiyle birlikte hareket ettirmeye başladım, zevk içimde daha sıkı ve daha sıkı sarılıyordu. Kısa süre sonra ipucunu aldı, tekrar içeri itmeden önce uzunluğunu dışarı sürükledi. Tekrar ve tekrar. Beni kıvrandıran kısa ve hızlı hareketler. Kısa süre sonra acı yoktu, sadece garip bir dolgunluk hissi vardı. Onu alıyordum, *hepsini* ve içimde muzaffer bir heyecan vardı.

Bir sonraki hamlesinde usulca homurdandım çünkü gidebileceği başka bir yer yoktu. Sert ve kalın bir şeyin girişime sürtündüğünü hissettim ve ne olduğunu anlayınca gözlerim büyüdü. Neredeyse unutuyordum.

Tam kanlı Kylorr'ların aletlerinin dibinde bir düğüm olurdu. Daha önce hiç görmemiştim, sadece çizimlerde ya da resimlerde vardı.

Merakla arkama uzandım ve Kaldur, onu orasından kavradığımda boğuk bir çığlık attı.

"Sertçe sık," diye homurdanarak boynumu serbest bıraktı. Bunu yaptığımda, *neredeyse* o anda boşalmama neden olacak umutsuz bir inilti çıkardı. "*Vaan*, bunun senin amın olmasını istiyorum. Ne kadar mükemmel bir his olurdu."

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Bunu istiyorum."

"Hayır," dedi, sanki dişlerini sıkıyormuş gibi sesle. "Bunun için hiçbir şekilde hazır değilsin."

Hayal kırıklığı içime çöktü ve sertçe sıktım, inlemesini ve kalçalarını beni yatağa iten bir güçle savurmasını sağladım.

"Hayır, buraya gel. Sakın kaçayım deme," diye hırladı. Kolaylıkla beni geri çekti, beni yerimde tutmak için avucunu boynumun arkasına doladı. Hızı arttıkça beni sabit tutmak için. Kendimi hiç bu kadar savunmasız, birinin merhametine kalmış hissetmemiştim ve bunu *sevdiğimi* fark ettim. "Aman Tanrım, kontrolümü kaybediyorum *Dallia*. Çok fazla, çok iyi hissediyorsun," dedi, sesi alçak bir törpüyle sona erdi, tam parmaklarını klitorisimin üzerine yerleştirirken, bana sürtünmek için itme kuvvetini kullandı.

İnlemelerim, çaresiz çığlıklarım ve boğuk yakarışlarım bitmek bilmiyordu. O beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken tek yapabildiğim kalçalarımı yukarıda tutmaktı. Gözlerim yatağının dikişlerine takıldı, vücutlarımızın üzerinde gezinen gölgeli ateş ışığında parıldayan iplikleri gördüm. Çıkardığımız sesleri duydum, *bir şeyler* bulma yarışında bir araya gelen bedenlerimizin seslerini.

Ve şeyi bulduğumuzda, bir daha asla eskisi gibi olamayacağıma dair bir his vardı içimde.

"Kaldur," diye nefes aldım, gözlerim . "Ben ..."

"Gel," diye hırladı. İşte o zaman dişlerinin battığını hissettim. Gözlerimi kapattım, dünya kayboluyordu.

Sevişmesinin ve beslenmesinin doruklarında kaybolmuştum. Kalbimin her atışı onun dişlerinin çekişine yansıyor. Bedenimi tek başına kontrol ediyordu. Tek bir ipi çekti ve ben onun kollarında parçalandım.

Orgazmım korkunç, neredeyse acı verici bir yoğunlukta. Bedenim unutulup sadece duyum -eczinin kendisi- olana dek üzerime çöktü. Son nefesine kadar dayandım, Kaldur'un kendi zevkini tenime boğuk bir şekilde haykırdığının sadece uzaktan farkındaydım. Kelimeler -anlamadığım Kylorr kelimeleri- bir yemin gibi boynuma bastırıldı.

Giysilerinin içinden bile sıcak, inanılmaz sıcak hissediyordu. Tenimiz kaygandı ve ben sadece nefes almaya çalıştım, orgazm beni yavaşça sıkı tutuşundan kurtardığında nefes nefese kaldım.

Gözlerimi açtığımda, bakışlarım gözyaşlarıyla bulanıklaşmıştı ve Kaldur inliyordu, düzensiz, derin itişler eşlik ediyordu, her biri girişime karşı şişkin düğümünü alay ediyordu. Sonunda bana yaslanana kadar hızını yavaşlattı. Alnını sırtıma bastırdı ve kendini sakinleştirmeye çalışırken nefesinin sıcak soluklarını hissettim. Kendini sabitlemek için ellerini başımın iki yanına koydu ve sonra ayağa kalktı.

Aletini yavaşça bedenimden çıkardığını hissettiğimde çaresizce küçük bir miyavlamayla inledim. Son santimine kadar hissettim, artık zevk geçtiği için amım çoktan ağrıyordu. Kalçalarımın arasından ıslak bir şey aktı. Onun boşalması olduğunu fark ettim.

Kaldur sırtüstü yatıp ona bakana kadar beni dikkatlice yönlendirdi. Kendimi gevşek bacaklı bir oyuncak bebek gibi hissediyordum, hâlâ kendi bedenimin kontrolünü kaybetmişim. Eli yanağıma geldi ve gözyaşlarımı görünce kaşlarını çatı.

"Seni incittim mi?" diye sordu.

Sesi neredeyse tanınmaz haldeydi. Ve bu sefer hayal gördüğümü sanmıyordum ama vücudu kesinlikle büyümüşü, kasları kıyafetlerinin dikişlerine baskı yapıyordu. Bunun bazı Kylorr'larda olabileceğini duymuştum. Bazıları kanın etkilerine diğerlerinden daha duyarlıydı.

Ya da...

Ya da bir kan bağının tetiklediği fiziksel bir tepkiydi, ama bunlar inanılmaz derecede nadirdi.

"Hayır," diye fısıldadım ona gülümseyerek. Tenim kızarmıştı. Saçlarım berbat görünüyor olmalıydı ve gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyordu ama umurumda değildi. Kendimi değişmiş hissediyordum. Bir daha asla eskisi gibi olacağımı sanmıyordum.

"O zaman neden ağlıyorsun?" diye gürledi, gözlerindeki endişe hâlâ devam ediyordu. Sanki gözyaşlarımın sebebi buymuş gibi başparmağının ucunu ısırdı ve yaraları iyileştirmek için ısırik izlerinin üzerine sürdü.

"Mutluyum," dedim ona.

Homurdandı. Gümüş gözleri o kadar koyu renkliydi ki, kararmış ve sertleşmiş akik taşına benziyorlardı. Dişleri geri çekilmemişti ve kıyafetleri yamuk yumuktu. Parmaklarımı dudaklarına bastırmak için uzandım.

"Sana sonsuza kadar bakabilirim," dedim ona. Artık utangaçlığa gerek yoktu. *Bundan* sonra olmaz. Savunmasız itiraf dudaklarımdan kolayca döküldü.

Kaşlarının çatılışını izledim, yüzünde okuyamadığım tuhaf bir ifade belirdi.

Öyle görünüyordu.

Kelimeyi tahmin etmem gerekseydi,
kaybolmuş derdim. *Kaybolmuş*

görünüyordu.

"Sorun nedir?" Yataktan doğrulmaya çalışarak sordum. "Beğenmedin mi?"

Karanlık bir alay savurdu. "Beğenmedim mi?" diye tekrarladi.

Kaldur, kolundan destek alarak oturana kadar yataktan kalkmama yardım etti. İkimizin arasında siki hâlâ yarı sertti ve döllerimizle kayganlaşmıştı. Hâlâ nabızı atıyordu ve benim baktığımı görünce yumuşak bir ses çıkardı ve zor da olsa pençelerini geri bağladı.

"Bazen senden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum," dedi yavaşça. "Ben de bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Birbirimize bakarken ortalık sessizleşti. Her geçen an kendimi açık ve çıplak -hatta *fiziksel olarak*- hissetsem de, küçük bir hüznün geri döndüğünü hissettim. Çünkü Kaldur'un kör pençelerimle kazımaya çalıştığım duvarları yeniden inşa ettiğini, düşmanmışım gibi sınırlarına barikat kurduğunu *görebiliyordum*. Geri çekiliyordu. *Tekrar*.

"Yapma," diye fısıldadım, dudaklarımı çenesindeki küçük yara izine bastırmak için eğildim. "*Lütfen...* benimle kal."

"Sana istediğin her şeyi veremem Erina," dedi Kaldur, sesi hem yumuşamış hem de soğuktı. "Ve ben manipüle edilecek bir aptal değilim, anlıyor musun? Daha önce pek çok kişinin denemediğini mi sanıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne dedin?" Ne kadar tuhaf bir .

"Sen neden bahsediyorsun?"

Ama sonra dudaklarını bükerek gülümsedi. Bana cevap vermedi. Onun yerine, aramızda bakiştikten sonra, "Bu gece kendimi fazla kaptırdım. Ama sözleşmemizi unutma, şimdi marroswood almaya başlaman gerekecek. Anlaşıldı mı? Maudoric'e yarından itibaren *baany*e ile birlikte servis etmesini söyleyeceğim."

Elimde olmadan irkildim. Sözleşmeden bahsetmesi kasıtlı gibiydi, özellikle de masadan *irfan* piposunu almak için elimin altından kayıp gittiğinde.

"İstersen burada dinlenebilirsin," dedi bana, derin bir nefes çekerek odaya bırakmadan önce. "Ama bu gece dönmeyeceğim."

"Nereye gidiyorsun?" Kapıya döndüğünde onu izleyerek sordum.

"Yapacak işlerim var."

Ve beni orada bıraktığında, tüm neşeli duyguların kaybolduğunu hissettim. Yataktan zıplayarak indim, kalçalarımın arasında bir sancı hissettim ve yeni bir acı ortaya çıktı. Birkaç dakika önce sadece dolu ve heyecanlı hissettiren sessiz odada çıplak bir şekilde durdum. Şimdi boş ve soğuk geliyordu.

Elbiseme doğru gittim, yerden topladım ve tekrar başımın üzerine geçirdim.

Ağlamadığım için kendimle gurur duyuyordum... en azından odama sağ salim dönene kadar.

Sonunda Kaldur'la ilgili fantezilerim gerçeğe dönüşmüştü. Ve sonrasında kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

CKAPTER SL

KALDUR

I Bu akşamki yemek için davetli listesini bilinçli olarak genişletmişim. Daha önce bir avuç yakın aile dostuyla küçük, samimi bir ilişki olmuştu. Şimdi ise Maudoric'in elleri birbirine dolanıyordu. giderek daha fazla insan kalemin kapılarından içeri giriyordu. Soylular, dükkân sahipleri, çiftçiler, inşaatçılar, esnaf ve tüccarlar için lonca ve örgüt liderleri.

Avlu şimdiden konuklarla dolmuştu. Maudoric, resmi bir akşam yemeği yerine, ana resepsiyon alanı ile neredeyse hiç kullanılmayan balo salonuna yayılmış dairesel yiyecek ve içecek masaları olacak şekilde değiştirmişti.

Bunu daha sonra telafi edeceğime karar verdim ama daha önce emirlerimi kısa ve sert bir şekilde vermişim. Son iki gündür, Salaire'den döndüğümünden beri... ve Erina'yla geçirdiğim geceden beri ruh halimin kötü olduğunu tüm kale biliyordu.

Hâlâ ortaya çıkmamış olan.

Maudoric akşam için uygun bir şeyler giymesini sağlamıştı. Şimdiye kadar tüm kale boyunca yankılanan sesleri ve kahkahaları duyabiliyordu. Bu gece burada yüzden fazla insan olmalıydı.

Lydrasa, Braan Hanesi'nin oğlunun kolunda geldi. Adının Ravar olduğunu sanıyordum ama Braan Hanesi'nin o kadar çok oğlu ve kızı vardı ki emin olamadım.

İkisi bana ulaştığında "Her zamanki gibi çok güzel," diye iltifat ettim. Klik laflardan nefret ettiğini biliyordum ve bu yüzden bunu gülümseyerek söyledim.

Kaşlarını çattı, içinde bir eğlence parıltısı belirdi. Yanındaki arkadaşının metanetle durmasına rağmen bana doğru eğildi. Kulağıma doğru, "Buraya sadece tek bir şey için geldim, *Kyzaire*. Seni düğümleyen küçük insanı görmek için."

Boğazımdan çıkan ses hırçındı. "O zaman hayal kırıklığına uğrayacaksın, çünkü aşağı gelmedi."

"Sizi uyarmalıyım," dedi Lydrasa. "Onun hakkında söylentiler yayıldı. Görünüşe göre köy pazarında onunla birlikte görülmüşsünüz. Haber Evler arasında yayılıyor."

"Fark etmiştim," dedim. Şimdiden düzinelerce gözün üzerimde olduğunu hissediyordum ve bu da tüylerimi diken diken ediyordu. Bu kaçınılmazdı - bunu hep biliyordum - ama beni endişelendiren tam olarak *neyin* yayıldığıydı.

Kardeşlerimin ya da Kalia'nın kan eşimi bulduğumu dedikodu yoluyla öğrenmesini istemiyordum. Bu konuda ne *yapacağıma* karar vermek için daha fazla zamanım olduğunda onlara kendim söylemek istedim.

Avluda dalgalanan, küçük bir sessizlik oldu. Gürültü tekrar yükselmeden önce bunu kısa ve ürkütücü bir enerji atışı gibi hissettim.

Döndüğümde Erina' merdivenlerden indiğini gördüm, Maudoric birkaç adım arkasındaydı. Onu almaya gitmişti, o zaman onun yokluğunu da fark etmişti. "Ah," dedi Lydrasa, sesi son derece eğlenmişti ve dişlerini kenar. "Ve işte orada."

Erina çok güzel görünüyordu. Köyden getirttiğim elbise sade bir zarafete sahipti. Bana yıldız ağacı çiçeklerini hatırlatan çivit mavisi teni ve koyu kızıl saçlarıyla güzel bir kontrast oluşturuyordu. Kumaş, görünüşe göre soylular arasında değerli olan bir parça Salairian ipeğiydi ve vücudunun üzerinde bir su akışı gibi süzülüyordu. Mücevher takmıyordu. Ona verdiğimden değil ama ihtiyacı da yoktu.

Herkesin başını döndürdü - en azından hala avluda kalanların. Ve perişan görünüyordu.

Artık herkes onun kim olduğunu biliyordu. Sadece kalenin içinden gelmiyordu, aynı zamanda merdivenlerden indiğinde onu karşılamak için yanına gittiğimde fısıltıları duydum.

Bakışları tekrar aşağı inmeden önce bana doğru kaydı. Saçları omuzlarına dökülmüştü, üst yarısı geriye doğru tutturulmuştu, ancak birkaç gevşek dal yuvarlak yüzünü çerçeveliyordu.

O gecedan beri onu görmemişim.

Onu tekrar görme düşüncesinin beni tedirgin etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. *Gergin*. Bu duygunun nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum ve bundan nefret ediyordum. İçimi kemiren, iğrenç bir sızı.

"*Kyzaire*," diye usulca selam verdi.

Burada olmak istemediği çok açıktı. Ama onu ne kadar uzun süre saklı tutarsam, soylular o kadar çok konuşacak ve kafalarında hikayeler yaratacaklardı. Ve zaten var olandan daha fazla spekülasyona ihtiyacım yoktu.

Ona muhteşem görüldüğünü söylemeliyim. Tek kelimeyle güzel ve hoş. Bu geceki katılımcılar arasında estetik açıdan *en* güzel kadın olmayabilirdi ama ben sadece bakışlarımı onun üzerinde tutmak istiyordum.

Ve gözlerimin içine bile bakamadı.

Son iki gündür kendimi kötü adamların en kötüsü gibi hissediyordum ama kendimi yeniden toparlamam gerekiyordu. Odamdaki o fırtınalı gece... Şu anda dikkatimin dağılmasına gerek yokken başka bir şey düşünmemiştim.

O gece parçalara ayrılmıştım. Kendimi parçalanmış, lime lime olmuş hissetmişim ve tek istediğim bunu tekrar yapması için ona yalvarmaktı.

Kyrana ile seks mi?

Kardeşlerim lanet olası piçlerdi çünkü bir kez daha beni bu yıkıma hazırlamamışlardı. Yıkım sayesinde yeniden yaratılacaktım.

İçimdeki her şey onu çalmak için acıyordu. O geceki her şeyi tekrar hissetmek için. Erina, yüzlerce kez onun odasına girmeye ne kadar yaklaştığımı asla bilemezdi. Onu kollarıma alıp kendimi tekrar kaybetmemi sağlaması için ona yalvarmaya.

"İyi misin?" Aramızdaki sessizlik uzarken sordum. Sorum bana yapmacık ve garip gelmişti, nadiren hissettiğim iki duygu daha. Bundan hoşlanmamıştım. Göğsümde oluşan bu belirsiz kargaşa.

"Evet, oldukça iyi," diye cevap verdi. Küçük, utangaç gülümsemesini ya da yanaklarının aydınlanmasını bekledim ama yine de gözlerimi kaçırdı... ve başka bir şey söylemedi.

Bunu hak ediyorum, diye düşündüm, korku göğsüme sertçe bastırıyordu. O gece onu terk etmişim ve o zamandan beri yanına gelmemiştim. Elbette incinmiş, egosu zedelenmiş hissedecekti.

Bu gece onunla nasıl iletişim kurduğuma dikkat etmeliydim. Vyaan'ın tüm gözleri üzerimdeyken, onlara bir şeyi açıklığa kavuşturmak istemişim: Erina Denoren sadece bana kan veren kişiydi. Benden saygı görecekti.

ama en çok da sallanan dilleri durdurmak istiyordum.

Şimdiye kadar ilk ödemesini almış olmalıydı. Maudoric'e dün sözleşmemize uygun olarak meblağı yatırmasını söylemiştim. Bunun bana olan öfkesini dindireceğini ummuştum ama yanlış hesaplamış olabilirim.

"Çok güzel görünüyorsun Erina," dedim, içimden yenilgi geçerken omuzlarım usulca çöktü.

Sessiz, boğuk kelimeler nefesinin kesilmesine neden oldu. Bana şaşkın bir bakış fırlattı ve kahverengi gözleri benimkilere sabitlendiğinde içime yayılan bir rahatlama hissettim. İçkinin yakıcılığı gibi, hoş ve sıcak.

Sonra boğazını temizledi ve "Teşekkür ederim *Kyzaire*" dedi.

Gözleri tekrar aşağıya indi.

"Ne kalmamı istersiniz?" diye sordu sonra.

Dudaklarımı bastırdım. Sanki bir *yalancılar* inine giriyormuş gibi görünüyordu. "Böyle bir toplantıdan hoşlanabileceğini düşündüm," dedim ona. Dedi ki

Hiçbir şey. "Diğerleri gittiğinde sen de gidebilirsin. Erkenden ortadan kaybolursanız tuhaf görünürsünüz."

"Kimsenin aldıracağını sanmıyorum," diye cevap verdi, "ama dediğinizi yapacağım."

Sesindeki kofluğa dayanamıyordum. "Erina," dedim sessizce, diğerlerinin duymaması için yaklaşarak.

Kokusu neredeyse ezici bir hal aldı ve fark ettim ki...

İçimde bir öfke kırbağı şakladı.

"O parfümü mü kullanıyorsun?"

Sevgilisinden gelen. Luc. Göğsüme bir şey oturdu, nefes almamı zorlaştıran bir kaya parçası.

"Sana bir daha giymemeni söylediğimi sanıyordum."

"Bu gece sadece birazcık," diye cevap verdi kaşlarını çatarak. "Çok fazla sürmediğimden emin oldum."

Koku midemi bulandırdı çünkü ne *anlama geldiğini* biliyordum. Kokuyu sürerken kimi düşündüğünü biliyordum ve buna *dayanamıyordum*.

Erina ne kadar çok şey bildiğini bilmiyordu. Beni aptal sanabilirdi. Sevgilisinin hediyesini benim önümde sergileyebileceğini düşünebilirdi. Bunu komik mi buluyordu? Kendi küçük şakası mı?

Ona yıkamasını söylemek dilimin ucundaydı. En ufak kokusuna bile dayanamazdım.

Sonra bunun bir önemi olmadığını fark ettim. Bu olayın amacı Erina'nın burada olması ama benim ilgisizliğimi göstermekti. Eğer derisini yıkatırsam - eğer bu beni kıskanç bir öfkeyle ona sahip olmak isteyecek kadar çıldırtırsa planım tersine dönerdi.

"Pekâlâ," diye homurdandım. "Dediğim gibi, diğerleri gittiğinde siz de gidebilirsiniz. O zamana kadar, toplantıya katılmanızı bekliyorum."

Maudoric hâlâ onun arkasındaki merdivenlerde oyalanıyordu. Bakışlarıyla karşılaştım, ifadesi donuktu.

Erina'ya "Akşamın tadını çıkar," dedim.

"Benimle olmayacak mısın?" diye sordu aniden, ses tonuna şaşkınlık karışmıştı.

"Hayır," diye ekledim. "Sen benim karım değilsin. Sen bana kan veren kişisin. Aradaki farkı anlayabileceğine inanıyorum."

Göğsümde hâlâ yanan öfke ve fokurdayan kıskançlıkla oradan uzaklaştım. Kendimi kontrolden çıkmış hissediyordum. Artık hiçbir şey normal değildi. Kime dönüştüğümü anlayamıyordum. Bir *kadın* için aklımı kaçırmak mı? Sevgilisini çıldırtıcı bir öfkeyle parçalara ayırmak ve böylece yanımda kalmaktan başka çaresi kalmamasını istemek mi?

Bu delilikti. Bu yüzden ondan nefret ettim.

Balo salonuna girerken Lydrasa'nın yanından geçtiğimde sırtıttı ve gözlerini Erina'dan ayırmadı. "Ne şirin bir şey. Bizi sevişirken basan bekçi değil mi o?"

Braan Hanesi'nin oğlu boğazını temizledi, kanatları küçük bir seğirme yaptı.

Lydrasa gülümsedi. "Evet, sanırım öyle."

"Seni sonra bulacağım," dedim ona, hırıltım bir sözdü.

Gözleri sevinçle parlıyordu. "Dört gözle bekleyeceğim, *Kyzaire*."

CKAPTER ss

ER)NA

"*D* Ölüme yürüyormuş gibi görünme Erina," diye emretti Maudoric, Baş Bekçi rolüne geri dönerek. "Hepsine konuşacak bir şeyler vereceksin."

İyi, diye düşündüm. Artık umursayacak kalmamıştı.

"Bu *Kyzaire* için önemli," dedi bana dönerek ve nazıkçe kolumu tutarak. "Seni Vyaan toplumuna tanıtmak için. Kan verenler soylu bir hanenin hâlâ önemli üyeleridir. O da sana bu saygıyı gösteriyor."

Ne yaptığını bilmiyordum ama bunun saygıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum.

Yine de Maudoric'i üzmem istemedim. Parti çok güzel görünüyordu. Altın apliklerle aydınlatılan oda ıslık ıslık parlıyordu. Odadaki çok sayıda masada bol miktarda yiyecek vardı ve yiyebildiğim her lokmanın tadına bakmam gerektiğini düşündüm. Bu bana en azından yapacak bir şey verirdi.

Aklıma umutlu bir düşünce geldi. "Syndras burada mı?"

Onun ve Maudoric'in arkadaş olduklarını biliyordum.

Baş Bekçi başını salladığında kalbim sıkıştı. "Kyne'deki ailesini ziyaret ediyor ve önümüzdeki haftaya kadar dönmeyecek. Ama sanırım kızı bu gece bekleniyor."

"Doğru," dedim. Yakında ziyaret etmem gerekiyordu.

Balo salonuna adım attığımda bu kadar çok insanın gözünün üzerimde olmasına alışık değildim. Bu aptal elbisenin içinde kendimi çıplak ve teşhir edilmiş hissediyordum, bir biblo ya da rafa yerleştirilmiş bir eşya gibi.

Ama belki de bu sadece acıydı.

Odasındaki o geceden sonra kendimi atılmış hissetmişim. Bunu kabullenmeye çalışıyordum ve çok kötü bir şekilde başarısız oluyordum. Belki de her şeyi yanlış okumuştum. Belki de Kaldur gibi biri sadece istediğini almış ve başkaları üzerindeki etkilerini görmek için arkasına bakmamıştı.

Yine de bunu kabul ettiniz. Bunu sen seçtin. Odasındaki o anı sen başlattın, o küçük mantıklı ses zihnime fısıldadı.

Ne de olsa bana gitmemi söylemişti. Dinlememiştim. Bunun yerine o geceden sonra kendimi çok boşlukta hissettim. Maudoric bana Kaalium Hanesi'nin hesaplarından bu ayki paramı yatırdığını söylediğinde bu daha da arttı.

Ne olduğum anlaşıldı. Ücretli bir fahişe, ister kanım ister vücudum için olsun.

Ve kendime acıdığımı, incinmişliğimi onarmaya çalışırken biraz yuvarlanmaya izin verdiğimi itiraf etmekten biraz utanıyordum.

Ama bu sabah kendime *yeter* demiştim. Kendimi bu duruma isteyerek sokmuştum ve şimdi bu durumdan kurtulmam gerekiyordu.

Hâlâ küçük bir parçam umuda tutunuyordu. Hâlâ küçük bir parçam Kaldur'la sadece gardını düşürdüğünde konuşmam, ona nasıl hissettiğimi söylemem gerektiğini düşünüyordu. Çünkü başka nasıl bilebilirdi ki?

Bunun bu gece olmasını umuyordum. Son iki gündür beslenmek için bana gelmemişti. Maudoric'in *baany*e ve şimdi de marroswood'umu getirdiğinde hâlâ kalede olduğunu duyana kadar neredeyse bölgeyi tekrar terk ettiğini düşünüyordum.

Belki hâlâ bir fırsat vardır, diye düşündüm iç çekerek. Odanın içinde dolaşan, koyu mavi yeleği ve ütülenmiş koyu renk pantolonuyla tehlikeli derecede yakışıklı görünen Kaldur'u gördüm. Herkesin dikkatini çekmişti, benimkinin bile.

Ona bakarken bile kalbim ağrıyordu. Çünkü onu öpmenin, kulağında iniltilerini duymanın ve içimde serbest kalışının selini hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu hatırlamamı sağladı. Onu duvarlarını indirmiş halde görmek ve *üzgün*, hatta belki de biraz kaybolmuş olduğunu fark ettiğimde göğsümde sızlayan bir ağrı hissetmek. Tıpkı benim gibi.

Benim istediğim Kaldur *buydu*. Herkese istediğini zahmetsizce yaptıran, sırtan, çekici *Kyzaire* değil.

"Eğer Syndras burada olsaydı," dedi Maudoric sessizce. olduğunu unutarak neredeyse sıçrayacaktım. "Sana her zaman

Buradaki herkes sende bir zayıflık arıyor. Onlara konuşmaları için bir sebep verme."

Dönerken nefesim kesildi. Ama Maudoric çoktan geri çekilmeye başlamıştı.

Ben daha ne yapacağımı düşünemedim onun yerini bir Kylorr dişisi aldı.

"Salairian ipeği mi?" diye sordu kadın, elbiseme bakarak. "Nerede görsem tanırım. *Kyzaire*'in size böyle cömert bir hediye vermesi için çok özel biri olmalısınız."

Gözlerimi kırdım, söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken dilim bir an düğümlendi. Hikâyelerim için her zaman bir şeyler uyduruyordum, peki şimdi neden uyduramayayım? Neden Kavelyn'in yaptığı gibi zekice bir karşılık veremiyordum?

"Ben Azola Hanesi'nden Kyda," dedi kadın. Gözleriyle uyumlu, dökümlü, parlak kırmızı bir elbise giymişti. Boğazında parıltıyan siyah mücevherlerden bir tutam vardı.

Azola Evi.

Lydrasa'nın annesi, sessizce karar verdim. Lanet olsun.

"Beklemediğim bir hediye idi," dedim ona, küçük bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak. Yüz hatlarımda hissettiğim kadar titrek görüldüğüne dair bir his vardı içimde. "Kolyeniz çok güzelmiş. Bu taşları ya da kristalleri düşünür müydünüz?"

Ben geri çekemeden soru dudaklarımdan dökülüyordu.

Kyda keskin bir kahkaha attı. "Bunlar Kyne'den gelen *ornyx taşları*. Onları tanımadın mı? Eminim onları daha önce görmüşsündür. Eskiden burada bekçilik yaptığını duydum. Belki de geçmişte seni bu toplantılardan birkaçına yardım ederken görmüşümdür."

Sesinin tonunu fark ettiğimde gülümsemem yüzümde dondu kaldı. Hafif dikenli ve alaycı bir ses. Beni dürtüyordu. İçimde bir şeylerin yerine oturduğunu hissettim.

Ben bir yetimdim, gerçek bir ailem yoktu ve zenginliği hiç tatmamıştım. Bu soylulara asla uyum sağlayamazdım. Ve her zaman böyle hissetmemi sağarlardı.

Kaldur'un bu gece gelmem için neden ısrar ettiğini bilmiyordum. Beni gösteriş yapmak için mi? Maudoric, Hanesi'ndeki yeni konumuma duyduğu saygıdan dolayı olduğunu söylemişti ama sonra beni arkadaşlarının arasında kendi başımın çaresine bakmaya terk etmişti.

"Doğrusu böyle toplantılardan uzak durmaya çalıştım," diye cevap verdim, gülümsemem genişleyerek. "Kendini beğenmişliklerini her zaman çok boğucu bulmuştumdur."

Kyda'nın gözleri büyüdü. Onu sersemletmiştim ve içimden suçluluk yüklü bir zafer heyecanı geçti.

"Umarım gecenizin geri kalanında iyi vakit geçirirsiniz, Leydi Kyda," dedim başımı eğerek. "Ve *laak* puflarını denemelisiniz. Aşçımız Saira yaptığında her zaman favorim olmuştur."

Uzaklaştım, omurgam kaskatı kesilmiş, uzuvlarım gerilmişti. Kaldur fark ettiğimden daha yakına gelmişti ve onu gördüğümde donakaldım. Duymuş muydu? Bakışları üzerimdeydi, kısık gözlerle beni inceliyordu ama başımı öne çevirdim ve görmeden balo salonunun derinliklerine doğru ilerledim.

Onlara konuşacak bir şey vermediğim için bu kadar, diye hayıflandım, şimdi adrenalinim azalmıştı, karanlık bir köşede dudağımı ısırdım, midem düğüm düğüm olmasına rağmen baharatlı etli börekten küçük bir parça aldım.

Beni böyle bir şey söylemeye iten neydi?

Şu anda bile Kyda'nın sosyetik arkadaşlarıyla şakalaştığını, bana uzun uzun baktığını görebiliyordum. Gözleri ok gibiydi, alaycılığı ise onları fırlatmak için kullandığı yay.

Kaldur'a gelince... O ortalıkta görünmüyordu. Odanın içinde ne kadar süre sürüklendiğimi, tanımadığım insanlara nezaket gösterdiğimi ya da görmezden geldiğimi bilmiyordum. Vyaan toplumu üzerinde iyi bir ilk izlenim bırakmam gerekiyordusa, fena halde başarısız olmuştum.

"Bir soyluya hakaret ettiğini duydum," diye tanıdık bir ses geldi.

Karnımdan bir sarsıntı geçti. Döndüğümde Velle'nin orada durduğunu gördüm. Daha güzel üniformalarımızdan birini giymişti; koyu gri bir pantolon ve kalçalarında biten gümüş işlemeli bir tunik. Velle kendi üniformasında bazı değişiklikler yapmıştı; pantolonunu düzgün saracak şekilde daraltmış, tuniğin belini de daha düzgün durması için uygun bir kemerle bağlamıştı. Saçları şık bir şekilde toplanmış, boynu açık bir şekilde sergilenmişti. Altın ışığını yakalamak için köprücük kemikleri boyunca parıldayan bir pudra bile .

Güzel ve sakın görünüyordu. Her ne kadar ipek giyen ben olsam da, bu tür partilerde gezinmek için çok daha uygun olduğu kesindi. Belli ki Salairian ipeği.

"Ondan hiç hoşlanmadım," dedi Velle, Azola Hanesi'nin Leydisi'ne gizlice başını sallayarak. "Onlar için çalışırken hep kocasıyla yatağa girmeye çalıştığımı düşünürdü."

"Peki ya sen?" Tereddütle sordum.

Homurdandı. "Hayır. Onun oğluydu."

Velle böyle yabancı bir ortamda tanıdık geldi. Ve sonunda benimle konuşmaya istekli olması umut verdi. Sorunlarımız ve farklılıklarımız olduğunu biliyordum ama Kaldur'un kalesinde çalışmaya ilk başladığımda bana göz kulak olmuştu. Sadece son birkaç aydır aramızdaki gerginlik yayılmaya başlamıştı, hizmet ettiğimiz partide o soylu erkeğin benimle ilgilenmesinden bu yana.

Neyse ki bu gece onu burada görmedim.

"House için çalıştığını bilmiyordum," dedim. "Bundan hiç bahsetmemiştin."

Velle omuz silkerek, "Birçok Ev için çalıştım," diye cevap verdi. "Orada geçirdiğim süre kısa olduğu için bahsedecek kadar önemli görünmedi."

Başımı salladım. Aramıza rahatsız edici bir sessizlik girdi, her ikimiz de Kaldur'un benden beslendiğini keşfettiği o sabahtan beri konuşmadığımızın farkındaydık. Şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Ve ben... yalnızdım. Bir arkadaş için. Bir yoldaş için. Sözleşmeyi imzaladığım anda eski hayatım benden ayrılmıştı. Arkadaşım olduğunu düşündüğüm bekçiler artık benimle konuşmuyordu. Koridorda yanımdan geçerken kibarca başlarını eğip aceleyle uzaklaşıyorlardı.

"Seni özlüyorum," dedim sessizce, ona bir bakış fırlatarak. "Aramızdaki ilişkinin gidişatından hoşlanmıyorum."

Velle bana baktı. "Ben de öyle," dedi sonunda.

Ondan alabileceğim en büyük özür buydu ama ikimiz de birbirimize küçük de olsa gülümsedik.

"Ama sana söylemeliyim ki, o elbisenin içinde saçını çok yanlış yapmışsın," diye kaşlarını çattı Velle, asla boyun eğdiremediğim vahşi dalgalara bakarak. "Eğer *Kyzaire*'e kan veren *ben* olsaydım, bunu herkesin bilmesini isterdim. Öyleyse neden boynunu saklıyorsun?"

"Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm," dedim sessizce.

Alay etti. "Bu tür insanlar için hiçbir şey çok açık değildir. Burunlarını sürtün. Ben olsam öyle yapardım."

Ama ben Velle değildim ve asla da olamayacaktım. Yine de Leydi Kyda ile konuşurken kesinlikle onun enerjisini kanalize etmişim.

"Nasılsın?" diye sordum.

"Güzel," diye yanıtladı Velle. Dudaklarına sinsi bir gülümseme yayıldı. "Bir soyluyla birlikte oldum ama kimseye söyleyemezsin. Henüz değil."

"Ne?" diye sordum. Gözlerimi açarak sordum. "Kim?"

Velle başını salladı, gülümsemesi gizliydi. Dramatik olmak ona göreymi ama adını söylemeyince şaşırdım.

"Bir arkadaşı," dedi Velle. "Tüm söyleyeceğim bu. Kaalium Hanesi için daha uzun süre çalışacağımı sanmıyorum."

O zaman istediği her şey. Her şey çok çabuk oldu... tıpkı yeni gerçekliğim gibi.

"Senin adına sevindim," dedim sessizce, yüz hatlarındaki memnuniyet ve rahatlığa bakarak. Bu gece bana bu yüzden mi yaklaşmıştı? Yakında ayrılacağı için mi? "Onu seviyor musun?"

Güldü. "Aşk mı? Tabii ki hayır."

Hayal kırıklığı içimi kemirirken bile kaşlarımı çattım. Bir an için onu yargıladım. Sevmediği birine kendini nasıl verebilirdi? Ona bağlanabilirdi?

Hamur işini biraz daha karıştırdım ve ağzıma küçük bir ısırık attım. Velle uzun bir süre beni inceledi ve belirsizlik içinde ayaklarımın üzerinde kaymama neden oldu.

"Ne oldu?" Bir tutam saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak sordum.

"Sıkıldım," diye açıkladı. "Bu toplantıları artık çok sıkıcı buluyorum."

Yeni asilini göz önünde bulundurursak, öyle olduğunu tahmin ediyordum.

"Mutfağa gizlice girip Saira'nın bize kremalı pudinginden biraz vermesini ister misin?"

Kalbim küçük bir sıçrama yaptı, belki de nostaljiyle karışmıştı. "O mu yaptı?"

"Evet ve burada servis etmedi. *Bizim* için saklıyor. Gel hadi."

Biz. Kulağa çok hoş geliyordu, sanki yeniden bir şeyin parçasıymışım gibi.

Belki de bu bir barış teklifiydi. Ve mutfağı ziyaret etmek güzel olurdu. Sanki eski benmişim gibi davranabilirdim.

Bunu istediğimi fark ettim. Geceleri sıcak bir mutfakta olmanın, hepimiz kıkırdayıp baharatlı çayımızı yudumlarken ve Saira'nın bize ayırdığı atıştırmalıkları yerken bekçilerin toplantıda öğrendikleri tüm skandal hikayeleri ve dedikoduları dinlemenin basitliğini istiyordum.

En azından o anlarda kendimi yalnız hissetmedim.

"Gidelim," dedim ve sanki normale dönmüşüz gibi elimi tuttu. "Bunun

Kyzaire'inizle başınızı derde sokmayacağından emin misiniz?" Velle diye sordu. Bakışlarında bir zevk parıltısı yakaladığımı düşündüm, yüz hatlarında küçük bir gülümseme vardı, ama onu sildi. Belki de aramızda olanları hâlâ *tam* olarak atlatamamıştı.

"Onu görmüyorum bile," diye itiraf ettim. "Aldırmayacaktır. Yeterince uzun süredir buradayım ve ağzımı açtığımda başka bir soyluya hakaret etmemeyi tercih ederim."

Velle beni odadan çıkardı ve tüm meraklı gözlerden uzaklaştığımız anda küçük bir rahatlama hissettim. Derin bir nefes alıp mutlulukla boşalan avluya baktım. Herkes bir saatten fazla bir süre önce balo salonuna girmişti.

Velle beni merdivenlerden yukarı çekiştirirken kaşlarımı çattım, "Neden bu tarafa gidiyoruz?"

"Maudoric ana koridorun misafirlere kapatılmasını istedi. Etrafindan dolaşmalıyız."

"Oh, tamam."

Batı Kanadı'ndan geçerek karşı taraftaki merdivenlere doğru ilerledik. Alt kat üst katlara açık olduğu için balo gürültüsü hâlâ kalenin büyük duvarlarında yankılanıyordu ama toplantıdan uzaklaştıkça kendimi daha rahat hissediyordum.

En azından Kaldur'un çalışma odasına giden koridordan geçene kadar. Velle yavaşladı.

"Yapmamalıyız-" diye söze başladım.

"Şşş. İçeride biri var," diye fısıldadı. Koridorun girişine doğru yaklaştı. Kaldur'un çalışma odası sağdaki ilk kapıydı ve Vyaan'ın köylerini en iyi gören yer olduğunu biliyordum. "Bu... bu Lydrasa'nın sesi değil mi? *Kyzaire* ile birlikte?"

Kıskançlık içime işlediğinde donup kaldım. Neden burada onunla birlikteydi? Tüm sağduyuma rağmen dinledim. Velle kapıya yaklaştı, hafif aralık bırakılmıştı ve pürüzsüz taş zemine bir ışık huzmesi yayılıyordu.

Bir süre düşündükten sonra ben de aynısını yaptım. Buraya mı kaybolmuştu? Eski sevgiliyle kendi toplantısından gizlice mi kaçıyordu?

bir çalkantı başladı, kalbim göğsümde çılgınca atmaya başladı. Söylenenleri dinleyebilmek için nefesimi tutarak yavaşlatmaya çalıştım.

Bana onu metresi olarak reddettiğini, benim onun tek kan vericisi olduğumu söylemişti. Bu doğru muydu?

Artık bilmiyordum. Ama belki öğrenebilirdim.

"Sadece söylüyorum Kaldur, bu hiç iyi değil," diyordu Lydrasa. "*Anneme* hakaret etti. Bir soyluya. Ona haddini bildirmelisin."

Aman Tanrım. Benim hakkımda konuşuyorlardı. Yüzüm kıpkırmızı oldu.

"Bütün bu durum çok saçma. İnsanla oynamayı ne zaman bırakacaksın?"

"Soylular ne ?" diye sordu Kaldur'un sesi.

"Ne dediklerini biliyorsun," dedi Lydrasa. "Yoksa geçen hafta meydandaki yoğun bir sabahta onunla birlikte bir ara sokakta kaybolduğunda onların dikkatinden kaçabileceğini mi düşündün? Sana bunu *söylemiştim*."

"Bu oyunlardan bıktım Lydrasa," diye hırladı Kaldur. "Sanırım soylular benim kim olduğumu tam olarak unuttular ve-"

"Hiçbir şeyi unutmadılar, *Kyzaire*. Senin kim olduğunu çok iyi biliyorlar. Ve evet, itibarın yüzünden kardeşlerinden daha yüksek bir dağa tırmanmak zorunda kaldın. Ama sana daha önce de söylediğim gibi, yüce Haneni aptal yerine koyma. Tarihin burada tekrerrür etmesine izin verme. Bir kaleci için değil."

Son kelimeyi zehir gibi tükürdü.

Nefes almaya cesaret edemedim. Gözlerim kapıdaki bir tahta parçasına kilitlenmişti. Hafifçe çıkıntı yapan, zımparalanmamış bir budak. "Onu seviyor musun?" Lydrasa sordu. Neredeyse nefesim kesiliyordu. Elimi bastırdım. parmak uçlarımla dudaklarımı kapatıyorum.

Kaldur güldü ve içinde duyduğum alay ve eğlence göğsümde bir şeylere battı. "Tabii ki hayır. Aptal olma."

"Onu önemsiyor musun?"

"Tadını seviyorum," diye homurdandı. "En sevdiğim likörle dolu bir bardak gibi. Daha fazlası değil. Hepimiz bir ya da iki kez kan veren biri için biraz delirmişizdir. Bunun hiçbir anlamı yok."

Kayıtsız bir cevap ve göğsüme yavaşça, santim santim saplanan bir hançer gibi hissettim.

Ama yine de . Öylece çekip gidemezdim. *Tam olarak* duymak istedim Kaalium Hanesi'nden Kaldur'un benim hakkımda ne hissettiğini. "Onu daha sıkmedin mi?" Sonra Lydrasa sordu.

"Evet" dediğinde de mahremiyetime ihanet etmiş gibi hissettim.

Velle'nin bana keskin bir bakış attığını gördüğümde yutulmak istediğimi hissettim. Kaşları çatılmıştı.

"Hoşuna gitti mi?" Lydrasa devam etti, görünüşe göre bu itiraf karşısında şaşırmamıştı. Sesindeki çapkın mırıltıyı ben bile duydum. "*Bizim sevişmemizden* daha mı iyiydi?"

"İyiymi," dedi Kaldur. Göğsümde keskin bir sızı hissederek neredeyse ırkiliyordum. Öyle bir sızı ki, içime bir şey kaçmadığından emin olmak için yere baktım. "O... İyiymi, *Zendra*."

Zendra.

Bir keresinde bana böyle seslenmişti. Belki de karşılaştığı tüm kadınlara taktığı güzel bir isimdi. Bu bilgi damarlarımda buz gibi hissettirdi.

"İyi," diye tekrarladi Lydrasa ve kıkırdaması keyifliydi. "Ve beni bunun için mi geri çevirdin? 'İyi' bir sevişme için mi? Birlikte muhteşem olduğumuzda mı?"

Git, diye bağırdı zihnim bana. Bu zalimceydi. Onu dinlemek zorunda değildim.

Kaldur cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Bana gülüyorlar mıydı? Tüm bu durum onun için büyük bir şaka mıydı?

Elbette öyle, bunu fark etmeden edemedim. O benim hayattaki konumumun çok üstündeydi, Lydrasa da öyle. Balo salonundaki toplantıdaki her soylu da öyleydi. Zenginliğin, ayrıcalığın ve soyun içinde doğmuşlardı.

Ben mi?

Uydurma bir soyadım vardı çünkü gerçek bile bilmiyordum.

Onlara hiç benzemiyordum. Ve Kaldur'un gözünde ben sadece bir bekçi olabilirdim. Bunu değiştirmek için umutsuzca çabalamıştı.

Ama benim yararına

değil. *Onun* için.

"Bu maskaralığı daha ne kadar sürdüreceksin?" Lydrasa kahkahası dindiğinde sordu. Sesi sert ve inatçıydı. *Ciddi*. "Soyluların ne dediğini zaten biliyorsun. Kendi kalende doğru kararlar vereceğine güvenilmezse, Vyaan'ın her yerinde nasıl güvenilebilirsin? Senin de selefın gibi olacağından korkuyorlar. Bu bölgeyi yeniden istikrara kavuşturmak yıllar aldı. Ve eğer onunla evlenirsen-"

Kaldur'dan gelen alçak bir uyarı hırıltısı *benim* bile kapının önünde donup kalmama neden oldu.

"Bunu sana son bir kez daha söyleyeceğim Lydrasa ve sonra bir daha asla bu konu hakkında konuşmayacağım. O *sadece* bana kan veren kişi. bir sözleşme var. Ve onu artık istemediğime karar verdiğimde, bu sözleşme sona erecek ve hayatıma devam edeceğim." Sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi her şeyi yavaş ve kesik kesik söyledi. "Bu durum, eşimin geleceğiyle ilgili hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Vyaan. Ben amcam değilim. Onun yaptıklarını hatırlıyorum, bencilce yaptıklarını.

-Bu bölgeyi değiştirdi. Benimle aynı olmayacak. Ve sen de küçük, işbirlikçi bir bakıcının yatağıma girmesine ve *asla* kendisine ait olmayacak bir unvanı almaya çalışmasına izin vereceğimi düşünerek beni aşağılıyorsun."

Lydrasa sessizliğe gömüldü. Sadece hissizleştikimi hissettim. Velle bir elini uzatıp bileğimi sıktı ve beni kapıdan uzaklaştırmak istedi.

Ama kalıcı bir yer seçmiş bir *dalya* ağacı gibi kök salmışım ve iki kişinin beni kesmeye çalışmasını dinliyordum.

Ve aşık olduğumu sandığım o insanlardan biriydi. Her bakışının, dudaklarının her tatlı kıvrımının, tenime değen her hırıltılı nefesinin... hiçbir anlamı yoktu.

Ancak şimdi anladım. Benim hakkımda ne düşündüğü gerçeğini gördüm. Ve ben bir hiçtim. Geçici bir eğlence. Denemekten hoşlandığı bir tatlı. Ta ki bir gün artık yettiğine karar verip beni fırlatıp atana kadar. Unutulup gitmişim.

Böyle birini asla sevmezdim, sevemezdim de.

Kendimi nasıl başka türlü ikna etmişim? Onun gerçekte kim olduğuna nasıl bu kadar kör olabildim?

"Ona karşı kayıtsız görünüyorsun," diye sessizce itiraf etti Lydrasa. "Bu gece ona neredeyse hiç bakmadın. Güzel bir kız ama senin tipin olmadığını biliyorum. Onu canlı canlı yersin. İşin ironik yanı, o da sana izin verirdi."

Kaldur, "O genç. Ve biraz da saf. Ama haklısın, bu hayat onun gibi birine göre değil. Bir bekçi asla bir *Kylaira* olamaz."

Sonunda bileğimi Velle'nin elinden çekip aldım. Ve arkamdan koşan arkadaşımın sesini duymazdan gelerek hızla koridordan geri çekildim.

"Sadece yalnız kalmak istiyorum," diye fısıldadım, gözyaşlarımla mücadele ederek. "*Lütfen*." Kaçtım.

CKAPTER 3s

ER)NA

I Doğu Vyaan'ın sessiz gecesine bakarken şalımı omuzlarıma daha sıkı sardım. Sabahın erken saatleriydi ve daha yeni son misafirlerin de geldiğini duymuştum.

kaleden ayrılıyor.

Uyku gelmiyordu, bu yüzden denemeyi çoktan bırakmıştım. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan tek şey sıcak yanaklarıma değen buz gibi gece havasıydı. Gözyaşlarımdan dolayı gözlerim yanıyordu ama içimde hiç gözyaşı kalmamıştı.

Kendimi tükenmiş hissettim. Ama garip bir şekilde huzurluydum.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Yapabileceğim tek şey buydu.

Ve böylece balkondan çıktım, hareketlerim sert olsa da garip bir şekilde sakin hissediyordum. Odamdan çıkıp Batı Kanadı'na doğru yürürken kendimi bedenimden çıkmış gibi hissediyordum. Kaldur'un kamarasına döndüğünü duymamıştım. Hâlâ çalışma odasında olabileceğini düşündüm.

Belki Lydrasa ile bile, diye düşünmeden edemedim, göğsümde bir sancı hissettim.

Kapının altında bir ışık kıvrımı gördüm. Sadece birkaç saat önce bulunduğum noktaya baktım. Kaalium Hanesi'nden Kaldur söz konusu olduğunda her şeyi yanlış anladığımı fark ettiğim noktaya.

Şimdi sadece kendi ağzından duymam gerekiyordu.

Kapıyı çalmaya zahmet etmedim. Kapıyı itip açtım ve içeri girdim.

Kaldur'un bakışları benimkilere kaydı. Masasında oturuyordu, yüz hatları bir Halo küresinden gelen mavi bir mimari plan projeksiyonuyla hem aydınlatılmış hem de gölgelenmişti.

Beni görünce kaşlarını çattı ama ileriye doğru işaret etti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, gözleri tekrar önündeki parlayan not tabletine kaydı. "Bunu bu gece bitirmem gerekiyor-"

"Ne dediğini duydum."

Kaldur durakladı ve yavaşça bana baktı. Kaşları çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Neredeyse gülecektim. Hatırlamadı bile mi? O zaman benim hakkımda sık sık böyle konuşur muydu?

"Lydrasa'yla," diye ekledim, ses tonumu eşit tutarak, gözlerimi onunkilere sabitledim ki başka tarafa bakamasın. "Tam burada, bu gece erken saatlerde."

İçinden bir farkındalık geçti.

"Dinliyor muydun?" diye sordu, bakışları benimkilere sabitlenmişti. *Artık* tüm dikkati bende idi. "Bizi takip ettin mi?"

"Hayır," dedim basitçe. "Toplantıdan ayrıldım ve yukarı çıkarken seslerinizi duydum. Kapıyı kapatmadınız. Söylediğiniz her şeyi duydum."

Kaldur ayağa kalktı. Sanki üzerini değiştirme zahmetine katlanmamış gibi hâlâ daha önceki kıyafetlerini giyyordu. Bense sanki Salairian ipeği değil de üzerimdeki bir prangaymış gibi hemen elbiseden sıyrılmıştım.

"Peki tam olarak ne duydun?" diye sordu, masanın etrafından dolanıp bana yaklaşıyor.

Bir an için ondan korkmam gerektiğini düşündüm. Benden çok daha büyük ve güçlüydü.

"Benim hakkımda gerçekten ne düşünüyorsun," dedim gözlerinin içine bakarak. Sesim titremediğinde, sesim güçlü çıktığında gurur duydum. Zaten benim bir zayıflık olduğumu düşünüyordu. Ona fazladan cephane vermek istemedim. "Senin için kolayca harcanabilir olduğumu. Beni her zaman bir bekçi olarak göreceğini ve daha fazlası olmayacağını. Beni sevme fikrini gülünç bulduğunu. Bunun daha fazlası olmasını asla istemediğini."

"Sana söylediğim gibi," dedi. "Sana kaç kere bunun ne olduğuna çok yakından bakmamı söyledim? Eğer bakarsan, bulacağın şey hoşuna gitmeyebilir."

Ne kadar soğuktu! Onu anlamıyordum. Bir insan nasıl bu kadar duygusuz olabilir anlamıyordum.

"Sonra da gidip eski metresinle arkamdan gülüyorsun, onunla hiçbir ilgisi olmayan anlar hakkında özel şeyler anlatıyorsun!"

Bu onun gözlerini kapatmasına neden oldu, dudaklarından derin bir nefes döküldü. Daha iyisini bilmesem bunun pişmanlık olduğunu düşünürdüm. Dün geceden önce ben de böyle düşünürdüm.

"Beni aptal yerine koydun," diye nefes aldım. "Ve şimdi buradayım çünkü bunu bana doğrudan söylemeni istiyorum. Benim hakkımda ne hissettiğini bilmek istiyorum. Ya da bir gün beni önemseyeceğini umarak hayatımı boşa mı harcıyorum? Bir gün beni sevebileceğini. Bir gün daha fazla bir şey *olabileceğimizi* umarak." Sesim bir yalvarış tonuyla sona erdi... ve bundan nefret ediyordum. Ama elimde değildi. İki yıl boyunca ona uzaktan hayranlık duymuştum. Onunla ilgili fanteziler kuruyordum, bu da kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu. Çünkü benim gibi biri birdenbire onun gibi bir erkeğin manyetik ve ezici varlığıyla karşı karşıya kaldığında, elinden gelen her kırıntının tadını çıkarırdı.

çürümüş olduklarını gördüm.

"Bana ne soruyorsun?" Kaldur hırladı. "Bana doğrudan sor. Sana bilmen gerekenleri söyleyeceğim."

"O şeyleri sen mi söyledin?" Ben başladım. En basit sorulardan biriydi.

"Tabii ki yaptım," diye cevap verdi, yüz hatlarında bir parıltıyla dikilerek. İnkâr etme zahmetine girmedim. "Beni kendin duydun."

"Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Genç ve saf olduğumu mu? Senin gibi biri için asla doğru kişi olamayacağımı mı? Beni senden aşağı gördüğün, yatağına girerek hayattaki konumunu iyileştirmeye çalışan basit bir bekçi olduğum mu?"

Sırıttı ve bu bana karnıma bir yumruk gibi çarptı. "*Tam olarak* öyle değil mi?"

ne yapmaya çalışıyorsun, Erina Denoren?"

Bu sorunun beni ne kadar etkilediğini görünce neredeyse nefesim kesiliyordu.

"Genç ve saf olduğunu düşünüyorum," dedi Kaldur. "Ama aynı zamanda görüldüğünden daha hesaplı olduğunu da düşünüyorum. Beni bile kandırdın... kısa bir süre için. Ama şimdi ne çalıştığını anlıyorum. Beni evim için, unvanım için kullanmaya çalışan ilk kadın sen misin sanıyorsun? Tanıdığım her kadın denedi. Sen kesinlikle ilk değilsin ve kesinlikle son da olmayacaksın."

"Görmedim," diye karşı çıktım, gözlerimi ona dikerek. "O kadar bıkkınsın ki bunu göremiyorsun. Yapmadığım bir şeyi yaptığım için benden şüpheleniyorsun!"

Kaldur acı ve karanlık bir kahkaha attı. "Benimle daha fazlasını istediğini söylemiştin. Bu, bu Ev'de kalıcı bir pozisyon anlamına gelir. Ve sana hemen söyleyeyim Erina, eğer istediğin buysa seni metresim yapmaktan büyük mutluluk duyarım. Ama bu, benim himayemde yükselebileceğin en yüksek mertebe."

Nefesim ciğerlerimden sıkılmış gibi hissediyordum.

"Seksin *gayet iyi* olduğunu düşünürsek, beni metresin yapmana şaşırdım," diye boş boş cevap verdim.

Bu, dudaklarını birbirine bastırmasına neden oldu. Burun delikleri açılırken çenesindeki bir kas sıçradı. Suçlu mu görünüyordu, yoksa bu sadece benim hayal gücüm müydü? Artık gerçeklik algıma güvenemiyordum çünkü Kaldur hakkında çok ama çok yanılmıştım. Beni önemseydiğini sanmıştım. Her bakışında, tenime fısıldadığı her nefes verişinde, her anlamlı dokunuşunda ya da içten gülüşünde.

Hepsi kendime söylediğim bir yalandı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Ben başladım. "O gece beni odanda bıraktığında umursadın mı? Daha sonra beni kontrol etmeyi düşündün mü?"

"*Neyden* sonra seni kontrol edeyim? Seksten sonra mı?" diye sordu. "İşte ben de bundan bahsediyorum, Erina. Benden çok fazla şey bekliyorsun."

"Bu temel bir terbiye meselesi," dedim sessizce, aldığım cevap karşısında şok olmuştum. Dudağımı ısırdım. "Daha önce hiç... Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştım. Bu benim ilk seferimdi."

Gözleri büyüdü. Dudakları alaycı bir ifadeyle aralandı. "Buna *gerçekten* inanmamı mı bekliyorsun? Tanrım! Ne kadar manipülatifsin!"

Bana *inanmadı*.

Bunu beklemiyordum ve içim kazınıyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Ağrı dayanılmazdı.

"Manipülatif," diye nefes aldım. "Bana kendimi bir kenara atılmış gibi hissettirdin, Kaldur. Sanki olanlar hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. İnanmak istesen de istemesen de sana gerçeği söylüyorum."

"O gece istediğini aldın," diyerek sözlerimi geçiştirdi. İfadesi okunamıyordu, ama nedense bana *acı* veriyordu. "O seçimi *sen* yaptın. Odaya geri döndün. O yüzden bana bunu söyleme. Almak için geldiğin şeyi aldın, değil mi? İkimiz de aldık."

Beslenmesini kastediyordu.

"Ve senin için ben buyum," dedim, farkındalık üzerime çökerken. "*Kan*. Bir amaç için bir araç. Bu çok..."

Derin bir nefes aldım ve düşüncelerimi yeniden toparlamak için kısa bir süreliğine ondan uzaklaştım. "Bu çok trajik," diye karar verdim sonunda usulca. "Her şeye sahip olman

..ve sen insanları sadece sahip olunacak *şeyler* olarak görüyorsun. Beni kullandın. Sadece tek bir şey için. Senin farklı olduğunu sanmıştım."

"Peki ya sen?" Kaldur, ona tekrar bakmak için başımı geriye eğmek zorunda kalana kadar bana doğru adım atarak cevap verdi. Çenemi avuçlarının arasına aldı. "bile. Kokusunu hâlâ alabiliyorum. Laras'taki Luc Denoren'den gelen değerli hediyen."

Bu isim nefesimi kesmişti. "Nasıl-" Ona bakmıştı.

"Planın hakkında her şeyi biliyorum," dedi Kaldur, gözleri metal gibi sertleşmiş, ses tonu alaycıydı. "Velle bana anlattı."

"Velle?" Başımı sallayarak nefes aldım. Anlamamıştım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana sonunda onunla yeniden bir araya gelebilmek için nasıl kredi almak istediğini, yaptığın her şeyin sadece ona geri dönmek için olduğunu anlattı. Ona mektuplar yazdığını, para gönderdiğini biliyorum. Sık sık görüştüğünüzü biliyorum. Bedeli ne olursa olsun tek istediğinin onunla birlikte olmak olduğunu biliyorum. *Seni* kullandığımı mı düşünüyorsun? Yaptığın şeye ne diyorsun?"

"Bu değil... Bu değil..." Başladım, zihnim karmakarıştı. Luc'un adını söylemesini beklemiyordum. Bu beni şaşırttı, her zaman ayrı küreler olarak düşündüğüm iki gerçekliğin çarpışması gibi. "Anlamıyorsun. Luc'u seviyorum, *her zaman* yanımda oldu. *Elbette* onu görmek istiyorum! Ama bu aynı şey değil."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" Kaldur, sanki tiksiniş gibi çenemi bırakırken sert bir bakışla beni kıştırdı. Luc'ün adının geçmesiyle dişleri uzamıştı ve ilk kez karnımda bir korku titremesi hissettim. "Az önce bana itiraf ettin! Ve bunu istediğin gibi çarpıtmaya çalışabilirsin, ama aynı şey."

Tökezleyerek geri döndüm, kalbim hızla çarpıyordu. Döndüğümde Kaldur'un sakinleşmek istercesine keskin bir nefes aldığını duydum.

Aramıza sessizlik çöktü. Çalışma odasının, bana rüzgâr tasvirlerini anımsatan kavisli desenlerle bezeli duvarına baktım.

Artık ne hissedeceğimi bilemiyordum. Her şey çok fazlaydı. Çok bunaltıcıydı. Ve yorgundum.

"Senin için asla yeterli olamayacağım," dedim sessizce. "Ben her zaman soyluların partilerinde hakkında fısıldadıkları kişi olacağım. Beni onlara karşı savunmayacaksın. Yalnız kalacağım. Tıpkı bu geceki gibi."

Eğer kalırsam geleceğim çok açıktı.

Bana doğru koştuğum taştan bir duvar gibi çarptı. Ve şimdi, sonrasında sersemlemiş ve incinmiş bir halde, ne kadar umutsuz ve saf bir aptal olduğumu gördüm.

olmuştur. Kaldur gibi birinin benim gibi birini sevebileceğini ummak.

En azından bu konuda haklıydı.

"Açgözlü hırslarınız bir şey bırakmıyor," dedi Kaldur, sesi soğuktu. "Kendin için ve Luc için neyi güvence altına almaya çalıştığını görüyorum. Ve *bildiğimi* de bilmeni istiyorum. Kendi arkadaşın Velle bana her şeyi anlattı. Beni senin hakkında uyarmıştı. Ama şimdilik seninle oynayacağım. Sana istediğin krediyi ve statüyü vereceğim. Ama eğer gözünü *Kylaira*'ya diktiysen..."

Keskin bir nefes aldım. Kalenin hanımı.

"Bu asla olmayacak," dedi Kaldur sessizce ve basitçe. "Artık senin kim olduğunu anlıyorum, Erina Denoren. Eğer bir şey varsa, bu benim için de bir ceza."

Onun için mi? Neden bahsediyordu?

"Yani istediğin bu mu? Metresim olmak mı?" diye sordu, yaklaşarak. Parmakları yanağımda gezindi, bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sesi nazikti ama gözlerinde sadece güvensizlik vardı. "Bu kan vericiden bir yükseliş olacak. Başka bir sözleşme hazırlatayım mı? Ne kadar istiyorsun? Ayda yirmi *vron* size ve sevgili Luc'ünüze yetecek mi, yoksa daha fazlasını mı istiyorsunuz?"

İrkilerek geri çekildim, dokunuşundan uzaklaştım. Ezilmiş, buruşmuş bir parşömen gibi kendi içime kıvrılmak istedim.

"Kredileriniz sizde kalsın," dedim, sesim göğsüm kadar boş çıkıyordu. "Onları istemiyorum."

Kaldur sırtıttı. Ama ben daha fazla tepki vermeyince gülümsemesi kayboldu. Sanki beni okumaya çalışıyormuş gibi gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Ne?"

"Kafamda senin için her türlü bahaneyi uydurdum," diye fısıldadım. "Bana neden kötü davrandığın için. Çünkü anladım. Ne olduğumu herkesten daha iyi biliyorum. Kaderin bana nasıl bir hayat sunduğunu biliyorum. Ben bir soylu değilim. Bekçi olmuş bir yetimim. Bu konuda hiç yalan söylemedim. Ama *senin* hakkında kendime sürekli yalan söyledim çünkü gerçeği görmek istemedim."

"Peki bu hangi gerçek?"

"Hiç de umduğum gibi biri ."

Kaldur'un bakışları yanımdan geçip rüzgâr desenlerinden oluşan dokulu duvara gitti, gözleri sanki artık bana bakmaya dayanamıyormuş gibi onları izledi. "Sana sadece seni hayal kırıklığına uğratacağımı söylemiştim. Ve gerçek. Kimse senin kafandaki ideallere yaşayamaz, küçük *Dallia*. Kimsenin yapabileceğine inanmakla aptallık ediyorsun."

Bu tatlı isim şimdi kulağıma alaycı geliyordu ve bana bahçede, bir ağacın gölgesinde masallardan bahsettiğimiz öğleden sonrasını hatırlatıyordu.

"Bu hatayı bir daha yapmayacağım," dedim gözlerini tutarak. İhtiyacım olan şeyi duymuştum.

Çok uzun zamandır hayalperesttim. Ve şimdi gerçekliğe geri dönüyordum. Bu darbe beni milyonlarca parçaya ayırdığında neden şaşırdım?

Tıpkı hayran olduğum vazo gibi, Lydrasa'nın kırdığı vazo gibi, kendimi tekrar bir araya getirmeye çalışabilirdim, ama her zaman çatlamış ve işaretlenmiş olacaktım. Bununla işaretlenmiş. *Onun* tarafından işaretlenmiş.

Burada kalamazdım. Bu çok açıktı.

Gitmem Kaldur'un umurunda olmazdı. Bu gece bunu açıkça belli etmişti. Velle, görünüşe göre, tüm zaman boyunca onun kulağındaydı. Kimseye güvenmiyordum. Kendimi tamamen yalnız hissediyordum.

Ve görmek istediğim tek bir kişi vardı. Her zaman evim gibi hissettiren tek bir kişi.

Bunun Kaalium Hanesi'nden Kaldur'u son görüşüm olabileceğini düşünmüştüm.

"Seni ilk gördüğümde," diye başladım, "bahçelerin yanındaki terastaydım. Maudoric'in bana kaleyi gösterdiği ilk günümde. Seni gördüğüm an sanki dünya dönmeye başladı ve her şey daha güzel oldu."

Kaşlarını indirdi. Kaşlarını çattı.

"O zamanlar benim için çok güzeldin," dedim. "Ama sen sadece saçma bir hayaldin. Ve şimdi gerçekte nasıl biri olduğunu biliyorum. Bu beni en azından daha iyi hissettiriyor. Bana huzur veriyor. Kapanış."

Ona baktım. Kurşun kalemle sayısız kez çizdiğim bir yüz. Yüz hatlarındaki her keskin gölge dilimi, dudaklarındaki her eğik, kıvrık gülümseme.

"Artık her zaman ne olabilirdi diye düşünmeyeceğim."

Ondan uzaklaştım, kalbim hem ağır hem de kırıktı. Bunu beklemiyordum. çok *ağrıyor*.

Çalışma odasından çıkarken bir kez bile arkama bakmadım.

KISIM 4

ER)NA

B Şafak söktüğünde, tüm eşyalarımı kaleye gelirken yanımda getirdiğim çantaya koymuştum. Bir tanesini Wrezaan'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra pazardaki bir satıcı tezgahından sadece kredi karşılığında satın almıştım. Bu

sapı yıpranmıştı, sadece ipliklerle zar zor tutunuyordu ve bunun beni bırakacağı son yolculuk olmasından endişe ediyordum.

Tüm hayatımın tek bir çantaya sığdırılmış olmasının üzücü bir yanı vardı. Çok fazla eşyaya sahip olmasam da her zaman güzel eşyalarla dolu bir ev hayal etmiştim. Seyahatlerde topladığım ya da arkadaşlarımın hediye ettiği kalıcı eşyalar. Özel anlamları olan şeyler. Benden asla alınamayacak şeyler.

Çantamda sahip olduğum kıyafetler, parfüm şişem, kalem kutum ve yıllar boyunca sakladığım çok sayıda defter vardı. Hepsinin sığması için birkaç elbiseyi atmıştım ve kaleci üniformalarımı ve güvenilir önlüğümü gardıropta asılı bırakmıştım. Fazla bir şeyim yoktu ve muhtemelen olmadığı için de şanslıydım.

Ben de kötü bir şey yapmıştım. Sabahın erken saatlerinde son kez yürüdüğüm yıldız ışıklı koridora gittim ve her şeyin değiştiği oturma odasına girdim. Vazo parçalarını sakladığım konsol çekmecesine gittim ve büyük parçalardan birini çaldım. Gerçekten de çok güzel bir renkti ve üzerinde en çok incelikle boyanmış ve varaklanmış sarmaşıklar ve çiçekler vardı. Bu, Kaalium Evi'nden aldığım tek şey olacaktı ve bunun bir hatıra olmasını istiyordum.

Onu yedek bir beze sarmış ve seyahat çantamın yan tarafına koymuştum. Yola çıkmadan önce mektuplarımın güvenli bir şekilde cebimde olduğundan emin oldum.

Güneş uzaktaki dağların üzerinden yükseldiğinde odaya son bir kez baktım ve oradan ayrıldım. Kalede sessizlik hakimdi, yine de çıkarken bekçilerden uzak durmaya çalışacaktım.

Duygularım uyuşukluktan öfkeye, kalp kırıklığından ihanete gidip geliyordu. Sürekli bir döngü halinde. Son iki yıldır evim olan kalenin karanlık koridorlarında ilerlerken, kalbime başka bir duygunun girdiğini hissettim. *Hüzün.*

Burada mutluydum. İlk kez kendimi güvende hissetmiştim. Bunu asla unutmayacaktım.

Ama elimi seyahat çantama sımsıkı kapattım ve yoluma devam ettim. Kaldur'un odasına açılan kapalı kapının önünden geçerken gözümü bile kırpmadım.

İlerleyin, ilerleyin, dedim kendime. Düşünmek için kendime izin verdiğim tek şey buydu. İlerleyin ve buradan uzakta yeni bir başlangıç yapın.

Ondan uzakta.

Ama kaleden çıkarken, tam ön kapıya yaklaşmışım ki, tanıdık bir ses duydum.

"Erina? Raazos aşkına, bu saatte nereye gidiyorsun?"

Bir nefes verdim ve Velle'nin beni izlediğini görmek için döndüm. Çoktan giyinmiş, yüzünü yeni fırçalamıştı. Mutfığa doğru gidiyor gibi görünüyordu, az önce indiğim merdivenin yanında durdu.

Görmek isteyeceğim son insanlardan biriydi. Kaldur bana Velle'nin söylediklerini anlattığında inanmışım. Aramızı açmaya çalıştığına inanmışım. İşin en çirkin yanı da buna inanmanın *kolay olmasıydı.*

Ve bu bana arkadaş olarak gördüğüm biri hakkında bilmem gereken her şeyi anlatmalıydı. Biri tarafından sevilme için her şeyi göz ardı edecek kadar çaresiz miydim?

Bu kendi başıma çözmem gereken bir şeydi. Ama burada olmazdı.

"Ben gidiyorum," dedim ona.

Gözleri irileşti. Daha dün gece Vyaan'ın dört bir yanından gelen insanlarla dolup taşan avluda sessizlik hakim oldu.

"*Gidiyorum* da ne demek?" Velle gözlerini bana dikerek dikkatle sordu. Çantama baktı ve gözlerini kırıştırarak durgunlaştı. "Kaleden ayrılmak gibi mi? Temelli mi?"

"Evet," diye cevap verdim.

Velle'nin çenesi yukarı kalktı. Şaşırmış görünmüyordu... Peki bu beni neden şaşırttı?

Kolu diğer elime geçirdim. "Kaldur bana senin bana güvenilmemesi gerektiğini söylediğini anlattı," dedim. "Gerçekten buna mı inanıyorsun?"

Uyuşukluk göğsüme doğru geri kayıyor, onu izledikçe yayılıyordu. Aslında ona rastladığıma sevinmişim, diye karar verdim. Çünkü insanlar için bahaneler üretmekten bıkmıştım. Farklı olmalarını dilemek yerine, gerçekte kim olduklarını ortaya koyduklarında onları dinlemeye başlamalıyım.

"Ben-ben bu değil..." Velle başladı ama sonra keskin bir nefes aldı.

"Beni hiç gerçekten arkadaşın olarak düşündün mü?" Ben sordum.

"Tabii ki yaptım," diye cevap verdi, sesi savunmacı bir şekilde yükseliyordu.

"O zaman bunu neden yaptın?" diye sordum. "Anlamaya çalışıyorum.

Kıskandığın için mi?"

"Değildim," diye söze başladı, sesi yükseliyor, kaşları çatılıyordu. Sonra güldü. Başını iki yana salladı. "Aslında, evet. Artık çirkin yanımı biliyorsun Erina. Kıskançtım. Sen *benim* istediğimi aldın. Sanırım buna dayanamadım."

Sesi alaycı ve iğneleyiciydi. Ama doğruyu söylediğinin farkında değil miydi?

Birdenbire umursamadım. Artık umursamıyordum. Öylece yürüyüp gidebilirdim. Velle için hiç fark etmezdi.

"Kaldur ve Lydrasa'nın dün gece onun çalışma odasında olduğunu biliyor muydun?" Ben sordum. Onaylanmasını istediğim tek şey buydu. "Bunu sana Lydrasa mı yaptırdı? Yoksa senin fikrin miydi?"

Hiçbir şey söylemediğinde, bunun yeterli bir cevap olduğunu biliyordum. Onun için ne olduğunu merak ettim.

Bir parça bilgi beni delip geçti. Dün gece bana söylediğini fark ettim.

"Umarım soylunuzla iyi bir hayatınız olur," dedim başımı ona doğru eğerek. Ses tonum soğuktu, neredeyse ürperticiydi. "Eminim Lydrasa senin için iyi bir seçim yapmıştır."

Bununla birlikte, gitmek için döndüm. Beni incitmek istediği çok açık olan biriyle bir an daha vakit kaybetmek istemiyordum. Beni durdurmaya çalışmadı.

Onu bir daha göreceğimden şüpheliydim.

İyi ki kurtuldum, diye düşündüm, şimşek gibi çakan Vyaan'a baktığımda içimde yükselen kararlılıkla. Sabah soğuktu ve çantamda yer açmak için en ağır montumu giymiştim. Bunun için minnettardım, özellikle de köye doğru uzun yürüyüş sırasında.

Önce mektupları gönderdim. Biri Luc'a, yarın ona ulaşacak ve Laras'a gelme planlarımı anlatacak. Diğeri de Syndras'a.

açıklama ve yazma sözleriyle birlikte. Muhtemelen bir sonraki haftaya kadar ya da seyahatinden döndüğünde göremeyecekti. Bana bu kadar yardım etmişken ona yüz yüze veda edemediğim için üzgündüm ama anlayış göstereceğini biliyordum.

Daha sonra hesabımı kontrol etmek için kredi deposuna gittim, parama erişmek için özel bir kabine çıktım. Maudoric maaşımı her zaman kaleden yatırır ve sağlıklı bir miktar biriktirmiştım. Laras'a yolculuk boyunca yemek için biraz para çektim.

Birkaç gün önce gelen on *vronu* gördüğümde durakladım. Kaldur'dan gelen ilk ödememdi. Sadece kısa bir an için düşündüm... ama kabul edersem, bunun her zaman kalıcı bir pişmanlık olacağını biliyordum.

Miktarı reddettim. Kaalium Hanesi'nin hesabına, geldiği yere geri dönecekti. Hayatımı alt üst etmek üzereyken bu kararın mantığını merak etsem de üzerinde durmadım. Olan olmuştu. Onun hiçbir şeyini istemiyordum. Olan onca şeyden sonra *temiz* olmak istiyordum. Özgür olmak.

Ama bir bekçi olarak kazandığım krediler... onlar sadece bana aitti. Her birini hak etmişim.

Krediden ayrıldığımda kendimi daha hafif hissettim. Omuzlarımdan bir yük kalktı. Artık bana sahip değildi ve ona hiçbir şey borçlu değildim. Sözleşmemiz geçersizdi. O almıştı ve ben vermişim. Ve bir daha asla başka bir Kylorr'un benden beslenmesine izin vermeyeceğime yemin ettim.

Bu erken saatte inşaatçıları ve tüccarları beslemek için açık olan tek satıcı tezgahlarından birinde yolculuk için yiyecek stokladım.

Son durağım nakliye istasyonuydu. Benim gibi insanlar ya da kanatları olmayan melez Kylorr'lardan oluşan, gözleri yaşlı küçük bir grup çoktan oluşmuştu ve ben de sıraya girdim.

"Laras'a bir sonraki kervanın ne zaman olduğunu biliyor musunuz?" yaşlı kadına sordum. Tam kanlı bir Kylorr'du ama muhtemelen uçakla uzun bir yolculuk yapmak için yaşı fazla ilerlemişti, özellikle de bavulla. "uzun sürmez," diye yanıtladı çantama bakarak. "Ziyaret sermaye, değil mi?"

"Oraya taşınmak," diye düzeltiltim hissetmediğim küçük, kibar bir gülümsemeyle. "Ve eski bir arkadaşını bulmak."

Omzumun üzerinden Vyaan'a baktım. Bildiğim tek ev. Kısa bir süre sonra, taş yolda takırdayan tekerleklerin gürültüsünü duydum. Karavan. Beklediğimden daha büyük, üstü kapalı bir araç,

ortaya çıktı.

Korkuyor olsam da kendime *ilerlemeyi* hatırlattım. *Yeni bir başlangıç.*

KISIM 5

KALDUR

Içimdeki canavarın guruldamasıyla uyandım. Pencerelelerden sızan ışığa bakarak öğle vakti olduğunu tahmin ettim. Sabahın erken saatlerinde yatağa düşmüştüm, Şafaktan kısa bir süre önce. Salair'den döndüğümden beri neredeyse hiç uyumamıştım, Erina'yı düşünmekten içim içimi yiyor ve içimdeki tuhaf uyarı hissini görmezden geliyordum.

Yatağıma uzandığım anda kendimi dünyaya kaptırmıştım. Kendimi yenilenmiş hissediyordum, uykuya çok ihtiyacım vardı ama başım ağırlaşmıştı. *Kyrana*'mdan düzenli olarak beslenmeye o kadar alışmıştım ki, beslenmediğimde kendimi zayıflamış ve ağrıyor hissediyordum. Bunun bağı bir parçası olduğunu düşündüm. İnsanı eşine daha bağımlı kılıyordu, yakın kalmak için biyolojik bir dürtü.

Erina'nın dün gece çalışma odamdaki yüzleşmesini hatırlayarak yavaşça giyindim.

Dikkatli ol, diye bir ses uyardı. Yoksa onu kaybedersin.

Tıpkı benim ona bağımlı olduğum gibi. Tam da onun bir başkasını sevdiğini keşfettiğimde.

Beni soyadım için kullanmaya kararlı başka bir kadın. Zenginliğim için. Ve bu sefer benim *kyrana*'m olduğu için daha da acıttı.

Yine de... Dün gece ona zarar vermek istemişim.

Başka biri olduğunu bilmek beni *rahatlatmalıydı*. Ne de olsa tek istediğim, bu talihsiz eşleşmenin üstesinden nasıl geleceğimi bulana kadar onu uzak tutmaktı. Belki de Güney Yolu tamamlanana ve kuzeydeki Kaazor'la bir savaş bağı kurana kadar. En azından o zaman bölgem daha güvenli, yeni bir skandala daha dayanıklı olurdu.

Ama bunun yerine, onun bir başkasını sevdiğini bilmek beni öfkeyle doldurdu, kıskançlık iliklerime kadar işledi çünkü onun asla sadece benim olamayacağını biliyordum.

Ve bu yüzden onu incitmek istedim. Benim hissettiklerimi onun da hissetmesini istedim.

Yaptığım şeyi bu yüzden yaptığımı düşündüm. Eğer o beni servetim için kullanmak istiyorsa, ben de onu kanı için kullanacaktım. Ama Luc Denoren'i - seçtiği eşi- bildiğimi bilmesini istedim. Gururum bunu gerektiriyordu.

Onu yanlış değerlendirmiştim ama belki de arkadaşı Velle haklıydı. Belki de düşündüğüm kadar masum ve iyi kalpli değildi. Belki de en başından beri bunu hesaplıyor ve planlıyordu.

Onu tekrar görmeden önce kafamı toparlamam gerekiyordu. *Bu* Erina'yı, o geceyi kütüphanede birlikte geçirdiğim Erina'dan ayırmam gerekiyordu - manzara projeksiyonlarından aldığı keyif bulaşıcı olan, elden düşme geceliğiyle benimle birlikte olmaktan memnun olan, gardımı düşürebildiğim Erina. Ya da onun deyimiyle maskemi.

Tedbiri elden bırakmama ve soyluların onun hakkında söylediklerine aldırış etmememe neden olan *o* kadının kaybının yasını tutmam gerekecekti.

Çünkü kısa bir süre için *onunla* mutlu olabileceğimi düşünmüştüm.

Tanıdığım tüm kadınlardan çok farklıydı. Küçük yaştan itibaren zeki olmayı öğrenmiş, gergin, pratik dişiler. Onlarla her etkileşimim bir oyun gibiydi ve bir sonraki hamlelerini beklerken hep diken üstündeydim. Asla rahatlayamazdım çünkü her zaman benden bir şeyler isterlerdi.

Erina basit biriydi. Rahatlatıcı. Samimi. Ve onun hakkında çok yanılmışım.

O da diğerleri gibiydi.

Giyindikten sonra çalışma odama gittim ve saatlerce kendimi odaya kilitleyerek dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Maudoric bir keresinde aç olmadığım bir tepsi yemeği getirmek için içeri girdi. Bana baktığında endişeli görünüyordu, kaşları çatılmış, dudakları birbirine yapışmıştı.

"Ne?" Kelimeyi ağzımdan kaçırarak sordum.

Sadece başını salladı ve sonra benim sert ruh halimden uzaklaştı. Gece olana kadar onu bir daha görmedim.

Kapım alındığında ve o içeri girdiğinde, başımı kaldırıp baktım. Gözlerim yuvalarında sıkışmış, kanatlarıma kramp girmiş gibiydi. Kanımın pompalanması için esnemem ya da belki de uzun bir uçuş yapmam gerekiyordu.

"Ne?" Hâlâ kötü bir ruh hali içinde olmama rağmen bu sefer ses tonumu yumuşatarak sordum. Daha da kötü olmasa bile.

Maudoric masama geldi. Elinde ne yiyecek ne de teslimat vardı, genelde buraya bunun için gelirdi.

"Mutfakta konuşulanlar var," diye beni bilgilendirdi.

Çenemi sıktım. Boş dedikodularla rahatsız edilmek istemiyordum ama sonra Maudoric'in ciddi bir durum olmadıkça bana gelmeyeceğini fark ettim.

"Ne hakkında?" Bakışlarım tekrar ihracat onaylarına kayarak sordum.

"Bekçiler Erina'nın bu sabah ayrıldığını söylüyorlar."

Donup kaldım. Sonra kaşlarımı çattım.

Bakışlarım hızla Maudoric'e kaydı. "Ne demek 'sol'?"

"Seyahat antası yanıdaydı," dedi Maudoric sessizce ve hiç kıpırdamadan durdu. Kalede Erina'nın benim *kyrana*'m olduğunu kesin olarak bilen tek kişi oydu. Maudoric'ten hiçbir zaman bir şey saklayamamıştım. Bu konuda güvendiğim tek kişi oydu. "Odasını kontrol ettim ve eşyalarının çoğu gitmiş. Son birkaç saattir onu arıyordum. Bahçeleri temizlettim ve kaleyi arattım. Burada değil."

Masamdan kalktım, gerginlik içime işlemeye başlamıştı, uyandığımda duyduğum o tanıdık gümbürtü tüm gücüyle geri dönüyordu.

"O zaman tekrar kontrol et," diye emrettim. "Köyde. *Her yere*. O burada. Öyle olmak zorunda. Gitmezdi. Özellikle ..." Bunu yüksek sesle söylemek istemedim.

Özellikle de ona verebileceğim şeyi istediği için.

"Kaldur," dedi Maudoric, "onu kalede bulacağını sanmıyorum. Sana şimdi geldim çünkü az önce ona yaptığın ödemenin reddedildiğine dair bir uyarı aldım. Hesaplarınıza geri işlendi. Kreditörlere sordum ve bu sabah erken saatlerde köyde düzeltildiğini söylediler."

Masamın yanında volta attım.

"Hayır, bu doğru olamaz. Tekrar kontrol edin," dedim. "Paraya ihtiyacı var. Geri vermezdi. Anlaşmamızı kabul etmesinin tek nedeni buydu."

Maudoric, "Sana söylüyorum, reddetti," diye bastırdı. Gözlerindeki bakış sempati . Ve *endişeliydi*, özellikle de onu

saklamaya çalıştığı gergin bir alışkanlıkla pençelerinin etrafındaki deriyi yüzüyordu. "Bence onu aramak için gözcüler göndermelisin. O burada değil. Daha önce emin olmak istedim..."

Bu yüzden mi daha önce endişelenmişti?

Hay sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

Panik yükselmeye başladı ama onu bastırdım.

"Pekâlâ," dedim sesimi eşit tutarak. "Köyü arattırın. Bu sabah onu kim gördüyse onunla konuşmak istiyorum."

"Velle," diye yanıtladı

Maudoric. Tabii ki.

"Nerede o?" Çalışma odamın kapısına doğru ilerlerken sordum. İnkâr içindeydim. Gitmiş olamazdı. Gitmiş olamazdı. Kesinlikle.

Ona kalması için hiçbir sebep, diye fısıldadı içimden bir ses.

Dün gece beni Lydrasa'yla konuşurken duymuştu. Ve gecenin köründe bu konuda benimle yüzleşmeye geldiğinde, hiçbir şey inkar etmedim çünkü onu incitmek istemişim.

Kredilerin sende kalsın. Onları istemiyorum, demişti bana. Sözlerini bir kenara itmiş, istediğini elde etmek için gereksiz yere dramatik davrandığını düşünmüştüm.

Şimdi mi? O kadar emin değildim. Söylediklerinin her ayrıntısını gözden geçirdim. Söylediğim her şeyi hatırlıyordum ve çoğu çirkindi.

Maudoric'e, "Gözcüleri hemen gönder," diye tekrarladım. "Onun bulunmasını istiyorum.

Bu gece."

Ama o önsezili uyarı hissi hâlâ devam ediyordu. Bugün beni hiç terk etmemişti.

Artık nedenini biliyordum.

DÖRT SAAT SONRA ATEŞİN BAŞINDA LORE İÇİYOR VE SIGARA İÇİYORDUM, Bütün bir şişe Kyne likörünü yudumlamak istememe rağmen bir bardak içiyordum. Çılgın bir öfkenin eşiğindeymişim gibi hissetmeme neden olan huzursuz öfkeyi yatıştıracak herhangi bir şey.

Daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştım. Tek yapmak istediğim Vyaan'ın her santimetresinin üzerinde uçmakken, bu korkunun kendisi beni yerimde sabit tuttu.

Maudoric beni sakinleştirmek için elime bir *irfan* borusu tutuşturmuştu, tüm kaleyi mahvedeceğimden endişeleniyordu. Erina'yı ararken neredeyse parçalıyordum. Her yeri üç kez arattım. Köyün her köşesi ve bucağı. Yatak sunan her taverna ve hanı. *Dyaan'*, kan veren kurumları bile sorgulattım. Erina'nın bekçilik yaptığı tüm eski evlere kendim gittim ve soylulara onu görüp görmediklerini ya da ondan haber alıp almadıklarını sordum.

En yakın olduğu Terasyn Hanesi'nden Syndras bölge dışındaydı, bu yüzden oraya gitmeyeceğini biliyordum... ama bu beni Syndras'ın kızının evine gitmekten ve her şeye rağmen sormaktan alıkoymamıştı.

"Nerede olduğunu biliyorum," diye mırıldandım, *lore* pipomdan bir nefes daha çekip nefesimi tuttuktan sonra yavaşça bıraktım. Sürekli sigara içmem gerekiyordu, yoksa öfkeden deliye dönecektim.

Çünkü *ona* gittiğini biliyordum. Luc Denoren. Gün boyunca Laras'a doğru yola çıkan birden fazla kervan olmuştu, ancak her biri yol boyunca farklı duraklara uğramış ve başkente ayrı günlerde varmıştı. Bu durum beni her birinin peşine gözcüler gönderip izlerini bulmaya çalışmaktan alıkoymadı. Karşılaştıkları *her* kervanı durdurmak dışında, onu bulabileceklerini sanmıyordum. Yine de onları Laras'a gönderdim. Yolcu kabilelerinin yolunu diğer tarafta keseceklerdi.

Eğer tutulmak istemiyorsa onu tutamazsın, diye düşündüm çenemi sıkarak. Laras'tan güpegündüz bir insan dışisini kaçırdığımı ve onu kaledeki yatağıma zincirlediğimi öğrenirlerse soylular benim hakkımda nasıl dedikodu yapar ve fısıldaşırlardı.

Bu *aslında* onlara önümüzdeki aylar için konuşacakları iyi bir şey verecektir.

Bardağımın içindekileri boşalttım ve yanımdaki küçük masanın üzerinde duran kristal şişeden tekrar doldurdum.

O gitmişti. Kendi isteğiyle gitmişti. Onun gururunu yanlış değerlendirmişim.

Ve garip bir şekilde, istediğini düşündüğüm her şeye rağmen, ona sunabileceğim her şeye rağmen... Bulunmak istediğini düşünmüyordum.

Kendi odamın sessizliğinde, Kyne likörünün yarı sarhoşluğunda, çıldırmış canavarımı *ilimle* sakinleştirirken, bunun beni en korkuttuğunu itiraf edebilirdim.

KISIM 6

ER)NA

MVyaan kalesindeki eski odamda olduğu gibi, Laras'taki handaki odamın da küçük bir penceresi vardı ve bu pencere pazarın hareketli caddesine bakıyordu.

Laras tıpkı hikâyelerdeki gibiydi. Kaalium Hanesi'nden Azur'un başında olduğu, ulusun heybetli ve hareketli başkenti. Yeni Dünya kolonilerinden soylu bir aileden gelen bir insan kadınla evlendiğini duymuştum. Adının Gemma olduğunu sanıyordum. Son iki haftadır Luc'u ararken adlarının geçtiğini sayamayacağım kadar çok kez duymuştum.

Mektupları gönderdiğim adreste iki aydan fazla bir süredir onu görmemiştım. Geçici bir evdi, kiralık bir odadan başka bir şey değildi.

Mektuplarımın hiçbirini almıyordu.

Onun yokluğunu fark ettiğimden beri endişe benim sürekli yoldaşım olmuştu. Onu başka nasıl bulacağımı bilmiyordum. Adı İkrin olan apartman görevlisi, kiracılarının özel hayatları hakkında bilgi almadığından yakınıyordu. Luc odanın parasını haftalık olarak ödemişti ve bir hafta sonra ödemeyi kesmişti. Eşyaları gitmişti ve İkrin o zamandan beri onu görmemişti.

Bu işler böyledir, demişti İkrin omuz silkerek ve benimle konuşarak zamanını boşa harcadığı için sinirlenmiş görünüyordu. *Bu işçiler gelir ve gider. Birkaç gün önce ona bir mektup gelmişti.*

Vyaan'dan bana gönderilmişti.

İkrin bana başka pek bir şey söylememişti. Luc'un iyiliği ya da ruhsal durumu hakkındaki tüm sorularıma kaşlarını kaldırarak ve

Eğlence. Sonra kovaladı ve kapıyı arkamdan sertçe kapattı. Birkaç gün boyunca, Luc'un dönme ya da geçme ihtimaline binanın etrafında oyalandım.

Sonunda, devam eden varlığımdan rahatsız olan İkrin, birini arıyorsam arşivlere gitmemi söylemişti. Belki de Orada onun kaydının olduğunu söylemişti.

Ancak arşivlerde geçirdiğim iki günün ardından bunun da bir çıkmaz sokak olduğunu fark ettim. Sakinlerin gelir gelmez bilgilerini arşive teslim etmeleri gerekmiyordu, ancak bunu yapmaları gerekiyordu. Bartutian arşivcisi Julin bana elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışmıştı. Ama Laras'ta yaşayanların doğru kayıtlarını tutmanın neredeyse imkansız olduğunu, çünkü çok fazla kişinin gelip gittiğini söylemişti.

Bu beni korkuttu çünkü ya Luc'un başına bir şey gelseydi? Ya yaralandıysa? Ya da ya burada bile değilse? Ve eğer gittiye, neden yazmamıştı? Neden bana söylememişti?

Tek bildiğim Laras'ta bir yerde dükkân işlettiği idi ve mektuplarımda adres sormadığım için kendimi azarlıyordum.

Tek tesellim Kaldur'un, onca insan arasından onu bulmuş olmasıydı. Bana Laras'ta yaşayan bir Luc Denoren olduğunu söylemişti çünkü kontrol etmişti, değil mi?

Ama ben Kaalium'un oğlu değilim, diye düşündüm. Kaynaklarım yoktu. -Luc'u kendi başıma bulacak param da yoktu. Laras çok büyüktü, köyler denizden gelen dalgalar gibi başkentin merkezinden her yöne doğru yayılıyordu. Büyüleyici küçük binalarda çok sayıda insanın yaşadığı ve öğleden sonraları kalabalığın içinden geçmeyi zorlaştıracak kadar büyüdüğü hareketli şehir merkezinden bahsetmiyorum bile.

İki haftadır arıyordum. Ve umudumu kaybetmeye başlamıştım. Buna gücüm yetmiyordu. Hem mecazi anlamda hem de gerçek anlamda.

Kredi hesabımı kontrol ettim ve kalan tüm parayı çektim. Bulduğum şirin handaki odamın -küçük ama temiz- geceliği yaklaşık elli krediydi. Yüksek bir fiyattı ama Laras'ta *her şeyin* Vyaan'dakinden daha pahalı olduğunu kısa sürede keşfetmiştim.

Burada geçirdiğim süre boyunca yemek ve konaklama için zaten 1.000 krediden (bir *vron*) fazla harcamıştım. Üç *vrandan* biraz fazla param kalmıştı. Dikkatli olursam bana iki ya da üç hafta daha yeterdi. Luc'un kiraladığı binaya taşınırsam dört hafta, belki o zaman geri dönebilirdi.

İşte bu şekilde kendimi Laras manzaralı küçük odamdan toparlanıp daha da küçük bir odaya taşınırken buldum.

İnce duvarlar ve sarkık bir yatak. İkrin'e döndüğümde söylediğine göre Luc'un kaldığı odanın aynısıydı. Odayı doldurmakta zorlandığı için bana kiralamaktan çok mutlu olmuştu.

Bu odanın, uzaktaki rıhtım olabileceğini düşündüğüm yere bakan küçük bir penceresi vardı. Buradan Gümüş Deniz'in küçük bir parçası görünüyordu. Güneş doğduğunda, altın bir hilal gibi görünüyordu.

Kaldur'un ödemesini saklamış olsaydım diğer handa kalabilirdim, diye düşünmeden edemedim.

Hayır.

Onu düşünmemek için elimden geleni yapıyordum ama yine de gardım düştüğünde aklıma geliyordu. Kıvrımlı, güzel gülümsemesinin bir anlık görüntüsünü hatırlardım ve kalbim şiddetle acırdı. Birinden aynı anda hem nefret etmek hem de onu özlemek mümkün müydü?

Olan olmuştu. Ben kendi seçimimi yapmıştım, Kaldur da kendi seçimini... benim hakkımda korkunç şeylere inanmak. Ama Velle -ve muhtemelen Lydrasa- onun kulağına gitmemiş olsaydı bile, yine de beni istemezdi. Çünkü ben onun gözünde her zaman bir bekçi olacaktım, güvenmediği biri, her zaman ondan *almaya* çalıştığına inandığı biri.

İlerleyin, diye emrettim kendime, onu düşüncelerimden uzaklaştırarak, kalbimin güm güm atmasına, göğsümde sıkışıp sıkışıp sıkışmasına aldırmadan.

Artık Syndras'a kalp kırıklığının nasıl bir his olduğunu sormama gerek yok, diye düşündüm *hüzünle*.

Kimse beni bunun ne kadar *acı verdiği* konusunda uyarmamıştı. Ya da tek istediğiniz unutmak olduğunda bile diğer kişinin düşüncelerinizde ne kadar istilacı olduğunu.

İş bulmam gerekiyordu. Eğer burada bir hayat kurmak gibi bir niyetim varsa, düzenli bir gelire ihtiyacım vardı. Laras'ta soylu hanelerin sayısı hiç de az değildi. Referanslarıma bakılırsa, içlerinden biri beni işe alabilirdi.

Ama bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum. Bekçiler işlerini bağlantıları aracılığıyla, genellikle de tanıdıkları birinin doğrudan tavsiyesiyle bulurlardı. Ne de olsa Kaldur'un kalesinde bu şekilde işe girmiştım; Terasyn Hanesi'nden Syndras beni Maudoric'e tavsiye etmişti.

Laras'ta hiç soylu tanıımıyordum. Sadece Luc'u. Onu da bulamadım.

Hanlardan birinde daha şanslı olabileceğimi düşündüm, bu yüzden ertesi gün kalabalık pazar yerinin etrafındakileri hedefledim. Öğleden sonraları ve akşamları orada toplanan insanların sayısı hiç de az değildi ve iş ararken Luc'u fark etme şansımın daha yüksek olacağını umuyordum.

Üç han sonra neredeyse hepsinden, hatta kaldığım handan bile gönderilmiştim.

Ancak dördüncüsünün adı Kyndri'nin İnişi'ydi ve beni aldı. Sahibi, Kyndri adında bir Kylorr dişisi, tesadüfen, eski bakıcısını müşterilerinin odalarından çaldığı için serbest bırakmıştı.

Hanın kendisi ana merkez meydanından istediğimden daha uzaktı ve Irkin'deki odamdan daha da uzaktaydı. Ama Kyndri biraz fazla çalışmış olsa da yeterince hoş görünüyordu. Kaldur'un kalesinde çalıştığım bahsetmedim çünkü bunun onun şüphelerini artırabileceğini ya da yalan söylediğimi düşünebileceğini düşündüm. Ama ona bir referans listesi verdim, o da elinin tersiyle itti.

"Soylu evlerde mi çalıştınız? Bu benim için yeterince iyi. Yine de odalardan çalarsan, Laras'ta bir daha asla iş bulamayacağından emin olacağım. Tamam mı?" Kyndri cevabımı beklediğini söyledi. Belki de beni korkutmak için yapılmış boş bir tehditti, ama kesin olarak bilemezdim. Belki de Laras da Vyaan gibiydi ve herkes konuşuyordu.

"Asla yapmam," diye itiraz ettim, Kaldur'un kalesinden çaldığım yeşil vazonun parçasını düşünerek. Ancak o farklıydı.

"Güzel," diye havladı, bana biraz fazla genişçe gülümseyen bir insan erkeğine barda kahverengi bir sürahide köpüren bir bira servis ederken başını eğdi. "Ücret tam gün için elli kredidir. Üniformaları şuradaki kapıdan bulabilirsin ve ihtiyacın olan temizlik malzemelerini de. Şimdi odaları tarayabilirsiniz. Akşama kadar herkes dışarıda olmalı."

İşte bu şekilde kendimi Laras'taki küçük, uykulu bir handa, Kaldur'un kalesinde kazandığımın neredeyse yarısı kadar bir ücretle çalışırken buldum. Ama bu başımı sokacak bir çatı sağlıyordu. Şimdilik.

BİR NEFES ÇEKTİM, AĞZIMDAN NEFES ALMAYA ÇALIŞIYORDUM.

misafir odalarından birinin zeminini temizledim. İçeri girdiğimde yerde kusmuk vardı, şüphesiz birkaç dakika önce sendeleyerek dışarı çıkan sarhoş misafirin kusmuşuydu.

Temizlik malzemeleri midemi bulandırıyor - ya da belki de demle karışmış vücut sıvılarının kokusuydu. Kesin olan bir şey vardı...

Kyndri's Landing'de çalıştığım hafta, bir daha *asla* bira içmeyecektim. Temizlediğim onca şeyden sonra midemin kaldırabileceğini sanmıyordum.

Kolumun temiz kısmını alnıma silerek doğruldum. Gözlerimi kapatarak yükselen mide bulantısıyla savaşıma çalıştım ama tüm oda leş gibi kokuyordu. Temizlik solüsyonları, sabun, kusmuk ve terli misk kokusu. kalktım, pencereye gidip açtım, bu pencere hanın girişinin hemen üzerinde olduğu için aşağıdaki ana caddeye bakıyordu.

Temiz havayı içime çektim, serin esintinin yanaklarımın üzerinden süzülmesine izin verdim. Gümüş Deniz kıyısında yer alan Laras'ta hava daha sıcaktı. Vyaan şimdiye kadar ilk donunu yaşamış olmalıydı.

İçimden ani bir özlem duygusu geçti. Vyaan'ı özledim. Bildiğim tek yer olan evimi özledim. Köydeki sabahlarımı, meydanın canlanışını izlerken baharatlı çayımı yudumlamayı özledim. Kaledeki küçük odamı, sabahın sessizliğini, yatağımda sıcak bir şekilde çizim yapmayı özledim. Kaldur'un bahçesinde geçirdiğim o kısacık günleri, yeni keşfettiğim ve bana ilham veren o cenneti özledim.

Kaldur'u özledim... ve bundan nefret ettim. Ama insan iki yıl boyunca her gün birini düşünmekten, onun varlığını bile görmezden gelmeye nasıl geçerdi? Özellikle de Kaalium Hanesi'nin Laras üzerindeki etkisi varken?

Seni nasıl metresi yapmayı teklif ettiğini hatırlıyorsun çünkü senin para ve statü için onun karısı olmayı kabul edeceğini düşünüyordu. Sana genç ve saf dediğini, seni asla sevemeyeceğini söylediğini hatırlar, diye düşündüm. İşte böyle atlatırsın.

Kulaklarıma acıklı gelen bir kahkaha patlattım. Aşağıdan geçen insanları izledim. Çoğunlukla bu bölgede çalışan, yakındaki rıhtımlardan ve kuzeydeki tarlalardan öğle yemeğine gelen . Kylorr'lular, insanlar ve Bartut'lular. Erkekler ve kadınlar. Genç ve yaşlı.

Luc'u gördüğümde, tamamen şans eseri idi.

Yolun aşağısına bakmak için başımı eğmiştim ve tam o anda onun bir sonraki sokağa geçtiğini gördüm.

Nefesim kesildi ve neredeyse boğuluyordum.

"Luc!" Pencereden bağırdım.

Sesim yüksek binalarda yankılandı ve yoldan aşağıya, doğrudan ona doğru aktı. Melez Kylorr'un olduğu yerde donup kaldığını ve isminin nereden geldiğini anlamak için başını çevirdiğini gördüm.

"Bekle, Luc! Orada kal!"

İnsanlar aşağıdan bana bakıyordu ama ben onlara aldırmıyordum. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, heyecan, umut ve rahatlamanın bir dalga gibi üzerime çöktüğünü hissediyordum.

O iyi. Güvende. O burada, diye düşündüm. Tekrar tekrar. Onu bulmuştum.

Merdivenlerden koşarak indim, neredeyse takılıp düşüyordum.

Kyndri'nin bakışları barın arkasından fırladı ve kaşları çatıldı. "Sen ne-"

"Hemen döneceğim!" Sözcükler içimden yuvarlanarak dışarı fırladım ve hanın girişinden uçarak geçtim, keskin bir sağa döndüm ve yola doğru koşmaya başladım.

Hâlâ oradaydı, hâlâ etrafına bakıyordu. Kaşları çatıktı.

"Luc!" Sırtarak seslendim, mutluluk gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. "Luc, ben buradayım!"

Bakışları sonunda benimkilerle birleşti. Bir an gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı. Sonra farkına vardı.

"Erina?" diye sordu, gözleri irileşerek. "Tanrılar, nasıl-"

Ama ben onun önünü kestim, neredeyse ayaklarını yerden kesecektim.

Ona sarıldığımda kolları beni sardı. Deniz gibi tuzlu kokuyordu ve hatırladığımdan daha zayıftı. Ama Vyaan'dan ayrıldığından beri ona sarılmamış olmama rağmen beni kucaklaması çok hoşuma gitmişti. Neredeyse on yıl olmuştu. Onu son gördüğümünden bu yana on yıl geçmişti.

Kıyafetlerini yumruklarımın arasında sıktım. "Ben de seni arıyordum. Korktum... Düşündüm..."

Ama hıçkırıklara boğuldum ve Luc sadece beni çalıştı. "Özür dilerim, özür dilerim," diye fısıldadım.

Ama gözyaşlarımı tutamadım. Çok rahatlamıştım. Sokağın ortasında, güpegündüz, onlarca insan etrafımızda dolanıp bize bakarken ne kadar süre durduğumuzu bilmiyordum.

Ama umurumda değildi.

Luc buradaydı.

Belki de şansım sonunda dönmüştü.

CKAPTER s 7

ER)NA

" **I** Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum," dedi Luc, hızla boşalan bir sürahi biranın üzerine.

Demlemekten yeni nefret ettiğim için tatlı bir meyve suyu tercih etmiştim. Biz

Kyndri's Landing'de, öğleden önce temizlediğim arka masalardan birindeydim. Öğleden sonraki ilk yoğunluktan sonra ortalık sakın ve sessizdi, bu yüzden eski bir arkadaşımı gördüğümü söylediğimde Kyndri bana biraz izin vermişti. Ama işçiler gelmeye başlayınca masayı geri istedi.

"Altı yıl mı oldu? Yedi mi?" Luc sordu.

"On," diye düzelttim yumuşak bir gülümsemeyle, ona bakarak. "Neredeyse on."

Yüzünde bir şey parladı. Tanıdığım Luc'un parçalarını şu an karşımda duran yaşlı erkekle eşleştirmeye çalışıyordum.

Doğrusu, başarısız oluyordum. Luc'tan tanıdığım parçalar vardı, gülümsediğinde gözlerinin kırışması gibi. Ya da bazı kelimeleri söyleme şekli, örneğin Vyaan'daki *a* sesini uzatması gibi.

Ama çok şey değişmişti. Gri derisi üzerine gerilmiş gibi görünüyordu, kollarında yeni yara izleri belirmişti ve tuniğinin altından boynuna doğru uzanan uzun bir yara izi vardı. Gözleri hâlâ güzel bir maviydi ama benimkilerle uzun süre buluşamıyordu. Elleri artık pürüzsüz değildi. Nasırlı ve pürüzlüydü, parmak eklemlerinin arkası yara içindeydi.

Elini kendi elime aldım ve sıktım. "Uzun zaman oldu," dedim kararsızca. "Ama birbirimizi bulduk."

"Aynı görünüyorsun Erina," dedi Luc bana. Sürahisinin içindekileri boşalttı ve bir tur daha içmek için Kyndri'nin dikkatini çekmek üzere elini kaldırdı. Zaten iki tane içmişti ve Kyndri üçüncüyü getirdiğinde, Luc "Hiç değişmemişsin" demeden önce bir lokma yuttu.

"Değişmişsin," dedim, köpüklü biradan başımı kaldırdığımda gülümseyerek. "Mektuplarımı aldın mı? Senin kaldığın binaya gittim. İkrin'le konuştum. Artık ben de orada kalıyorum. Seni aylardır görmediğini söyledi."

"Ah," dedi Luc ensesini kaşıyarak. Değişmeyen başka bir şey daha vardı. Gergin olduğunda bunu hep yapardı. Onu sinirlendiriyor muydum? Bu daha önce hiç olmamıştı. "Orası her zaman bir çöplüktü. Oradan kurtulduğum için mutluydum."

"Ama mektuplarımı hiç almadınız?" Ben sordum.

"Hayır," diye yanıtladı. "İkrin eski sakinleri için hiçbir şey tutmuyor. Tekrar yerleşir yerleşmez yazacaktım, gerçekten. Sadece... ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim."

"Sorun değil," dedim usulca, elini sıkarak. Elini geri çekti ve içkisinden bir yudum daha almak için kullandı.

Ama ona nerede ulaşabileceğimi söylemeyi akıl edememiş olması beni incitmişti. Laras'a geldiğimden beri beni bir sürü endişeden kurtarabilirdi. En kötüsünü düşünmüştüm. Bu beni bazen geceleri uyutmuyordu.

"Sadece seni nasıl bulacağımı bilmiyordum." "Ne zaman geldin?" diye sordu.

"Birkaç hafta önce," diye cevap verdim, biranın kokusu biraz fazla baskındı. Ağzımdan nefes aldım. "Her yerde seni arıyordum. Şans eseri bugün seni gördüm."

"Peki ne kadar kalmayı planlıyorsun?" diye sordu bir sonraki sorusunda.

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Sanki oradan geçerken onu ziyaret ediyormuşum gibi gelişigüzel konuşmuştu.

"Şey, ben Vyaan'dan ayrıldım," diye kekeledim, başımı eğip ona baktım. "Seni bulmak için ayrıldım. Tıpkı... tıpkı her zaman konuştuğumuz gibi."

Luc bana baktı. İç çekti. "Erina..."

Başını salladı ve midemin bulandığını hissettim.

"Tüm planlarımız," dedim, kalbim aniden hızlandı. "Laras'ta yaşamak. Sen tüccar dükkânını işletiyorsun, ben de bir gün dağıtılmak üzere hikâyelerimizi yazıyorum."

"Erina-"

"Hayır, onlar... onlar güzel rüyalar, Luc. Onlar *bizim rüyalarımızdı*. Her zaman konuştuğumuz şeyler. Birbirimize söz verdiğimiz şeyler. Çocukken ve mektuplarımızda. Biz-"

"Biz *çocuktuk*, Erina," dedi Luc , ses tonuna sinirlilik karışmıştı. "Sadece , bir yıl daha geçirmeye çalışan çocuklardık, böylece

bir hayat kurmaya bir yıl daha yaklaşmış olacaktı."

"Sen..." Dudağımı ısırarak devam ettim. "Mektuplarınızda dükkânı işlettiğinizi söylemişsiniz. Tüccarlarla ticaret anlaşmaları yaptığınızı. Beni çağırtacağınızı söylemiştin. Hatta son zamanlarda, geçen yıl, söz vermiştin..."

Luc sürahisini üçüncü kez boşalttı. Ona baktım. Gerçekten baktım. Giysileri üzerine tam oturuyordu ama bazı yerleri yıpranmıştı. Kırıksıklıklardaki kumaşlara tuz yapışmıştı ama bunun terden mi yoksa denizden mi kaynaklandığından emin olamıyordum.

"Dükkan falan yok," dedim sessizce. "Hiç oldu mu ki?" Ve neden bana *yalan söylemişti*?

Luc ellerini saçlarında gezdirdi. Gözleri ilk oturduğumuzda olduğundan daha cam gibiydi. Bir eliyle yüzünü ovalarken dirseklerini masaya dayamıştı. Masanın üzerinde tuz zerrecikleri vardı.

Luc ellerini indirerek, "Kısaca," dedi. "Bir dükkan vardı." "Ne zaman?"

Güldü ama sesi acı geliyordu. "Buraya ilk geldiğimde yaklaşık iki yıldır."

Sekiz yıl önce mi? Ciğerlerimin bir mengene tarafından sıkıldığını hissettim. "Sen... sen her zaman dükkanın çok iyi gittiğini söylersin. Kredilerin

dökülüyor. Bu yüzden gönderdiğim parayı istemedin. Anlamıyorum."

Luc ise utanmış görünüyordu. "Sürekli para göndermeni istemedim, Erina. Para senindi. Bilmeni istemedim... ne kadar başarısız olduğumu görmeni istemedim."

Kaşlarım birbirine çarptı ve boğazım düğümlendi. "Ama ben senin hakkında asla böyle düşünmem! Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü bütün bu planları yapmıştık!" diye patladı hayal kırıklığıyla. "Ama onlar plan değildi, Erina. Onlar hayaldi. Bizim gibi insanlar için ulaşılmaz hayaller. Dükkâna ne olduğunu bilmek ister misin?"

Kaşlarımı çatarak başımı salladım.

"Yandaki soylu ev, halktan insanları bölgeye çekmemden hoşlanmadı. Bana mal satmayı bırakan tüccar ortağıma para verdi. Artık kimse benimle ticaret yapmıyordu. Dükkânın fiyatı yükseldi, ki dükkânın sahibi de soylulardan birinin arkadaşıydı ve hiç param kalmadı. Birkaç ay içinde kapatmak zorunda kaldım. Tüm param, çocukluğumuzdan beri biriktirdiğim her şey..." diye nefes aldı.

"*Gitti*. Hepsi kaderimi benim yerime belirleyen zengin bir soylu yüzünden. Hiç şansım bile olmadı. Kendimi *kanıtlamak* için."

"Elbette bu Laras yasalarına aykırı," diye karşı . "Bunu yapamazlar."

"Kanıt yoktu," dedi Luc. "Bu benim hatam. O bölgede bir dükkan açmamalıydım, ama istedim ki... daha iyi olmak istedim. Daha iyi olmak için sabırsızlanıyordum."

İtiraf ondan düştü ve ruhumu burktu.

"*Onlar* gibi olmak istemiştim. Farklı biriymişim gibi davranmak. Laras yeni bir başlangıçtı. Olması gereken de buydu, yeni bir hayat. Kendim için oyduğum bir hayat. Ve zengin bir soylu bana Vyaan'dan gelen fakir, aptal bir yetimden başka bir şeymişim gibi davranmanın ne kadar boş olduğunu gösterdi."

"söyleme," dedim ona.

Bu tanıdığım Luc'a hiç benzemiyordu, o kararlılık ve azim dolu çocuğa. Aklını tek bir hedefe odaklamıştı: Laras'ta başarılı olmak. Bunu nihai sınavı olarak görüyordu, belki de şu anda bana söylediği şeyi kanıtlamak için. Büyüdüğünden *daha fazlası* olduğunu.

"İkisi de olabilirsin," dedim ona. "Biri diğerini belirlemez."

"Burada öyle," dedi, dudaklarında daha önce hiç görmediğim o acı gülümseme belirdi. "Bunu yıllar önce öğrendim."

"Ne... şu anda nerede çalışıyorsun?"

"Rıhtımda," diye itiraf etti sonunda.

"Balıkçılık mı?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "İhracat ve ithalatı sıralıyorum."

Masanın üzerindeki tuz tanelerine baktım. Baktığımı görünce nasırlı avucuyla onları sildi. Yere saçıldılar ve onları daha sonra süpürmem gerekecekti.

"Dükkânı yeniden inşa etmene yardım edebilirim," dedim, sesindeki yenilgiye dayanamayarak elini tekrar çalmak için uzandığımda. "Bunu birlikte yapabiliriz! Bu sefer sana yardım edeceğim."

Luc dudaklarını birbirine bastırarak, "Hayır," dedi ve Kyndri'ye dördüncü sürahiyi uzattı. "Bırak gitsin, Erina."

"Bunu yapabiliriz!" Israr ettim. "Birikmiş biraz param var. Çok değil, ama olabilir-"

Luc sesini yükselterek, "Hayır dedim," diye bağırdı. Geriye çekildim. Bana daha önce hiç bağırmamıştı, bir kez bile. Şimdi bana ters ters bakıyordu. "*Bırak onu*."

Kyndri bira sürahisini olmadan geldi. "Burada bir sorun mu var, Erina?"

"Hayır," dedim, bana karşı nazik davranan Kylorr dışisine bakarak. "Hayır, her şey yolunda."

Luc'e kaşlarını kaldırarak bir uyarıda bulundu ve bara geri döndü. Kyndri's Landing sessizdi, sadece birkaç müşteri masası doluydu ve çoğu gizlemeye çalışmadan bize bakıyordu.

"Üzgünüm," dedi Luc, hayal kırıklığı hâlâ belli oluyordu, "ama hayır. Artık istikrarlı bir işim var. Bundan hiçbir şey için vazgeçmeyeceğim. Hiçbir şeye sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun Erina. Aç olmak. her yerde uyumak. Gidecek başka bir yerin olmadığı bir köşeye sıkışana kadar yapamayacağını düşündüğün şeyler."

Kaşlarım çatıldı. Luc'te gördüğüm bu yenilgi ve umutsuzluğu hazmedemiyordum. Bu trajik, korkunç bir şeydi.

"Evren adil değil," dedi Luc, masanın ahşap damarlarına bakıp gözleriyle desenleri takip ederek. "Sanırım bunca yıldan sonra bana acıyacağını düşünmüştüm. Ama dersimi uzun zaman önce aldım."

Söylediklerini uzun süre düşündüm, içim çalkalanıyordu. Sonunda, "O zaman neden bana yalan söyledin?" diye sordum.

Luc içini çekti. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," diye ısrar ettim. "Öyleyse söyle bana."

Omuzları çöktü. Manşetindeki gevşek bir ipliği karıştırdı. "Çünkü sana başarısız olduğumu itiraf etmeye dayanamadım."

Sevgili arkadaşımın sesinde duyduğum üzüntü ve mahcubiyet karşısında gözyaşlarım kulaklarıma hücum etti.

"Onca yıl konuştum, plan yaptım... ve sadece birkaç ay içinde başarısız oldum. Kendimi hissediyordum. Beni eskiden olduğum kişiye geri bağlayan tek ipim sendin. Ve bazen onu özleyorum. O artık ben değil, ama onu hatırlamak hoşuma gidiyor."

Bu sözleri söyleme şekli içimde bir acı hissi uyandırdı. "Ve ben sadece bu?" Sormadan edemedim. "Senin için bir anı mı? Kendini iyi hissetmek istediğinde yazabileceğin ama geri kalan zamanlarda unutabileceğin biri mi? Verdiğimiz sözleri unutmak mı?"

Luc bir nefes verdi. "Dediğim gibi, biz çocuktuk Erina. Çok uzun zaman önceydi. Neredeyse on yıl. Ben o kişi değilim. Ve eğer öyleysen... hayatına devam etmelisin. Büyümeli ve gerçeklerle yüzleşmelisin."

"Seni seviyorum ve her zaman seveceğim," diye karşı çıktım. "Sen benim için her zaman bir kardeşin ve öyle kalacaksın. Aradan geçen yıllar bunu değiştirmmez. Burada oturabilir ve

beni aksi yönde ikna etmek için. Ama seni tanıyorum Luc Denoren. Her zaman tanıdım. Ve bu sen değilsin."

"Sana istediğini veremem," dedi Luc, gözleri parlayarak. "Verebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Tek istediğim benim arkadaşım olman," dedim. "Başka hiçbir şey umurunda değil. Tek istediğim bu. Eğer burada, Laras'ta yaşamak ve rıhtımlarda ya da hanlarda çalışmak zorunda kalırsak, o zaman tamam. Ama en azından yine birlikte olacağız. Birbirimizin hayatında bir şekilde yer alabiliriz. Bu hayatı biraz daha güzelleştirmez mi? Güvenebileceğin ve itimat edebileceğin bir arkadaşına sahip olmak?"

"Geçmişte yaşıyorsun," dedi Luc sonunda bana. "Vyaan'a geri dönmelisin. Git asil bir evde çalış. Orada daha rahat edersin. Laras sana göre değil. Bana göre olduğunu pek sanmıyorum."

Luc ayağa kalktı.

"Bekle," dedim. "En azından seni nasıl bulacağımı söyle."

"Yapma," dedi Luc, dişleri gıcırdayarak. Gözlerime bakmadı. "Lütfen, Erina. Sana bakmak... bana Vyaan'ı hatırlatıyor. Hatırlamak canımı *yakıyor*. Seni görmek istemiyorum, tamam mı? Beni rahat bırak ve evine git. Sana yalvarıyorum."

Göğsüm sıkıştı, şok içime işledi.

Luc masanın üzerine bir avuç dolusu küçük para bıraktı. "Hoşça kalın," dedi huysuzca.

"Bir gün," dedim sessizce, sandalyeden kalkarken gözlerini tutarak, "bir gün Laras sokaklarında yürürken vitrinlerden birine bakacaksın ve Kavelyn'in maceralarının sana baktığını göreceksin. Tüm hayallerimizi, umutlarımızı, korkularımızı ve zaferlerimizi içine döktüğümüz Kavelyn Denoren'imiz. Her zaman birbirimize bağlı olalım diye kendi adımızı verdiğimiz. Ve çalışmalarımızı gördüğünüzde, umarım hatırlarsınız."

Luc gözleri sulandığında gözlerini kapattı.

"Umarım o çocuğu, hayır, tanıdığım o güzel ruhu hatırlıyorsundur. Çünkü o Luc Denoren beni pek çok yönden kurtardı ve ne olursa olsun onu bunun için her zaman seveceğim. O beni korudu. Kendime inanmamı sağladı. Beni her zaman hayal kurmaya ve daha da önemlisi *denemeye* devam etmem için cesaretlendirdi. Umarım siz de bir gün onu hatırlarsınız. Ben onu asla unutmayacağım."

Bana sessiz bir bakış fırlattı, sözlerden etkilenmiş ve kıpırdamadan duruyordu.

Onu kucaklamaya gittim, tuzlu suyunu ve sıcaklığını içime çektim. Kolları beni sıkıca sardığında rahatladığımı hissettim.

"Bana ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun," diye fısıldadım ona. "Sen her zaman benim kardeşim olacaksın, Luc. Ve ben de *her zaman* senin için burada olacağım. Ama lütfen... pes etme."

Eğer yaparsa, zaten kırık olan kalbimin son parçasını da kırmış olurum.

Sonra onu bıraktım. Sonunda Luc başını eğene kadar birbirimize baktık. Döndü ve ben gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Kyndri'nin İnişi'nden ayrıldığında, bunun onu son görüşüm olabileceğinden korkmaktan kendimi alamadım.

Düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetti. Neyse ki bu sefer tuvalete kadar gidebildim.

CKAPTER s 8

KALDUR

"R *Aazos'un kanı."*

Arkamda sessiz bir küfür duydum. "Ne yapıyorsun burada?" Homurdandım.

"Dumanların arasından seni zar zor görebiliyorum," dedi Thaine'in sesi. "Buraya bir insan davet etme. Onların pençesinden kurtulamayabilirsin."

Bunu bir şaka olarak söylemişti ama ben cevap vermeyip sadece derin bir nefes daha çekince, özel odamın kapısını kapattı. Arkamdan, kapalı balkon kapılarına doğru gittiğini duydum. Kapıları açtığında metal yerinden oynadı ve buz gibi bir rüzgâr hunisi, dumanın tüm izlerini temizlemeye niyetli bir bekçi gibi odamı süpürdü.

"Kapat şunu," diye homurdandım, ensemdeki buz gibi soğuğu hissederek. Buna dayanamıyordum. Tenime değen her his çok fazlaydı. Günün her saatinde aşırı uyarılıyordum. Giysiler bile beni rahatsız ediyordu, bu yüzden çıplaktım ve sandalyeye yayılmışım.

Kardeşim gelip önümde durdu ve arkasındaki ocakta titreyen ateşi geçici olarak engelledi.

Alay ettim. "Maudoric seni çağırttığına gerçekten endişelenmiş olmalı."

Thaine üzgün halimi değerlendirirken kaşları çatıldı. "Ne oldu Kaldur?"

"Hiçbir şey. Ve ne söyleyeceksen duymak istemiyorum," diye tersledim.

"Ama belli ki buna ihtiyacın var," diye cevap verdi ağabeyim. Ses tonu dikkatliydi ama ben bile kelimelere sinen endişeyi duyabiliyordum. Thaine duygularını kolayca belli eden biri değildi. Bu yönüyle Kythel'e benziyordu, oysa benim içimdeki pek çok şey en büyük ağabeyimiz Azur gibi ateşliydi.

"Anlat bana," diye ısrar etti Thaine. Göz hizamızda olacak şekilde halının üzerine çöktü.

"Yapma. kalk, olur mu?"

"En azından üzerine bir şeyler giy," diye homurdandı Thaine. "Senin sikini bir kez olsun görmek istediğimi mi sanıyorsun? Raazos, senin neyin var?"

Bu benden yabancı hissettiren bir kahkaha çıkardı. Haftalardır gülmemiştim.

"Ne, zekice bir karşılık yok mu?" Thaine, gözleri benimkiler arasında gidip gelirken sordu. "Şimdi gerçekten endişelendim."

Sandalyeden kalktım ve şifonyerime gittim. Uzuvarım ağır ve koordinasyonsuz hissediyordu ama ince pipoyu dudaklarımın arasında sıkıca tutarken bir pantolon ve tunik giymeyi başardım.

"Burada olmamalısın," dedim ona. "Salaire'e geri dön."

"Maudoric senin için endişeleniyor," dedi Thaine bana. "Endişelenmek için sebebi var. Artık seni gördüğüme göre ben de senin için endişeleniyorum. Telefonlarıma neden çıkmadığını merak ediyordum."

Ona döndüğümde, onun keskin gözlemi bile beni gerdi. Çılgın bir öfkeden bir an uzakta olduğumu hissettim. Gece ya da gündüz, fark etmezdi. Cehennem gibiydi. Uyuyamıyordum, yemek yiyemiyordum. Korunmuş kan, *Kyrana*'nın kanının tadını bildiğim için artık öğürmek istememe neden oluyordu.

Hayır, düşüncelerinin ona kaymasına izin verme, diye sessizce emrettim. Thaine buradayken olmaz.

"Dışarıya, balkona çıkalım," diye önerdi, ayağa kalktı ve beni bir çocuk gibi açık panelli kapıya götürdü. "Biraz temiz havaya ihtiyacın var." Bir an durakladı. "Ve lanet bir banyoya."

"Onlardan birini almamı da mı izleyeceksin?" Homurdandım.

"Mecbur kalırsam," diye yanıtladı basitçe. "Ve zaten hayatım boyunca görmek istediğimden daha fazlasını gördüm."

Balkondayken rüzgârın ısıran sesi dişlerimi sıkmama neden oldu. Çok fazla his vardı. Neredeyse geri çekilmek için dönecektim ama Thaine pipomu parmaklarımın ucundan aldı ve kollarını balkon korkuluğuna dayayıp bir nefes çekti. Gitmeden önce onu geri almam gerekiyordu.

"Bu rüzgarda buraya mı geldin?" Sessizlik uzayınca sordum. "Evet, bırak da biraz sigara içeyim," diye cevap verdi. "Denemek kolay değildi sana ulaşmak için."

Balkonda ne kadar uzun süre kalırsam, rüzgâr da o kadar katlanılabilir hale geliyordu. Odanın içindeki yoğun, rahatlatıcı dumandan kafam arınmış olsa da kısa süre sonra rahatlayabildim bile. Beni öfkeden alıkoyan tek şeyin *ilim* olduğuna ikna olmuşum.

"Bana olduğunu anlat," diye emretti Thaine.

Bunu ailemden uzun süre saklayabileceğimi gerçekten düşünmüş müydüm? Thaine'den?

Vyaan'a, Güney Yolu boyunca yerleştirilen Halo kürelerinden gelen sıcak sarı ışıltıya ve her şeyi çevreleyen sessiz manzaraya baktım. Ormanlara, dağlara ve tarlalara.

Sessizce itiraf ettim, "*Kyrana*'mı buldum."

Thaine keskin, ürkek bir nefes aldı ve bana doğru döndüğünü, o parlak yeşil gözlerinin sertleştiğini hissettim.

"Ve sonra onu uzaklaştırdım."

"*Vaan*," diye fısıldadı Thaine. "Ne oldu?"

"Üç hafta önce gitti."

"Nerede o?"

"Laras'ta," diye cevap verdim, "gerçekten sevdiği erkekle birlikte olmak için."

Şu anda Laras'a uçmamak için her şeyimi verdim. Onu takip etmek için. Onu yanıma zincirlemek için.

"Ve sen de bunun öylece kalmasına izin mi vereceksin?" Thaine kelimeleri içine sindirdikten sonra sordu. Ondan sempati göreceğimi sandıysam fena halde yanılmışım. "*Kyrana*'n mı? Kaderindeki tek eşin mi? Benim gerçek kardeşim onun gitmesine asla izin vermezdi. Şu anda karşımda kimin durduğunu bilmiyorum ama o değil."

"Anlamıyorsun," dedim ona, sinirimden tüylerim diken diken olmuştu. "Bu benim hatamdı."

"O zaman anlamama yardım et," dedi Thaine, *ilmi* bana geri verirken. "Anlamama yardım et ki bunu düzeltebilelim."

Biz.

"Düzeltecek bir şey yok," dedim ona, omuzlarım çökmüştü.

Ama sonunda ona her şeyi anlattım. Her çirkin detayı. Erina'yı nasıl uzakta tuttuğumu, başkalarının onun benim koruyucum olduğunu bilmesini istemediğimi. Parfümü, Luc Denoren. Beni param için, unvanım için, sevgilisinin hayatını iyileştirmek için kullanmaya niyetlendiğini nasıl keşfettiğimi. Onun farklı olduğunu nasıl düşünmüştüm. Lydrasa ve beni çalışma odamda nasıl duyduğunu. Beni suçladığı ve benim doğruladığım her şey...

onun hakkında en kötüsünü düşündüğüme inandım. Hatta beni ve Lydrasa'yı bastığı gün onun benim *Kyrana*'m olduğunu nasıl fark ettiğimi bile.

Ne kadar cehennem gibi olduğunu itiraf ettim. Gittiğini öğrendiğim günü ve sonrasında onu ararken yaşadığım karmaşayı anlattım. Sonra istifa geldi... öfke, hiddet, özlem.

Her şey, iltihaplı, irin dolu bir yarayı açar gibi içimden döküldü.

Sonunda kendimi *temiz* hissetmedim ama Thaine'in sonunda öğrenmiş olması beni rahatlatmıştı.

Kardeşim dirseklerini tırabzana dayamıştı ve ben işimi bitirdiğimde gözleri kapalı bir şekilde kaş kemiklerine masaj yapıyordu.

"Sen bir aptalsın," diye karar verdi sonunda. "Kythel'den bunu beklerdim, ailemizin soyunun iyiliği için kendi mutluluğunu feda ederek asil olmaya çalışmasını. Ama senden değil."

"Bu hakaret için çok teşekkür ederim," diye tersledim. "Bunu anlayacağını düşünmüştüm. O bir bekçi, daha yüksek bir pozisyon istediğini açıkça belli eden biri."

"Evet, o bir bekçi. Thryki casusu değil. Kimin umurunda? Seni kullandığına inanıyor musun? Neden? Sözde arkadaşının sözleri yüzünden mi?" Thaine sonunda bakışlarını kaldırarak bana sordu. Bana tam olarak ters ters bakmıyordu ama gözlerinde hayal kırıklığı vardı. "Bunu başka birinden duyduğun ve bir kan arkadaşının kutsal bağı yerine ona inandığın için mi?"

Son birkaç haftadır üzerinde kafa yormadığım bir şey değişti ama ses tonu tüylerimi diken diken etti.

"Bana onu sevdiğini söyledi!" Hırladım, sesim aşağıdaki bahçe yoluna açılan avlunun sessizliğinde yankılandı. "O gece çalışma odamda. Bana onu sevdiğini söyledi."

"*Kimin* umurunda?" Thaine bana ters ters bakarak sordu. "O senin *kyrana*'n Kaldur. Bir soylunun yemeğinde tavladığın bir sosyetik değil. Hayatın buna bağılıymış gibi onu ondan çal... çünkü bağılı!"

Thaine'i hiç bu kadar alaycı duymamıştım. Ya da bu kadar ateşli.

"Hayır, bu seninle ilgili," diye karar verdi omuzlarını devirerek. "Hiç kale içindeki pozisyonunu yükseltmek istediğini itiraf etti mi?"

Çenemi sıktım. "Hayır."

Aslında kan veren sözleşmesini gizli tutmak istemişti, böylece başkaları bunu öğrenmeyecekti. Böylece mutfaklarda, bir zamanlar arkadaş olarak gördüğü insanların boş dedikodularına konu olmayacaktı.

Ve aynı arkadaşlarından biri onu satmıştı.

"Aynı soyadını paylaşıyorlar," dedim. "Bu ismi birlikte aldılar. Denoren. Buradaki bir yetimhanede birlikte büyümüşler. Konuşma tarzında bir şey vardı... çok kalıcı hissettiriyordu. Böyle bir bağla nasıl rekabet edebilirim? Bazı bağlar kaderin ötesine geçer."

Thaine ses tonunu yumuşatarak, "Hiç denemedin bile," diye suçladı. "Soyluların ne düşüneceğini daha çok önemsedim. Amcamızın burada yaptıklarından utanıyorsun. Kendini aynı şeyin utancından kurtarmaya çalışıyorsun ama bunu yapmak için *kyrana*'nı bir kenara ittin. Pes ettin. Ve şimdi sen de hissettiğin kadar yenilmiş görünüyorsun."

"Rahatınız beni gerçekten daha iyi hissettiriyor" diye mırıldandım.

"Buraya seni rahatlatmaya gelmedim," diye tersledi. "Kafanı kışından çıkarıp *mantıklı* düşünmeni sağlamak için buradayım - yakın zamana kadar anladığımı sandığım *bir şey*."

Sert bir nefes verdim. "Sanırım sandığım kadar zeki değilim. Buraya geldiğimde, Vyaan benim kadın düşkününü bir beleşçi olmamı ve soyadımdan faydalanmamı bekliyordu. Bunca yıldan sonra onlara haklı olduğumu kanıtlayabilirim."

"Buna inanmıyorsun," dedi Thaine, sözleri kolayca geçiştirerek. "Kendin için üzülmeyi bırak ki kendine yardım edebilesin. Böylece *ben* de sana yardım edebilirim."

Tütünden bir nefes daha çektim, ucu parlak bir maviyle aydınlandı ve gece gökyüzünün ıslıl ıslıl görünmesini sağladı.

"Ne istiyorsun?" Thaine hırladı.

"Onu geri istiyorum," kolay kelimeler geldi. Basit gerçek içimden yuvarlanarak geldi. Şaşırtıcı derecede zahmetsizce.

Thaine'in omuzları gerginlikten kurtuldu. Cevaptan memnun görünüyordu. Rahatlamış.

"Ama beni görmek istemiyor. Ona söylediğim şeyler..."

"Onun hakkında böyle düşündüğüne inanırsa seninle görüşmez," sözümü bitirdi. "Şimdi söyle bana, tam burada... *Gerçekten* seni kullandığına inanıyor musun? Arkadaşının onun hakkında söylediklerine gerçekten inanıyor musun?"

"Hayır," dedim hoyratça. Bir başka basit ve ani itiraf, bir dua gibi içimden çekildi. "İçgüdülerim bana aksini söylüyor."

Onunla olan tüm etkileşimlerim bana inandığım şeyin gerçek olduğunu söylüyordu, sadece dinlememiştim. Onun hakkında en kötüsüne inanmaya, onun benim sonum olacağına inanmaya o kadar kararlıydım ki, güvenmemem gereken kişilere güvenmiştim.

Hayatım boyunca sosyal tırmanıcılardan payıma düşeni almıştım. Erina bir kez bile şüphelenmeme neden olmamıştı... ta ki Velle ve Lydrasa ile geçirdiğim o geceye kadar.

Bütün gün bahçelerde kaybolmaktan aldığı basit zevki düşündüm, defterini açmış, kalemini kulağının arkasına sıkıştırmıştı. Hikayelerine ve çizimlerine tutkuyla bağlıydı, onlardan bahsederken zevkten dört köşe olurdu.

Elden düşme giysiler giyerdi. Başkalarının gözünde dış görünüşünü fazla önemsiyor gibi görünmüyordu, bu da tanıdığım tüm kadınlara hiç benzemiyordu. Maudoric, yanımda çalışan diğer bazı bekçilerin aksine, onun hakkında sadece iyi şeyler söylemişti.

SADECE BU DA DEĞİL, ONA VERDİĞİM KREDİLERİ DE İADE ETMİŞTİ. EĞER O para için olsaydı, bunu asla yapmazdı. Hiç mantıklı değildi.

Nazikti. Soğuk davrandığımda bile bağışlayıcıydı. İçimdeki yıpranmış, huzursuz vahşeti yatıştırmış, kendimi ona bıraktığım o nadir anlarda nihayet huzur bulduğumu hissettirmişti.

Tek gerçek Luc hakkındaydı, değil mi? Onu seviyordu. Son birkaç haftadır, onunla daha iyi olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Ona sadece acı verdim.

"Onun hakkında en kötüsüne inanmak istedim. Onu uzaklaştıran bendim. Bunu ben yaptım," diye Thaine'e sessizce itiraf ettim. "Ve şimdi benden nefret ediyor."

Çalışma odasındaki o geceyi hatırladım. Sanki bir ömür önceymiş gibiydi. O zaman numara yaptığını düşündüğüm incinmiş halini hatırladım.

Onun hakkında, ona her türlü şeyi söylemiştim. Onu şimdi doğru olduğuna inanmadığım şeylerle suçladım - açgözlü ve hırslı olduğu gibi.

Olmanı umduğum gibi biri değilsin, demişti bana o gece üzgün, yenik gözlerle.

Tek suç başka birini sevmekti ve ben onu bu yüzden kötölemiştim. Çünkü kıskanmıştım. Çünkü o *ben değildim*.

Ama o gece söylediği her şey doğruysa... bu, seks yaptığımızda bakire olduğu anlamına mı geliyordu?

Hiç mantıklı gelmedi.

Yine de gözlerimi kapattım, o gecenin ardından hızlıca gittiğimi biliyordum. Nazik değildim, hıncımı ondan çıkarıyordum, bedenimi bir silah gibi kullanıyordum. Ve sonra günlerce ondan kaçtım... sadece onun için

Sonra Lydrasa'ya seksin sadece "iyi" olduğunu söylediğim sözlerimi duydu. Lydrasa'nın bu ayrıntı üzerine attığı keyifli kahkahayı duymuştu.

"Sanırım bu işi gerçekten berbat ettim Thaine," dedim sessizce, içim içimi yiyordu. "Bu işi gerçekten berbat ettim. En başından beri."

"O zaman tamir et," dedi kardeşim basitçe.

"Keşke o kadar kolay olsaydı," dedim. "Telafi gereken çok şey var, özellikle de o başka birini severken."

"Ona hiç onu sordunuz mu? Onunla olan ilişkisi hakkında?" diye sordu.

Rahatsızlık göğsümde kıpırdandı. "Hayır," diye itiraf ettim.

"O zaman hiçbir şey bilmiyorsun. Aklını başına toplama," dedi Thaine bana. "Çünkü onun peşinden gidersen, senin için ne olacağına karar vermelisin. Sadece metresin mi? Yoksa her şeyin mi?"

Kan bağı beni tam bir aptala çevirmişti. Beni en dip noktama getirmiş, ne kadar ölümlü olduğumu anlamamı sağlamıştı. Tanrılar bana gerçek güçlerini göstermişlerdi. Bir kan eşinin armağanını reddederek onların yüzüne tükürmüştüm. Şimdi bunun için beni cezalandırıyorlardı.

Ve daha da kötüsü, Erina bu süreçte incinmişti. Ona karşı zalim ve duygusuz davranmıştım. Bunu hak etmemişti.

"Bununla savaşmaktan bıktım," dedim.

"Onu bulmaya çalıştın mı?" Thaine sordu.

"Laras'a gözcüler gönderdim," dedim. "Hiç şans yok." "Peki ya bu Luc Denoren?"

Başımı salladım. "O kadar sık iş değiştiriyor ki izini bulamadım. Özellikle de arşivlerde kaydı yoksa. Son çalıştığı üç işi ve kaldığı odaları kontrol ettim. Hiçbirinde yok."

Thaine bir nefes verdi. "Azur'a söyledin mi? Onları Laras'ta bulana kadar durmayacak. Bunu biliyorsun."

"Hayır," diye kestirip attım. "Onu bu işe karıştırma. Yapacak yeterince işi var. Bu benim pisliğim, benim hatam. Ben düzeltereğim."

Thaine bana, "Gemma konusunda kendisi de pek çok hata yaptı," diye hatırlattı. "O anlayacaktır."

Başımı salladım. "Şu anda sadece bilmeni istiyorum. Ve sadece buraya davetsizce girdiğin için."

"İyi ki yapmışım," diye cevap verdi. "Neye ihtiyacın olursa yaparım." "Biliyorum," dedim. "Ama evine dön. Sana burada ihtiyacım yok."

"Aynı fikirde değilim," dedi Thaine. Kanatlarını gererek iç çekti. "Birkaç günlüğüne Vyaan'da kalacağım. Bu Maudoric'in kendini daha iyi hissetmesini sağlar."

Keskin bir nefes aldım. "Olurdu."

"Onu bulduğunuzda planınız ne olacak?" Thaine aramızda uzun bir sessizlik anı geçtikten sonra sordu.

Birden kendimi inanılmaz yorgun hissettim, son birkaç hafta beni .

"Kibirli ve kendine hizmet eden elitist bir aptal olmamak mı?" "Ben ciddiylim," diye söylendi.

"Ben de öyle."

Ay'a bakmak için başımı arkaya eğdiğimde neredeyse dolunay olduğunu gördüm. Rüzgârın şiddetlenmesine şaşmamalı. Erina gittiğinden beri dünyanın geçip gitmesine izin vermiştim. Hatta daha öncesinden beri. Onu burnumun dibinde bulduğumdan beri kendimde değildim.

Boşa harcadığımı onca zaman.

"Onun benim kızım olduğunu öğrendiğim andan itibaren yapmam gerekeni yapacağım.

Kyrana," dedim Thaine'e ciddiyetle. "Ona kalması için her türlü sebebi vereceğim." Kararlılık içimde yanmaya başladı. Ateşlenen bir kor, dikkatli ve amaçlı bir şekilde.

"Gidip onu kendim bulmalıyım," dedim sessizce.

"Ay rüzgârları geçene kadar bekleyin," diye tavsiye etti. "Güçlüdürler. Bu zamanı kafanı toparlamak ve kendine çeki düzen vermek için kullan. Kaleniz darmadağınık durumda ve Maudoric bir arada tutmak için elinden geleni yapıyor."

Her zamanki gibi mantıklı.

"Ama ay rüzgârından sonra," dedi Thaine, gözleri ay ışığında yeşil yeşil parlayarak, "git *kyrana*'nı eve geri getir."

CKAPTER s 9

ER)NA

W Üç gün boyunca mide bulantısı çektim ve hala iyileşmiyordum, bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum.

İlk başta garip bir hastalık kapmış olabileceğimi ya da bana uymayan bir şey yemiş olabileceğimi düşündüm. Ama sonra... o kadar da emin değildim. Syndras'ın kızı Willan yeni hamileyken Terasyn Hanesi'nde yaşıyordum. Hamile olmadığı zamanlarda her sabah ona çay servisi yapmıştım.

başka bir şey tutamaz.

Daha önce bu konuda hiç endişelenmemiştim çünkü... bana inansa da inanmasa da Kaldur benim ilkim olmuştu.

En azından şimdi bu ihtimali göz önünde bulundurmalıyım, bu yüzden Kyndri'den sabah izin istemiştim, böylece yolun aşağısındaki şifacıda kan tahlili yaptırabilecektim.

Şifacıyı beklerken, kokusu burnumun direğini sızlatan mavi mumların yandığı küçük, karanlık bir odada otururken, inkâr içindeydim. Bu sadece indirim yapmam gereken bir şeydi, endişelerimi yatıştıracak tek bir şey.

Çünkü eğer hamile *olsaydım*.

Hayır, diye düşündüm kararlılıkla, bu fikri zihnimden uzaklaştırdım, o tanıdık tükürük selinin ağzıma dolduğunu hissettiğimde bile, mide bulantısının içimde çalkalanmaya başladığını hissettim.

Kanatları neredeyse daracık odaya sığmayacak kadar büyük olan bir Kylorr erkeği olan şifacı içeri girdiğinde, karanlık odada mavi mavi parlayan Halo tabletine baktı.

"İmplantasyon için pozitif sonuç," diye açıkladı. Adını bile bilmiyordum. Bana kendini tanıtmamıştı. Saçma sapan biriydi.

parmağımın küçük bir iğnesiyle kanımı akıttıktan sonra birkaç dakikalığına ortadan kayboldu.

"İmplantasyon mu?" Nefes aldım, içim çalkalanıyordu.

"Hamilesin," dedi yavaşça, tabletin kenarından bana bakarak. Gözleri sapsarıydı. "Tahminimce bir aydan biraz fazla oldu."

Dünya yan yattı, görüşüm karardı.

Kendime geldiğimde, şifacı beni sabit tutmak için kollarını bana dolamıştı ve dudaklarıma soğuk bir içecek bastırmıştı.

"Ne demek hamileyim?" Sesim çok uzaklardan geliyordu.

"Aynen dediğim gibi. İç," diye emretti bana. "Yardıma olur."

Tadı iğrençti ama başka ne yapacağımı bilmediğim için yudum yudum içtim. İçindekiler bittiğinde, "Yanına alman için sana biraz vereceğim. Mide bulantısına ve yorgunluğa iyi gelir. Babası insan mı? Yoksa Kylorr mu?" Cevap vermeyince gözlerini kırptırdı ve kaşlarını kaldırarak "Bartutian mı?" diye sordu.

"Kylorr," dedim sonunda, odanın içinde etrafı göremeden bakarken kelime dudaklarımdan taş gibi döküldü. Boğazımı temizledim, bulanık görüşümü temizlemek için gözlerimi kırptım. Ağladığımı fark ettim. "Babası bir Kylorr."

Kaalium'un bir oğlu.

Şifacı bana "Melez gebelikler her zaman daha zordur," diye bilgi verdi. "Herkes için farklı olduğu için gebelik süresini tam olarak belirlemek zor."

"Ortalama olarak mı?" Ben sordum.

"Dört ay, aşağı yukarı birkaç hafta" dedi bana. "Yani şimdiden dörtte birini tamamlamışsın. Ama seni uyarmalıyım, melez hamilelik hızlıdır. Bu tehlikeli olabilir. Yakından izlenmeniz gerekecek ve-"

Ayağa kalktım. Oda birdenbire çok küçük geldi ve nefes almakta zorlandım. "İşe dönmem gerekiyor," dedim ona. "Teşekkür ederim."

"Ama ben-"

Odadan çıktım, dizlerim titriyordu. Müessesenin dışına çıkmak için çabaladım, girişi bulana kadar uzun bir koridorda ilerledim. İçeri girdiğimde sabah havasını derin derin içime çektim. Sırtımı binaya dayayıp beni desteklemesine izin verene kadar tökezledim, ama sonra aşağı kaydım, insanlar geçerken sokağa oturdum, meraklı, kalkık kaşlarla bana baktılar.

Gözlerim acıdığında avuçlarımı gözlerime bastırdım. Kaldur'un çocuğuna hamileydim. *Ne yapacağım ben?* Merak ettim.

UZUN GÜNÜN SONUNDA AYAKLARIM AĞRIYORDU, MIS GIBI KOKUYORDUM. Temizlik malzemeleri ve dökülen bira... Tek istediğim İkrin'in ortak tuvaletinde yıkanmak ve bu günü unutmaktı.

Ama bunu yapma lüksüm yoktu. Özellikle de sokağın köşesini döndüğümde eski binanın dışında toplanmış bir grup gördüm; iri yarı bekçi, asker gibi görünen kişilerle konuşuyordu.

"Ne oldu?" Gruba doğru koşarak sordum. Üst katımda oturduğunu sandığım yaşlıca bir erkek vardı ama onu sadece geçerken görmüştüm. Sadece bir kez gülümsediğimde bana homurdanmıştı.

"Hoşnutsuz bir kiracı," dedi kollarını kavuşturup kaşlarını çatarak. "Odaların çoğuna girmiş. Çalmış."

Kalbim göğsümde dondu kaldı. İlk aklıma gelen defterlerim oldu.

Uçarak geçtim ve parlak ışıklı binanın merdivenlerinden yukarı fırladım. Benim katım ikinci katın sahanlığındaydı ve oraya ulaştığımda efordan, uzun günümünden ve korkudan nefes nefese kalmıştım.

Odamın kapısı aralıktı.

"Hayır," diye nefes aldım. Aceleyle içeri girdim ve normalde düzenli olan odamın darmadağın olduğunu gördüm. Battaniyelerim ve şiltem yatağın dışına saçılmıştı. Seyahat çantam açılmıştı, kırık sapı yanında yerde yatıyordu, sonunda pes etmişti. Çantanın içindekiler dökülmüştü. Çoğunlukla eski defterler, ki neyse ki çalınmamışlardı.

Dizlerimin üzerine çöküp kalanları karıştırdığımda içimi bir rahatlama kapladı. Neyse ki hepsinin hesabı tutulmuştu ama hırsız pek de nazik davranmadığı için bazı sayfalar yırtılmıştı.

Kaldur'un eski bir çizimine rastladığımda kalbim güm güm attı. Sayfalardan biri yırtılmıştı. Yüzünden aşağıya doğru iki parça halinde sarkıyordu.

Arıyorlardı. Donup kaldım.

Ayağa kalktım ve odadaki küçük şifonyere doğru koştum. Alt çekmece gevşekti. Parayı eski bir eşarba sarmıştım.

Eşarp oradaydı, ama ellerimi malzemeye daldırdığımda, zaten korktuğum şey gerçek oldu.

Para gitmişti. Tüm birikimim.

Krediden çıkardığım için kendime lanet ettim. *Çok aptalca, çok aptalca*, diye düşündüm tekrar tekrar. Ama Kaldur'un kalesinde kullandığım hesap buydu. Gittiğimi fark ettiğinde, sözleşmeyi bozduğum için misilleme olarak kapatılmasından korkuyordum.

Çöplüğe dönmüş odamda yere oturdum, durumumun gerçekliğiyle yüzleşirken kalbim nihayet yavaşlamaya başladı.

Tek kurtarıcım dün İkrin'e tam bir haftalık ödeme yapmış olmamdı. Kyndri'den de bugünün ücretini almıştım ama bu ücret beni burada zor tutardı. Yemek ve masrafları karşılamaz.

Özellikle de yolda bir *bebek* varken.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, gözlerimde yaşlar birikmeye başlamıştı.

"Sen de mi?" diye bir ses geldi kapıdan. Yaşlı adam oflaya pufloya odasına geri dönüyordu. Başını sallayarak benim odama bakıyordu.

"Onları yakaladılar mı?" Sulu gözlerle umutla sordum. ", " dedi adam. "Bu düşündüğünüzden daha fazla oluyor. Haberlerde Tavsiye mi? Önemsemediğin hiçbir şeyi burada tutma. Ama yeterince uzun süre kalırsan bunu öğrenirsin."

Sonra topallayarak merdivenlerden yukarı çıktı ve ben şaşkınlıkla açık kapıya baktım.

Ne kadar süre orada oturup ne yapacağımı düşündüğümü bilmiyordum. Ama tek bir seçeneğim olduğunu biliyordum, hamile olduğumu öğrendiğimde zaten bütün gün üzerinde düşündüğüm bir seçenektir bu.

Kaldur bunu bilmeyi hak ediyordu ama ondan yardım istemek içimi parçalayacaktı. Benim hakkımda zaten inandığı şeyi ona kanıtlamak istemiyordum... ama bu durumun benim kontrolüm dışında olduğunu biliyordum.

Mektubu bu gece yazacaktım ama üzerinde uyuyacaktım. Eğer hâlâ doğru karar olduğunu düşünüyorsam, sabah postaya verecektim. Ekspres servis çok daha pahalıya mal olmazdı ama kredilerime dikkat etmem gerekiyordu.

Kendimi yerden kaldırıp defterlerimden birini aldım ve yeni bir sayfa açtım. Neyse ki kalemlerim hâlâ buradaydı

yere saçılmıştı. İçim alkalanırken, elimi uzun süre kâğıdın üzerinde gezdirdim.

Bunun yapılması gerekiyor, diye düşündüm

sessizce. Kalemim kâğıda dokundu.

Kaalium Hanesi'nden Kaldur'a, Vyaan'dan Kyzaire'e, başladım.

CKAPTER 30

ER)NA

TMektubu kaleye gönderdikten üç gün sonra, her şeyin önce Maudoric'ten geçtiğini bildiğim için onun dikkatine hitaben, bir cevap geldi.

Kyndri'de geçirdiğim uzun bir günün ardından içeri girdiğimde kapımın altında buldum. Her zamanki elli yerine yetmiş kredi kazanabilmek için daha uzun saatler çalışmak istemiştim. Ama bu yüzden sadece birkaç saat uyuyabildim. Kyndri bile endişeli görünmeye başlamıştı ve sadece kendi sağlığım için bile olsa çalışma saatlerimi azaltmaya karar vermesinden korkuyordum.

Ama İkrin'in bir haftalık kirasını ödemem gerekiyordu. İki gün içinde ona ödeme yapmam gerekiyordu ve bu neredeyse her şeyi silip süpürecekti.

Kaldur'un cevabını beklerken bana bir hafta daha kazandırır, diye düşündüm. Beni ilerlemeye iten tek şey buydu.

Ama o akşam mektubu ve arkasındaki balmumu mührü, Kaalium Hanesi'nin tanıdık mührünü gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve mektubu yavaşça yırtıp açarken ellerim titredi.

Okumaya başladım.

*Erina Denoren'e,
Özellikle Luc Denoren ile olan ilişkiniz göz önüne
alındığında, iddianızın doğruluğunu teyit edemem. Bu
nedenle, iddia ettiğiniz şeyin yanlış olduğuna dair kesin
bir inancım var*

Bu da benden daha fazla kredi almak için yaptığınız bir başka girişim.

Alacak hesabınızda, size borçlu olunan on vronu bulacaksınız. Ne daha azı ne de daha fazlası. Bu size vereceğim son mektup. Başka herhangi bir mektup ya da iletişim girişimi dikkate alınmayacaktır.

Kaldur tarafından imzalanmıştı ve kendinden emin, sağlam, düzenli bir yazıyla yazılmıştı.

Bir an için bunun acımasız bir şaka olabileceğini düşündüm. Ama imza tanıdık, kan veren sözleşmesindeki imzayı hatırlıyordum, o gece yıldız ağaçlarının çiçek açtığı yerde benden ilk kez beslenmişti.

Yatağımda oturmuş, elimdeki mektuba bakıyordum. Parşömen kalın ve pahalıydı. Bir gözyaşı damlasının üzerine düştüğünü ve imzasını bulanıklaştırdığını gördüğümde, işte o zaman sinirlendim.

Düşündüğüm gibi biri değildi. Vyaan'dan ayrıldığımda bunu biliyordum, ama bu mektup onun yapabileceğini düşünmediğim yeni bir zalimliği gösteriyordu.

Ve ne olduğunu biliyordum. Bu bir ödemeydi. Bir reddedişti. Doğurduğu potansiyel bir *çocuk*tan ellerini çekmesiydi. Belki başkaları da vardı. Belki bunu her zaman yapmıştır.

Ve Kaldur'un nasıl böyle biri olabileceği bana hiç mantıklı gelmiyordu. Belki de kötü bir karakter yargıcıydım. Belki de onu hiç tanımıyordum.

Belki de Kaldur ve Luc'un söyledikleri doğrudu. Büyümem gerektiği. Saf ve aptal olduğum.

Belki de böyle öğrenecektim. Güvenebileceğimi sandığım insanlara güvenmemeyi.

Umutsuzluk göğsümde dönüyordu. Bunu *istememiştim*. Böyle bir insan olmak istemedim.

Ama Kaldur'da hiçbir yardım ya da sorumluluk bulamayacağım açıktı. Bana borcunu ödemem için para göndermişti ve şimdi bile zehirli olduğunu hissediyordum. O lanetli hesaba bir daha dokunmaktan nefret edecektim... ama ona ihtiyacım olduğunu da biliyordum.

Laras beni çiğnedi ve tükürdü, diye düşündüm.

Ve evimi özledim, Vyaan'ın aşinalığını, kendi el yazım gibi bildiğim sokakları özledim. Orada olmak bana her zaman bir şekilde Kaldur'u hatırlatacak olsa da.

Yatağıma oturdum, seçeneklerimi tartarken mektubu belki yüzlerce kez tekrar okudum.

Bunlardan ilki Laras'ta kıt kanaat geçinmeye devam edebileceğimdi. Kyndri's Landing'de çok çalışabilir, çocuk doğduğunda yetecek kadar para biriktirmeye çalışabilirdim. Ama sadece birkaç hafta içinde daha fazlasını gösterecektim. Daha bu sabah karnımın yuvarlaklaşmaya başladığını fark etmiştim. Şifacının bana söylediğini hatırladığım *kadarıyla, melez hamileliğin hızı. Tehlikeli* de demişti.

Ya bir şeyler ters giderse?

İkinci seçenek Vyaan'a dönmekti. Syndras bana yardım ederdi. Artık beni yanında tutmaya gücü yetmese de, hâlâ büyük Hanelerle bağlantıları olan bir soyluydu. Burada bulabileceğimden daha iyi maaşlı, daha rahat bir iş bulmak, bebek için gerçekten para biriktirebileceğim bir yere ayaklarımı sağlam basmam için bana daha iyi bir şans verebilirdi.

Bu sefer Kaldur'un parasını reddetmeyecektim ama hamilelikte bir sorun çıkmadıkça ona dokunmayı reddediyordum. Bu benim güvenlik ağım olacaktı, her ihtimale karşı.

"Çok fazla seçenek yok," diye fısıldadım. Ve Luc...

Hâlâ konuşmamızın yasını tutuyordum, hâlâ sersemlemiştim. Düşündüğüm her şey, Laras'a bağladığım tüm umutlar ve hayaller gitmişti. Luc gitmişti, ya da en azından benim tanıdığım Luc. Bu bir ölüm gibi acıyordu, neredeyse Kaldur'un reddi kadar.

Bir zamanlar Luc'un mavi gözleri ateş ve kararlılıkla parlıyordu. Burada kendine kuracağı büyük hayattan bahsederken onu saatlerce dinlemiştim. Ve neredeyse bunu da yapıyordu. Belki de en yürek parçalayıcı şey buydu.

Ama tanıştığım Luc'u tanımiyordum. Gözlerindeki o tanıdık ve ilham verici ateş kıvılcımı sönmüştü.

Ve o da beni etrafında istemiyor, diye düşündüm. Söylediklerimde ciddi olsam da bunu açıkça belirtmişti.

Luc'tan vazgeçmezdim. Bana ihtiyacı olduğunda her zaman yanında olacaktım. Ama şu anda... yardımımı istemiyordu. Kendime bile yardım edebileceğimden değil.

Şu anda.

Kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerektiğini fark ettim. Bu konuda akıllı davranmalıydım.

Artık düşünmem gereken bir çocuğum vardı.

Bunu yapmak istemesem de cevap netleşmişti. Vyaan'a dönmek zorundaydım.

En azından bağlantılarımın olduğu bir yer. Referanslarımın bir anlam ifade edeceği bir yer. Vyaan kalesinde çalışmışım, burada yalan söylemek zorunda hissettiğim bir şeydi bu. Ama Vyaan'da bu bana her yerde iş bulabilirdi, özellikle de arkamda Maudoric varsa, ki öyle olduğunu sanıyordum.

Cebimden, her zaman yanımda taşıdığım kredilerimin sonuncusunu çıkardım.

Ya gelecek hafta için İkrin'e ödeme yapabilirdim... ya da yarısını Vyaan'a dönmek için bir kervan biletine harcayabilirdim.

Derin bir nefes alarak elimi karnıma bastırdım. Tüm bu panik içinde, bir çocuğun ne anlama geleceğini hiç düşünmemiştim. Tomurcuklanan boynuzları ve gri derisiyle küçük melez bir çocuk. Muhtemelen kanatlı.

Luc'un kararlılığı onda söndüyse, ben de hepsini kendim için almışım gibi hissettim.

İçimi yaktı.

Bunun beni yıkmasına izin veremezdim. Kaldur'un beni yıkmasına izin vermeyeceğim. Gerekirse çocuğumu tek başıma büyütürdüm ve ona *iyi* bir hayat verirdim. Her gün sevildiklerini bildikleri güzel bir çocukluk. Asla terk etmeyeceğim bir çocuk. Her parçamla seveceğim bir çocuk.

En azından hayallerimden biri gerçek oluyordu. Anne olmak.

Ama hayattaki her şey gibi, bu da hiç beklemediğim bir anda geldi.

LUC'A VEDA ETMEDEN LARAS'TAN AYRILMAK İSTEMEDİM. BEN SADECE

Rıhtımda çalıştığını biliyordum ve Kyndri'den kısa bir mesafe olduğu için fırsat buldukça orada bekledim. Ancak iki gün sonra ondan hiçbir iz yoktu ve İkrin'deki zamanım dolmuştu.

Son akşamı Kyndri'nin evinde tamamladım, Vyaan'a gidecek bir sonraki kervanın zaman çizelgesine bakmışım bile. Syndras'a bir mektup göndermişim,

Bildiğim tüm tanrı ve tanrıçalara dua ettim, ailesini ziyaret ettikten sonra köye dönmüş olsun diye.

Kyndri biliyordu. "Gittiğini gördüğüme üzüldüm," dedi bana son müşteriler de dağıldığında. Bu sabah işe gelirken kırık seyahat çantamı yanımda getirmiştım çünkü buradan doğruca nakliye istasyonuna gidecek ve bu gece yola çıkacak son kabileyi yakalayacaktım. "Sen iyi bir işçisin."

"Teşekkürler," diye cevap verdim. Yüreğim burkularak bar tezgahının üzerinden bir mektup ittim. Dün gece yazdığım son mektuptu bu. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

Kyndri mektuba baktı. "Melez erkek için mi?"

Başımı salladım. "Onu nasıl bulacağımı bilmiyorum. Ama beni burada aramaya gelirse, bunu ona verir misin? Bu... bu önemli."

"Seni hamile bırakan o mu?" diye sordu sonra.

Şaşkınlık beni geri döndürdü. Belli miydi?

Yumuşak bir kahkaha attı ve bir sürahiyi daha parlatırken başını salladı. "Benim de üç çocuğum var. Neler olup bittiğini anlamayacağımı mı sanıyorsun? Özellikle de insanlar daha erken ortaya çıktığında?"

Karnıma baktım.

"Bir keresinde iki ay içinde doğum yapan bir insan tanımıştım. İlk aydan sonra sanki bir *kellu* meyvesi yutmuş gibi görünüyordu."

"İki ay mı?" Yutkunduğumu duyarak sordum. "Umalım da bundan daha fazla zamanım olsun."

Kyndri mektubu aldı ve bana anlamlı bir bakış attı.

"Hayır, o değil," dedim ona. "Ama o benim için bir kardeş gibi ve beni nerede bulabileceğini bilmesini istiyorum. Eğer bana ihtiyacı olursa."

Başını eğdi ve benimle diğer tarafta buluşmak için barın etrafında yürüdü. "Eğer geri gelirse, bunu ona vereceğim. Söz veriyorum. Merak etme."

Onda nazik bir ruh bulmuştum ve minnettardım. "Teşekkür , Kyndri. Her şey için."

"Ah," diye . "Kervanı kaçırmadan önce git buradan.

Ve eğer bir daha Laras'a gelerseniz, küçük çocuğunuzla birlikte merhaba deyin."

Boğazım yandı. Gözyaşlarımı titrek bir gülümsemeyle gizledim ve barın arkasına sakladığım seyahat çantamı aldım.

"Al," dedi ve cebinden bozuk para çıkardı. "Son maaşın. Biraz da yemek için. Yeterince yemiyorsun. Gücünü koruman gerek."

Ona doğaçlama bir şekilde sarıldım, iç çekti ama yine de sırtımı sıvazladı.

"Kendine iyi bak, Erina."

Başımı salladım, onu serbest bıraktım ve çantamı topladım. Gözlerim onun elindeki mektuba kaydı, Luc ile aramda kalan tek bağ buydu.

"Güle güle," dedim ona.

Sonra yorgun bacaklarımla Kyndri'nin İnişi'nden son kez ayrıldım ve sonunda nakliye deposuna ulaşana kadar Laras'ın karanlık sokaklarında gezindim.

Laras'tan gelen son kervan tam zamanında geldi. Laras parıldıyordu. Kalbim ağırlaşmıştı, Luc'u arkamda bırakıyormuşum gibi hissediyordum.

Ama bir kez olsun kendimi, kendim ve şu anda taşıdığım çocuk için en iyisinin ne olduğunu düşünmem gerekiyordu.

Şoför tek çantamı ve ödememi aldıktan sonra hiç düşünmeden karavana bindim.

Sonra eve doğru yola çıktık.

BEŞ GÜN SONRA TERASYN EVİ'NİN MERDİVENLERİNDE DURUYORDUM. TERASYN EVİ'NİN

Yol boyunca çok sayıda mola verdiğimiz için kervan en düşük ücreti ödemişti ve ben sadece ülkenin ortasındaki bir köyde yıkanabilmişim.

Kirliydim, açtım ve inanılmaz derecede yorgundum.

Ama Syndras Terasyn Evi'nin kapısını açtığında, beni orada dikilirken gördüğünde, gözleri karnımdaki yuvarlaklığa kısa bir süreliğine dikildiğinde, güvenli bir yere inmiş gibi hissettim.

"Ah, canım," dedi sessizce, beni tanıdık eve sokarken. "İçeri gel, içeri gel. Isın."

Ama ben sadece ona sarıldım, dokunmaya ve rahatlamaya ihtiyaç duyuyordum. Yıkanmamış halime rağmen Syndras beni sıkıca tuttu ve sırtımı okşadı. Her zaman nazik ve şefkatliydi, biraz huysuz olsa da, hiç tanımadığım bir büyükanne gibiydi. Bu evden ayrılmak kalbimi kırmıştı.

"Artık evindesin," diye fısıldadı kulağıma. "Her şey girecek."

Ve hayatım boyunca bundan daha harika ve gerekli sözler duymamışım.

CKAPTER 3L

KALDUR

T kapıyı açmaya çalışırken bina bekçisinin elleri kapının kilidiyle oynadı. "Ama sana söylediğim gibi, *Kyzaire*," diyordu, "en son o gitti. hafta."

İkrin, Kylorr erkeğinin adıydı. Binanın tüm sakinleri merakla bakmaya gelmişti, evlerinin sahanlığında duran beni gördüklerinde gözleri büyüdü.

"Peki nereye gitti?" Kaşlarımı çatarak sordum. Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

"Peki yanında biri var mıydı?"

"Biriyle mi?" İkrin sordu. Başını iki yana salladı. "Hayır, yalnızdı. Nereye gittiğini bilmiyorum. Haftalık ödeme yapıyordu ve o hafta dolduğunda eşyaları gitmişti. Burada işler böyle yürür."

İkrin'e sert bir bakış attım ve o da beni küçük odaya sokmak için gıcırdayan kapıyı aceleyle iterek açtı.

Kokusunun kalıntıları hemen yüzüme çarptı ve neredeyse nefesim kesiliyordu. Anılarla, özlemle. Açlıktan ölmek üzere olan bir *lyvin* kadar aç görüldüğümünden emindim çünkü İkrin yolumdan uzak duruyordu, her ne kadar öfkemi dizginlemeye çalışsam da. Ama son zamanlarda dengesizleşmişti. Etrafımda onu yatıştıracak bir dişi olmadan tahmin bile edilemezdi.

Ama kokusu... kokusu kesinlikle yardımcı oldu. Yakın zamanda burada olduğunu bilmek bile.

Kaldığı yer kaşlarımı çatmama neden olsa bile. Tuvaletten daha büyük olmayan küçük bir oda. Eski, sarkık bir yatak ve küçük bir şifonyer. Halı

neredeysse yırtık pırtıktı ve havada bir serinlik, pencereden içeri giren bir cereyan vardı.

Kyrana'm burada mı yaşıyordu? Ağıt yaktım.

"Ne kadar süredir buradaydı?" Öfkemi ve hayal kırıklığımı sabit tutmaya çalışarak sıkılmış bir çeneyle sordum.

"Sanırım üç ya da dört hafta," diye yanıtladı İkrin. Ona dikkatle baktığımda hızla, "Ama kayıtlarıma bakıp kesin olarak öğrenebilirim, *Kyzaire*," dedi.

Böyle bir yer için kayıtları olmasına şaşırmıştım ama Laras kanunları sanırım.

"Elbette, eğer ." "Alınmak mı?"

Ben sordum.

"Yaklaşık iki hafta bir olay yaşadık," diye İkrin. "Bazı odalar ve ofislerim soyuldu."

"Onun muydu?" Ona doğru yaklaşarak sordum.

"Evet," diye cevap verdi İkrin, homurdanmama neden olarak. "Parası gitmiş, ya da bana öyle söyledi. Ama başka bir şey olduğunu sanmıyorum!"

Yani hiç parası kalmamış ? Bu yüzden mi gitmişti?

Siktir, diye düşündüm.

"Ve nereye gittiğini bilmiyorsun?" Telaşla sordum. Burayı bulmam zaten bir haftamı almıştı ve bu tamamen tesadüfen olmuştu. Yoldan geçerken sorduğum biri, binada yaşayan yaşlı bir erkekti. Bana Erina'nın tarifine uyan bir insan dışının burayı kiraladığını söylemişti ve ben de şahsen kontrol etmeye karar vermiştim. Neyse ki Laras'ta kızıl saçlı çok az insan dışı vardı.

"Sanırım bir handa çalışıyordu," diye ekledi İkrin. "Ana pazar meydanının dışında bir yer."

"Adı ne?"

Sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Üst katlarda odaları olan küçük bir yer. *Dyaan*'ın olduğu sokağın aşağısında. *Kyndri*!" dedi aceleyle. "*Kyndri*'s... Landing. İşte orası. Bundan eminim."

"Güzel," dedim. "Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

Ceplerimden para çıkardığımı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Buraya geldiğinde birini arıyordu," dedi hemen. "Eski kiracılarımdan birini. Adı Luc'tu. Ve bir mektup aldığını biliyorum. Kalın kâğıtlı, süslü bir mektup. Kısa bir süre sonra da gitti."

Bir mektup mu? Kaşlarımı çatarak merak ettim.

"Teşekkür ederim," dedim. Kredileri avucuna bastırdım, o da hevesle aldı.
"Hepsi bu kadar."

Son bir derin nefes alıp kokusunu derin derin içime çektikten sonra oradan ayrıldım.

Kyndri'nin İnişi'ni bulmak kolaydı, özellikle de Laras halkı bana aval aval bakarken. Hanın içine adım attığımda, buranın şirin olduğunu gördüm. Tek bir ocak yanıyor, köşeler biraz karanlık olsa da odayı ateş ışığına boğuyordu. Solumda cilalı bir bar vardı, trows ve tunik giymiş bir Kylorr kadını onu yönetiyordu ve sağımda çok sayıda küçük masa ve kabin vardı. Arka tarafa doğru, üst odalar olduğunu tahmin ettiğim yerlere çıkan bir dizi merdiven vardı.

"Size ne ikram edebilirim?" diye sordu Kylorr'lu kadın, dökülen köpüğü temizlemek için barın üzerinde bir bez gezdirirken.

Eski cilalı tahtaya doğru adım attığımda, dışının nihayet bana baktığını ve gözlerinin açıldığını gördüm.

"*Kyzaire*," diye nefes aldı. Kaşlarını çattı. "*Ama burada ne işin var?*"

Sanki hanının ve tavernasının pek de lezzetli olmadığını biliyormuş gibi.

"Kyndri, sanırım?" Ben sordum.

"Evet," dedi yavaşça. Zihninin çalıştığını görebiliyordum, Kaalium'un bir oğlunun Laras rıhtımındaki işyerine girmesi için tüm nedenleri zihninde canlandırıyordu.

"Erina Denoren'i arıyorum," dedim. "Bana burada çalışabileceği söylendi."

Ama kokusunu alamadım, bu yüzden İkrin'in yanlış anlayıp anlamadığını merak ettim. Eğer burada olsaydı, bunu bilirdim.

"Yaptı," dedi Kyndri, umutlarımı canlandırarak.

"Hâlâ öyle mi?" Barın içine daha fazla bastırarak sordum.

"Hayır, geçen hafta ayrıldı," diye cevap verdi. "Çok yazık oldu. İyi bir işçiydi. Güvenilirdi. Bugünlerde bunları bulmak zor."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet," diye sordu Kyndri, "ama onu neden aradığınızı sorabilir miyim?"

Bu küstahlık karşısında neredeyse kaşlarım kalkacaktı... ama bu bar bekçisinin Erina'yı korumasının iyi bir şey olduğunu düşündüm. Bu ona güvенеbileceğim anlamına geliyordu.

"O benim eşim," dedim sonunda, kelimeler taş gibi döküldü. Bu sözleri ilk kez bir yabancıya yüksek sesle dile getirmiştım ama nereye gittiğini öğrenmem gerekiyordu. Eğer Kyndri'nin Erina'ya sadakati varsa, ki bundan şüpheleniyordum

olabilirdi, onu bulmamın ne kadar hayati olduğunu anlamasını sağlamam gerekiyordu. "Bu çok önemli. Onu evine, Vyaan'a geri götürmek için."

Kyndri beni inceledi. Kapısından her türden insanın girdiğini gördüğünden emindim ve her birini okuyabildiğinden de aynı derecede emindim. Eğer itirafıma şaşırdıysa bile bunu belli etmedi.

"Bildiğim çoktan Vyaan'a geri döndü," dedi Kyndri sessizce. "Ne?" diye sordum. Yerimde donup kalarak sordum. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Geçen hafta son kabileyi yakaladı. Çoktan geldiğini düşünmüştüm."

O zamana kadar zaten Laras'ta onu arıyordum. Köyleri ve başkent etrafındaki ana holdingleri araştırıyordum.

O... kaleye mi döndü?

Hayır, Maudoric olsaydı benimle iletişime geçerdi.

"Teşekkür ederim," dedim Kyndri'ye başımı eğerek. Ayrılmak için döndüm, her şeye rağmen Erina'nın *orada* olduğunu bildiğim için bir an önce bölgeye dönmeye niyetliydim. "O... o burada mutlu muydu?"

Mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Hayır. O üzgündü. Ve yalnızdı. Ve korkmuştu, içinde bulunduğu durumdan dolayı."

Onun durumu mu? Kaşlarımı çatarak merak ettim.

"Ama o güçlü biriydi. Başını dik tuttu ve burada neyle uğraşmak zorunda kalırsa kalsın bir kez bile şikayet etmedi."

Her kelime göğsüne bir yumruk gibi iniyordu. Hiçbir şeyle *uğraşmak* zorunda kalmamalıydı. Onu bundan korumalıyım. Küçük, sıkışık, cereyanlı bir odada yaşamamalı, haftalık ücretini ödememeli ya da bir handa saatlerce çalışıp kim bilir nelere katlanmamalıydı.

Kredileri barın üzerinden kaydardım ve ayrılmadan önce Kyndri'ye başımı salladım.

Sokağa çıktığımda derin bir nefes aldım ve kararan pazarın etrafına bakındım. Erina buraya gelmişti. Bu manzaraya bakmış, bu yolda yürümüş ve bu binalar tarafından kuşatılmıştı.

Ama hâlâ elimden kurtulamamıştı.

Halo kürem çınladı ve cebimden çıkardım. Maudoric.

Projeksiyon kıvılcımlandığında yüzü mükemmel bir renkle aydınlandı.

"Güzel," dedim. "Buldum-"

"Erina Vyaan'a döndü," dedi Maudoric hızla.

Rahatlama neredeyse beni sarkıtıyordu.

"Nereye?" Çabucak sordum. "Kalede mi?"

"Hayır, Terasyn Evi'nde kalıyor. Bekçilerden biri onu köyde görmüş. Hemen bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Bu gece geri dönmeye başlayacağım," diye bilgilendirdim onu. Ancak Vyaan'a olan mesafe hâlâ bir günden fazlaydı ve bu uçuş molaları hariçti. "Ben gelene kadar gözcülerim ona göz kulak olsun."

Maudoric başını salladıktan sonra bana "Dikkatli ol," dedi. "Güneydoğu'da bir fırtına yaklaşıyor. Onu yakalayacaksın."

Umurumda değildi. Hiçbir şey beni ondan uzak tutamazdı.

İletişim çağrısı sona erdiğinde havaya fırladım. Vyaan'a döndüğümde Azur'a haber gönderecektim. Bu gece kalesine dönmediğimde ani yokluğumu anlayacaktı.

Laras'ı geçtikten sonra güneye doğru manevra yaptım ve eve, *kyranama* doğru uzun bir uçuşa başladım.

Ve oraya vardığımda, bunun sadece bir başlangıç olacağını biliyordum.

CHAPTER 3

ER)NA

T Dışarıda fırtına uğulduyordu ama Syndras'ın oturma odası sıcak ve mükemmeldi. Bir yandan kitap okuyor, bir yandan da parmaklarının arasına sıkıştırdığı yüksük büyüklüğündeki tatlı şarap bardağından yudumluyordu.

Karşısındaki sandalyede oturmuş, daha iyi günler görmüş bir çift çizmeyi onarmaya çalışıyordum. Kocasının ölümünden sonra Syndras'ın servetinin yıllar geçtikçe azaldığını biliyordum ama kızının başka bir soylu haneyle evlenmesinin ona yardımcı olacağını düşünmüştüm.

Ancak endişelerimi elinin tersiyle iterek bana sadece pratik biri olduğunu ve biraz sevgi ve bakıma ihtiyaç duyan mükemmel eşyaları varken kredileri boşa harcamaktan hoşlanmadığını söyledi.

Yaşlı Kylorr kadınında her zaman hayranlık duyduğum şey buydu. Daha önce yanında çalıştığım, servetleriyle gösteriş yapmanın ve sürekli abartılı şeyler satın almanın normal olduğuna inanan hiçbir soyluya benzemiyordu. Syndras, köklü bir aileden gelen bir soyluya göre nispeten sade yaşıyordu. Sadece bir aşçı tutuyordu çünkü hayatını kurtarmak için yemek yapamıyordu. Ancak ben de dahil olmak üzere tüm bakıcılar zaman içinde işten çıkarılmıştı ve oturma odası bunun izlerini gösteriyordu.

Burnum tozdan kaşınıyordu. Dün odasını süpürmüş, camları ve yüzeyleri silmiştim. Buna ihtiyacı vardı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," diye homurdandı sandalyesinden. Evde yaptığım tüm küçük işlerde olduğu gibi bu konuda da homurdanmaya *devam* ediyordu.

"Biliyorum," dedim basitçe, onun için bir gülümseme yaratarak, "ama istiyorum. Kendimi işe yarar hissettiriyor."

"Bana borçlu değilsin canım," dedi Syndras birkaç gece önce kapısına geldiğinden beri yüzüncü kez. "İnmek için yumuşak bir yere ihtiyacın var. Temizlik yaparak geçireceğin günlere değil, özellikle de bu durumdayken."

Ona hala babanın kim olduğunu söylememiştim. Söyleyemezdim. Henüz söyleyemedim.

"Kalmama, yemeğinizi yememe izin verecek kadar nazıksınız," dedim usulca ve dikkatimi onardığım dikişe verdim. Uzun zamandır hiçbir şey dikmemiş, hiçbir şeye yama yapmamıştım. Bunu özlemiştim. Tekrarlayan hareketler büyüleyici bir sükûnet, ihtiyaç duyulan bir sakinlik gibi geliyordu. "Birkaç şeyi toparlamak en azından yapabileceğim bir şey. Ayrıca, aksi takdirde sıkılırım."

"Sen mi?" Syndras homurdandı. "Sıkıldım," diye tekrarladı usulca, şarabından bir yudum daha alırken gülümseyerek. "Sen asla sıkılmazsın, Erina. Her zaman kafanın içinde galaksilerce uzaktasın."

Ayıldım. "Herkes bana bunu söylüyor. Gerçekçi olmam gerektiğini söylüyorlar."

Göz ucuyla Syndras'ın kaşlarını çatıldığını fark ettim.

"Bu kötü bir şey değil ufaklık," dedi. "Bence çok hoş. Bence insanlar daha çok senin gibi olmalı. Belki o zaman her zaman bu kadar mutsuz olmazlar."

Cevap vermedim. Onun yerine düşündüm *ki, şu anda ben de aynı şekilde mutsuzum, o zaman bunun ne faydası var ki?*

Kaldur'dan sonra kalbim kırılmıştı, her zaman güvenebileceğimi düşündüğüm Luc tarafından reddedilmiştim, hamileydim ve bunu kısmen hâlâ inkâr ediyordum. Param bittiği için meşhur kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırmış bir şekilde eve dönmüştüm. Ve şimdi gerçek bir planım olmadan arkadaşım ve eski işverenimin iyi niyetini sömürüyordum.

Evet, kendimi oldukça mutsuz hissediyordum.

"Kızınızdan henüz haber yok mu?" Ben sordum.

"Beni terk etmeye ne kadar hevesli," diye homurdandı Syndras. "Ama hayır. Yarın onlarla akşam yemeği yiyeceğim. Birçok soylu katılacak. Güven bana, gecenin sonuna kadar sana bir yer ayarlayacağım."

"Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bana karşı her zaman çok nazık oldun."

"Bu yaşlı kadına arkadaşlık ediyorsun ve bana hep yazıyorsun," dedi usulca. "Benim yaşıma geldiğinde, hayatında gerçekten değer verdiğin ve seni önemseyen kişiler dışında ne kadar az şeyin önemli olduğunu fark ediyorsun."

Sesindeki duygusallık boğazımı yaktı.

"Seni seviyorum Syndras," dedim. Belki de bu kelimeyi çoğu kişiden daha sık kullanıyordum, ama belki de çoğu kişiden daha sık hissediyordum.

"Ben de seni seviyorum canım," diye cevap verdi Syndras ama sesi sertti. Bu konular hakkında konuşmayı sevmezdi ve ben de işime dönerken gülümsemekten kendimi alamadım. "Ve bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun," diye ekledi.

Gülümsemem kayboldu. "Biliyorum."

Fırtına pencerenin dışında şiddetlenirken sessizliğe gömüldük. Dışarı baktığımda, yağmur tabakalarının aşağıya doğru kaydığını gördüm ve perdelerin dövölmesi gerektiğini, kıvrımlarda toz biriktiğini fark ettim.

Bunu yarın yapmaya karar verdim. Syndras son birkaç yıldır çok daha zayıflamıştı, gerçi bunu yüksek sesle söylemeye cüret edersem muhtemelen kafamı koparırdı.

Kapıda korkunç bir gürültü vardı. *Güm, güm, güm.*

Syndras kafasını kaldırdı.

"Raazos'un kanında kim..." diye mırıldandı, sandalyesinden güçlükle kalkarak. "Bu saatte, bu fırtınada?"

"Bırak ben alayım," diye itiraz ettim.

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Burası hâlâ benim evim ve kendi misafirlerimi karşılayamayacak kadar yaşlı değilim."

Yavaşça ve özenle odadan çıkışını izlerken dudağımı ısırđım. Gittiğinde içimi çektim ama dikişlerime geri döndüm. Oturma odası ana girişten o kadar uzaktaydı ki birkaç dakika sürebileceğini biliyordum. Belki de kızı ya da bakıcılarından biriydi, fırtınada Syndras'ı kontrol etmeye gelmişti.

Ama ne olduğunu anlamadan oturma odasının kapısı çarparak açıldı ve kısa bir an için tanıyamadığım bir erkekle göz göze geldim.

Sonra oturma odasının loş ışığını kesen aynalı gözleri gördüm ve donakaldım.

Kaldur.

Fırtına yüzünden sırlsıklamdı, giysileri sanki saatlerdir fırtınanın içinde uçuyormuş gibi vücuduna yapışmıştı. Hatırladığımdan daha zayıftı, yüzündeki gölgeler daha derin, neredeyse cılızdı.

Ciddi, yoğun ve kızgın görünüyordu. Ve... *rahatlamış*. O kadar parlak bir rahatlama ki neredeyse onunla birlikte sallanıyordu.

Ve onu tekrar görmeye hiç hazır değildim. Onun burada olması içime bir yumruk gibi inmişti çünkü bu haliyle bile kalbimi sızlatacak kadar yakışıklıydı.

Onu görmek tüm acıyı geri getirdi. Sanki hiç gitmemiş gibi geri geldi.

Sonra panik alevlendi. Neyse ki dikişler yuvarlaklaşan karnımı gözlerden saklıyordu ama Laras'tan ayrıldıktan bir hafta sonra bile vücudumdaki hızlı değişiklikler daha da belirgin hale gelmişti. Önceden hamileliği büyük bir öğün olarak geçiştirebilirdim. Ya şimdi? Kimse buna inanmazdı.

"Ne... burada olduğumu nereden biliyordun?" diye sorduğumda ağzımdan çıkan ilk şok edici sözler, bana doğru yürüdüğü sırada oldu. Syndras'ın halılarının üzerine su damlatıyordu ve ben ona söylemek için ağzımı açtım-

"Benimle geliyorsun," dedi Kaldur bana. "*Şimdi*." "Hayır," dedim kolayca. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum." *O neden burada?* Çılgınca düşündüm.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Syndras topallayarak odaya geri döndü. "*Kyzaire*, bunu protesto etmeliyim-"

"Bu benimle *kyrana*'m Syndras arasındaki özel bir mesele," diye homurdandı Kaldur.

Syndras donup kaldığında, gözleri neredeyse komik bir şekilde genişlediğinde benden bir ses çıktı.

Kyrana'sı mı? Kan eşi mi?

"Ne?" Nefes aldım.

Odaklanmamış, şaşkın bakışlarım kapı aralığında duran Syndras'a döndü. O da aynı şekilde suskun görünüyordu, kelimeleri sindirirken sadece parlak yeşil gözlerini kırıştırıyordu.

Gözlerim bana ters ters bakan Kaldur'a döndü. Yine de bunun onun doğal hali olduğuna dair tuhaf bir izlenim edindim. Yüzündeki çizgiler o ifadeyle birlikte derinleşmişti, sanki sıkışmış gibiydiler.

"Bunu kastetmiş olamazsın," diye mırıldandım, aniden korkmuş ve sersemlemiştim.

Hayır. Bunu beni manipüle etmek için yapıyordu. Ama ne amaçla? Duygularını açıkça belirtmişti. Bu beni tekrar kan vericisi yapmak için bir oyun muydu?

Eğer , çaba sarf etmiş. Berbat görünüyordu.

"Haftalardır seni arıyorum," diye homurdandı, önümde diz çöküp göğsünü dizlerime bastırduğunda kanatları sarkıyordu. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Soru o kadar düzensiz ve acı vericiydi ki neredeyse gözlerimi yaşartacaktı. Bu erkeğe sempati duymak istemiyordum. Bana zarar vermişti.

acımasız şeyler söyledi ve kendimi çok küçük, atılmış ve yalnız hissetmeme neden oldu.

Canının yanmasını istiyorum, diye düşündüm. Sonra bu çirkin düşünceden utandım. Tüm bu evrende hakkında böyle düşündüğüm tek kişi bir zamanlar Wrezaan'dı.

"Bu doğru değil," dedim sessizce. "Sen... sen yalan söylüyorsun. Anlamıyorum

-Bunu neden anlamıyorum! Bırak beni!"

Kaldur gözlerini kapattı, yüz ifadesinde bir acı ifadesi belirdi. "Bunu düzelteceğim Erina," dedi bana bakışlarını tekrar sabitlediğinde. üzerimde. Gözlerindeki yoğunluk kalbimi çekti, beni tekrar içine çekti ve bunun olmasına izin veremezdim. Artık kör, romantik küçük bir aptal olmayacaktım. Bunu bana o öğretmişti. "Sadece bir şansa ihtiyacım var."

"Her zaman senin ne istediğinle ilgilidir," dedim, sesim boş çıkıyordu. "Ve artık seni memnun etmek isteyecek kadar umurumda değil. O yüzden *git*. Seninle gelmiyorum. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum, özellikle de son mektubundan sonra. Ne istediğini açıkça belirtmiştin... ve bu da bendim, senden uzakta."

Kaşları çatıldı. "Mektubum mu? Sana yazmadım! Seni *bulamadım* bile!"

"Yalan söylemeyi bırak, Kaldur," diye . "Sadece beni yalnız bırak."

"Bunu yapamam," hırladı. "Bunu asla , o yüzden benden bunu isteme!"

Bunu anlayamadım. Sanki yeni iyileşmeye başlamış bir yarayı deşip açmış ve onu yeniden ham ve harap bir halde bırakmış gibiydi. Ya da belki de her zaman açıktı ve ben sadece onun çalışma odasındaki o gecedan beri bununla yaşamayı öğrenmiştim.

İncinmiş ve kızmıştım. Utanmıştım çünkü Syndras olanları izliyordu.

"Bunu kalede konuşabiliriz," dedi Kaldur sonunda ve ayağa kalkarak elimi tutmak için uzandı.

"Seninle gelmiyorum," dedim, kendi kendime biraz hırlayarak.

Gözleri ateş saçıyordu. "Ve ben sensiz gitmiyorum. Gerekirse bu *lanet* odada yaşayacağım, ama senden bir daha ayrılmayacağım. Asla."

Delirmişti. Öyle olmalı. Ya da kuruntulu.

"Bana seninle bir daha asla temas kurmamamı söylemiştin," dedim ona, elimi zorla tuttuğu yerden çekmeye çalışırken ters ters bakarak. "Peki bunu yapmaya nasıl cüret edersin! Bunu bana yapmaya nasıl cüret edersin!"

"Ben öyle bir şey demedim," diye kestirip attı. Yine ters ters baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Mektubun!" Yanaklarımdan süzölmeye başlayan sinir dolu gözyaşlarımla bağırdım, bu da onun gergin yüz ifadesinin daha da gerilmesine neden oldu.

"Ne mektubu?"

"*Kyzaire*," dedi Syndras'ın dikkatli ve kısık sesi. önce hiç böyle bir ses tonu kullandığını duymamıştım. "Bence en iyisi sabah gelmen. Sakinleştikten sonra."

"Onsuz bir yere gitmiyorum," diye cevap verdi, kafası yerindeydi, kadının sözlerini duymazdan geliyordu.

Sonunda beni sandalyeden kaldırdı ve tamir etmekte olduğum, tamamen unuttuğum treds yere düştü.

"Bunu evde konuşabiliriz-"

Bakışları yuvarlaklaşan karnıma indiğinde sözleri aniden kesildi. Elini arkasına dolamıştı ve bir gerginlik olduğunu hissettim, büyüleyici ve somuttu.

Böyle bir güç, ben sersemlemiş bir şekilde düşündü.

"Ne..." Sesi kesildi, kelime şaşkın bir nefes verişten başka bir şey değildi. Sonra içinde bir gerginlik hissettim. Omuzlarındaki kasların titremeye başladığını ve büyüyerek irileştiğini gördüğümde endişem karnıma doğru fırladı.

"Kaldur," dedim çabucak, bakışlarım Syndras'a kayarken, "yapma."

"Bu benim mi *onun mu*?" diye hırladı. Sesi daha karanlık, daha çakıllı hale geliyordu. Daha tanınmaz hale geliyordu.

Bir Kylorr'un çılgına döndüğünü hiç görmemiştim. Onları sadece hikayelerde duymuştum, tetikleyici neredeyse her zaman bir öfke duygusu ya da koruma ve savunma ihtiyacıydı.

Kaldur'un kinin geleceğini biliyordum. Bana iki şey belli oldu.

Birincisi, Kaldur'un bana gönderilen mektup hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne hamile olduğunu biliyordu, ne de mektubu yazmıştı ya da bundan haberi vardı.

Bunu taklit edemezdi. Katıksız duygu ve şok, öfke ve keder -ki bana hiç mantıklı gelmiyordu-... bunlar sahte olamazdı.

İkinci farkındalık ise Kaldur'u Syndras'ın evinden çıkarmazsam, şu anda ve burada çılgına dönüp evi tamamen yok edebileceğiydi.

"Ben de seninle geleceğim," dedim sessizce. "Şimdi gidelim."

Kaldur gözlerini kırptırdı, burun delikleri açıldı. Omuzları çöktü ama sesi değişmemişti.

"Bu *onun* mu?" diye tekrar sordu, kelimeler kesik kesikti, gözleri kararan bir öfke ve garip bir şekilde umutsuzluk tüneliydi. "Bu onun çocuğu mu? Hemen söyle bana Erina, yoksa Raazos üzerine *yemin* ederim-"

"Hayır," diye nefes aldım. "O senin, Kaldur. Çocuk *senin*."

Göz ucuyla Syndras'ın duvara yaslandığını gördüm, sanki ağırlığını desteklemesi için duvara ihtiyacı varmış gibi. Kaldur kelimeleri anlamış gibi görünse de telaşım arttı.

"Benim mi?" diye hırladı.

"Evet," diye fısıldadım, elimi yanağına bastırarak -yara izi olan tarafına, nasıl olduğunu hâlâ bilmediğim bir yara izine-. Teni çok sıcaktı, sanki ateşi varmış gibiydi. "Hadi gidelim. Şimdi. Seninle birlikte kaleye döneceğim. Ama şimdi gidelim."

Beni hemen kendine doğru çekti ve giysileri sırlıslam oldu. Ama beni şaşırtan şey, yüzünü boynuma bastırması ve derin nefesini hissettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasıydı.

"Seni özledim, seni özledim," diye mırıldandı, "ama şimdi seni buldum. Bunu düzelteceğim, söz veriyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu. Titriyordu ve teni o kadar sıcaktı ki ıslak giysilerinden buhar yükseliyordu. Öfkeden deliye dönmüştü. Hamile olduğumu bilmiyordu. O zaman mektubu kim göndermişti?

Önemli olmadığına karar verdim. Şu anda değil.

Onu Syndras'tan uzaklaştırıp kaleye geri götürmem gerekiyordu.

"Beni geri götür," diye emrettim, karnımın ona doğru bastırıldığını hissederek. "Beni eve geri götür."

Bu sözler üzerine omuzları nihayet gevşedi ve tek hissettiğim rahatlamak oldu. Omzunun üzerinden Syndras beni inceliyordu.

Başını bana doğru eğdi. Bir teşekkür. Bir onay. Bir söz. Dışarıdaki fırtına düşüncelerimin girdabını yansıtıyordu.

CKAPTER ٣٣

KALDUR

W Odama giden balkona çıktığımda Erina kollarımda titriyordu ve içimi yeni bir telaş kapladı.

Onu olabildiğince hızlı bir şekilde kaleye geri götürmek istemiştim ama yağmurda uçarken geçirdiği birkaç dakika bile onu üşütmüştü, yine de onu korumak için elimden geleni yapmıştım.

Onu ateşin yanına sürükleyip ıslak giysilerini çıkarmaya başladığımda, rahatlama ve şaşkınlık birbiriyle savaşıırken kendimi bedenimin dışında hissettim. Maudoric bu gece döneceğimi bildiği için ateşi yaktırmıştı ve odanın sıcak olmasına son derece minnettardım.

"Yapma," diye itiraz etti Erina, ben kıyafetleri çekiştirirken vücudunu korumaya çalışıyordu. "Ne yapıyorsun?"

Sesinde hissettiğim korku muydu? Kaslarım yeniden titremeye başladı, hissettiğim tehdit *kendim* olsam bile öfkeden sadece bir tetikleyici uzaktaydım.

Şimdi benden korkuyor muydu?

"Donuyorsun," diye homurdandım, derin nefes alarak kokusunun beni sakinleştirmesine izin verdim. *Onun için odaklan*, diye emrettim kendime. Var olmama ihtiyacı vardı. Ve son bir aydan sonra gülünç görünen dengeli bir zihne. "Seni ısıtmam gerek *Dallia*."

Soyunduğunda -ve aniden ortaya çıkan çıplaklığını benden korumaya çalışarak başarısız olduğunda- onu bitişikteki tuvalete götürdüm. Musluklardan sıcak su akıyor ve gömme küvete doluyordu, ben de onu merdivenlerden aşağıya indirdim. Küçük çıkıntıya oturdu, sıcak su baldırlarına ulaşana kadar titredi, gittikçe yükseldi.

İçimdeki huzursuz kıpırtı ancak su onu tamamen sardığında iç çektiğinde serbest kaldı. Ve içimdeki her şeyi almasına rağmen, küçük havuzun karşı tarafında kaldım, hala tamamen giyiniktim ve suyun içinde ileri geri volta attım.

Erina beni izledi. "Öfkeden , değil mi?"

"Sen buradayken olmaz," dedim, sesim istediğimden daha sertti. Artık kim olduğumu bilmiyordum. Son bir aydır, doğduğumdan beri sahip olduğum bedende bir yabancı gibi hissediyordum.

Hepsi onun yüzünden. Hepsi içimde bir kalp atışı gibi atan kan bağı yüzünden.

Ve şimdiden her şeyi etmiştim.

"Beslenmek yardımcı olur mu?" diye sordu küçük sesi.

Suyun içinde donup kaldım ve gözlerimi kapatmadan önce ona -büyük olasılıkla- aç bir bakış fırlattım.

"Hayır, bunu sana yapmayacağım," diye hırladım.

"Korkuyorum Kaldur," diye seslendi ve içimden bir öfke dalgasının yayıldığını hissettim. Neredeyse dönüp yumruğumu beyaz mermer havuzun kenarına indirecektim ama kendimi kontrol etmeyi başardım. "Gel beslen de sakinleş. Beni böyle korkutuyorsun."

Sıcak sudan bileğini kaldırdı ve dişlerim hemen uzadı, vücudum bir mıknaş gibi ona doğru çekildi.

"Böyle olmasını istemiyorum," diye homurdandım. "Ama artık kontrol edemiyorum. Ben... Ben doğru biri değildim, Erina. Beni terk ettiğinden beri."

Bileğine uzandığımda, gözlerinde bir sempati parıltısı gördüğümü sandım.

"Başka hiç kimse olmadı. Sadece seni istedim," diye itiraf ettim.

Gözleri irileşti.

Ama bileğinin üzerine eğildim, sadece öfkemi dindirecek kadar içmeye kararlıydım, ta ki tekrar sakinleşene ve bakışlarındaki korkunun bir kısmı yok olana kadar. Dişlerim onun etine saplandı ve kanını ilk çektiğimde gözlerim yuvalarından fırladı.

İnledim, onun tadı çok yüceydi. *Unutmuştum*. Coşkuyu unutmuştum. Ve onsuz yaşayabileceğime inanacak kadar aptal, kibirli miydim?

Bu son ay ne kadar yanıldığımı kanıtlamıştı ve şimdi benden nefret ediyordu. Ondan içtim, bundan zevk kararlıydım çünkü bunu hak etmiyordum. Kanı dilimi kaplarken bile çok yanlış hissediyordum.

Hayal ettiğim, arzuladığım tatlılık. Benden uzağa bakıyordu, çenesinde bir gerginlik vardı ve fiziksel olarak bana acı verse de geri çekildim.

Onun için yanıp tutuşurken durma gücünü ve iradesini nereden aldığımı asla bilemeyecektim. Dışlerim zonkluyormuş gibi hissediyordum.

Yeterince kan vardı. Vücudumda dolaşan kükreyen, saldırgan açlığı biraz olsun doyurmaya yetecek kadar.

Ve asla yeterli olamazdı. Daha fazlasını istedim... ve bu beni kötü biri gibi hissettirdi.

Sadece ondan almıştım. Hakkım fazlasını aldım.

Bakışlarım su yüzeyinin altına daldı. Oturmuş, kolunu göğüslerine sarmıştı ama karnının alt kısmının sert yuvarlaklığını hâlâ görebiliyordum.

"İzin ver," dedim, suyun içinde dönen kırmızı çiçekleri gördüğümde bileğine uzandım. Kolunu uzattığında, kanının baskın kokusuyla şiddetli bir açlık hissettim ama onu serbest bırakmadan önce sadece yarayı iyileştirdim.

Kelimeler ağızımdan kaçtı. Sadece ona yakın olmak istiyordum. Sadece onu bana sarılmaya zorlamak istiyordum çünkü onsuz kaybolmuştum. Ama bunu yaparsam, benden zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret edebilirdi.

Tanıdık kararlılık, büyümeden, kök salmadan, *yayılmadan* önce göğsümde küçük bir tohum gibi başladı. Kendini kemiklerimin derinliklerine kazıdı ve yarışan bir nehir gibi her damarımdan aktı.

Onu geri kazanabilirim.

Bir zamanlar onun sevgisini kazanmıştım, değil mi? Egom ve öfkem onu uzaklaştıran kadar.

", " dedim sert sesimi yumuşatmaya çalışarak. "Benim çocuğum."

Haftalardır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum... ama onun bana yaralı bir bakış attığını görmek daha da kötü hissetmeme neden oldu.

"Evet," dedi. "Mektubumda söylediğim gibi."

Ne kadar küçük olursa olsun, beslenme bana güç ve enerji veriyordu, tıpkı uzun süredir karanlıkta olduğumda bir güneş ışığı patlaması gibi. Ancak bu durum ıslak giysilerimi daha da daraltıyordu ve bu yüzden onları üzerimden çektim. Erina başını kararlı bir şekilde yana çevirerek başka tarafa baktı, gerçi çıplaklığımdan utanmaması gerekirdi - eşinin yanında değil.

Ama o bu önemli gerçeği bile bilmiyordu, diye düşündüm, bir suçluluk duygusu saplandı. Çünkü bunu ondan bilerek saklamıştım. Onu gafil avlamıştım.

bu gece, ve bu asla olmamalıydı.

Bilmeyi hak ediyordu. En başından beri. Bunun yerine, ona olan ihtiyacımı, gerçeği bilmesine izin vermeden onu yakınımda, bana bir tasma gibi bağlı tutmayı amaçlayan bir sözleşmenin içine gizlemiştim.

"Ne mektubu?" Sakin olmam gerektiğini bilerek sordum.

"Bu konuşmayı banyoda seninle çıplak olarak yapmamayı tercih ederim," dedi.

"Anlat bana," dedim ses tonumu nazik tutarak. "Lütfen," diye ekledim.

Bu söz üzerine gözlerini kırptırdı ama sonra iyi kalpli küçük bir insan olarak pes etti. Eğer pozisyonlarımız ters olsaydı, kendime siktirip gitmemi söylerdim. Hem de şiddetle.

"Hamileliğimi öğrendiğimde sana yazmıştım," dedi gözlerime bakarak. Sıcak kahverengi ve güzeldi, onları özlemiştim. "Ben... Ben korkmuştum. Ne yapacağımı bilemedim."

Neden Luc'tan yardım istemiyorsun? Merak etmeden duramadım. Ama bu başka bir zaman için başka bir konuşmaydı.

"Ben de sana yazdım," dedi, kaşlarını çatarak küçük bir bakış attı. "Ve aldığım mektup küçümseyiciydi. Hamileliğin geçerliliğinin kanıtlanamayacağı ve sizinle tekrar iletişime geçmeye çalışırsam bunun göz ardı edileceği yazıyordu. Sonra da on *vron* bir ödeme aracı olarak kredi hesabıma yattı, öyle tahmin ediyorum."

Öfkemi kontrol altında tuttum ama zar zor. Burun deliklerimin açılması içimdeki savaşın tek işaretiydi.

"Mektubunu buraya mı gönderdin?" Yavaşça sordum.

"Evet," diye yanıtladı çenesini kaldırarak. "Senin imzana benziyordu."

"Hâlâ sende mi?" Bilmek istedim. Yine de onu görürsem, sadece görmenin bile beni öfkeliendirebileceğini düşündüm.

"Evet," diye cevap verdi ve ben sadece bunu neden sakladığını hayal edebiliyordum. Belki de hatırlamak için...

"Mektubunu almadım," dedim, ses tonum kesik ve kesindi. "Ve kesinlikle sana o mektubu geri göndermedim."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdi sessizce. "Sen... beni böyle gördüğünde şaşırdın. Böyle bir şaşkınlığı taklit edemezsin."

En azından bu konuda bana inandı.

"Neden buradayım?" diye sordu sonra. "Beni neden buraya getirdin?"

Onu korkutmak istemedim ama aynı zamanda... her şey eskisinden çok ama çok farklı olacaktı.

"Sana karşı tamamen dürüst olmak için," diye başladım, "sana bunu söyleyeceğim, daha iyi bir yargıya karşı olsa bile: Seni benim olarak tutmaya niyetliyim."

Dudakları aralandı. Ve sonra güldü, sesin içinde bir parça güvensizlik vardı. Ya da belki de acı. Tanıdığım kadına hiç benzemiyordu. Tuvalette yankılandı ve bir an için çok geç kalmış olabileceğimi düşündüm. Çok fazla zarar vermiştim; Luc Denoren'i gerçekten seviyordu ve benim hiç şansım yoktu. Artık beni istemiyordu.

Ama sonra kibrimin bir parçası çirkin başını kaldırdı ve düşündüm, *Ben Kaalium Hanesi'nden Kaldur, lanet bir Yüce Lord'um.*

Kim bir *Kyzaire*'i reddeder ki?

Olabilirdi, korkmadan edemiyordum. Erina'nın diğerlerinden farklı olduğunu keşfediyordum. Yanlışlıkla onun da etrafımda büyüdüğüm kadınlar gibi olduğunu varsaymak beni bu karmaşanın içine sokan şeydi. Bu ve kendi aptal gururum.

"Vay canına, şanslı mıyım neyim?" diye sordu kahkahası sönerek. "Sanırım Kaalium'un bir oğlunu kaptım. Sanırım hayattaki konumumu iyileştirmek için onun himayesine ve yatağına girmeyi başardım."

Kelimeler yüzüme geri fırlatıldığında çirkindi.

Ama beni daha çok inciten Erina'nın sesindeki kırılganlık oldu. Başka bir kadın olsa bu sözler yakıcı ve kesici gelebilirdi. Ama o söylediğinde? Onu rahatlatmak, kollarıma almak istememe neden oldular çünkü çok fazla *acıyla* doluydular.

"Bağışla beni ama sana inanmıyorum, *Kyzaire*," dedi basitçe, bakışlarındaki ani camlaşmanın bir kısmını gözlerini kırıştıtırarak.

"Seni benim yapmak niyetindeyim, Erina," dedim tekrar, hâlâ tam adını söyleyecek gücü kendimde bulamıyordum. *Onunla* paylaştığı ismi. "Bir daha asla hiçbir şey istemeyeceksin."

"Yalnızca sevgi, mutluluk ve gerçek memnuniyet," dedi, ses tonu boştu.

"Laras'a gittim," diye homurdandım. "Nerede kaldığını gördüm. Nerede çalıştığını gördüm."

Dudakları aralandı. "Sen de mi oradaydın?"

"Sana söyledim, haftalardır seni arıyordum. Nasıl yaşadığını gördüm. Öyleyse sana sunabileceğim şeyi neden bu kadar kolay reddediyorsun? Büyük bir eviniz, tüm evrendeki en iyi yiyeceklerden bazılarını ve ne yapacağınızı bildiğinizden daha fazla krediye sahip olacaksınız."

"Ama görmüyor musun?" diye sordu. "Bunların hiçbir önemi yok! Siz soylular için hep öyle görünüyor. Ama benim gibi biri için çok daha azıyla mutlu olabilirim. Daha önce de mutlu oldum. En azından Laras'ta bana para ödenmiyordu."

Kelimelerden ürktüğümü gizleyerek topuklarımı yere vurdum. "Seni buraya geri istiyorum. Kalede, benim yatağında." Neredeyse nefesi kesiliyordu. "Seni yanımda istiyorum."

"Senin *kyrana*'n olduğum için mi?" diye merak etti. Kelimenin dudaklarından bükülme şekli bana inanmadığını açıkça gösteriyordu.

"Bu kadar ciddi bir konuda neden yalan söyleyeyim ki?" Öfkemin keskinleştiğini hissederek sordum. O gittikten sonra tam anlamıyla cehennemi yaşamıştım. Bunu uydurduğumu mu düşünüyordu?

"Neden?" diye tekrarladı, gözlerinde inançsızlık vardı. "Çünkü ben *buradayken*, tam yanındayken ve orada olmak isterken beni reddetmek için elinden gelen her şeyi yaptın. Beni asla sevmeyeceğini açıkça belirttin. Buradaki tek yerimin senin yatağın olduğunu ama benimle asla evlenmeyeceğini söyledin. Çünkü bölgenizin *Kylaira*'sı olmak istediğimi düşünüyordunuz."

"Artık bunun doğru olmadığını biliyorum," diye .

"*Şimdi*" önemli bir kelime. Ve bu ani fikir değişikliğini anlamıyorum. Ona güvenmiyorum. Ama olan oldu," dedi, sesine yine o kofluk girmişti... ve ben buna dayanamadım. "Kendimi açıkça ifade edeyim: Bu gece buraya Syndras'ın evini yerle bir etmemeniz için geldim. Kalmaya niyetim yok. Ve beni buna zorlayamazsınız."

Havuzda ona doğru ilerlerken "Fiyatını söyle," diye homurdandım. Bakışları gözlerime dönmeden önce üzerimde, çıplak göğsümde gezindi. Belki de bana katlanamadığı açık olsa da beni hâlâ arzuluyordu.

İki parmağımla çenesini yukarı kaldırdım. Erina'ya yakın olmak, tenine dokunmak, kokusunu içime çekmek, kollarımın arasında olduğunu bilmek... beni rahatlatıyordu. Acı dolu bir günün ardından sıcak bir yatak gibi.

"Seni kalman için zorlayamam. Ama kalmayı seçmeniz için size istediğinizi vermek benim elimde" dedim.

Dudakları aralandı. "Bunu *seçeceğimi* düşünüyorsan delirmişsin demektir."

"Luc Denoren'i Laras'ta daha fazla araştırdım. Başarısız bir işi olduğunu öğrendim," dedim ve nasıl tepki vereceğini görmek için dikkatle izledim. Gözleri irileşti. "Kaybettiği her şeyi ona geri versem kalır mıydın? Peki ya Syndras? Ona değer veriyorsun. Ona daha iyi bakılmasını istemez miydin? Bakıcılarla dolu bir evde bu kadar çok mücadele etmesin istemez miydin?"

"Kalmam için bana rüşvet mi veriyorsun?"

"Kredileri kendin almayacaksın," diye mırıldandım. "Ama sevdiklerine verirsem kalabilirsin."

Ve işte oradaydı. İşin gerçeği.

Erina düşündüğüm gibi biri değildi. Bir noktaya değinmek için paramı reddetmişti ve gururu yüzünden neredeyse Laras sokaklarında dolaşıyordu. Ama söz konusu sevdikleri olduğunda aynı gururu bir silah gibi kullanacak mıydı?

Özellikle de kıymetli Luc için?

"Luc ve Syndras'la ben ilgileneceğim," diye söz verdim ona. "Tek ihtiyacım olan bu işe bir şans daha vereceğini söylemen."

Bana *bir şans daha* vereceğin söylenmedi. "Sana güvenmiyorum," diye nefes aldı.

Çünkü ona hiç sebep vermemiştim.

"Sana bir şans daha veremem. Bunu tekrar yapamam, Kaldur," dedi, sesi neredeyse yalvarır gibiydi.

Kararlılığım ruhumda sertleşti. "O zaman çocuğumuzun iyiliği için kal. Bana güvenmek zorunda değilsin. En azından şimdilik. Sana sözümü tuttuğumu gösterene kadar değil. Ama en azından çocuğumuza elimden gelenin en iyisini vereceğime güvenebilirsin. Melez hamilelikler zor olabilir. Uzakta yaşamayı istemiyorum. Yakınımda olmanı istiyorum, böylece ikinize de bakabilirim."

Sustu. Yüz hatlarından bir duygu seli geçti. Özlem, kararsızlık, hoşnutsuzluk, umut.

Değer verdiği insanlar için kılıcını çekmeye hazırdı. Ve çocuğumuz için. Benden nefret etmesine rağmen.

"Onlarla ilgilenecek misin?" diye sordu sessizce. "Luc ve Syndras'a mı?"

"Yemin ederim," derken sesimi çok rahatlamış, çok hevesli çıkarmamaya çalıştım. Ailemin temsilcilerinden birini Luc'la görüştüreceğim, fonlar ve iş için bir plan üzerinde çalışacaklar. Arkasında Kaalium Hanesi'nin adı varken daha önce olanlar tekrarlanmayacak. Ve yarından itibaren Syndras için bekçiler ve tam bir personel işe alacağım."

Erina'nın omuzları çöktü.

"Başka kimse var mı?" Hayatında sevdiği başka biri olup olmadığını merak ederek sordum.

Başını iki yana salladı.

"Sanırım başka bir sözleşme hazırlamak isteyeceksiniz," dedi, bakışları odaklanmamış, sözleri yumuşaktı.

Gözlerime bakmasını sağladım, sonra daha da yaklaştım. "Artık sözleşme yok," diye homurdandım. "Bu artık sadece seninle benim aramda. Yalnızca bizim sözümüz ve niyetimiz üzerine."

Gözleri gözlerimin içine bakıyordu. Zihnim hâlâ binlerce farklı düşünce ve farkındalıkla çalkalanıyordu. Ama en çok da henüz aklımın almadığı şey Erina'nın içinde büyüyen hayattı.

Yaratılmasına yardım ettiğim hayat.

Benim çocuğum. Kaalium Hanesi'nin yeni neslinin ilki.

"Kendi odamı istiyorum," diye ekledi.

İçimdeki her şey bu düşünceye isyan etse de başımı öne eğdim. "Pekâlâ."

Ona sadece orada katılacaktım ama henüz bunu bilmesine gerek yoktu.

"Anlaştık mı?" diye sordum.

"Evet."

Bu kelimeyi söylerken mutsuz görünmesinden nefret ediyordum. Sanki ruhunu satmış gibiydi.

Ama bunu düzelteceğime yemin ettim.

Yapmak zorundaydım.

CKAPTER 34

ER)NA

T bahçeler tam da hatırladığım gibiydi. Ancak şimdi daha sessizdi çünkü gün ağarmadan önceydi ve bahçıvanlar bile uyuyordu... ya da günün ilk yemeğini yiyorlardı. sıcak mutfak.

Ben mi? Ben uyuyamamıştım. Bütün gece Kaldur'un kanadındaki eski odamda dönüp durmuştum. Kısa bir süreliğine uyandım ve hâlâ Laras'ta olduğumu düşündüm. Hâlâ orada olduğuma dair içimi bir korku kaplamıştı. O zamandan beri uyuyamamıştım. Kaldur'u, dün gece olan her şeyi, karnımdaki çocuğu, Luc ve Syndras'a yardım etme teklifini, *Kyzaire*'e karşı her daim çalkantılı olan duygularımı düşündüm.

Vyaan.

Defterimi ve kalem kutumu almıştım... ama doğrusu, haftalardır yarı umutsuz mektuplar dışında bir şey çizmemiş ya da yazmamıştım.

Laras'ta defterimi açmayı bile düşünemeyecek kadar bitkin düşmüştüm. İlhamım gitmiş, yaratıcı ruhum biraz hırpalanmış ve zedelenmişti.

Bahçelere geri dönmenin bazı şeyleri değiştirebileceğini umuyordum. O çok sevdiğim huşu ve güzellik hissi. Bu kale, bu araziler bana her zaman ilham vermişti.

Ama artık hiçbir şey hissetmiyordum. Bu beni korkuttu.

Botlarımın yumuşak tabanı tanıdık kaldırım taşları ve dolambaçlı patikalarla buluştuğunda içimdeki yaratma *isteğinin* kıpırdadığını hissettim. Sabah soğuk ve tempoluydu. Duvarın rüzgârın soğuşunu engellemediği bir çiçeğin yapraklarından küçük, damlayan buz sarkıtları sarkıyordu.

Çiçekleri inceledim. Soğuktan biraz buruşmuş olsa da çok güzeldi. Buz sarkıtlarına bir fiske vurdum ve parmak ucumun altındaki yumuşak ve kadifemsi taç yaprağını düzelttim.

Belki bir gün yine ben olabilirim. Ama şu anda kendimi biraz buruşmuş, yenilmiş ve kalbim kırılmış hissediyordum. Vyaan'dan ayrıldığımdan beri böyle hissediyordum... ama Luc'un reddi bunu daha da kötüleştirmişti. Onun yenilgisini görmek içimdeki bir şeyi, yakınımda tutmaya çalıştığım sürekli umut ve iyimserlik ışıltısını öldürmüştü.

Laras'ta büyük bir parçamı, hayati bir bırakmış gibi . Onu

Vyaan'da tekrar bulabilecek miydim?

Bilmiyordum.

Ellerim yuvarlaklaşan karnıma gitti. Sıkıca bastırmak hâlâ tuhaf ve yabancı hissettiriyordu. Bir çocuğun gerçekte ne anlama geleceğini pek düşünmemiştim. Hamileliğimi öğrendiğimden beri yaklaşık iki hafta geçmişti. Şifacıya inanmak gerekirse, neredeyse yarısına gelmiştim.

"Erina."

Gözlerimi kapattım.

Kaldur.

Döndüm ve patikadan hızla bana doğru yaklaşan ona baktım. Onu görünce kalbime bir sızı saplandı. Saçları darmadağınktı, giysileri sanki yeni uyanmış da onları giymiş gibi eğriydi.

"Bana haber vermeden kaleden ayrılmandan hoşlanmıyorum," dedi.

Yüz metanetini korudu. "Burada tutsak olduğumu fark etmemiştim."

Kaldur keskin bir nefes verdi. Saçlarını karıştırırken ellerinin titrediğini gördüm. Bana doğru yaklaştı, sıcak eli yanağıma değdi.

"Seni daha yeni geri aldım," dedi, sesi kısıktı. Hatırladığım gibi kokuyordu. Temiz ve rahatlatıcı. "Hâlâ tekrar kaybolacağından korkuyorum. Bir parçam senin hâlâ bir rüya olduğuna inanıyor, her an uyanabilirim ve sen yine gitmiş olacaksın."

Bu sözleri söylerken bakışlarında tekinsiz bir boşluk vardı. Duygularımı uzaklaştırmadan önce bir sempati ve suçluluk duygusu hissettim.

"Ayrıca," dedi, "çocuğumuzun haberi yayılacak."

Bizim çocuğumuz.

Gözlerinin içine bakarken bu sözler beni neredeyse aptal yerine koydu.

"Ve şu anda," dedi Kaldur, kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi bakarak, "şey, sadece düşmanların her yerde olduğunu söyleyelim. Ve Ev

Kaalium sınırlarımızın çok ötesine geçti. Bunu artık anlamamız gerekiyor. Kardeşlerim önlem olarak eşlerine muhafızlar atadı. Ben senin için bir tane bulana kadar daha fazla dolaşmak yok."

Ben... Ben burada kendi elementimin dışındaydım. Muhafızlar mı? Ama neden? Bu *normal* miydi?

Elinden geri çekildim ve eli aramıza düştü. Kelimeleri sindirirken göğsüne, giyinmek için acele etmiş gibi düzgünce kapatılmamış gümüş düğmelerine baktım.

"Korumaya ihtiyacım yok. Ve henüz kimsenin hamile olduğumu bilmesine gerek yok," dedim. Kaldur inanmayan bir ses çıkardı. "Sen bundan daha iyisini bilirsin. Bekçiler her şeyi bilir. Haberin yayılmayacağını mı sanıyorsun? Ve ayrıca, sen

Sonsuza kadar kalede kalacaksın. Benimle birlikte etkinliklere katılman beklenecek." "Daha önce katılmıyordum," dedim. "Bu değişmek zorunda değil."

"Her şey değişti Erina," diye hırladı gözlerimi çekerek. "Geri dönmeyeceğim. Geri dönmeyeceğiz."

"Ve sen buna karar verdin diye ben de bunu kabul etmek zorunda mıyım?" Kaşlarımı kaldırarak karşılık verdim.

Eli boynumun arkasına dolandığında nefesimi içime çektim. Teni sıcaktı ve içime girdiğinde ondan daha da fazla sıcaklık aktığını hissettim. Paltomun içinden bile. Altına sadece geceliğimi ve delikli botlarımı giymiştim ama yine de o sıcaklığı hissediyordum.

"*Bu Kyzaire*'in eşi olarak alışacağın bir şey var Erina, o da kararımı verdiğimde değiştirmemem. Düşüncesiz olabilirim, evet. Öfkem bazen beni alt eder. Ve inatçı olabilirim. Ama olmadığım bir şey varsa o da yeminini bozan biri olmamdır."

Ona bakarken nefeslerim sığlaşmıştı.

"Aramızda olanlardan pişmanım," diye devam etti. "Sana davranış şeklimden pişmanım. Sana yalan söylediğim için, seni önemsemediğimi hissettirdiğim için pişmanım. Çalışma odamdaki o gece için pişmanım. Basitçe dürüst olabilirdim ve bu bizi pek çok acıdan kurtarabilirdi."

Kalbim göğsümde o kadar hızlı ve güçlü atıyordu ki Kaldur'un bunu duyabileceğini biliyordum. Gözleri büyüleyiciydi, *zylarr* gibiydi. Tıpkı hatırladığım gibi. Şafak sisi etrafımızda dönerken, kendimi başka bir dünyaya taşınmış gibi hissediyordum. Güneş nihayet ormanın tepelerini yararken etrafımızdaki güzellik patlamasını hissettim.

"Şimdi sana söz veriyorum Erina," dedi Kaldur hoyratça. "Kan eşim olarak sana hak ettiğin saygıyı göstereceğime söz veriyorum. Çocuğumun annesi olarak."

Bu sözleri söylerken sesinin titrediğini duyduğumda derin bir nefes aldım ve karşı koymaya çalıştığım bir duygu kabarması hissettim.

"İkinci bir şansı hak etmediğimi biliyorum ama senden bunu talep edecek kadar bencilim. Bundan sonra her şeyin farklı olacağını söylediğimde bana inanman için sana hiçbir neden vermediğimi biliyorum... ama zamanla inanacağını umuyorum. Senden sadece zaman istiyorum. *Lütfen, Dallia*. Birbirimiz için doğru kişi olabileceğimizi kanıtlamak için zamana ihtiyacım var."

Boğazım düğümlenince temizledim.

"Peki ya Luc?" Sormadan edemedim.

Kaldur'un çalışma odasındaki o geceyi sayamayacağım kadar çok düşünmüş, kafamda tekrar tekrar canlandırmıştım. Kaldur'un Luc'kardeşim olarak gördüğüm için değil, romantik bir aşkla sevdiğime inandığını geç de olsa fark etmiştim. O gece açıklığa kavuşturmayı dilediğim tek şey buydu, gerçi o zaman bunun bir önemi olmazdı.

Kaldur'un dudakları birbirine yapıştı. "Peki ya o?"

"Onu sevdiğime inanıyorsun, değil mi?" diye sordum. "Dün gece bana çocuğun senden mi yoksa ondan mı olduğunu sordun."

Kyzaire'in çenesi o kadar gerildi ki bir kası patladı.

"O benim için önemli değil," diye homurdandı Kaldur. "Onu seviyor olsan bile, senin sevgini kendim için çalmaya çoktan karar vermiştim."

İnançsızlığım içime işledi. "Ne? Bu çok saçma."

"Beni test etme," diye homurdandı. "Aklıma koyduğumda sonsuz derecede çekici olabilirim."

"Ama anlamadığın şey şu ki, ben senin herkese verdiğin görüntüyü istemiyorum," dedim. "Bu gerçek değil."

Kaldur'un kaşları çatıldı.

Boğazımı tekrar temizledim ve ensemdeki elini uzaklaştırmak için başımı çevirdim.

"İsteddiğim... bir parçanız Luc ve benim bu işe karıştığımıza inanıyor. Hamileliği sorgulamanıza yetecek kadar."

"Dün gece şaşırmıştım Erina," diye karşı çıktı Kaldur. "Yarı deliydim, sana hasrettim, seni bulduğum için çok rahatlamıştım ve bir öfkenin eşiğindeydim. Eğer bana çocuğun benden olduğunu söylersen sana inanırım."

"Ama bir başkasını bu kadar derinden sevseydim kendimi sana vereceğime inanıyor musun?" Sorguladım. Anlamak istiyordum. "Benim böyle biri olduğumu mu düşünüyorsun? Sana değer veriyormuş gibi yaptığımı mı düşünüyorsun? Sana olan hislerimin gerçek olmadığını mı?"

"Hâlâ birbirimiz hakkında çok şey bilmiyoruz, Erina," dedi Kaldur, beni olduğum yere mihlayarak gözleri doğan güneşte erimiş olsa da sesi sertti. "Neye inanacağımı bilmiyordum ama inanmamam gereken birine inandığımı söylemekten utanıyorum."

Velle'yi kastediyordu. Ve belki de Lydrasa. Mektubu soylu kadının yardımıyla Velle yazmış olsaydı hiç şaşırmazdım. Velle'nin Saray'a gelen mektuplara erişimi vardı. Genellikle onları toplayan ve Maudoric'e getiren oydu. Belki de el yazımı tanımıştır.

"Ama sana söyleyebileceğim tek şey kıskanç olduğum," diye homurdandı Kaldur. "Ve bu benim için garip ve yeni bir duygu. Ben... ben bunu iyi idare edemiyorum."

Kıskanıyor muydu?

Biraz daha acı çekmesine izin vermek için yarım aklım vardı. İyi *hissettirirdi*, değil mi? Beni incittiği gibi onun da incinmesine izin vermek? Bunu hak etmişti, değil mi?

Ondan uzaklaştım, kucaklamasının merkezinden uzaklaştım. O bu kadar yakinken, kokusu beni sararken düşünmek zordu.

"Bana sormalıydın," dedim ona, sabah bahçesinin sakın ve sessizliğine bakarak. "Çünkü sorsaydın sana Luc Denoren'in benim için bir kardeş gibi olduğunu söyledim. Ve sana söyleyebilirim ki onunla romantik bir ilişki içinde olma düşüncesi bile midemi bulandırıyor."

Tek duyduğum Kaldur'un keskin, şaşkın nefesi oldu. Arkamı dönüp ona baktığımda, söylediklerimi sindirirken yüz ifadesinin son derece karanlık gördüm.

"Luc'u hiç bu şekilde sevmedim. Onu şiddetle seviyorum, evet. Her zaman sevdim ama *kardeşim* olarak. Küçükken beni koruyan ve bana göz kulak olan biri olarak."

"Aynı ismi paylaşıyorsunuz. Düşündüm de..."

Güldüm ama esprisi yoktu. "Bu ismi aldığımızda çocuktuk. Bu ismi nasıl bulduğumuzu biliyor musun? . Hikâyelerimizden, çünkü Luc ve ben onlar üzerinde birlikte çalıştık. Ve kahramanımıza Kavelyn Denoren adını verdik çünkü Luc kulağa hoş geliyordu. Bu ismi bir kez duymuştu ve onca yıl aklından çıkmamıştı. Biz de kendi ismi olmayan yetimlerdik ve bu ismi birlikte aldık. Kavelyn Denoren doğdu. Erina ve Luc Denoren de öyleydi. Sonsuza dek bağlandık - belki de

kanla, ama hayallerle. Ve hayatlarımızın Kavelyn'inki gibi olmasını umuyoruz."

Kaldur kaşlarını çatıp bir adım öne çıkarak yanağındaki yaşları silene kadar ağlamaya başladığını fark etmemiştim.

Utanmışım, kendimi toparlamak için yüzümü yana çevirdim. Ceketimin içinde titreyerek onu daha sıkı sardım.

"Artık biliyorsun," diye bitirdim. "Gerçek gerçeği. Keşke sorsaydın."

Seni sadece bu şekilde sevdim, diye düşünmeden edemedim. Ama bu saf bir aşktı. Saçma bir umut ve çocuksu bir romantizmle hastalanmış bir aşk.

Artık daha iyi biliyordum.

"Özür dilerim," dedi sert bir sesle. Kaldur, güneş ışığı tüm vücuduna süzülürken, sanki bir galerideki güzel bir heykelmiş gibi öylece duruyordu. "Ne olursa olsun, Erina Denoren, özür dilerim."

Küçüktü ama bir şeydi.

"Ben gerçekten senin *kyrana*'n mıyım?" diye sordum, ses tonum sert ve mesafeliydi. Beni geceleri uyutmayan bir başka şey daha vardı. Eğer öyleysem işaretleri nasıl görmemişim? Kör müydüm?

Kaldur başını eğdi. "Evet." "Ne zamandır tanıyorsun?"

"O öğleden sonradan beri. Vazo parçasıyla kendini kestiğinden beri" dedi. Gözlerim büyüdü, nefesim kesildi. *O kadar uzun süre mi?* Bu yüzden mi gitmişti? O gece beni neden ofisine çağırmıştı? "Kanının kokusunu ilk kez aldım ve anladım. Tam orada ve o anda."

"Hemen anladın," dedim usulca. Bu nadir görülen bir şeydi ya da ben öyle duymuştum.

"O parfümü bu kadar çok kullanmasaydın muhtemelen daha erken anlardım," diye ekledi.

Bu yüzden mi bu kadar huysuz davranmıştı? Oh... çünkü bunun Luc'tan, sözde *sevgilimden* bir hediye olduğunu mu düşünmüştü?

"O olmadan, bana uhrevi kokuyorsun. Başka bir âlemden, tanrısal bir âlemden gelen hediyelerin en tatlısı," diye devam etti Kaldur, sesi kısılmıştı. "O öğleden sonra benim olduğunu biliyordum. Ve o zamandan beri kendimi aksi yönde ikna etmek için her şeyi yaptım."

Çünkü ben büyük bir aileden gelmiyordum, hiçbir aileden gelmiyordum, biliyordum. Hayattaki konumunun altında. Değiştiremeyeceğim bir gerçek olmasına rağmen bu farkındalık beni hala hayal kırıklığına uğratiyordu.

"Beni eksik buldun," dedim sessizce. Ağzını açtığında, "Gerçek bu. Kulağa hoş geldiği için inkâr etmeye çalışma."

"Bunu inkâr etmeyecektim," diye itiraf etti Kaldur. "Pek çok kusurum var. Kendimi çok beğenmek, belki de gereğinden fazla beğenmek bunlardan biri - diğer herkesin zararına. Ama utanmadığım bir şey varsa o da *hatırladığımdır*. Geçmiş, daha doğrusu ailemin geçmişindeki karanlık anları hatırlıyorum ve bunların tekrarlanmasını önlemenin ne kadar hayati olduğunu biliyorum. Ailemin Kaalium'da her zaman sevilmediğinin ve hatta saygı görmediğinin son derece farkındayım. Benimki kadar eski bir soy nasıl böyle olabilir?"

"Ve buradaki mirasını bir bakıcıyla lekelemek istemedin," diye çenemi kaldırarak onun için bitirdim.

"Burada ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Ben bu bölgeyi ele geçirmeden önce? Hatırlamak için çok genç olabilirsin."

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım.

"Amcam bir zamanlar burayı yönetmişti," dedi Kaldur, sanki hatırladıkça yerinde duramıyormuş gibi hafifçe adım atmaya başlayarak. "Ama adil bir lider olmasına rağmen kimse onu ciddiye almadı. Ondan çok şey öğrendim. Ama ilişkileri, partileri, aşırılıkları tüm Kaalium'da iyi bilinirdi. Bekçileriyle ilişkileri vardı ve özellikle bir tanesine aşık olduğunu düşünüyordu."

bir hikaye diye düşündüm.

"Pek çok kişi beni hep onunla kıyasladı. Bir zamanlar çok sevildiği için bunun bir iltifat olduğunu düşünüyorlar ama ben bunu hiçbir zaman iltifat olarak görmedim," diye itiraf etti Kaldur. "Benim de çılgın yıllarım oldu ama Vyaan'ın başına geçtiğimde sorumluluğumu ve halkıma verdiğim sözü ciddiye aldım. Bu yüzden birbirimize ne kadar benzediğimizle ilgili şakalar yapmaları beni hep derinden yaraladı."

"Amcana ne oldu?" Kollarımı kendime sararak sormadan edemedim.

"Metresini herkesin önünde ilan etti ve bu süreçte karısı olan teyzemi küçük düşürdü. Kısa süre sonra onların evliliğini de bozdu çünkü onun yerine metresiyle evlenmek istiyordu. Ama teyzem intikamını aldı," dedi. "Onu neredeyse her şeyinden mahrum bıraktı ve soylu hanelerdeki dikenlerin üzerinde sürükleyerek anlaşmazlık ve güvensizlik tohumları ekti. Kısa süre sonra soylular bile ona saygı duymaz oldu. Arkasından ona güldüler. Bakıcısına aşık olduğu an, topraklarının kontrolünü kaybetti."

Hikâyeyi dinledikçe yavaş yavaş farkına varmaya başladım. Bunun Kaldur'un en büyük korkularından biri olduğunu fark ettim... sonunun amcası gibi olması. Bağlı

Tarihin tekerrür etmesi, özellikle de yakın bunun yaşandığı burada.

"Bölgeyi beklediğimden daha erken, hatta belki de hazır olmadan önce devrilmek zorunda kaldım," diye itiraf etti. "Ve buradaki soyluların saygısını kazanmam uzun zaman aldı, özellikle de genç olduğum için."

"Ve... amcan?"

"Soylular ona sırt çevirdiğinde, yeni karısı da çevirdi. Tek istediği konumunun getirdiği tüm lükslerdi ve hiçbirini elde edemedi. Başka bir sevgili, başka bir soylu buldu. Ve amcam... sonunda kendi canına kıydı, kalp kırıklığı ve bir *Kyzaire* olarak kendi başarısızlığı yüzünden çıldırdı."

Neredeyse nefesim kesiliyordu. Trajik bir hikaye. Trajik bir *uyarı* olduğunu fark ettim. Görünüşe göre Kaldur'un kalbe aldığı bir uyarı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, kısa bir süre yere baktım, henüz gözleriyle buluşamamıştım. "Bilmiyordum."

Bekçiler bile bundan bahsetmemişti. Belki çoğunluk benim gibi hatırlayamayacak kadar gençti. Haberlerin neredeyse hiç ulaşmadığı Vyaan'ın kenar mahallelerinde büyümüş olmama rağmen bunu .

"Yani özellikle *sen değildin*, Erina," diye bitirdi sonunda Kaldur, yüz hatlarında belirgin bir hayal kırıklığı vardı. "Vyaan'da her zaman daha dikkatli olmak zorunda kaldım. Bakıcılarımdan birine bir kez bile yaklaşmadım; bu düşünce bana sadece bunun sonuçlarını hatırlattı. Ama sonra... o gün oturma odasında elini kestim. Ve aniden, herkes benden bunu beklerken, amcamın izinden gideceğime dair tüm korkularım geceleri beni uyutmamaya başladı."

Taşıdığı endişelerin sadece bir kısmını itiraf ettiğini hissettim. "Bu onu kabul edilebilir yapmaz," diye bitirdi Kaldur sonunda, "ama bu bir Bilerek verdiğim bir karardı... Seni karanlıkta ve uzakta tutmaya çalışıyordum. Bununla savaşabileceğimi sanmıştım." Güldü, sesi acıydı. "Ama . Hayatım boyunca hiç bu kadar yanılmamıştım ve inan bana çok büyük hatalar yaptım. Ve bundan pişmanlık duyuyorum. Keşke oturma odasındaki o öğleden sonraya geri dönebilseydim çünkü her şeyi değiştirdim. Ama yapamam."

Buz sarkıtları çiçek yapraklarından damlarken ve bir parça sıcaklık gecenin soğuşunu yakmaya başlarken, sabahın yükselen güneş ışığında birbirimize baktık.

"tam bir ateşkes değil, değil mi?" diye sordu. "Hayır, değil," dedim sessizce.

Yine de şimdi *anlıyordum*. Ancak bu, acımı ve öfkemi silmedi. Neyin silebileceğini bilmiyordum.

Kaldur başını eğdi.

"Gel," dedi elimi kendi elinin içine çekerek. Beni kaleye doğru geri çekti. "Yolda bir şifacı var. Senin de yemek yemen gerek, soğukta durman değil."

"Şifacı mı?"

"Ekor," dedi. "Vyaan'ın en iyisi. Hamilelik boyunca sizinle ilgilenecek ve her ikinizin de sağlıklı olduğundan emin olmak için düzenli olarak kontrol edecek."

"Oh," dedim usulca. "." Bu...

düşünceliydi.

"Ama onu görmeden önce yemek yemeni istiyorum. Hiç yememiş gibi görünüyorsun," diye homurdandı.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," diye mırıldandım. Bu sabah daha iyi görünüyordu ama hatırladığım Kaldur değildi. Kanım dün gece işe yaramıştı ama... eğer söylediği doğruysa, yani başka birinden beslenmediyse, son gerçek beslenmesinin üzerinden *haftalar* geçmişti.

Kylorr'un sadece yiyeceklerle hayatta kalabildiğini biliyordum, ancak kan hala beslenmelerinin hayati bir parçasıydı, özellikle de tam kanlı Kylorr için.

Kaldur kısa kesti. "Sen yokken çok zordu Erina," sessizce itiraf etti. "Ama sen burada olduğun için iştahım yerine gelecek. Umarım seninki de döner."

Başımı eğdim ve "Ben... kendime pek iyi bakmıyordum" diye itiraf ettim.

Yapacak çok şey vardı ve kredilerimi tüketmekten endişe ediyordum.

"Bu artık sona erdi," dedi. "İkimiz için de. Saira'ya en sevdiğin ekmekten bir parti yaptırdım. Tam bir yemek hazırladı ve neredeyse tamamını yiyene kadar masadan kalkmana izin vermeyeceğim."

"Son derece eli yüksek birisin, bunu biliyor musun?" Başka ne diyeceğimi bilemediğim için homurdandım. Yemeklerimi alıp almadığım hiç kimsenin umurunda olmamıştı. Bu ani ilgi... tuhaftı. Güzeldi ama tuhaftı.

Kale gittikçe yaklaşırken Kaldur omzunun üzerinden bana küçük bir sırtış fırlattı. Bu sırtış kalbimin göğsümde durmasına neden oldu; küçük, gizemli ve sadece benim içindi.

Dur, kendime emrettim. Bir daha asla kalbimi onunla riske atmayacağım.

"Ne kadar küstah tahmin bile edemezsin. Ama yakında öğreneceksin."
Korksam mı yoksa ilgimi mi çekse bilemedim.

CKAPTER 35

KALDUR

T Çalışma odamın kapısı iki kez sertçe vuruldu.
"İçeri gel."

Maudoric göründü. Beklediğim bekçi için kapıyı açık tuttu, bekçi odaya girerken tereddütlü görünüyordu.

"Beni mi görmek istedin *Kyzaire*?" diye sordu Velle boğazını temizledikten sonra.

"Evet," dedim, ancak masamda oturmaya devam ettim.

Ben ona bakarken sessizlik uzadı ve sonunda kapının yanında duran Maudoric'e kararsız bir bakış attıktan sonra masamın kavisli kenarına yaklaştı.

Bakışlarım, başını kısa bir süre eğen Baş Bekçime gitti.

Demek o aldı, diye düşündüm, dudaklarımı sıkıca bastırarak öfkemi uzak tutmaya çalıştım. Son bir aydır kendini çok kolay ve rahat bir şekilde yüzeye çıkarıyordu. Kontrol altında tutmayı yeniden öğrenmek , yine de Erina'nın varlığının kesinlikle yardımcı olduğunu kabul etmeliydim. Onun Vyaan'da, benim himayemde olduğunu bilmek bile çok yardımcı oldu.

"Eskiden Azola Hanesi için çalışıyordunuz, değil mi?" diye sordum. Velle'nin dudakları aralandı ve yavaşça, "Evet, uzun zaman önce," dedi.

"Ne kadar zaman önce?" Dirseklerimi masamın üzerinde kaydırarak sordum ve onu yerinde tutmak için delici bir bakışla sabitledim. "Dalga geç benimle."

"Ben... Dört yıl önce diyebilirim."

"Peki orada ne kadar süre çalıştınız?"

"Kısa bir süre," dedi.

"Ne kadar ?" Ses tonumu yumuşatarak sordum. "Beş ay, *Kyzaire*."

"Peki nasıl oluyor da Azola Hanesi'nde sadece beş ay, birkaç yıl önce çalışmış olmanıza rağmen o Haneye, yıllardır çalıştığınız ve iyi muamele gördüğünüz benimkinden daha fazla sadakat duyuyorsunuz?"

Velle'nin ifadesi donuk görünüyordu. Sonunda bu toplantının ne hakkında olduğunu anlamış olabileceğini düşündüm.

Sonra masamdan kalktım. Kanatlarım kabarmak üzereydi, ama masamın etrafında dönüp onun önünde dururken seğirmelerine rağmen onları sıkıca kapalı tuttum.

Birkaç adım geriye sendeledi. "Hanenize sadığım, *Kyzaire*." "Lydrasa sana ne teklif etti?" Ben sordum.

Erina'nın bu bekçide bir yılan arkadaşı vardı... sonra tekrar, Lydrasa'da bir tane vardı.

"Bana hiçbir şey teklif etmedi," dedi Velle. "*Kyzaire*, bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum. Lütfen, ben-"

"Neler oluyor?" diye tanıdık bir ses geldi açık kapıdan. Gök gürültüsü gibi parlayan bakışlarım Erina'nın temkinli gözleriyle karşılaştı. Yükselen sesleri duymuş olmalıydı.

Erina Maudoric'ten Velle'ye ve bana baktı. Bu sabah şifacı ona baktığından beri onu görmemiştım. Her zamankinden daha yorgun olduğunu söyleyerek dinlenmek için odasına gitmişti. Görünüşe göre yeni uyanıyordu ve muhtemelen mutfakta yiyecek bulmaya gidiyordu.

"*Kyzaire*?" diye sordu ve neredeyse hırlayacaktım. Bu konuda onunla konuşmam gerekecekti. Arkadaşlarımın arasında bile, kan eşimin benimle konuşurken unvanımı kullanmak gibi bir görevi yoktu.

"Ben sadece Velle'ye bir soru soruyorum," diye cevap verdim. "Neden elimde bir mektubun taklit edilmesine yardım ettiği ve onu Laras'taki hamile *kyrana*'ma gönderdiği gizemini cevaplamaya yardımcı olacak bir soru."

Erina şaşırılmış görünmüyordu ama odaya adımını attı ve gözleri arkadaşının üzerinde gezindi. Bunu çoktan anlamış mıydı? Neden şüphelerini dile getirmemişti?

Velle, Erina'nın döndüğünü görünce şaşırdıysa da bunu belli etmedi. En azından bakışları eşimin büyüyen karnına gelene kadar. Sonra şaşkınlıkla sarsıldığını gördüm.

"Bunu sen mi yaptın?" Erina yumuşak bir sesle sordu.

Velle'nin bakışları bana döndü. "Hayır, anlamıyorsun. I-"

"Sanırım bu soruyu sana o sordu," diye cevap verdim, başımı dostuma doğru eğerek.

Bekçi keskin bir nefes aldı ve sözde arkadaşına bakmak için döndü. "Anlamıyorsun."

"O zaman anlamama yardım et," dedi Erina sessizce. Çok sabırlı olduğunu fark ettim. Benim hiç olamayacağım kadar sabırlıydı. "Ne oldu? Mektubumun buraya geldiğini gördün ve sonra ne oldu?"

Maudoric uzanıp Erina'nın kolunu sıktı, sanki özür diler gibiydi. Buradaki görevlerini ciddiye alıyordu ve muhtemelen olanlardan kendini sorumlu hissediyordu.

Velle'nin omuzları çöktü. "Yalan söylediğini sanıyorduk."

Erina sarsıldı. "Yalan mı? Bebek hakkında mı?"

"Evet."

"Sen ve Lydrasa mı?" diye sordu teyit etmek için. Velle gergin bir çeneyle başını eğdi.

"Beni tanıyorsun Velle," dedi Erina sessizce, gözlerini bir zamanlar arkadaş olduğu kişiye dikerek. "Ona anlattığın her şeyi yapabileceğimi mi düşünüyorsun? *Para* kazanmak için yalan söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Lydrasa beni yalan söylediğine ikna etti," dedi Velle. "Laras'ta raporları olduğunu, kredi için çaresiz olduğunu söyledi. Bunun, seni zaten reddetmiş olan *Kyzaire*'in dikkatini tekrar çekmek için bir oyun olduğunu düşündü."

"Ama ona inandınız?"

"Neye inandığımı bilmiyorum," diye itiraf etti. "Senin yapacağın bir şey gibi gelmedi ama... Çaresizliğin nasıl bir his olduğunu bilirim. Bazen çaresizlikten kim olduğunuza uymayan şeyler yaptığınızı biliyorum."

"Peki bunu bu yüzden mi yaptın?" Erina sordu. "*Çaresiz* hissettiğin için mi? Neden? Çünkü Lydrasa soylunu elinden almakla tehdit ediyordu? Beni bu kaleden uzaklaştırmaya yardım ettikten sonra senin için güvence altına aldığı asilini? Yoksa başarısız olmamı isteyen zalim bir insan olduğun için mi yaptın?"

Velle'nin yüzü buruştu. Tüm odada yankılanan rahatsız edici bir sessizlik içinde Erina'ya baktı.

"Senin zalim biri olduğuna inanmıyorum Velle," dedi dostum yumuşak bir sesle. "Ama sen sadece kendini düşünüyorsun. Seni suçlamıyorum. Nasıl büyüdüğünü biliyorum. Bu kendini korumak, değil mi?"

Erina'yı inceledim. Benim de olabileceğimden daha bağışlayıcı olduğunu fark ettim. Çünkü *biri* bana bunu yaparsa, canımı yakacağından eminim. I

hançeri döndürerek çıkarırdım.

Bencilce, Erina'nın affedici olmasına sevinmiştim. Çünkü *benim* ne şansım vardı ki?

onu geri kazanmak zorunda mıydın?

Yok.

"*Kyzaire*'e hitaben yazılmış mektubun geldiğini gördüm," dedi Velle sessizce, omuzları çökmüş bir halde. "Okudum ve Lydrasa'ya götürdüm. Bana senden haber alırsam ona haber vermemi söyledi. Burada bulunmanızın ne anlama geldiğinden korkuyor."

Korkularını benimle zaten konuşmuştu.

"et," diye emrettim, ses tonum soğuktu ve Velle'nin hafifçe sıçramasına neden oldu.

"Mektubu taklit etmek Lydrasa'nın fikriydi. Senden farklı yazışmaları vardı, *Kyzaire*. Senin imzanla. Kolayca taklit etti, el yazını kopyaladı. Ve kredileri hesaba o gönderdi."

"Bir ödeme olarak," dedim.

Velle başını salladı. "Erina'yı uzak tutmak için. Benim görevim de, eğer kaleye gelirlerse başka mektuplar için gözcülük yapmaktı."

Erina'nın asla göndermeyeceğini biliyordum. Çünkü hamileliğini inkar ettiğimi ve onu reddettiğimi düşünmüştü.

Tanrım. Ne lanet bir felaket.

Velle ve Lydrasa neredeyse eşime ve çocuğuma mal oluyordu.

Hayır, daha sonra çenemi sıkarak fark ettim. Sadece Erina'nın bana zaten olduğundan daha fazla güvenmemesine neden oldular.

Erina'yı Laras'ta ya da Kaalium'da gittiği herhangi bir yerde bulabilirdim. Onu tekrar bulana kadar durmazdım ve ne olursa olsun gerçeği öğrenirdim.

Ama Erina'nın korktuğunu ve başının belada olduğunu bilmek, çocuğu öğrendiğinde bana ulaştığını bilmek... bu bende Azola Hanesi'nin tamamını yakma isteği uyandırdı.

Yapamasam bile.

Lydrasa neredeyse dokunulmazdı ve o da bunu biliyordu. Ama onu sonra halledecektim.

Erina odanın diğer ucundan gözlerime baktı. Hâlâ Maudoric ile aynı sırada duruyordu ve sakin görünüyordu. Üzgün ama sakin. Kabullenmiş.

Onu tamamen yanlış, değil mi?

Onun tanıdığım en iyi kalpli insan olabileceğini düşündüm.

Bunun yerine onu zihnimde çıkarıcı bir kötü adam yaptım.

Ama ben Erina kadar nazik değildim.

"Gitmeni istiyorum," dedim, Velle'ye bakarken sesimi eşit tuttum. Ağlamaya başladı, gözlerinden iri iri yaşlar süzülüyordu ama ben bu gösteriden etkilenmedim. "Bir daha buralarda hoş karşılanmayacaksın."

"Lütfen, *Kyzaire*, asla yapmayacağım-"

"Yeter," diye homurdandım, ona ters ters bakarak. "Sadakatinin nerede yattığı belli. Azola Hanesi'nin benim kalemin içinde kendi küçük casuslarının olduğunu düşünmek bana karşı yeterli bir suçtur. Ama *Kyrana*'nın, çocuğumun peşinden gitmek... Bu affedilemez. Onlara geri dön. Evlerine olan bağlılığına bakılırsa, eminim seni hemen geri alacaklardır. Ama burada, benim evimde yerin yok."

Velle kederli görünüyordu, gözyaşları yüzünden akıyordu. Kaalium Hanesi'nden kovulmasının bir bakıcı olarak itibarını zedeleyeceğini ben bile biliyordum. Azola Hanesi onu geri almazsa, muhtemelen bir daha soylu bir Hanede iş bulamayacaktı.

Bu ofisten ayrıldıktan sonra onu bir daha düşünmesine bile izin vermeyecektim. Ama Lydrasa... Yıllardır yaptıklarını hatırlamasını sağlayacaktım.

"Erina," diye fısıldadı. Şimdi de eşime yalvarıyor muydu? Hırıltımı zar zor zapt ettim. "Lütfen. Burası benim evim."

Erina kararlı bir şekilde eski arkadaşına baktı. Acıtabileceğini biliyordum ama yapılması gerekiyordu. Evimde tekrar saldırmak için bekleyen bir zehir akmasına izin veremezdim.

"Ayrıldığım sabah sana söylediğim gibi," dedi Erina, "umarım soylunla iyi bir hayatın olur."

Ancak Erina'nın iyiliği için Maudoric'e dedim ki, "Onu kasabadaki bir hana yerleştir. İş bulmak için ay sonuna kadar orada kalabilir." Velle'nin gözleriyle tekrar karşılaştım. "Ama bu senin için yapacağım son şey. Git artık."

Velle'nin nefesi kesildi ve tökezleyerek odadan çıktı. Erina kenara çekilerek onun yolundan çekildi ve bekçi muhtemelen odasını toplamak üzere koridorda gözden kayboldu.

Maudoric bana yaklaştı. Önlüğünün cebinden ince bir kâğıda yazılmış bir mektup çıkardı.

"Odasında buldum," dedi. Yeterince kanıt var.

Başımı eğdim ve Maudoric gitti, geçerken Erina'nın koluna bir kez daha dokundu.

Sonra çalışma odasında sadece ben ve arkadaşım kaldık. Güneş ışığı kemerli pencereden ısıltılı parlıyordu ama en son burada birlikte olduğumuz geceyi düşünmeden edemiyordum.

Bana *umduğum gibi biri olmadığını* söylemişti.

Sözleri hatırlayınca neredeyse irkiliyordum. O gece ona karşı çok soğuk, çok mesafeli davranmıştım.

"Bu mu?" diye sordu, iki parmağımın arasında tuttuğum mektubu işaret ederek.

Senaryoya baktım. Temiz ve düzenli. Bana gönderilmişti, mührü kırılmıştı.

Jo se Kaaliv'den Kalb 'a;;aa'dan K; ai e'ye.

Ona uzattım ama başını salladı. "İstersen okuyabilirsin. Zaten kelimeler senin içindi."

Kaşlarım çatıldı, ama parmağımı kâğıdın altına kaydurdum ve açtım. Kısa olduğunu fark ettim. Sadede .

Kalb ,

*5 ne 9 co a ^eale cobay in Saxas. Jis Sloot ces9
xerealed cLa9 5'm p'epna 9. Bu çocuk benim. 5c co lt Se
no one's else, des ice NLA9 ;o cLi>h of me. T^e ^eale esri
aces 5'm fo ' nee ' alə p, Svr 5 h ov cLa9 'm nea'l;.*

Çenem sıkıca kapandı. Biliyordu çünkü bu sadece bir kez olmuştu. Seks yaptığımız gece, onu terk ettiğim gece.

Bekâretini aldığım ve bunu bilmediğim gece, diye düşündüm, pişmanlık neredeyse narin kâğıdı kıvrık pençelerimle parçalamama neden oluyordu.

*Yo dese xe co h ov. 5 no lt nere hee cLi' f'o ;o , Svr
5 ad i9 cLa9 5'm s a ed, Kalb . 5 do 'c h ov nLa9 sLo
ld do.*

*5 am sraying ac 5h'i>'s 5n in cLe Co cl 3oc
3isr icr of Saxas. Yo ca N'i9e co me ^e'e, anb 5'll nair
fo' ;o ' xe l;.*

Adını imzalamıştı, güzel, küçük bir imza girdabı. Çocukken tekrar tekrar çalıştığını hayal ettiğim bir imza.

Mektuba baktım ve sonra tekrar okudum.

Bu konuda ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum ama garip bir şekilde öfkelendiğimi hissettim. "Sen para istemedin," dedim.

Gözlerini kırıştırdı. "Sen... sen buna kızgın mısın?"

Sert bir nefes verdim, sözleri çoktan hafızama kazınmıştı. Mektubu dikkatlice katladım ve masamın üzerine koydum. Gecenin sonuna kadar, tekrar okumak için kaç kez açıp kapatacağımdan dolayı yok olabileceğini hissediyordum.

"O mektubu yazdığınızda kredileriniz çoktan çalınmış mıydı?" diye sordum.

Kapının yanında ona yaklaştığımda küçük bir nefes çekti. Yanından uzanarak kapıyı kapattım ve mahremiyetimizi sağladım. Ona bakarken kolumu yukarıda tuttum ve onu koluma sıkıştırdım. Olmam gerekenden daha yakındım ama yeterince yakın değildim.

"Bunu biliyor muydun?" diye sordu. "Nasıl biliyordum?"

"Çünkü sana söyledim, oradaydım. Ikrin'e gittim. Sokaktaki insanlara senin gibi birini görüp görmediklerini sordum. Yaşlı bir Kylorr erkeği, Güney Rıhtım Bölgesi'ndeki binasında yaşayan, senin tarifine uyan bir insan dışısı olduğunu söyledi. Lanet olası *Liman Bölgesi*, Erina."

"Bu... bu ucuzdu," diye itiraz etti, yanakları kızarmıştı.

"Tanrım," diye mırıldandım. "Eğer sana bir şey olsaydı..."

Asla bilemeyebilirdim, diye düşündüm ve bu fark ediş ayıltıcı bir düşünceydi.

Derin bir nefes aldım, öfkemi uzak tutmak için onun kokusuna odaklanmaya çalıştım. Bu beni sakinleştirdi ve ileriye doğru uzanarak

koyu kıvıll saçlarını parmaklarımlın arasında ovuştırdım.

"İkrin'in evini buldım. Bana orada olduğunu söyledi. Bana hırsızlıktan bahsetti. Bu yüzden çok az paran olduğunu biliyordum," dedim. "Ama bana kendini içinde bulduğun durumu bildirmeden yazdın. Adına çok az kredi vardı, küçük bir handa çalışıyordun ve Rıhtım Bölgesi'nde cereyanlı bir odada uyuyordun."

"alınana kadar param vardı," diye karşı çıktı, kaşlarını çatarak bana baktı. "O geceye kadar *gayet iyiydim*. İkrin'de bir oda tutmak daha iyi bir iş bulana kadar geçiciydi."

Onun bu konuda konuşmasını duymak öfkemi dindirmedi. Laras'ta kendisi için daha iyi bir hayat kurmaya çalışma planlarını duymak fkeme yardımcı olmadı.

Ve onu bu duruma ben soktum. Onu Laras'a ben götürdüm. Ona verdiğim parayı reddedecek kadar kıvgın ve gururluydu.

"Para istemeliydin," diye .

"Neden?" dedi, ters ters bakarak. "Zihninde benim kim olduğumu düşündüğünü pekiştirmek için mi?"

"Sen *benim* ocuğuma hamilesin Erina," diye tısladım, göğsüm kabarmıştı.

Birbirimize baktık. Neredeyse derisinin altındaki kanının kokusunu alabiliyordum ve dilimden zehir akıyordu. Olayı tırmandırmak istememiştim ama onun tehlikede olduğunu ve ona yardım edebileceğimi düşünmek içimi kemiriyordu.

Gözleri dudaklarıma kaydı ve aramızdaki sıcaklığın yükseldiğini hissettim. Kalp atışlarını duyabiliyordum. Benden nefret etmiş olabilirdi ama yine de beni arzuluyordu.

Bu onun benden para istememesiyle ilgili değildi. Bu, onu tamamen hayal kırıklığına uğratmamla ilgiliydi ve bu, o yüklü anda hissettiğim tüm şehveti dağıttı.

Her şeyi nasıl berbat ettiğimin bir başka hatırlatıcısıydı. Ve hıncımı ondan ıkartıyordum.

"Bu benim hatam," dedim ona. Gözlerini dudaklarımdan ayırdığında gözlerinde şaşkınlık parladı. "zr dilerim. Varsayımsal bir konu yüzünden sinirleniyorum. Yardım isteseydin bile mektubu asla alamazdım."

"Senden yardım istedim," dedi. "Sadece senin vermeye alışık olduğun türden değil. Seninle *konuşmak* istedim."

İrkildim. O haklıydı. Zengin olduğunuzda, her soruna para atabileceğinizi ve sorunun çözüleceğini düşünürdünüz. Çoğu durumda, bu

öyleydi. Çünkü insanlar doğuştan açgözlüydü.

Erina'ya bile yapmıştım. Çalışma odamdaki o son gece. Onu metresim yapmayı teklif ederken sırtıtmış, yatağımdaki yeri için fiyatını söylemesini istemiştım.

Kabul edeceğini düşünmüştüm. Kibrimden, herkesin satın alınabileceğini düşünmüştüm.

Ama benim *Kyrana*'m değil.

Omuzlarım düştü. Başım da öne doğru eğilip alnımı boynunun kıvrımına dayayana kadar alçaldı; bu rahatlatıcı bir pozisyondu çünkü onun kokusunu çok güçlü alabiliyordum. Kafamın içinde *irfan* dumanı gibi süzülüyordu.

"Kaldur," diye fısıldadı.

de boynuzlarıma dikkat ettim. Yanlışıklıkla kesmek istemedim

Onu.

"Sadece seni koruma ihtiyacı hissediyorum," diye mırıldandım. "Daha önce başarısız oldum.

İşte bu yüzden kızgıyım. O kadar büyük bir başarısızlık yaşadım ki, bu hayret verici ve sadece kendimi suçlayabilirim."

Başımı kaldırdım. Yüzünde temkinli bir ifade vardı, ama biliyordum ki *Dinliyordum*. Söylediklerimi dikkatle dinliyordu.

"Bana güvenmeni istiyorum," dedim ona. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana yaslanmanı istiyorum."

"Suçlu hissettiğin için mi?"

Bir nefes çektim. "Çünkü buna *ihtiyacım var*. Bir *kyrana*'ya sahip olmanın ne demek olduğunu hiç anlamadım. Doğrusu bir parçam bundan nefret ediyor."

Kaşları çatıldı.

"Çünkü aniden, bir anda, seni tamamen çökertebilecek başka biri var," dedim ona. "Uzun zamandır tek başına olduğunu biliyorum Erina. Sadece artık yalnız olmadığını bilmeni istiyorum."

Yüz ifadesi, ona vurmuşum gibi görünene kadar değişti. Kelimelerin içine işlediğini gördüm, sanki ilişkimiz şu anda güvensizlik ve süregelen bir acıdan ibaret olmasına rağmen bunu kendisi de yeni fark ediyordu.

"Bana güvenmediğini biliyorum," dedim. "Ama ben hiçbir yere gitmiyorum, Erina. Ve sen bana inanana kadar bunu sana her gün kanıtlayacağım."

Kararsız görünüyordu. İşte o zaman anladım.

Bana inanmayı ne kadar çok *istediğini* gördüm. Gözlerindeki o merak ve umut hiçbir zaman tam olarak gitmemişti. Onun bir parçası hala

Bana karşı hisleri vardı, bir zamanlar bana çok isteyerek teklif ettiğinde görmezden gelmek ya da reddetmek için elimden geleni yaptığım hisler.

İşte o zaman onunla hâlâ bir şansım olduğunu anladım. Erina Denoren, açık kalbiyle, daha önce olduğu gibi hala oradaydı. Sadece şimdi daha korunaklıydı, etrafına tıpkı benimki gibi bir duvar örmüştü.

Sadece onu parçalamam
gerekiyordu. Ve sonra tekrar benim
olabilirdi.

CKAPTER 36

ER)NA

I O gece uyuyamadı, gece yarısını geçene kadar dönüp durdu. Şafak sökmeden birkaç saat önce içimi bir bulantı kapladı. Midemdekileri kustuktan sonra çay yapmaya karar verdim. mutfaklarda. Normalde bir bakıcı böyle şeyler için uyandırılırdı ama ben bunu asla yapmam.

Kaldur'un kalesi sessizdi, herkes muhtemelen yataklarındaydı. Odamdan parlayan Halo kürelerinden birini aldım ve beni takip ederek karanlık mutfaklara giden yolu aydınlattı, yükselen duvarlara altın bir parıltı saçtı.

Kapıyı itip açtığımda tanıdık bir manzarayla karşılaştım. Taş zemin yeni temizlenmiş, taş ocak ve fırın bir tarafta, Saira'nın sabah ihtiyaç duyacağı her şey özenle yerleştirilmiş ve ortada uzun bir ahşap masa uzanan geniş ama rahat bir oda. Koyu renkli ahşap kirişlerin üzerinde kurutulmuş otlar, çiçekler ve Saira'nın kızının her ziyarete geldiğinde bağladığı küçük kurdeleler asılıydı.

Mutfağın uzak tarafında bir ocak daha vardı ama kış ayları dışında nadiren yanardı. Mutfakta genellikle fırından gelen sıcaklık fazlasıyla yeterliydi. Yanında, genellikle erzakların teslim edildiği Kuzey Terası'na açılan bir kapı vardı.

Ocağa gidip su için küçük bir çaydanlık koydum, kapıyı kilitlemeden önce aşağıdaki açık kapıya ateş yakıtını ittim. Çok geçmeden ızgara ısındı, suyu ısıtmaya başladı ve ben de Saira'nın dükkanlarındaki çayı aramaya koyuldum. Dün benim için yapmıştı ve tam da koyduğunu hatırladığım yerde buldum. Şifacı Ekor'un ilk ziyaretimden sonra bana uzattığı küçük mavi bir teneke kutu.

Mutfağın sessizliğini dinledim, uzun zamandır huzurlu bir sessizlik duymamıştım. Laras'ta bile, çoğu zaman yalnız olmama rağmen, şehrin gürültüsü her zaman kapı ve pencerelerin önünden geçip gitmişti. Ve şehir her zaman canlı, her saat uyanık gibi görünüyordu.

Sessizliği özlemiştim ve bu yüzden tadını çıkardım. Çayımı doldurduktan sonra, yükselen mide bulantısını görmezden gelmeye çalışarak masaya götürdüm. Suyun yüzeyine üfledim ve dilimi yakmasına rağmen bir yudum aldım.

Fincanın yarısını bitirdiğimde midemin yatışmaya başladığını hissettim. Gözüm dünden kalan ve hala sepette duran somun ekmeğe takıldı ve onu da aldım, küçük kilerden Saira'nın konservelerini çıkardım, umarım bir şey demezdi.

Ganimetimle birlikte masaya döndüm ve mutlu bir şekilde reçel ve tatlı ekmek yedim. Çayımın acılığına rağmen hiç de fena değildi.

Mutfağın kapısı gıcırdayarak açıldı.

Kaldur olduğunu gördüğümde şaşırmamalıydım. Birbirimize uzaktan baktık. Neden bu kadar geç kalktığını merak ettim.

O da aynı şeyi merak ediyor gibiydi, ta ki bakışları masanın üzerindeki çantama düşene ve dudaklarında küçük bir kıpırdanma görene kadar. İçeri adım atarak kapıyı arkasından kapattı.

Mutfakların boşluğuna bakarken onu inceledim, sanki burayı daha önce hiç görmemiş gibiydi, oysa elbette buraya birçok kez gelmişti.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi sessizce, "İnsanlar olmayınca farklı oluyor. Geceleri."

Ay ışığı, karanlık ocağın yanındaki Kuzey Terası boyunca uzanan pencerelerden birinden içeri süzülüyordu. Karşımdaki bankın üzerine kaydı ve kollarını masanın geniş yüzeyine yasladı.

Kapıyı çaldı. "Bu yüzyıllardır burada."

Kaşlarım kalktı, masaya yeni gözlerle baktım. "Gerçekten mi?"

"İnanabiliyor musun, Kaazor'dan bir hediye idi."

Neredeyse sarsılıyordum. Kaazorlar kıtanın kuzeyindeki düşmanlarımızdı. Bir zamanlar aramızda barış olduğunu biliyordum. Ya şimdi? Bu tamamen farklı bir hikâyeydi.

Bu kale boyunca başka ne gibi sürprizler vardı? Elimi siyah ahşabın üzerinde gezdirerek merak ettim. O kadar eski olmasına rağmen inanılmaz bir şekli vardı.

Bu duvarların içinde çok fazla sır ve gizem saklı olduğuna karar verdim. Kaalium Hanesi'nin yaşı gerçekten hayranlık uyandırıcıydı. Ve kendimi

Asla ait olmaması gereken bir yabancıydım.

"Neden uyanıksın?" Gözleriyle buluşarak sordum. Aramızdaki masa sayesinde rahatladığımı hissettim. Çok yaklaştığında, dokunuşunu hissettiğimde... işte o zaman kargaşa, kafa karışıklığı ve özlem başlıyordu.

Evet, bir kol uzakta olması çok daha iyiydi.

"Çalışma odamdaydım," diye cevap verdi, "ve aldım."

Küçük bir inanmazlık kahkahası attım. "Beni takip mi ettin? Bir *lyvin* gibi ormanda?"

"İyi olduğundan emin olmak istedim," diye cevap verdi. Bakışlarını çayıma dikti. "Kendini iyi hissetmiyor muydun?"

"Uyuyamadım," diye cevap verdim iç çekerek. "Ve sonra midem bulanmaya başladı, bu yüzden..."

"Bir bekçiyi uyandırmalıydın," dedi. İç çekerek başımı salladım. "O zaman kendini iyi hissetmiyorsan onun yerine beni bul."

"Buraya gelmek istedim," diye cevap verdim, mutfığa bakarak. "Kimse yokken burada olmak nadir bir şey. Burası kalenin kalbi, biliyorsun."

Kaldur zaten reçelle dolu olan ekmeğimden bir dilime uzandı. Ağzına attı ve bir kısmı dudağına damladığında yutkundum, dili dışarı fırlayıp yalayarak uzaklaştırdığında. Karnım sıkıştı. Ama yavaşça nefes aldım. Olanlardan sonra bile, onun her zaman gördüğüm en yakışıklı erkek olduğunu düşünecektim... ve bundan nefret ediyordum.

"Sessiz," diye kabul etti. "Güzel bir yer."

Başımı salladım. "Gariptir, Laras'tayken sürekli burayı düşünüyordum."

"Neden?"

"Sadece çok hayat dolu olduğunu hatırlıyorum. Sanırım Saira bazen bununla çıldırıyor, zavallı şey. Ama bu masada geçirdiğim zaman neredeyse kaledeki diğer her yerden daha fazla. Bunu fark etmek garip geliyor... özellikle de gündüz saatlerinde artık burada pek hoş karşılanmadığımı hissettiğim için."

Kaldur kaşlarını çatarak, "İstediğin yere gidebilirsin," diye cevap verdi. "Kimse sana aksini söyleyemez. Bunu bekçilere açıkça belirttim."

Bakışlarım onunkilere kaydı. Bekçilere çoktan söylemiş miydi?

"Yine de farklı. Sen anlayamazsın. Bekçiler arasında konuşulmayan bir kural vardır ve ben artık onlardan biri değilim. Burası *onların* yeri.

Her zaman öyleydi. Ama burada oturup hatırlamak güzel. Ben... Sanırım Laras'ta oldukça yalnızdım. Çünkü sürekli bu mutfağı düşünüyordum."

Kaldur bana bakıyordu. Onun tüm dikkatinin bende olduğunu fark ettim. Bir keresinde, kütüphanede onunla geçirdiğimiz o gece de aynı şeyi hissetmiştim. Güzel bir geceydi, sevgiyle hatırladığım bir geceydi.

Yine de o zaman benim hakkımda ne düşündüğünü merak ettim. Lydrasa'yı çoktan dinlemiş miydi? Benim hakkımda o korkunç şeyleri çoktan düşünmüş müydü?

Ve eğer öyleyse, o gece neden bu kadar farklı olmuştu?

Belki... belki de diğer her şeyi unutmamasına izin vermiştir, diye düşündüm, masanın karşısından ona bakarak. Belki de o gece kendisiydi.

"Peki ya Luc?" diye merak etti. Parmağımı çay fincanımın üzerinde, körelmiş bir çipin üzerinde gezdirdim. "Laras'ta onunla birlikte değil miydin?"

Başımı iki yana salladım. Luc'la Kyndri'nin İnişi'nde geçirdiğimiz öğleden sonrayı düşünmek... hâlâ canımı yakıyordu. Onun ne kadar farklı olduğunu hatırlamak hâlâ kalbimin zonklamasına neden oluyordu.

Tanıdığım Luc gitmişti.

Ama belki... Kaldur'un ondan alınanları yerine koyma teklifiyle, belki eski Luc'un bir kısmı geri gelebilirdi. Belki hepsi değil ama bir kısmı. "Luc'u nasıl bulacağımı bilmiyordum," dedim. "Onu bir pencereden gördüm. ve bu tamamen şans eseri oldu."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

İçimden küçük bir kahkaha yuvarlandı. "Neredeyse on yıl."

Kaldur bir ses çıkardı. "O kadar uzun mu?"

"Wrezaan'dan ayrıldığından beri onu görmemiştım," dedim sessizce, nakliye deposundaki o günü hatırlayarak. Luc için heyecanlanmışım... ama aynı zamanda umutsuzluktan teselli bulamıyordum. Cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışmışım ama Luc'un beni arkada bırakıp gitmesinin canımı yaktığını biliyordum, en az onun orada olmayacağını bile bile Wrezaan'a dönmenin canımı yaktığı kadar.

"Birbirimize çok yazdık," dedim. "Giderken bana o parfüm şişesini verdi. Boşaldığında Laras'ta birlikte olacağımızı söylemişti."

Kaldur'un yüzünde anlayış parladı.

"Yani, evet, belki de çok fazla kullandım," dedim sessizce, omuz silkerek. "Çünkü onu tekrar görmek istedim. Aptalcaydı."

"Değildi," dedi Kaldur. "Birini özlediğin için onu tekrar görmek istemek asla aptalca değildir. Tekrar görebilmeyi dilediğim bazı insanlar var ve eğer görebileceğim anlamına gelseydi o parfümle yıkanırdım."

"Kim gibi?"

"Annem," diye cevap verdi, kelimeler mutfağın sessizliğine çok güzel uyum sağlayan derin bir tınıya sahipti. "Teyzem, Aina."

Annesinin öteki aleme geçtiğini biliyordum. Teyzesiyle ilgili yüzündeki ifadeye bakılırsa, aynı şeyi varsayabilirdim.

Babası değil mi? Kaalium Hanesi'nin reisinin yıllardır Krynn'e dönmediğini biliyordum.

"Ama işin güzel yanı Luc'un hâlâ bu diyarda olması," diye bitirdi Kaldur. "Laras o kadar da uzakta değil."

"Evet, ama benim tanıdığım Luc gitmiş," diye itiraf ettim, sessizlik beni sakinleştirmişti. "Bir zamanlar çok hırslıydı, çok azimliydi. Laras... o yer onu mahvetti. Bana mektuplarında yalan söylediğini çünkü başarısız olduğunu bilmemi istemediğini anlattı. Beni görmek istemiyordu."

Kaldur'un gümüş bakışları Halo Küresi'nin yumuşatılmış ışığında parlıyordu. "O... seni geri mi çevirdi?"

"Oradayken onu sadece bir kez gördüm. Bana nerede yaşadığını söylemedi. Onu bir daha bulamadım."

"Onu arayan adamlarım var," dedi Kaldur bana. "Teklifi yapmak için onu eninde sonunda bulacaklar."

ettiğim kişi.

"Sadece rıhtımda çalıştığını biliyorum," dedim başımı sallayarak. "Birkaç kez gittim ama... düşündüğümde çok daha büyüklerdi."

"Bunu bilmek yine de faydalı," dedi. "Bunu ileteceğim. Syndras'a gelince... Bu öğleden sonra bir bekçi sürüsü kapısına dayandığında biraz mücadele etti."

Dudağımı ısırđım, inatçı kadınla olan sahneyi hayal ettim. "Onu uyarmalıyđım."

"Açıkladılar. Onlara yakında ziyaretinizi beklediğini söyledi. Daha fazla açıklama yapmak için."

"Ama onları kabul etti?" Ben sordum.

Kaldur'un bakışları, bana dönmeden önce hâlâ çay fincanının kenarını düzelten parmağıma gitti.

"Eninde sonunda," diye yanıtladı.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Teşekkür etmek yok," dedi kararlı bir şekilde.

Tartışmadım. İçimde tartışacak bir şey yoktu. Kaldur'daki değişim hâlâ kafamı karıştırıyordu. Bir parçam hâlâ ona güvenmiyordu. Güvenebilir miydim bilmiyordum.

"Luc için üzgünüm," dedi sonunda, bir süre sessizlik olunca. "Senin kadar uzun süre umut bağladığın biri için bununla yüzleşmek kolay olmamıştır."

Kelimeler boğazımı düğümledi.

Kaldur, "Ama teklifi kabul ettikten sonra seni onu tekrar görmeye götüreceğim," diye ekledi.

İçimden keskin bir nefes geçti. "Gerçekten mi?"

"Yerleştikten sonra daha çok kendisi gibi olabilir," dedi. "Dediğim gibi, Laras çok uzakta değil."

"Bunu çok isterim," diye itiraf ettim, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Hem de çok."

Bu onu tatmin etmiş görünüyordu. Öne doğru eğildi, daha fazla ekmek aldı, daha fazla reçel sürdü. Bu hareketinde neredeyse çocuksu bir şey vardı ve bir gülümseme belirdiğinde gardımın düştüğünü hissettim.

"Aç mısın?" Büyük bir ısırık almasını izleyerek sordum.

Sonra gözlerindeki parıltıyla biraz sertleştim. Gözleri gerçekten de bu kelimeyle parladı.

Gerçekten ne kadar aç olduğunu fark etmemiştim. Ama daha iyi bilmeliydim.

Onu beslemekten ne kadar keyif aldığımı hatırlayınca yanaklarım kızardı. Neyse ki mutfağın karanlığı çoğu şeyi gizliyordu ama yine de kalp atışlarımın hızlandığını duyabilirdi.

Kaldur ekmeği bitirdi. Bana merhamet etti ve şöyle dedi: "Çalışırken zamanı unutuyorum. Bazen başımı kaldırıp baktığımda akşam olduğunu ve bütün gün yemek yemediğimi fark ediyorum."

Ama onu dinlerken konunun etrafından dolaşmak istemediğimi fark ettim. Eski ben olabilirdim. Çünkü daha kolaydı, çünkü utangaçtım.

"Beslenmen nasıl olacak?" Ben sordum. "Eğer... eğer ben senin *kyrana*."

"Eğer' değil," diye düzeltti. "Öylesin."

"Senin *Kyrana*'n olduğumdan *beri*," diye düzelttim gözlerini tutarak.

Bu onu memnun etmiŖe benziyordu. Daha da eğildi, geniş göğsü masanın kenarındaki masif ahşaba baskı yapıyordu. Elini masanın üzerine, orada duran elime doğru kaydırdı.

Başparmağı bileğimin iç kısmına değdiğinde neredeyse titriyordum. Gaara mevsiminde, yeniden doğuş, bereket ve bahar mevsiminde gökyüzünü aydınlatan küçük havai fişekler gibi omurgamda kıvılcımlar çıktı.

"Buna sen karar vereceksin," dedi sonunda.

Kaşlarım çatıldı, dokunuşuyla dikkatimi dağıtmamaya çalışıyordum. Ama başparmağıyla küçük küçük hareketler yapıyordu... ve dokunulmak güzel hissettiriyordu.

"Demek istediğim... Sözleşmemizden bahsediyorum," dedim. "Günde kaç kez-"

Bir hırıltı kelimeleri kesti. Yumuşak, agresif bir Ŗeyden çok bir uyarı gibiydi.

"Artık sözleşme yok, sana söylemiştim,"

dedi. Gözlerimi kırptım.

"Sana bu sefer farklı olacağını söylemiştim," diye ekledi. "Ciddiydim. Kan arkadaşlarının aralarında sözleşme olmaz. Denemekle bile Kaalium'daki en büyük aptallık ettim."

"Sonra... ne zaman?" diye sordum.

Keskin bir nefes verdi. Bakışlarında daha önce olmayan bir gerginlik vardı.

"Eşler arasındaki bir beslenme... seks gibi olmalı," diye cevap verdi. Sertleştım ama başparmağı tenimin üzerinde yavaş ve sabit hareketlerine hiç ara vermedi. "Beslenme doğal bir şekilde gerçekleşmeli."

"Ben seks istemiyorum" dediğimde sesimde bir panik havası vardı. Bu..."

İfadesinde bir Ŗey parladı. Suçluluk duygusuna düşündüğüm bir Ŗey. Ya da dehşete.

"Biliyorum," dedi sessizce, sesi aniden bastıran paniğı yatıştırıyordu. Bileğimi çektim ve o da geriye yaslandı, kollarını kendine doğru çekerek bana alan açtı. "Son zamanlarda konu sen olunca hayatım boyunca üzüleceğim Ŗeyler varmış gibi hissediyorum."

Kamarasında içki içtiğı ve *lore* tüttürdüğü o geceyi hatırladım. Kehribar rengi likörün boğazımı yakışını hatırladım... ve sonra da *lore* dumanının baharatlı kokusundan gelen arzusun boğazımdan aşağıya doğru kıvrıla kıvrıla inişini.

O gece onu ne kadar çok istediğimi hatırladım. Acı, ihtiyaç, çaresizlik omurgamdan aşağı kıvrılıyordu. Çünkü, belki de o zaman bile, hem onun canını sıkan her neyse -muhtemelen benimle ilgiliydi, şimdi fark ediyorum-dikkatini dağıtmaya ihtiyacı olduğunu anlamıştım hem de onun uzaklaştığını hissetmiştim. Ve onu yakınımda tutmak için çaresizdim. Çünkü ona aşık olduğumu düşünmüştüm.

Bacaklarımın arasına dokunarak, göğüslerimi öperek beni nasıl boşalttığını hatırladım.

Beni göndermeye çalıştı ve ben ona geri döndüm. Ve döndüğümde.

Bana göre sevişmemiz çılgınca, ihtiyaç ve arzu doluydu ve ona doyamadığımı hissediyordum. Her yere dokunmasını istiyordum. Her yerde öpmesini istiyordum. Kalçalarımın arasına girip beni kendine çekerken benden beslenmesini istemiştim.

Ona göre seks "iyiydi."

Bu kelimeyi hatırlamak, onunla Lydrasa arasında kulak misafiri olduğum konuşmayı hatırlamak, içimde yeniden büzülme isteği uyandırdı.

Üstüne üstlük, o gece bana dokunulmadığını, bakire olduğumu söylediğimde bana inanmamıştı.

Benim hakkımda düşündüğü şey *buydu*. Böyle bir konuda yalan söyleyeceğimi. Onu manipüle etmeye çalışmak için mi?

Kendimi tekrar geri çekilirken hissettim, duvarlarım etrafımda yükseliyor, umutsuzca onu uzaklaştırmaya çalışıyordum. Çünkü tekrar içeri girmesine izin verirsem, beni içten dışa doğru yok edecekti.

Artık çocuğumu düşünmek zorundaydım. Babasıyla sallantılı bir dostluk, nefretten daha iyiydi. Çocuğumuzun iyiliği için onunla iyi bir ilişki kurmak istiyordum, özellikle de *sonsuz kadar* birbirimizin hayatında olacağımız için... ama ona aşık olmama izin veremezdim.

Bir daha olmaz, asla olmaz. Bu sefer hayatta kalamazdım.

Kaldur ayağa kalktı ve zarif bir şekilde bankın üzerinden kendini yönlendirdi. "Seni odana geri götüreyim."

"Hayır," dedim hızla, gözlerine bakmadan. "Biraz daha kalmak istiyorum."

Kaldur oyalandı, bir şey söylemenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

Sadece kelimeler hiç
gelmedi. "İyi geceler,
Erina."

Kapıya doğru gitti ama eşikte durakladı. Alnının oymalı tahtaya değmesini izledim ve derin bir nefes aldığımı duydum.

Sonra döndü ve bana doğru yürümeye başladı.

"O gece çalışma odamda Lydrasa ile konuşurken kulak misafiri olduğunuz şey... yalandı. Belki de şimdiye kadar söylediğim en kötü yalanlardan biriydi."

Kalbim yerinden fırladı. Gözlerimi ona diktim. Ellerini masaya yaydı, bana doğru eğildi, böylece bakışlarını karşılamaktan başka çarem kalmadı. Neredeyse dik dik bakıyordu ama öfkesinin bana yönelik olmadığını biliyordum.

"O gece yaşadıklarımız için ne kadar gülünç bir kelime. *İyi*," diye homurdandı, sesinde hiç mizah yoktu. "*İyi*. Bu kelime aklımdan çıkmayacak, çıkmamalı da."

"Kaldur-"

"Gerçek şu ki senin için yanıp tutuşuyorum," dedi bana, sesi sessiz, alçak ve ölümcül derecede ciddiye. Sanki her birini anlamamı istiyormuş gibi cümledeki her kelimeyi kırparak söyledi. Anlamını netleştirmek için. "O gece seni arzuladığım kadar hiç kimseyi arzulamamıştım, Erina. Ve bundan nefret ettim. Benim üzerimde bu kadar kontrol sahibi olabilmenden *nefret* ettim."

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordum. "Yani hayır, *iyi* değildi Erina," diye devam etti. "Ruhumu eziyordu

Çünkü o zamanlar beni kullandığını, başka birini sevdiğini düşünüyordum. Sana teslim oldum çünkü seni hiç bu kadar çok istememiştim. Çok seksiydi; bana açılman, etrafımda hissettiklerin. Tüm seslerin ve iniltilerin... Hepsini kendim için şişelemek istedim. O gece bu yüzden hep hafızamda kalacak. *Raazos'un kanı*, düşündükçe bile sertleşiyorum," diye homurdandı.

Neredeyse nefesim kesiliyordu, sözleri beni boğuyormuş gibi hissediyordum, beni daha da derine çekiyordu.

"Bunu bilmen gerekiyor çünkü gözlerinde görebiliyorum. Şu anda. Seni arzulamadığımı düşünüyorsun ve bu konuda daha fazla yanılamazdın. Şu anda arzuladığım *tek* kadın sensin. Tıpkı bunların senin için sadece kelimelerden ibaret olduğunu bildiğim gibi. Ama zamanla bu konuda ne kadar ciddi olduğumu göreceksin."

"Sen... sen gerçekten başka biriyle birlikte olmadın mı?" Fısıldadım. Bana başka kimseden beslenmediğini söylemişti ama ben öyle sanmıştım...

"Hayır," diye homurdandı. "Sen gittiğinden beri bedenim *ölü* gibi. Başka kimseyi istemiyorum."

Kaldur'un bana bunu söylediğini kaç kez hayal etmişim? Sadece en çılgın hayallerimde.

Elbette, zihnimde yumuşak bir itiraf, romantik bir itiraftı ve o kadar sert, kaba değildi.

Ama bunun *gerçek* olduğunu düşündüm. Ham ve savunmasız. Fark ettim ki... başka türlüünü istemezdim.

"Keşke sana zihnimi açabilseydim de doğruyu söylediğimi bilseydin," diye itiraf etti. "Böylece seni tekrar yatağıma almaya çalışan yalancı bir piç olmadığımı anlardın."

Gözlerimi ondan alamıyordum. Karnımda garip bir his, bir çırpınma hissettim. Sanki vücudum ona uyanıyordu.

"Açık olmak gerekirse, bunu yapmaya tamamen niyetliyim," diye itiraf etti. Neredeyse gülecektim ama o anda tek bir ses bile çıkarabileceğimi sanmıyordum. "Yalancı bir piç olmayabilirim ama bencil bir piçim. O yüzden uyarayım, Erina... Seni yeniden yatağımda -bizim yatağımızda- görmek niyetindeyim ve sonra da seni sonsuza dek orada tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Anladın mı?"

İfadesi gök gürültüsü gibiydi, gözlerindeki yoğunluk mıknatıs gibiydi. Cevabımı bekliyordu ve ben dilimin kelimeleri nasıl oluşturacağını hatırlamaya çalıştım.

"Evet," diye fısıldadım sonunda, "anlıyorum."

Uzun ve yavaş bir nefes verdi, sonunda masanın ucundan sarkmadan tam boyunda durdu. Sözlerinden, verdiği sözden etkilenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

İnsanın kalbini güvende tutarken cinsel olarak birine teslim olmasının mümkün olup olmadığını merak ettim.

Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordum, özellikle de benim gibi biri için. O çırpınma karnıma geri döndü ve nefesim kesildi.

"*Dallia*?" Kaldur masanın etrafından dolaşıp yanımda durarak hızla sordu. Göz hizamıza gelene kadar çömeldi. "Neyin var?"

"Hareket ettiğini hissettim," diye fısıldadım, yuvarlaklaşan karnıma bakarak. "Tam burada. Ekor yakında hissedebileceğimi söyledi ama ben-"

Göbek deliğimin hemen altına bastırdım, içimde bir duygu dalgası kabardı. Ben.

Aptalcaydı ama *sonunda* hamile olduğumu anladım. Mantıken, biliyordum Bu. Ama Laras'ta ve Vyaan'a döndüğümde duygusal olarak o kadar tükenmişim ki, bunu kendim için gerçekten *hissetmemiştim*.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar akıyordu. "Ben hamileyim. Bebeği hissettim."

Hıçkırmaya başladığımda Kaldur beni kendine çekti; farkına varmanın, korkunun, rahatlamamanın ve dehşetin güçlü dalgası beni altında boğdu. Gözyaşlarımı o kadar uzun süre içime atmıştım ki, birden öyle güçlü bir şekilde döküldüler ki sarsıldım. Ancak bu, hamile olduğumu kabul etmekten daha fazlasıydı. Aynı zamanda Kaldur'un itirafıydı. Etrafımda bir zırh gibi sakladığım tüm duygulardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, yüzümü göğsüne bastırarak. "*Yapma*," dedi, eli enseme tutmak için geldi, diğer eli de belime dolanıyordu. Yan tarafımda durduğunu hissettim, parmak uçları yumrunun üzerinde geziniyordu. Elinin sıcaklığı geceliğimin içinden bile rahatlatıcı geliyordu. "Her şey yolunda. Ben buradayım."

Bir parçam onun olmasından nefret ediyordu. Bir an beni yakabilirken, bir an sonra sırtımı yaslayabileceğim güçlü bir destek sütununa dönüşüyordu.

Belki de onun hakkında yanılmamışımdır diye düşündüm. Ve bu düşünce beni daha çok ağlattı.

"Sorun yok *Dallia*," diye fısıldadı, elini büyüyen çocuğumuzun üzerine koyarak. "İkinize de göz kulak olacağım. Söz veriyorum."

CKAPTER 37

ER)NA

Tonraki hafta çok hareketli geçti ve fark ettiğimden çok daha çabuk geçti.

Ekor, Kaldur'un ısrarıyla birkaç kez daha beni ziyarete geldi; Bartutlu, keskin yüz hatları ve heybetli cüssesiyle sessiz bir erkekti. Nadiren bir şey söylerdi ama konuştuğunda *gerçekten* dinler, yumuşak sesiyle büyülenirdim. Beni rahatlatan bir sabrı vardı.

Kaldur bu ziyaretler sırasında her zaman yakınlarda durur, kollarını göğsünde kavuşturur, Ekor'u ve beni dikkatle izlerdi. Haftanın ikinci ziyaretinde, Ekor büyüyen karnımı ortaya çıkarmak için üstümü kaldırdığında, Kaldur bir an için çarpılmış gibi görünmüştü. Onu çocuğumuzun içimde büyüdüğü yeri incelerken yakalamıştım, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Dehşete düşmüş, korkmuş ya da kararlı olabileceğini düşündüğüm bir ifade; emin olamadım.

Endişe verici bir hızla büyüyordum. Mide bulantısı nihayet azalmaya başlasa da eklemlerim ağrıyordu, özellikle de her sabah giyinirken çayımı önceden alırsam. Maudoric her sabah elinde bir tepsi ve dumanı tüten bir fincanla kapıma geliyordu.

Ekor, Kaldur ve bana büyüme hızının melez bir gebelik için beklenen bir durum olduğu konusunda güvence verdi. Çocuğun güçlü ve sağlıklı olduğunu, herhangi bir komplikasyon yaşanmadığını bilmek *ikimizi* de rahatlattı. Henüz değil.

Mutfakta geçirdiğimiz gecenin ertesi sabahı bana bir muhafız atanmıştı. Adı Braanelle olan bir Kylorr kadınıydı, Vyaan'ın ordusunda en üst bir askerdi ya da bana öyle söylenmişti. Benim kişisel korumam olarak yeni pozisyonundan memnun olup olmadığını anlayamadım. Yüz ifadesi hep aynıydı: tarafsız ama sert.

Siyah saçları her zaman sıkı bir örgüyle geriye doğru toplanır, kulaklarını daha da keskin gösterir, boynuzları ikiz hançerler gibi kafasından dimdik çıkar.

Bir keresinde bahçede gezinirken boynuzları hakkında yorum yapmış, onunkiler gibi boynuzları daha önce hiç görmediğimi, çok güzel ve eşsiz olduklarını söylemiştim.

Onun cevabı?

"Öldürmeyi kolaylaştırıyor," diye cevap verdi, takdir ettiğini düşündüğüm bir elini birinin üzerinde gezdirerek.

Şaka yapıp yapmadığını anlayamadım... ama boynuzlarından en son o zaman bahsetmiştim.

Ama Braanelle işini çok ciddiye alıyordu, gözleri sürekli olarak sessiz bahçeler ya da köy meydanı olsun, girdiğim alanları tarıyordu. Eli sürekli olarak kalçasındaki kınına soktuğu bir kılıcın kabzasında duruyordu.

Kaldur'a gelince, zamanımın çoğunu geçirdiğim bahçelerde bana ne zarar gelebileceğini bilmediğim için çekincelerim olsa da, muhafız seçiminden son derece memnun görünüyordu. Ama Braanelle kendi payına, yeterince uzakta durarak bana mahremiyetimi sağladı. Hafta ilerledikçe onun orada olduğunu unutmaya başladım.

Yani tam da Kaldur'un istediği gibi sağlıklı ve korunaklıydım. Ama gittiğim her yere defterimi ve kalemlemlerimi götürmeme rağmen -artık her şeyden çok bir alışkanlıktı- hâlâ bir kez bile hikâyelerim ya da çizimlerim üzerinde çalışmamıştım. Bir aydan fazladır çalışmamıştım ve bu durgunluk beni endişelendirmeye başlamıştı.

Bahçede olmadığım zamanlarda genellikle köydeydim, yine de en kalın elbisemi ve önlüğümü giymeye özen gösteriyordum, üzerine de sağlam bir palto örtüyordum. Hamileliğimi gizleyemeyecek hale gelmem çok uzun sürmeyecekti ama şimdilik elimden geleni yapıyordum. Kaldur henüz bunu duyurmakla ilgili bir şey söylememişti ve ben de fısıltılara ve dedikodulara konu olmak istemiyordum.

Çoğunlukla, sadece Kaldur'un verdiği partiden beni tanımış olabilecek soylulardan gelen birkaç ilgili bakışla karşılaştım.

O günlerde Syndras'a baharatlı çay ve buharlı kek götürür, öğleden sonralarını onun oturma odasında geçirirdim; Braanelle kapının önünde kıpırdamadan durur, buharlı kekin konforunu bile reddederdi.

Syndras ise yeni personelinin tamamından hoşnut görünüyordu. Oturma odasının, Kaldur'un beni burada bulduğu o geceden beri çok değişmiş olduğunu fark ettim. Tüm tozlar gitmişti, hava daha temizdi ve

her şey parıldıyordu. Atalarının evinin geri kalanını keşfettiğimde de aynı şeylerle karşılaşacağımı biliyordum. Ziyaretlerimiz sırasında bakıcılardan biri sık sık elinde bizim için yiyeceklerle dolu bir tepsiyle oturma odasına gelirdi. Syndras'ın en sevdiği yemeklerin, marine edilmiş *laak* yumurtaları ve nehir üzümü reçeli sürülmüş yastık gibi sandviçler olduğunu fark ettim.

Syndras gururu yüzünden bu konuda homurdandı. Beni kendi iyiliği için *Kyzaire*'e boyun eğmekle suçlamıştı ve ben de onu durumun böyle olmadığına ikna etmek zorunda kalmıştım... çoğunlukla. Bu ziyaretler sırasında Kaldur hakkında neredeyse hiç konuşmadık. Ne olursa olsun ne söyleyeceğimi, aramızda geçen her şeyi ve hatta son zamanlarda ortaya çıkan tuhaf ilişkiyi nasıl açıklayacağımı bilmediğimi hissettiğini sanıyordum.

Gerçek şu ki Kaldur ve ben arkadaş canlısıydık. Geceleri balkonuma geldiğinde ya da öğleden sonra beni bahçede bulduğunda veya kalede beni aramaya geldiğinde, her zaman medeni davrandık.

Yeni başlayan ilişkimiz beni rahatlatmış mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrattı bilemiyordum. Sadece arkadaş olduğumuzda duvarlarımı yüksek tutmak kolaydı. Daha fazlası için bir tehdit yoktu. Ama mutfaktaki o geceden sonra, bana itiraf ettiği her şeyden sonra ve ben hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bana sarıldıktan sonra... görmezden gelmek için elimden geleni yapmama rağmen farklı hissetmişim.

Bazen *dostane* anlarımızda, onu beni incelerken yakalıyordum. Bakarken. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi *gerçekten* bakıyordu.

Yavaş yavaş yaptığı çalışmalar bana her zaman sabırlı gelirdi, sanki bana hayranlık duymak için dünya kadar zamanı varmış gibi. Ardından gelen sessizliği doldurmak için büyük bir acele içinde görünmezdi, ancak her yarım saniyeyi kalbimin çarpması gibi hissederdim. Hep utanır, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırır, bana neden öyle baktığını sorardım.

Her zaman "*Sadece bakıyorum.*" derdi.

Ama daha fazlasını hissettirdi. Sanki beni, saçımın her telini, yüzümdeki her gözeneği hafızasına kaydediyor gibiydi. Bu kadar yakından incelenmek, son derece rahatsız edici bir şeydi.

Duracağım, diye ilan ederdi benim yer değiştirdiğimi gördüğünde. Gözleri eğlenerek parlar, dolgun dudakları seğirir ve sonra konuları o kadar ustaca değiştirirdi ki kendimi biraz sersemlemiş hissederdim.

Ama hafta ilerledikçe Kaldur'da daha fazla değişiklik fark ettim. Hareketleri daha yavaş görünüyordu, yüzü giderek daha gölgeleniyordu,

elmacık kemikleri daha keskin duruyor.

Beslenmediği için olduğunu biliyordum. Elbette yemişti. Sabah yemeğimizi birlikte yememizi istedi ve ben de kendi gözlerimle onun küçük bir orduya yetecek kadar yemesini izledim.

Ama bir Kylorr'un kana ne kadar *ihtiyacı olduğunu* fark etmemiştim. Bazı Kylorr'ların kandan tamamen uzak durduğunu biliyordum. Ama bir melezeniz ya da Luc gibi hayatınız boyunca çok fazla kanla beslenmemişseniz bu daha kolaydı.

Kaldur için mi? Beslenme eksikliğini oldukça şiddetli hissettiğini hayal ettim ve bunun ona verdiği fiziksel zararı gerçekten görebiliyordum.

Beni banyosuna getirdiği o geceden beri benden bir şey yememişti ve o zaman bile sadece kısa bir süre yemişti - her zaman aldığının yanında sadece bir damla - öfkelerini dindirmek için.

O beslenmeden biraz güç almıştı, ama tekrar azaldığını gördüm. Ve merak ettim... Neredeyse bir ay boyunca benim kanımı almadan nasıl yaşadı?

O gece neredeyse öfkeden deliye dönmesine şaşmamalı diye düşünmeden edemedim.

O akşam bahçede bir bankta oturuyordum, hava her geçen an daha da soğuyordu. Ama Syndras'tan bir saat önce dönmüştüm ve henüz kaleye dönmek istemiyordum. Gün batımını izlemek istiyordum ve hafif çiçeksi ama baharatlı kokan güzel çiçeklerle çevrili yüksek yerlerden birine yerleştim. Garip bir şekilde midemi bulandırmayan bir kokuydu bu.

İçimde tanıdık bir kıpırtı hissettiğimde, elimi karnımın alt kısmına bastırdım.

"Bugün oldukça hareketliydin, küçük sevgilim," dedim usulca, sağ tarafımdaki patıkada bana doğru yaklaşan ağır ayak seslerini duyduğumda yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Sen de öyle," dedi Kaldur'un sesi.

Ona baktım, onu burada gördüğüme şaşırmamıştım. Gün batımını geçtikten sonra bahçeye çıktığımda, genellikle hava çok soğumadan beni almaya gelirdi. Üzerime titremesi... Yalan söyleyip buna kayıtsız kaldığımı söyleyemezdim. Üstüne titrenmesi hoşuma gidiyordu.

Kaldur, kısmen bir çalının arkasına gizlenmiş olan Braanelle'e baktı. Ona başını salladı ve o da başını eğerek akşamki görevinden ayrıldı.

"İyi geceler Braanelle," diye seslendim.

"İyi dinlen," diye karşılık verdi. Kulağa bir tehdit gibi gelmesine gülümsedim. Aslında söylediği her şey tehdit gibi geliyordu ama onun konuşma şeklinin bu olduğunu öğrenmiştim.

Kaldur görüş alanıma daha fazla girdi ve bankın önünde durarak bana baktı.

"Nasılsın?" diye sordu büyük bir ciddiyetle. Göz hizasına gelene kadar çömelerek eğildi. Elleri bana uzandı. Tam olarak *bana* değil ama bebeğe uzandı.

Elleri yuvarlanan yumrunun üzerini düzeltti ve içimdeki küçük ürpertiği görmezden geldim. Kaldur'un dokunmayı çok sevdiğini keşfetmiştim. Birlikte yürürken sık sık parmaklarını yanağımda gezdirir, saç tellerimi geriye atar, avuç içini sırtımın alt kısmına ya da gevşekçe kalçama yerleştirirdi.

Ve bebekle birlikte... daha da fazla oldu.

Birkaç günümü almıştı ama artık alışmıştım. Daha önce, sadece ona kan veren kişi olduğumda, bana dokunmamak, kendini uzak tutmak için elinden gelen her şeyi izlenimine kapılmıştım.

Birlikte olduğumuz zamanlarda ne kadar sık kafasının içinde olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. *Her zaman*, sonunda karar verdim. Bana yakın olmak için doğal içgüdüsüne karşı gelmişti.

Şimdi mi? Kendi rahatım söz konusu olmadığı sürece bunun için bir neden yoktu. Eli karnımın üzerinde gezindi. "Keşke ben de senin hissettiklerini hissedebilseydim." "Yakında onu hissedebileceğini düşünüyorum," dedim. Kaldur sustu. Bana baktı, aynalı gözleri tetikleydi. "O mu?"

Ani incelemesi karşısında yanaklarımın biraz ısındığını hissettim. "Sadece bir his."

Yavaşça sırtıtmaya başladı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Bana öyle baktığında hep nefesimi tutuyormuşum gibi hissederdim.

"Bu konuda ne hissediyorsun?" Bilmek istedim.

Birçok açıdan dişiler Kylorr için erkeklerden daha değerliydi. Nüfus içinde sayıları çok fazla değildi, doğumları daha nadirdi. Kaldur'un diğer dört erkek kardeşine kıyasla sadece bir kız kardeşi vardı.

Kaldur sonunda şöyle dedi: "Kalia en son doğdu ve o zamana kadar onu koruyacak hepimiz vardık. Doğrusunu söylemek gerekirse biraz korkutucuyduk. Aşırı korumacıydık. Bu onu delirtiyordu."

Hafızasından küçük bir gülümseme geldi. Sonra ifadesi ciddileşti.

"Bu beni korkutuyor... bir kızın önce gelmesi." Kaşlarımı çatığımı görünce hemen şöyle dedi: "Beni yanlış anlama. Bir kız evlat büyük bir nimettir, pek çok Kylorr'a nasip olmaz. Kalia'ya yaptığımız gibi ona göz kulak olabilmeleri için en azından bir ya da iki erkeğin ondan önce gelmesini tercih eder miydin? Evet."

Oh. Şimdi anladım.

Avucunu karnımın üzerinde gezdirerek devam etti, "Ama önce bir kız çocuğu gelirse, daha sonra erkek kardeşleri gelene kadar daha koruyucu olacağım."

Söylemediği şey karşısında neredeyse nefesim kesiliyordu. İçimi yakan gözleriyle şunu ima ediyordu.

Doğumdan *sonra* ne olacağını pek düşünmemiştim. İlişkimizin nasıl olacağını.

Ama belli ki Kaldur'un vardı.

Küstah ve çekici bir şekilde kararlıydı, hakkını vermeliydim. Hamile olmanın bir yan etkisi olarak, neredeyse her fırsatta dikkat dağıtıcı ve sinir bozucu bir şekilde tahrik olduğumu öğrenmiştim. Kaldur'un bu kadar yakınımnda ve sürekli etrafımda olması bir sorun haline gelmeye başlamıştı.

Bu yüzden ona oğul verme düşüncesinin içimde kıskırtıcı bir arzu uyandırmadığını söylersen yalan olurum.

Her zaman geniş bir ailem olsun istemişim. Çocuklarla dolu bir ev ve çok sevdiğim bir koca.

Bir zamanlar Kaldur'u hayal etmek kolaydı. Kaldur onları tepelerinde kovalarken, kahkahası gökyüzünde yankılanan çocukların bu bahçelerde hayaller kurmuştum.

Ama bu bir hayaldi. Ve bu tür hayalleri çok fazla kurmamaya çalışıyordum çünkü bunların yardımcı olmaktan çok zarar verici olabileceğini öğrenmiştim.

Belki de bu yüzden *hiçbir* konuda ilham alamıyordum. Kendimin hayati bir parçasını kapatmışım gibi hissediyordum... ya da bir yerlerde kaybolmuştu. "Sana göz kulak olacağımı biliyorsun, değil mi?" Kaldur sordu. Kaşlarını çatı.

"Daha önce yapmadığımı biliyorum... ama bir daha asla endişelenmene gerek yok. Ya da kızımız için endişelen."

Bunu kastettiğini biliyordum. Kalp atışlarım çok hızlanmıştı. Bana çok yaklaşıyor, eskiden hissettiğim gibi hissettiriyordu. Bunu göze alamazdım.

Panik yükseldi. "Sanırım çocuk sahibi olmak için doğru erkeği seçmişim" dedim.

Ama dudaklarımdan çıktığı anda pişman oldum. Özellikle de onun irkildiğini, çenesinin gerildiğini ve gözlerinde bir suçluluk parıltısı belirdiğini gördüğümde.

Sanırım hâlâ kızgınlık besliyordum. Hem çok.

"Erina-"

"Özür dilerim." diyecek kadar utanmıştım. Yapmamalıydım-" "Hayır," diye homurdandı, bakışları boğazımın gölgeli çentiğine düştü, Bakışları odaklanmamıştı, sanki çirkin sözlerini hatırlıyordu, sanki kafasının içinde bir döngüde yankılanıyorlardı. "Bunu hak ettim."

Suçluluğunu ve pişmanlığını *görmenin* beni daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm. Ama öyle olmadı.

Omuzlarım çöktü, gözlerimden yaşlar süzüldü. Elleri karnımı terk etti ve soğuk havanın onların yerini almak üzere içeri dolduğunu hissettim. Kaybı hissettim. Geri çekildiğini, uzaklaştığını hissettim ve onu incitmek *isteyen* o küçük parçama lanet ettim.

"İyileşiyorsun," dedi sonunda. "Bu yaraların yüzeye çıkması çok doğal. Doğrusu, öfkeni çok daha fazla hak ediyorum ve sen tanıdığım herkesten daha nazik davrandın."

Sanki cezasının, kefaretinin bir parçasıymış gibi, ona verebileceğim her türlü kötülüğü kabul *etmeye istekli* olduğunu fark etmek kalbimi ikiye böldü. Bunu bekliyordu.

Ama yanılıyordu. Bu beni hiç tatmin etmedi. Aslında tam tersi.

Bu tekrar olamaz diye düşündüm. Hayır, *karar verdim*.

Burada olmak *benim* seçimimken, neden onu cezalandırmaya devam ediyor, onun beni incittiği kadar onu da incitmeye çalışmak için küçük kazılar yapıyorum?

Ne de olsa geleceğime hâlâ *ben* karar verebilirdim. Elbette çocuğumuzu paylaşacaktım ama hamile olmam *hayatımı* Kaldur'la paylaşmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bir zamanlar, bu gerçeğin için her şeyimi verirdim. Ya şimdi? Ne istediğimi bilmiyordum.

Ama kontrolün bende olduğunu bilmek bile beni daha huzurlu hissettiriyordu. "Bir daha olmayacak," dedim ona kararlılıkla. "Özür dilerim."

Kızgınlık beni yiyip bitirecekti. Bunun olmasına izin vermeyecektim.

Kaldur keskin bir nefes verdi. Başını salladı ve bana sanki

Ben onun anlamaya, bir araya getirmeye çalıştığı bir yabancıydım. "Sen gerçekten saf bir ruhsun, değil mi? Bazen bunu anlayamıyorum. Yine de ben senden daha kötü bir insanım."

"İstemiyorum..." Boğazım düğümlenince sözümü yarıda kestim. "Büyürken tek gördüğüm şeyin kızgınlık olduğu bir yerde yaşadım. Ve acının. Bunu ben de anlıyordum, çünkü hangi çocuk ebeveynsiz olmayı *seçer* ki? Hangi çocuk, her birinin kendine ait hikayeleri, sırları ve trajedileri olan düzinelerce başka çocukla aynı odayı paylaştığı için öfkelenmez ki? Ve çocuklar incindiğinde, başkalarını incitmeyi severler. Çünkü başkalarının da sizin gibi acı çekmesini *sağlamak iyi hissettirir*, böylece artık yalnız değilsinizdir. Ve Wrezaan'da hepimiz yalnız hissettik.

"Ve ben... Ben şanslıydım çünkü Luc vardı, oradaki diğerlerine benzemiyordu. Diğerleri gibi olmayı seçebileceğimi *ya da* farklı bir hayat yaşayabileceğimi anlamama yardımcı oldu. Daha iyi bir hayat. Ve ben farklı olanı seçtim. Kızgınlığın insanlara neler yapabileceğini gördüm. O çocukların çoğu sefil birer varlığa dönüştü. Bazıları değil ama çoğu öyle oldu."

Kaldur'un bakışları bilgi doluydu. "Bu yüzden Luc'u Laras'ta görmek seni incitti." "Evet," dedim omuzlarım düşerek. "Çünkü o da tıpkı diğerleri gibi .

Ve bu kalbimi kırdı. İçimden bir ses, Luc'un Eğer ben de onun gibi pes edersem, bir anlamı kalmaz."

Panik Kaldur'un bakışlarında alevlendi, kanatları havalandı.

"Ama ben yapmadım," dedim. Ve bununla gurur duyuyordum. "Hâlâ yıllar önce olmayı *seçtiğim* kişi olmak istiyorum."

Kaldur'un ifadesi neredeyse kalbimi yeniden kırıyordu. Bu yoğun bir şeydi, nefesimi tutmama neden olan, dünyanın etrafımızda durmasına neden olan bir şeydi.

Ve onu hâlâ derinden önemsediyimi anladım. Birini önemsemek o kadar da kötü bir şey değildi.

Ama yine de kalbimin biraz kırıldığını hissettim. Kalbim, kendini tekrar dikmeye çalışan sivri bir şey gibi hissediyordu.

"Hikâyeleriniz bu işin içine nasıl girdi?" diye sordu.

Bu, diğer düşüncelerime rağmen benden yumuşak bir gülümsemeyi sürükledi. "Belki çocuklara güzel bir şey, bir oyalanma, bir kaçış sağlayabilirim diye düşündüm. Bize okuma yazma öğretildi ama derslerden hoşlanan tek kişi bendim," dedim. "Ben de hikayeler yazarak pratik yapmaya başladım. Takıldığım yerlerde Luc da bana yardımcı oluyordu. Birlikte Kavelyn'in maceralarını yarattık ve her gece üzerinde çalıştıklarımın bir kısmını diğerlerine okudum. Yani duymak isteyenlere. Bunlar güzel anlardı."

"Çocukları mutlu etti mi?"

"Bazıları," dedim. "Çizimlere gelince... Wrezaan'ın odamızın duvarında bir manzara resmi vardı. Ve ben o resmi *çok severdim*. Bütün gece ona bakardım ve sabah ilk gördüğüm şey oydu. Yatağım tam karşısındaydı."

"Neydi o?"

"Bir çayır," dedim ona. "Gökyüzü çok büyük ve pembeydi. Tepeler kır çiçekleriyle doluydu. Zihnimde böyle yerler yaratmak istedim. Bu yüzden o resmi kopyaladım... *yüzlerce* kez. Sonra çalıştım ve daha çok çalıştım. Kavelyn'i, hikayelerde gideceği yabancı yerleri çizmeye başladım. Tanıştığı insanları. Çocuklar bazen çizimleri hikayelerden daha çok seviyorlardı."

"Bir süredir seni defterinle görmüyorum," diye yorum yaptı Kaldur.

Endişemi etmemeye çalışarak, "Son zamanlarda kendimi biraz kaybolmuş hissediyorum. Artık yaratmak istemiyorum. Ya da, en azından, doğru şekilde Şimdi."

Yüzündeki kısa süreli dehşeti gördüm.

Sonra...

Kaldur öne doğru eğildi, eli yanağımı kavradı. Hızlı ama yavaşça oldu. Dudaklarını yumuşak bir şekilde yanağıma bastırdı.

Cinsel bir şey değildi. Daha çok bir kucaklaşma, bir rahatlama gibi hissettirdi ve dudaklarına doğru iç çektim. Beni tekrar öptü, alt dudağını üst dudağıma değdirdi ve sonra tekrar öptü, bu sefer yanağıma. Bir sonraki öpücüğü burnuma, bir sonraki alınıma *kondurdu* ve sonra beni kucakladı.

"Onu tekrar bulacağını biliyorum," dedi bana, sesinde yumuşak bir kararlılık vardı.

Kendimi ona bıraktım, kalbim çılgınca çırpınırken bile onun sıcaklığının tadını çıkardım. Mücadele edecek gücüm yoktu ve neyi fark ettiğimi hatırladım. Ona vermeyi seçtiğim her şey *benim* seçimimdi.

Sonra ne oldu? O bana rahatlığını verdi, ben de ona rahatlığımı verdim.

Ona verebileceğim başka bir teselli daha vardı.

"Senin için endişeleniyorum," diye itiraf ettim usulca, sabit kalbinin göğsüme çarptığını hissederek.

"Ben mi? Neden?" diye homurdandı.

"Beslenmen gerek," dedim. "Sana ne yaptığını görebiliyorum."

Kaldur geri çekildi. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Bu an bununla ilgili değil."

"Yani inkar etmiyorsun?" diye sordum. "Beslenmek için yanıma gelmediğin için giderek zayıflıyorsun. Fark etmediğimi sanma."

"Bunu istediğini düşünmemiştim," dedi.

Bileğimi tuttum. "Bence ihtiyacın var. Çok uzun zaman oldu."

Kaldur'un bakışları bileğimden aşağı indi, yüz ifadesi istek ve açlıkla doluydu. Derin bir nefes aldı.

"Lütfen," diye fısıldadım.

"Bana acıyor musun, *Dallia*?" diye sordu, sesi gırtlaktan geliyordu. Gözlerini bileğimden ayırmaya zorladı ve gözlerinin daha koyu olduğunu gördüm - neredeyse siyaha yakın koyu bir gri. Başını salladı, yüz hatlarında kısa bir gülümseme belirdi. "Hayır, acınacak biri değilim. Bu da öyle bir şey olurdu."

"Değil-" diye tartışmaya başladım, kaşlarımı çatarak, ama sonra ayağa kalktı.

Kısa bir süreliğine benden uzaklaştı ve ben de arkasından baktım. Tekrar bana döndüğünde, açlık ifadesi kaybolmuştu ama ağzının etrafındaki çizgiler gergin görünüyordu.

"Hadi kaleye dönelim," diye önerdi. "Hava soğuyor."

Sanki doğum yapmama bir gün kalmış gibi ayağa kalkmama yardım etti. Ama etkileşimimiz beni hâlâ rahatsız ediyordu ve nedenini bir türlü bulamıyordum.

Acınası bir beslenme mi? Bununla hiçbir alakası yok.

"Başka kimseden beslenmeyeceğini söylemiştin. Geriye sadece ben kalıyorum, Kaldur. Sana acımiyorum. Sadece gereksiz yere acı çekmeni istemiyorum. Açsın, bunu görebiliyorum. olanlara rağmen... bu seni önemsemediğim anlamına gelmiyor," dedim ona.

"Umursuyor musun?" diye tekrarladı nazikçe, çenemi yukarı kaldırdı, başparmağı çenemin altını okşadı. Sonra öne doğru eğildi ve sanki bu etkileşimden etkilenmediğini söylemek istercesine dudaklarını küçük bir öpücükle daha oraya bastırdı. Sorun olmadığını. "Sanırım bir keresinde kalbinin tamamına sahip olmuştum, değil mi?"

Dudaklarım ayrılırken aynı kalp göğsümde gümbürdedi. Fısıltıyla söylenen o sözleri tenimde hissettim ve cevap zihnimden geçerken neredeyse gözlerimi kapatıyordum.

Evet, öyle düşünmüştüm. .

"Ve onunla beceriksizce davrandım," diye sözlerini tamamladı. "Dikkatsizdim. Bir keresinde almıştım ve çok geç olana kadar farkına bile varmamıştım."

"Daha iyisini bilmeyen bir kızın kalbine sahiptin," dedim ona, bana bakmak için geri çekildiğinde sesimi hafif tutarak. "Masum bir aşktı. Pek bir anlamı yoktu."

"Ve yine de onu geri istiyorum," diye cevap verdi Kaldur, gözleri parlayarak. "Çünkü o zaman onu besleyebilirdim. Ona bakabilir ve o sevgiyi olması gerektiği gibi büyütebilirdim."

Ne diyeceğimi bilemedim. Dilim ağzımın içinde ağır bir *drava* metali gibi hissediyordu.

Kaldur'un gülümsemesi bilgili, hatta biraz hüzünlüydü.

"Kanımı sunduğun için teşekkür ederim *Dallia*'m," dedi. "Ama sanırım şu anda beslenmek benim için senin için olduğundan daha farklı bir anlam ifade ediyor. Hazır değilsin, belki de hiç olmayacaksın. Seni anlıyorum. Ama bu benim seçimim."

Omuzlarım çöktü. Boğazımda o kadar çok kelime düğümleniyordu ki sıkışıp kalıyorlardı. Hissettiklerimi ona *nasıl* açıklayacağımı bilmiyordum.

"Hadi geri dönelim. Yemek yemen lazım" dedi.

Sen öyle, diye düşündüm.

Ama yine de onu takip ettim.

CKAPTER 38

KALDUR

TŞapka gecesi, Erina'nın doyurucu bir akşam yemeği yediğinden emin olduktan sonra, dış köyler boyunca potansiyel bir *lyvin* paketinin - yine- haberini aldım. Ben de gönderdiğim askerlerle buluşmak için yola çıktım.

Köy, ironik bir şekilde, Erina'nın büyüdüğü yerdı. Wrezaan'ın terk edilmiş yetimhanesi eteklerinde uzanıyordu ve ormanın kenarına giderken üzerinden uçtum.

Bu dış köylerde çoğunlukla çiftçiler yaşıyordu ve dışarıya doğru yayılan tarlalardan ve arazilerden faydalanıyorlardı. Bu nedenle ormanlara bitişiktiler. *Lyvin*'ler bu bölgede yaygın değildi, ancak Güney Yolu'nun inşasının onları daha uzağa değil de ana kasabalara doğru itmesinden korkuyordum. Son iki ayda, yeni bölgelere tecavüz ettiklerine ve bir köylü çok yaklaştığında saldırganlaştıklarına dair giderek daha fazla rapor aldım.

Neyse ki henüz kimse yaralanmamıştı ama bunun an meselesi olmasından korkuyordum. Köylüler de orman kenarına koruyucu çit çekilmesini istemiyordu.

-Arazilerinin doğal güzelliğiyle çok fazla çatıştığını düşünüyorlardı.

O gece köye ulaştığımda *lyvin*'ler çoktan gitmişti, ancak tüyler ürpertici ulumalarının ormanda yankılandığını hâlâ duyabiliyordum. Askerlerle kısaca konuştum ve üçüne önlem olarak gece boyunca orada nöbet tutmalarını emrettim.

Sonra da ayrıldım. Ama yetimhanenin üzerinden uçarken merakım beni ele geçirdi ve ön girişe inmeden önce havada bir tur attım. Eski bir malikane tarzı evdi, koyu renkliydi ve pencereleri gri renkliydi.

Erina'yı burada hayal edemediğim için kaşlarımı çattım. İçeri girdiğimde, ahşap zemin ağırlığının altında gıcırdadı. Boğucu toz katmanları ciğerlerimi

Sıkışmıştım ama eski evi keşfettim, farklı odalara baktım. Düşündüğümde daha küçüktü.

On yıl önce Kaalium'da yetimhaneler için daha katı yasalar çıkarılmıştı. Wrezaan'ın denetimlerden geçememiş ve kapatılmış, kalan çocuklar da Vyaan'ın karşı tarafında bulunan ve konsey tarafından daha sıkı denetlenen yeni bir yetimhaneye gönderilmişti.

Ahşap basamakların bazıları parçalanmış olsa da yukarı çıktım. Muhtemelen Erina burada yaşarken çoktan *eskimişlerdi* ve bunu bilmek bedenimdeki huzursuzluğu yeniden artırdı.

Arka odalardan birinde, en büyüğünde, iki yanda tozlu eski karyolaların sıralandığını gördüm. Odanın en ucunda evin ön tarafına bakan tek bir pencere vardı. Karyolalar ve eski, parçalanmış giysiler olabileceğini düşündüğüm birkaç yığın dışında odanın tamamı boşaltılmıştı.

İşte o zaman gördüm.

Kirli bir tablo, duvardaki tek bir çiviyle tehlikeli bir şekilde asılı duruyor, sanki iki çiviyle asılıymış gibi gelişigüzel eğilmiş.

Cam kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı ama kolumun tersiyle sildim. Açtığım ince açıklıktan bir manzara gördüm. Pembe bir gökyüzü ve tepeler.

Kalbim göğsümde burkuldu. Arkama, karşıdaki karyolaya baktım ve oraya gittim. Tozla kaplanmış olsa da yorgan kalındı. Yastık inceydi ve *Kyrana*'nın burada yattığını, uykuya dalarken genç gözlerini karşıdaki resme sabitlediğini hayal ettim.

Karyolaya oturdum, ellerimi yüzüme götürdüm ve gözlerimi ovuşturdum. Hayat onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Tekrar tekrar. Tüm bunlar boyunca umutlu ve iyimser kalmıştı... kendi seçimiyle, bugün öğrendim. Bilerek.

Bu onu tahmin ettiğimden daha güçlü yaptı.

Ama... Onu sonunda kıran ben olabilirdim.

Hayır, diye karar verdim, soluk bakışlarım karşı duvardaki tabloya geri döndü. *Kırılmamış, sadece eğilmiş.*

Onu tekrar düzeltmeye yardım etmek istedim. Laras'tan döndüğünden beri sönük olan gözlerindeki ışığı geri getirmeye yardım etmek istedim. Farkında mıydı ki?

Odada ne kadar kaldığımı bilmiyordum ama sonunda kemiklerim ağrıyarak ayağa kalktı. Acıkmıştım, o haklıydı. Zayıf. Kendimi

kendim.

Karşı duvara geçerek resmi kalan çivisinden söktüm. Ahşap çerçeve neredeyse ellerimde parçalanıyordu ama bir plan oluştu. Erina'ya vermek istediğim bir hediye. Belki bu onu yeniden ateşleyebilirdi. Ve ben de onu ateşlemekten, yeniden hayata döndürmekten başka bir şey istemiyordum.

Tabloyu sıkıca kendime yaslayarak çürümeye yüz tutmuş yetimhaneden ayrıldım. Burada çürüyecek, toprak tarafından tüketilecekti. Belki de onu yok ettirecektim. Belki de onun yerine yeni bir şey inşa ederdim. Bir sanat evi. Yaratıcı bir inziva yeri. Bir müze. Bu hoşuna giderdi. Belki de Erina'nın adına ithaf ederim.

Kaleye döndüğümde hâlâ huzursuz ve ağırlı hissediyordum. Eşimin bu kadar yakınımda olması ve ona gitmemem *gerektiğini* hissetmek yeni bir tür cehennem cezasıydı.

Tabloyu odamın bir köşesine güvenli bir şekilde yerleştirdim. Sabahleyin çerçeveletip Erina'nın hediyesi üzerinde çalışmaya başlayacaktım. Onu biraz olsun sevindirirse bile, buna değecekti.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için banyo yaptım ama sıcak havuzda bile rahatlayamadım.

Odamda volta attım. Buz gibi soğğun isteklerimi körelteceğini umarak balkonda biraz tütün *içtim*. Ancak hiçbir şey yapmadı ve bunu şimdiye kadar bilmem gerekirdi.

O kadar yakındı ki, duvarların arasından kokusunu alabiliyordum.

Sonunda pes ettim, beni geri çevirip çevirmeyeceğini merak ediyordum. Odamdan çıktım ve onun odasına giden bir dizi kapıdan aşağı indim. Bir an için alnımı kapıya yasladım ve kalbimin sesini dinledim.

Kapıyı itip açtığımda oda karanlıktı. Yatak odasına gittim ve hemen onun kokusu duyularımı sardı. Bir kucaklaşma gibi her yanıma sarmıştı. Omuzlarım gevşedi. Satın alabileceğim en iyi *ilim* gibiydi.

Erina uyuyordu. Yatağın karşı tarafına geçtiğimde onu inceledim, yüz ifadesi rüyalarda yumuşamıştı ve ağır battaniyenin altında karnının yuvarlaklığını gördüm.

Güvendeyim, diye düşündüm. Gözlerimden yaşlar süzülürken boğazım düğümlendi.

Yatağa onun yanına kaydım. Onu uyandırmak istemiyordum ama kollarımda olmasını istiyordum, bu yüzden kaçınılmazdı.

Göz kapakları ağırlaşmış olmasına rağmen irkilerek uyandı. Tek ışık kaynağı balkon kapısının dışındaki gümüşü aydı ve sarmaşıklar gibi battaniyelerin üzerinden süzülüyordu.

"Kaldur?" diye sordu, sesi sersemlemişti.

Sıcak ve yumuşaktı ve harika kokuyordu. Onu kendime doğru çekerken kolum başının altından geçti. Hiç aynı yatağı paylaşmamıştık. Sadece onu hamile bıraktığım gece benimkini *kullanmıştık* - içime işleyen bir başka keskin pişmanlık. Büyüyen çocuğumuz için değil, sadece olayın oluş şekli için pişmanlık duyuyordum. Bana karşı bir başka darbe, telafi etmem gereken bir başka hata.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Yetimhaneyi ve bir resme bakıp *her şeyin* hayalini kuran kahverengi gözlü ve kızıl saçlı küçük bir insan kızı düşündüm.

Kararlılık kabardı.

"Sana bencil bir piç olduğumu söylemiştim," diye mırıldandım, dökülmek üzere olan lanet olası gözyaşlarına karşı koymaya çalışarak. Çok fazla pişmanlık. Bunu nasıl telafi edebilirdim ki? "Çünkü aramızdaki ilişki böyle olacak, Erina. Seni hak etmediğimi biliyorum, en azından şimdilik, ama artık sensiz olamam. Sen benim *Kyrana*'msın. Uyuduğunda bu yatakta olacağım, uyandığında da burada olacağım. Şu anda olduğumuzdan daha fazla ayrı kalmaya dayanmam."

Dudaklarından titreyen bir nefes dökülürken kara gözleri doğrudan bana dikilmişti. Ay ışığında parlıyorlardı. O kadar sıcaktı ve bana karşı o kadar *doğru* hissettiriyordu ki burada mutlu ölebileceğime ikna olmuşum.

"Ama gitmemi söylersen giderim. Sana yemin ederim," dedim. "Ve sen beni davet edene kadar yatağına dönmeyeceğim."

Erina sessizce bana baktı, sözlerimi özümsemi. Kalbim kanımı öfkeyle pompalıyor olsa da nefessiz bir şekilde onun kararını bekledim.

Cevabı bana döndüğünde geldi. Tereddütle. Yavaşça, sanki küçük bir hareketim onu kaçmaya gönderecekmiş gibi. Başını kolumun kıvrımının hemen altına koydu, yüzü yanıma yakındı. Eli kalbimin üzerine geldi ve avucunun gücüyle sarılmış kalbimin vahşiliğini hissettiğini biliyorum.

Sanki bir büyücüyümüş gibi, "Uyu" diye fısıldadı.

Rahatlama gözlerimin kapanmasına neden oldu... ancak bir daha asla açılmadılar. Elim saçlarına dolanıp onu yakınımda tutarken, çocuğumuzu aramızda, kalçama bastırılmış olarak hissettim.

Bana söylediği gibi
yaptım. O gece
uyudum.
Hayatımın en güzel uykusuydu.

CKAPTER 39

ER)NA

Kaldur'un yatağında uyumaya başlamasının üzerinden iki gece geçmişti.

İki gün ve gece boyunca daha önce hiç olmadığı bir şekilde onun farkındaydım. Daha önce hiç bir erkeğin yanında uyumamıştım. Bir kere bile.

Wrezaan'da bazen kabuslar gören genç bir insan kız vardı. Yanıma sokulmasına izin verirdim ve onu yatıştırıp tekrar uyuturdum.

Ama bu, sert cüssesi, kokusu ve dokunuşuyla bana çok şey hissettiren Kaldur'un yanında uyumaktan *çok* farklıydı.

Hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Hiç bu kadar kontrolsüz hissetmemiştim. Hiç bu kadar muhtaç hissetmemiştim. *İstediğim* şey ile kalbimi güvende tutmak için mantıken en iyi olan şey arasındaki bu parçalayıcı uçurumu hiç hissetmemiştim.

Kaalium Hanesi'nden Kaldur'un iki gecesi. İki gece onun kollarında yattım, sanki çocuğumuzu uykuda da güvende tutmak istiyormuş gibi avuçlarının karnımda hafifçe durduğunu hissettim. O elin vücudumun çok farklı yerlerine kaydığını hayal ettiğim iki gece, beni parçalara ayırabilecek parıldayan gümüş gözler ve bana istediği her şeyi yaptırabilecek kıvrımlı bir sırtıyla birleşen kötü sözler.

Her şeyi hayal ettim, mışıl mışıl uyurken bile onun yanında kıvranıyordum. Sıcak uyuduğunu öğrenmişim ve beni daha da yakıyordu.

Ancak dün gece uyarılmışlığımın kokusunu almıştı, insandan daha iyi olan duyularının sinir bozucu bir etkisiydi bu. Derin bir nefes aldığını duydum, alçak sesle homurdanarak geri çekildi. "Erina," diye mırıldandı, sıcak nefesini enseme hissetti. "Bana merhamet et *Dallia*," diye yalvarırken kolları etrafımda sıkışmıştı.

Yüzüm alev alev yanıyordu. "Elimde değil."

Son zamanlarda bedenim bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Ya da belki de öyleydi, sanki farklı bir paramın kilidi açılmış gibiydi. Bir kez seks yapmıştık. Tek bir kez. Benim tek seferim.

Yine de... Onu arzuluyordum. Onu arzuluyordum. Özellikle de o gece mutfakta yaptığı itiraftan sonra. O kader gecesinde sevişmemiz hakkında gerçekten ne düşündüğü hakkında.

Ancak Kaldur dün gece uslu durmuştu. Hayal kırıklığına mı? Bunun en iyisi olduğunu düşünmüştüm ama yine de bana dokunmasını *dilemekten* kendimi alamadım. Parmaklarını kalamda gezdiriyordu ve ben de neredeyse kalçalarımın arasını okşamaları için yer değiştirecektim. Belki o zaman bana gerçekten istediğim şeyi verirdi.

Hayal kırıklığına uğramıştım, tahrik olmuştum, onu özlüyor ve bundan nefret ediyordum. Bazen geceleri sadece çığlık atmak ya da yalvarmak istiyordum.

İki gece boyunca ona işkence ettiler. Ama nc gece geri dönmedi.

Birlikte yediğimiz yemekten beri onu yemekte görüyordum. Ama sonra Maudoric sonlara doğru sözümüzü kesmiş, Kaldur'a eğilerek bir sesle, "Sınırlarda sorun var," diye haber vermişti.

Kaşlarımı atmıştım, ani bir endişe yükselmişti ama Kaldur görünmüyordu. Ancak gitmişti ve o zamandan beri onu görmemiştim.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu ve ben kalede dolaşıyordum, içimdeki endişe duygusu beni terk etmiyordu.

Kendimi Kuzey Kanadı'nda, çok sevdiğim yıldız ışıklı koridorda buldum ve her şeyin değiştiği oturma odasına girdim.

Kemerli büyük pencereden, yuvarlanan ayın Vyaan'ın karanlık manzarasını aydınlatacak kadar parlak olduğunu gördüm. Doğudaki sıradağlar, batı ve kuzeydeki köylerin altın ışıkları.

Ancak Kaldur'un gece gökyüzünde parlayan tanıdık kanatlarından hiçbir iz yoktu. Ve kuzeyde, bir ışık birikimi varmış gibi görünüyordu. Wrezaan'da büyüdüğüm yere çok yakındı. Ama bu mesafeden, parıltı kümesi dışında pek bir şey göremiyordum.

Kollarımı vücuduma daha sıkı sararak pencereden uzaklaştım ve sessiz, terk edilmiş oturma odasını incelemek için döndüm.

Boynumun arkasında bir his vardı, sanki orada dans eden buzlu bir dokunuş şeridi gibi. Yine neredeyse ay rüzgârları esiyordu ve kayıp ruhlar her zaman daha aktifti. Ancak tamamen zararsızdılar,

Keşifleri sarsıcı olsa da. Odaya doğru yürüdüğümde, karnımdaki hissi bile hissettim.

Bakışlarım odanın içinde gezinirken yakın zamanda temizlenmiş olduğunu fark ettim. Bir zamanlar bu oda benim sorumluluğumdaydı.

Kaldur'u burada keşfettiğimi hatırlıyorum. Lydrasa ile. Sadece bu düşünce bile keskin bir kıskançlık hissi uyandırdı, özellikle de gözlerim onun eğildiği kanepeye gittiğinde.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Onun vücudunu benden daha iyi tanımasından nefret ediyordum. Seks yaparken onu *izleyememiştim* bile. Önümü yatağına bastırması, beni arkadan içine almıştı.

"Dur," dedim kendime, fısıltım sessiz odada şok edici bir şekilde yüksek çıkıyordu.

Dikkatimi dağıtmak için, vazo parçalarını içine tıktırdığım dolaba doğru ilerledim, hala orada olup olmadıklarını merak ediyordum. Çekmeceyi açtığımda, elim temizlenmiş ahşaba dokunduğunda, geride tek bir leke bile kalmamıştı.

Odada ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Ancak pencereden dışarıya endişeli bir bakış daha attıktan sonra gökyüzünde hiç kanat olmadığını ve kuzeydeki ışık kümesinin daha dağınık görünmesine rağmen büyüdüğünü görünce endişem daha da arttı.

Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu hissedebiliyordum.

Odadan çıktım ve Maudoric'i aramaya başladım. Ancak Kuzey Kanadı'ndan uzaklaşıp evin kalbine doğru ilerlerken aşağıda sesler ve hareketlilik duydum.

Ayaklarım hızlandı, kalbim endişeli bir panikle çarpmaya başladı. Avluya ulaştığımda bir grubun orada toplandığını gördüm, başlarında Maudoric vardı.

Kaldur'un kan vericisi olduğumdan beri yoluma çıkmasalar da çoğunu şahsen tanıdığım birkaç bekçinin dikkatini çekerek merdivenlerden aşağı koştum.

Birkaçı muhafız ya da askerdi, Braanelle'in giydiği üniformanın aynısını giymişlerdi; zırh gibi işlev gören, üst üste binmiş gümüş örgüleri olan koyu renkli, dar pantolonlar ve uzun kollu, içine sokulmuş bir tuniğin üzerine giyilmiş kalın deri yelek. Braanelle'in yelege her zaman koyu maviydi. Bu askerler bordo giymişlerdi.

"Maudoric," diye mırıldandım. "Ne oldu? *Kyzaire* nerede?"

Ana kata indiğimde askerler doğruldu ve başlarını bana doğru eğdi. Kalenin kapıları açıldı, soğuk bir esinti

ıslık çalıyordu. Bekçilere gelince, geride durdular. Görünüşe göre uykudan uyandırılmışlardı, ancak sadece *bekledikleri* izlenimini edindim.

Maudoric bana döndü, sırtı askerlere dönüktü ve koluma girdi.

"Endişelenme," dedi alçak sesle, sesi sakindi - ki bu sadece benim panik başak. "*Kyzaire* yaralandı ama ." "Yaralandı mı?"

Gözlerimi kocaman açarak nefes aldım. "*Nasıl?*"

"Bir *lyvin* saldırısı," dedi Maudoric, ben elimi karnıma koyarken kolumu sıkarak beni rahatlattı. "zellikle endişelenmeni istemedi."

Bunu söylerken gözleri karnıma kaymıştı. Nefesim umutla kesildi. "Yani onunla konuştu mu?"

"Hayır, bu askerler onun mesajını ilettiler," dedi. "Buraya geliyor ama arabayla."

Demek uamayacak kadar yaralıydı, diye düşündüm dudağımı ısırarak.

"Bir *lyvin* saldırısı mı?" Kaşlarımı çatarak ve başımı sallayarak sordum. "Ne zamandan beri-"

"Güney Yolu inşaatından bu yana birkaç rapor var. Kuzey köylerine doğru ilerliyorlar," dedi Maudoric. "Kaldur orayı yakından izliyordu ama sanırım belki de... dikkati dağıldı. Zayıf."

Yanaklarım kızardı, burun deliklerim . *İnatçı erkek,* diye düşündüm. "Benden beslenmeyecek," diye fısıldadım, gözlerini yakalayarak.

Maudoric'in dudakları anlayışla birbirine yapıştı. Yakınına eğildi. "Bu gece beslenmesi gerekiyor. Bunu sağlamak için ne gerekiyorsa yapın."

Geri çekildiğinde birbirimizin gözlerine baktık. Başımı eğdim, anlayış ve kararlılık damarlarımda dolaşıyordu.

Kaldur'un iyileşmesine yardım edebilecek tek kişi bendim, değil mi? Tek kişi. "Yaran... kötü m?" Gözlerim askerlere gitmeden önce sordum Arkasında.

İçlerinden biri başını salladıysa da, delici bordo gözleriyle tam kanlı bir Kylorr erkeği, yine de, "Ama çok kan kaybetti. Sr beklediğimizden daha büyüktü. Orada konuşlu askerleri hazırlıksız yakaladılar."

Ve Kaldur da tüm bu karmaşanın içine atılmıştı.

Sürüyü takip ediyor olmalılar diye düşündüm. Çünkü saatlerdir ortalıkta yoktu. Bu yaralanma yeniydi.

Dışarıdaki kaldırımlarda bir arabanın takırtılarını duydum. Ve göğsüm sıkışmaya başladı. Tam açık kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım ki dışarıda bir kargaşa, "*Kyzaire*, bekle!" diye bir bağırış duydum. Belki de şoförden geliyordu.

Kapıya koşup eşikte durduğumda, merdivenlerden aşağıya ve karanlığa baktığımda, sadece yolun yarısına bile gelmemiş olan arabayı görebiliyordum.

Maudoric kaşlarını çatarak yanıma geldi. Arabanın şoförüne seslendi, "Nerede o?"

"Kaleye doğru uçtu!" diye seslendi gizli sürücü.

Güney Kanadı'na gittiğini biliyordum. Maudoric ile tek bir bakış paylaştım ve o da bilerek başını eğdi.

"O iyi olacak," diye söz verdim ona, ama bu daha çok kendimi teselli etmek gibi geldi. "Bundan emin olacağım."

Kapıdan döndüm ve bir köşede fısıldaşan askerlerin ve bekçilerin yanından koşarak geçtim. Sabah mutfak masasında konuşulanları hayal edebiliyordum.

Kaldur'un iyi olacağına inanmak zorundaydım. Normalde endişelenmezdim. Ama son zamanlarda çok zayıflamıştı. Bir Kylorr'un ölümcül bir yaraya dönüşmeden önce ne kadar kan kaybedebileceğini bilmiyordum.

Endişelerim, bildiğim her kestirme yolu kullanarak kalenin içinden Güney Kanadı'na doğru olabildiğince hızlı koşmamı sağladı.

Koridora ulaştığımda, kapısının altındaki ışığı gördüm. Oda. Benim odam değil.

Kaşlarım çatıldı. Bunu benden saklamayı mı düşünmüştü?

Kapıyı çalmadım. Tıpkı çocuğumuzu yaptığımız gece gibi kapısından içeri daldım.

Balkon kapısı açıktı. Keskin metalik kan kokusunu ben bile alabiliyordum ve bu sadece korkumu artırıyordu.

"Kaldur!" Kapıyı arkamdan çarparak seslendim.

Ateş yanmıyordu ama odanın ortasında uğuldayan tek bir Halo küresi vardı ve altın rengi bir ışık saçıyordu. Odanın her tarafındaki gölgeleri derinleştirip keskinleştiriyordu.

"Nerede-"

Oturma odasının karanlık bir köşesinden "Buradayım," diye geldi sesi. Orada bir sandalye vardı ve Halo ışığı dönüp altın bir ışın ona vurduğunda gümüş gözlerindeki parıltıyı gördüm.

"Çok inatçı," diye nefes aldım, ayağa kalktığında rahatlama gözyaşları gözlerime hücum etti.

Ona doğru uçarken, saçlarımı omzumun üzerinden süpürdüğümde acı içinde irkildiğini duydum.

Kaldur bana baktı, nefes almakta zorlanıyordu. Vücudunu taradım, yan tarafında, kalçasının etrafında ve sırtının etrafında kıvrılıyor gibi görünen ıslak bir siyah kan çiçeği buldum, tuniğinin malzemesi tamamen parçalanmıştı.

Boğazımda yutamadığım bir korku yumağı varmış gibi hissediyordum. Çok fazla kan vardı... ve zaten zayıf düşmüştü.

Zaten yaralı olan yüzüne baktım, ellerim ona uzandı.

"Gözyaşı yok," diye homurdandı, gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü görünce. "*Lütfen Dallia*, seni ağlarken görmeye dayanamıyorum."

Kalbim hızla atarken onu görmezden gelerek titreyen parmaklarımla tuniğini çözdüm. Gömleğini çıkarmasına yardım ettiğimde Kaldur homurdandı ve gömleği yan tarafındaki et yarasından sıyrıp çıkardı. Halo küresine uzandım ve onu yaranın tamamını görebileceğim şekilde çevirdim.

Pürüzsüz et, sivri bir dilimle yırtılmıştı. *Lyvinlerin* ön bacaklarında tek bir keskin pençe vardı. Sırt pençelerinde daha fazlası vardı.

"İyileşecek," diye homurdandı.

Kanla kaplı yarayı gördüğümde içimde kararlılık yükseldi. *Hâlâ* kanıyordu. Yorgun olduğu için sandalyede oturuyordu. Balkonuna kadar olan kısa uçuştan mı?

Yeterli.

"Haklısın," dedim. "İyileşecek."

Tekrar Kaldur'un önüne döndüm ve gözleri benimkilerle buluştu. Kanlı eli yanağıma doğru gelmeye başlamıştı ki elinin durumunu hatırladı.

"Ben iyiyim *Dallia*," diye mırıldandı. Sesi acılıydı ve birden ona çok kızdım. Kızgındım, korkmuştum, endişeliydim ve onu istiyordum.

Beni deliliğe sürükledi. Hem harika hem de korkunç derecede sinir bozucuydu.

Göğsüne bastırdım, o bir adım geri çekilene kadar ilerledim. Dizlerinin arkası sandalyeye değdi ve göğsündeki elim yumruk oldu. Onu aşağı itmek için sert etine vurdum.

Sandalyeye yayılırken kaşları çatıldı ve hareket yarasını sararken homurdandı.

"Sen ne-"

Kucağına kaydım ve onu koltuğa geri bastırdım. Kanatları sıkıştı ama bir koza gibi etrafımızda yükseliyordu. Bu pozisyonun o geceye ne kadar benzediğini fark etmekten kendimi alamadım. Kaldur'un garip bir ruh hali içinde olması dışında, meydan okuyan bir ruh hali, sanki ne yapmaya cesaret edebileceğini test etmek ister gibiydi.

Şimdi Kaldur bana baktı, burun delikleri alevlendi, bakışları aramızda dolaştı.

"Bunu şimdi mi istiyorsun?" diye mırıldandı, sözleri sessiz bir eğlencenin sınırındaydı. Muhtemelen *kızgın* olduğumu gördüğünde durumu hafifletmeye çalışıyordu. Ve korktuğumu. "İtiraf etmeliyim ki *Dallia*, seni bu kadar çok istemeyi korkutucu buluyorum. Ölümün kıyısında olabilirim ama yine de seni istiyorum. Bu ne kadar alçakgönüllü bir şey."

Sesi derin bir , acısıyla doluydu ve bunu sadece dikkat dağıtmak için yapmıştı.

"Konuşmayı kes," diye mırıldandım, öne doğru eğilerek gözlerini tuttum. "Besleneceksin."

BÖLÜM 4 o

ER)NA

"**Y** Besleneceksin. Ve iyileşeceksin," diye ekledim.
Kelimelere verdiği fiziksel tepkiyi, inkâr edemediği acılı açlığı gördüm.

Ve tek bilmek istediğim *neden* olduğuydu? Neden bunu kendine yapıyordu?

Bu... bu bir çeşit cezalandırma mıydı? Aramızda olanlar için kendini mi cezalandırıyordu? Eğer durum buysa, bu sadece kararlılığımı daha da artırıyordu.

"Bu kadar yeter," dedim ona, sesimde hafif bir hırıltı vardı. Karnımın şişliği onun karnına baskı yapıyordu ve kanının sıcaklığının geceliğime sızdığını hissettim. "*Beslen. Şimdi.*"

Başımı eğip boynumu çevirmeye başladığımda, eli ıslık çalarak yukarı kalktı ve çenemi yakaladı. Yüzümü çevirdi ve sonra dudakları yüzümdeydi.

Nazik bir öpücük değildi. Sert, kaba ve talepkârdı. Ve kısa, bencil bir an için, tüm korkumu, incinmişliğimi ve hayal kırıklığımı o öpücüğe döktüm.

Sanki kendi içine almış gibiydi. Dilimi yaladı, derin bir inilti
-O derinleştirirken aramızda hem acı hem de zevk dolu bir gümbürtü vardı.

"Bana bir daha böyle hırlarsan *Dallia*, sana bu dünyada bile
"Şafak sökene kadar seni becerebilirim."

Kalçalarımın arası kanarken ve acırken tahrik olmak yanlış mıydı?

Ve yine de kanamış ve incinmiş olsa bile, bana karşı sertleşen horozunun açık ve inatçı sertliğini hala hissettim.

"Ve ben de sana izin vereceğim," dedim, az önceki ses tonuma uyarak, gözleriyle buluşmak için geri çekildim. Daralmışlardı, göz bebekleri o kadar büyüktü ki gözleri neredeyse

Siyah. "Önce beslendiğin sürece sorun yok. Gücüne ihtiyacın olacak."

Baştan çıkarılması gerekiyordu ve benim sabrım tükenmişti. Elini çenemin altından çektim ve pençesinin boynuma ince bir çizgi çektim.

Ona doğru bastırıp başımı çevirdiğimde boğazından hırıltılı bir hırıltı yükseldi, böylece tek yapması gereken dişlerini bana geçirmektir.

"Seninle ilgilenmeme izin ver," diye fısıldadım kulağına. "Lütfen, Kaldur." "Bana ne yapıyorsun?" diye nefes aldı, kelimeler kulağına fısıldandı.

Dudakları boynumdaki küçük yarayı okşadı. Kalçalarımı onun üzerinde döndürdüğümde inledi; acı dolu bir sestir, ayağa kalktığındaki irkilmesinden bile daha fazla acı çektiği anlaşılıyordu.

Gözlerim boynunda çılgınca atan nabzına takıldı. Başka tarafa bakamıyordum; büyülenmiş gibiydim. İyi olduğu ve yakında tamamen iyileşeceği için rahatlamıştım. Keşke bu kadar inatçı olmasaydı.

Dürtüyle, küçük dişlerimle boynunu ısırdım ve boğuk bir çığlık attı, arzu ve şaşkınlıktan biriydi ve sonunda beklediğim şeyi hissettiğimde neredeyse rahatlayarak iç çektim.

Dişlerinin batması. Belki de içgüdüsel olarak, kendi ısırışım tarafından teşvik edildim.

"Evet," diye fısıldadım. " bu, Kaldur. *Lütfen.*"

Beslenmesinin verdiği tanıdık hisler bana bir zafer gibi geldi. Boynunu tekrar ısırdım, dişlerimi etine geçirdim, burun deliklerinden gelen sıcak nefesin tenime çarpmasına neden oldum, aslında hareketsiz kalması gerekirken kalçalarını benimkilere doğru ittim.

Bir elimi çıplak, sıcak göğsüne bastırdım ve onu sabit tutmaya çalışırken kalbinin düzenli atışını hissettim.

Ama sonra elim göğsünden aşağı, sıkı karnından geçerek dantelli pantolonunun kemerine uzandı.

Tanıdık bir zevk yükseliyordu ve ben de onunla birlikte inliyordum. Kaldur beslendi, beslendi ve ben onun durmasını hiç istemedim. Doyana kadar değil.

Fazla bir şey ifade etmesine gerek olmadığına karar verdim. İki ay önce bana dokunduğu ilk andan itibaren bedenim hayvani ihtiyaçları ve arzuları olan bir hayvana dönüşmüştü. O dokunuşu özlemiştim. Tek istediğim onu tekrar hissetmek, içimdeki bu sızıyı dindirmesine izin vermektir.

Beslenmesinden duyduğum zevk tescillenmişti ve kendimi bırakarak inledim. "Seni istiyorum," diye itiraf ettim, "*çok* fazla. Bundan nefret ediyorum."

Elimi sertleşmiş sikine bastırduğmda göğsünde alçak bir gümbürtü yükseldi. Trews'larının arasından bile sıcak ve nabız atıyordu ve çaresizlik yükseldi, kıştırma zevkiyle eşleşti. Kalçalarımın arasında klitorisim çırpınıyor ve zonkluyordu, amım onun beni doldurması gereken yeri sıkıyordu.

Vahşiliği unutmıştım. Çılgınlığı. *İhtiyacı*.

Ama bu sefer çok daha kötü hissettirdi. Gittikçe artıyordu, artıyordu, artıyordu. Ayı kaldığımız zamanların boşa gitmesiyle daha da arttı.

"Benden her şeyimi al," diye hırıldadı Kaldur boğazıma doğru. Ve sıcak dilinin boynumdan akan kanı yaladığını hissettiğimde ürperdim. "Hepsini al, aşkım."

Sevgi sözcükleri karşısında nefesim kesildi ama bunu görmezden gelmeye çalıştım. Hayır, bunun bir anlamı yoktu. Bu Kaldur ve benim içindi. Ama bunun beslenmeden ve seksten alınan tatmin, zevk ve rahatlamadan başka bir şey olması gerekmiyordu. İkimizin de buna ihtiyacı vardı.

Kaldur'un dişleri geri döndü, zehrinin tatlı telaşı sırtımı kamburlaştırdı, karnım ona doğru bastırdı. Titreyen ellerimle pantolonunun bağcıklarını yırttım, konu bu olduğunda utangaçlığa gerek olmadığını biliyordum. Ondan ne istediğimi biliyordum.

Aleti ileri fırladığında ve ellerim onu sardığında, boğazının derinliklerinden kaba bir inilti daha yuvarlandı, kalçaları büküldü, altımda seğirdi. Sütlerle sarılmış çelik gibi sıcak ve sertti.

Aletin şışmış ucu ihtiyacımdan dolayı kaygandı ve kısa bir an için onu yalama dürtüsü neredeyse baskın geldi. Ama beslenmesini engellemek istemedim, bu yüzden başparmağımı ıslak kaygan pisliğin üzerinde gezdirdim ve nefesinin kesildiğini duydum. Sert bir inilti onu terk etti ve daha önce hiç bu kadar tahrik edici bir ses duymamıştım.

Beslenmesi daha da açgözlü hale geldi ve eli saçlarımın arasına girdi, başım geriye doğru sallanma tehdidiyle karşı karşıya kaldığında beni yerimde tuttu.

"Daha fazla," diye fısıldadım, gözlerim yanıımızdaki balkon kapısının süslemesine odaklanmıştı. "Daha fazla, Kaldur."

Diğer eli geceliğime uzandı ve onu kalçalarımın yukarı itti. Bu el, sıcak ve kaygan amımda serin bir hava dalgası hissedene kadar, ortaya çıkardığı her santimde etimi sıkı.

Aletin yakıcı başını ona en çok ihtiyaç duyduğum yere bastırdım ve boğazından bir inilti daha kopardım. Dişlerini açtı,

bize bakmak için geri çekildi. Eli amıma geldi, parmakları hassas etin üzerinde geziniyordu.

"Hayır," diye fısıldadım, gözleriyle buluştum. Başını tuttum ve tekrar boynuma bastırdım. "Daha fazla."

Gücünün geri geldiğini gerçekten *hissedebiliyordum*. Vücudunun her zerresinde titreşmeye başlamıştı, enerji ona yıldırım çarpmış gibi akıyordu.

Kendini ne kadar inkâr ettiğini fark etmemi sağladı. Bu gücün nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Ellerin sıkı baskısı, kaslarının altımda şişmesi. Açlıktan ölüyordu ve onu doyurmaya yardım edebilirdim.

Zevk dalgaları içimde yuvarlanırken tekrar beslenmeye başladı. Ben de onunla birlikte hareket ettim, kalçalarımı döndürerek onun uzunluğunu aradım.

Dudaklarımı ayırarak, dişlerini yerinden oynatmadan başımı eğdim ve alınımı çıplak omzuna dayayarak aramıza baktım. Tenini yaladım, terinin ve doğal miskin tuzluluğunu tattım. Ve bu beni *çılına* çevirdi.

Kalçalarımı kaldırdım, horoz kafasını girişime bastırdım... ve sonra etrafta kıpırdandım, horozu batmaya başlayana kadar kalçalarımı derin çekişleriyle zaman içinde döndürdüm.

Boğuk bir ses boynumda yankılandı. Meme uçlarım bile onun dolgunluğunun hissiyle karıncalandı, onu içeri yönlendirirken tüm vücudum titredi.

Artık ondan neredeyse sabit, sert bir mırıltı yükseliyordu. Sanki zihni sonunda kapanmış ve sadece hissetmeye başlamıştı.

Derinlere daldığımda kısa süreli bir sıkışma oldu. Ne de olsa onunla sadece bir kez seks yapmıştım. *Büyük* ve kalındı ama ben kararlıydım. Onun üzerinde hareket ettim, daha fazla aşağı kayana kadar iyi hissettiren küçük küçük nabızlar. İnanılmaz derecede kaygan olmamın, dokunuşundan ve zehrinden kaynaklanan uyarılmanın beni neredeyse ihtiyaçtan miyavlatmasının yardımı oldu.

Elimi uzunluğunun geri kalanına doğru kaydurdım ve tam dibinde büyük bir şişlik hissettim. Bunun onun düğümü olduğunu biliyordum. Tam kanlı bir Kylorr erkeğinin düğümü. Geçen sefer hissetmişim ama içime sığmasının mümkün olmadığını düşünmüştüm.

Giriş yerim parmaklarımın onun etrafında oluşturduğu halkayla buluştuğunda, dolgunluk hissiyle neredeyse homurdanıyordum.

"Becer beni," diye yalvarırcasına kaba bir hırıltı çıkardı. "Ben seni ısırıklarımınla boşaltırken sen de eşini becer *Kyrana*."

Neredeyse nefesim kesiliyordu ve kalçalarım kısa bir pompalamayla onu daha da derine sokarak zevkle tıslamasını sağladı.

Bana ilk kez böyle *Kyrana* diyordu. Bundan çok hoşlandığımı fark ettim. Özellikle de kendisinden eşim olarak bahsettiğinde. Hayvani bir yanımda bu bilgiyle ürperdi.

Bu, ona sahip çıkabileceğimi fark ettiğim ilk andı. *Benim* onun olabildiği kadar onun da *benim* olabileceği bir yer.

Ancak bu tehlikeli bir düşünceydi, bu yüzden dikkatimi dağıtmak için ayağa kalktım, sikini bıraktım ve ellerimi kaldıraç olarak omuzlarına koydum.

Hâlâ hamile bedenime ve ondaki değişikliklere alışmaya çalışıyordum. Zaten büyümüş olan göğüslerim daha da hassaslaşmıştı. Ağırlığımın dengesizliği. Ama bu, kalçalarımı onun üzerinde döndürmeme, boğazıma saplanmış gibi hissetmeden önce içime alabildiği kadar çok almaya engel olmadı.

Beslenmesinin verdiği zevk doruk noktasına ulaşıyor, beni daha da yukarıya çıkarıyordu. Üzerindeki hareketlerim beceriksizce olabilirdi ama sikinin üzerindeki her itiş ve zıplama, burun deliklerinden keskin bir nefes vermesine neden oluyordu. Aleti içimde daha da büyüyor gibiydi, her santimi içten dışa, tepeden tırnağa karıncalanmama neden olan yerlerde kayıyordu.

Kalçaları hareket etmeye başladı, mükemmel bir senkronizasyon içinde olana kadar aşağı doğru vuruşlarımı karşılamak için yukarı doğru itti. Birlikte yaptığımız her hareket yıldızlar görmeme neden olana kadar, kalp atışlarım boynumdaki hissedilebilir aç çekişlerle aynı anda atmaya devam etti.

"Kaldur," diye nefes nefese kaldım.

Orgazmım çok az bir uyarıyla içime çöktü. Sonra neredeyse bir hıçkırık gibi gelen zevk çılgınlıklarımı atıyordum. Kalçalarım aşağıya doğru çarpıyor, Kaldur nefesini tutmuş gibi görünürken, içimde hareketsiz kalarak bu coşkuyu kovalıyordu.

Sonra aniden dişlerini serbest bırakarak tenime karşı böğürmeye başladı ve etrafını sıkarken en içteki duvarlarıma çarpan sıcaklığın, onun boşalmasının dalgasını hissettim.

"Raazos'un kanı," diye küfretti dişlerini gıcırdatarak ve sert bir nefesle. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun *Dallia*. Keşke bunun ne kadar iyi olduğunu hissedebilseydin."

İri gözlerim onu ararken umutsuzca düşünmekten kendimi alamadım.

"Senin için çok kızgınım," diye hırladı. "Tek istediğim daha fazlası."

"Hepsini al," diye nefes aldım, orgazm azalmaya başladığında nihayet sesimin gücünü geri kazanmıştım. Uzuvarım jöle gibi hissediyordu ve tüm dünya yumuşak ve puslu görünüyordu, sanki *irfanla* uçmuş gibiydim. Ya da belki de ısırığının zehrinden.

Üstünde kıvrandığımda tısladı. Onu incittiğimi düşünerek nefes nefese kaldım ve kalkmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu, parmakları kalçalarımnda sıkıydı.

"Sakın kıpırdama," diye homurdandı, gözlerime bakarak. Gözleri o kadar karanlıktı ki erimiş gümüş gibiydiler. "Sana söyledim... şafağa kadar. Peki ya *Dallia*?"

"Evet?" Fısıldadım.

"Hâlâ senin için yanıp tutuşuyorum," diye uyardı.

BÖLÜM 4 L

KALDUR

L Maudoric'e kapıyı açtım, elinde bir tepsi yemek, taze sargı bezleri ve *baanye* olduğunu bildiğim dumanı tüten bir tencere vardı. Maudoric'in hatırı için kalçalarımın bir battaniye sarmıştım. Yine de Yan tarafıma baktığında gözlerindeki rahatlamayı fark ettim, yara şimdiden bir saat öncesine göre çok daha iyi görünüyordu.

Tepsiyi alırken hareketlerimde bir sarsaklık vardı, sanki gücümü ve kaslarımın gerilmesini ve çekilmesini unutmuş gibiydim. Kendimi eski ben gibi hissediyordum ama yine de her şey değişmişti.

Maudoric bu durumdayken benimle konuşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Sadece başını eğdi, *kyrana*'mdan beslendiğim için rahatlamıştı ve sonra gitti. Bu gece daha rahat uyuyacaktı.

Kapıyı arkasından kapattım, kalçalarımın etrafındaki battaniyeyi gevşettim ve yatak odasına devam ederken yere düştü.

Yatağa ters bir şekilde yayılmış olan eşimi gördüğümde neredeyse memnuniyetle mırıldandım. Ayrıldığım kısa süre içinde uyuyakalmış gibi görünüyordu ve ona tencereden biraz *baanye* doldururken onu bu şekilde ezberledim.

Vücudu çıplaktı, geceliği odanın diğer ucuna savrulmuştu. Onu parçalamadığım için şanslıydı. Teni kızarmıştı, dudakları öpücüğümün kızarmıştı, ısırtığım boynunu süslüyordu.

Ona bakarken kalbim burkuldu. Çok güzeldi. Bu manzaradan asla bıkmayacağımı biliyordum ve bu yüzden onu hafızama işledim. Çocuğumunki de dahil olmak üzere vücudunun her yumuşak kıvrımını, koyu kırmızı saçlarının her dalgalı telini.

Fincanın tencereye çarpması onu uyandırdı. Bana bakarken boğazının arkasından bir ses çıkardı, kafası karışmıştı.

"Ne zamandır uyuyordum?" diye mırıldandı, çığlıklarından sesi kısılmıştı.

"Uzun sürmez," diye cevap verdim.

Gözleri üzerimde gezinirken, hâlâ sert olan sikimin onun bakışlarıyla seğirdiğini hissettim. Gözlemi de dokunuşu kadar erotikti. Vücudumun üzerinde gezindi, kaslarım beslenmeden sonra şişmiş, kabarmıştı. Her keskin, kesik çizgi dikkatini çekti ve beni böyle çizdiğini hayal edip etmediğini merak ettim. Sanki kalemini istiyormuş gibi elinin seğirdiğini gördüm ve neredeyse sırtıcaaktım.

ay fincanını getirdim ve almak için dirseğinin üzerine ıktı. "*Baanye*," dedim ona hoyratça. "Kanından çok içtim."

Hatta belki de çok fazla. Daha az açgözlü olmayı öğrenmek zorundaydım. Onu.

"Buna ihtiyacın vardı," diye cevap verdi, kenarın üzerinden bana bakarak. Koyu, kıvrık kirpiklerin çerçevelediği sıcak gözler. *Baanye*'sinden bir yudum aldı ve acı tadı karşısında küçük bir surat ifadesi takındı. "Ve Ekor her şeyin yolunda olduğunu söylemişti, hatırladın mı?"

Ekor bize hamile kadınların vücutlarında doğal olarak daha fazla kan olduğunu söyledi. Erina hamileyken *baanye*'nin gerekli olmadığını düşünüyordu... ama ben işimi şansa bırakmıyordum.

"İçmeye devam et," dedim, yatağın yanında dizlerimin üzerine çöktüm, bacaklarını çekiştirip onu doğru sürüklediğimde irkilerek ağlamasını yakaladım. "Seni dilime boşaltırken hepsinin bitmesini istiyorum."

Bacaklarını omuzlarıma attığımda, bu gece onu üç kez aldığım için hâlâ sıcak ve kaygan olan amının dikişini yaladığımda, ürpererek bir nefes verdi.

Neredeyse ayı döküyordu, son anda dengede tutmayı başardı. Ama sonra kaçmak için çabaladı ve ben de homurdandım, kollarımı kalçalarına dolayarak onu yerinde tuttum.

"Yıkanmadım ve-"

Tekrar homurdandım, ses onun içinde titreşti, göz kapakları kısa bir an için titreyerek kapandı. "Umursadığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır," diye fısıldadı.

"İ," diye emrettim ona. Hemen küçük bir yudum aldığında, onu klitorisinin hassas küçük tomurcuğunu nazikçe emerek ödüllendirdim, nefesini keserek neredeyse ayda boğulmasına neden oldum, uylukları titredi

etrafımda. "Mmm, sana yapacağım şeyler, *Kyran*a. Sadece hayalini kurduğum tüm o kötü şeyler."

Gözleri benimkilere dikilmişti, yatağın üzerinde kayarken fincanın içindeki *baany*e şırıldıyordu. Elimi büyüyen karnının üzerinden göğüslerine doğru kaydırdım, hoşuna gittiğini öğrendiğim meme uçlarından biriyle oynadım. İnledi, kalçaları seğirdi ve ben onun uyarılmışlığının taze bir selinin kokusunu aldım.

Ağzım onun için sulandı ve çayından bir yudum daha aldığımda neredeyse sırtarak amını yaladım. O kadar etkileyiciydi ki, her zevk parıltısı, onu dolduran her yeni his benim görmem için oradaydı.

Benden önce ona dokunulmamıştı. Bunların hepsi onun için yeniydi. Dilimin her yavaş, kalıcı darbesi. Dudaklarını, klitorisini her nazıkçe emişim. Parmaklarımla onu becerirken her alaycı itiş.

Ayak parmaklarının kanatlarıma doğru kıvrıldığını hissettim. Aletimin halının her tarafına ön sperm damlattığını anlamak için bacaklarımla arasına bakmama gerek yoktu. Çıkardığı her sesle sallanıp seğiriyor, onun zevki benimkine dönüşüyordu.

Kıvrınana, boğazından sürekli "Oh, tanrılar" ve "Evet, Kaldur" iniltileri çıkana kadar ona ziyafet çektim.

Yaklaşıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Biraz fazla açgözlü olduğumda neredeyse uçuyordu, bir an kendimi onun tadında ve seslerinde kaybettim. Ama son anda geri çekilmeyi başardım, onun sinirli çılgılığı benim ödülüm oldu.

"Gelmek ister misin aşkım?" diye sordum. "Evet!"

Tanrım, o küçük hırıltının bana ne yaptığını bilmiyor muydu? Normalde tatlı ve yumuşak huylu olan eşim, boşalması için bana hırıltıyordu. Talepkar küçük şey. Ona benimle ne kadar açgözlü olabileceğini gösterecektim. Ona istediği her şeyi verirdim.

"*Baany*e'yi bitir," diye mırıldandım, yumruğumu horozumun etrafına sararken kendime yardım edemedim, omurgamdan aşağıya, tam kanatlarımla arasına karıncalanmalar gönderen sert, alaycı bir pompa verdim. Gözlerim neredeyse geri yuvarlanıyordu. "O zaman boşalmana izin vereceğim" diye homurdandım.

Fincanı geri devirdi, birkaç büyük yudum kalmıştı ve muhtemelen artık tatsızdı, soğumuştı.

Ama klitorisini okşadım, dilimle ileri geri oynattım, aslında devrilmesine izin vermeden onu sınırda tutmaya yetecek kadar baskı uyguladım.

o.

İnledi ve , kalçaları başımın etrafında sıkılaştı, ama Çayın geri kalanını yuttu ve hatta bana boş fincanını gösterdi. "Şimdi mutlu musun?" diye sordu, sesi gırtlaktan geliyordu, bakışlarında sikimin seğirmesine neden olan bir ifade.

"Son derece," dedim, fincanı ondan alıp güvenli bir şekilde yere koyarken.

Muhtemelen onu tekrar kızdıracağımı düşünerek yumuşak bir oflamayla yatağa geri düştü.

Ama yapmadım. O geri çekildiği anda, aç ve kararlıydım, sadece ve sadece tek bir şeye odaklanmışım.

Açlıktan ölüyormuş gibi klitorisini yalayıp emdiğimde boğuk bir ses çıkardı. İşaret parmağımın boğumuyla amının girişini okşarken sarsıldı, sadece farkında olmasını sağlayacak kadar baskı uyguladım. Düğümümü aldığı anda onu orada gerecektim.

"Beni tekrar boşaltacaksın," diye nefes aldı, sesi düzensizdi, vücudu gerilmeye başlarken nefesini tutmaya çalışıyordu. Kalçaları seğirdi ama onu sabit tutmak için leğen kemiğine bastırarak sabit tuttum. "*Kaldur!*"

Keskin bir nefes aldı. Parmağımın etrafında tek bir çırpınış hissettim ve sonra dudaklarında sessiz bir çığlıkla yataktan kalktı.

İşte gidiyorsun, diye düşündüm. *Benim için gel.*

Uyluklarının arasındaki hızımı hiç değiştirmedim, çırpınan küçük klitorisini emmek ve yalamak arasında gidip geldim. Ve orgazmının bittiğini anlayana kadar, beni itmek için uzandığında bile bunu yapmaya devam ettim.

Sonunda onu bıraktım ve titreyen bir elimle ağzımı ve çenemi silerek ayağa kalktım. Yatağa doğru adım attığımda hareketlerim sarsıntılı ve durağandı, poposu kenarın hemen üzerine gelene kadar onu bedensel olarak tekrar aşağı çektim.

"Güzel," diye mırıldandım.

Ayak bileklerini kavradım ve aralarından kayabilmek için iyice çektim.

"Sana tekrar ihtiyacım var," dedim, bakışlarım ona odaklandı, odanın geri kalanı kayboldu. "Tanrım, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sana bu kadar ihtiyacım olması beni deli ediyor, *Dallia.*"

Amına sert ve derin bir şekilde girdiğimde nefesi kesildi ve alçak, son derece tatmin edici bir gümbürtü tüm vücudumu titreştirdi. Hatta benim

Kanatlar onunla birlikte titredi.

Ama daha derine ihtiyacım vardı. Düğümümü alacaktı, dar amının girişi düğümün şişmesiyle alay ediyordu.

İleri doğru ittim ve yumuşak bir miyavlamaya benzer bir ses çıkardı, çaresiz bir ses. Geri çekildim, neredeyse vücudunun sıcaklığını terk edecektim ki tekrar içeri girdim.

Sonra beni bir ihtiyaç sisi kapladı. Vücudumun ağırlığını kullanarak bacaklarının iyice açılmasını sağladım ve eğilerek dudaklarını derin, sert bir öpücükle yakaladım.

Birini bu kadar çok istemek mümkün müydü? Sadece onu tüketmek, onu yakınımda tutmak istiyordum ki bir daha hiçbir şey onu incitemesin. Beni bile.

Ona olan ihtiyacım büyüktü ama kendimi yavaş gitmeye zorladım. Akılsızca sevişmek yerine onunla sevişmek için, belki de bunun nasıl biteceğini düşündüm. Sikimin vücuduna her derin ve uzun darbesi onun nefesini kesiyordu. Öpücüğümle nefes alıyordu, sanki bana yeniden hayat veriyordu.

Her hamlesi düğümlerime dokunuyor, damarlarımda ateş yakıyordu. Öpücüğünden geri çekildim, zaten boşalmanın eşiğindeydim.

Ellerimi başının iki yanına koydum, onu bir av gibi yakaladım, kanatlarım etrafımızı sararak sanki üzerimizi örttü. Aynı nefesi paylaşırken gözlerini tuttum, kendi ihtiyacımın ve zevkimin onun gözlerine yansıdığını gördüm.

Ona bakarken, hayatımda sonsuza dek yakalamak, tekrar tekrar yaşamak istediğim çok az an olduğunu düşündüm. Ama bu kesinlikle onlardan biriydi.

Ama tam bunu düşünürken, bedenimi onunkine doğru itmeye, onu sahiplenmeye, onunla sevişmeye devam ederken gözleri benimkiler arasında gidip geldi. Bir anlık belirsizlik ve ardından bir anlık korku.

Genellikle çok okunaklı olan yüz ifadesi aniden kapandı. "Bu," diye fısıldadı, sesi gaddarlıkla boğazında düğümlendi itişlerimin. Kıpırdamadan durdum, zor nefes alıyordum, içimi bir korku kaplamıştı. "Bunun bir anlamı olması gerekmiyor," dedi. "Değil mi?"

Anlamadığım için kaşlarım çatıldı.

"Bu sadece seks," dedi. "İkimiz de bunu istiyoruz. Bunun bir anlamı olması gerekmiyor."

Homurdandım, sonunda içime bir anlayış doldu.

"Hayır," diye homurdandım, yüzünü için yüzünün yan tarafını kavradım. Bir kez daha derin bir hamle yaptım ve onun bu his karşısında dudağını ısırmasını izledim. Her

dediğimde diş gıcırtilı bir itiş kakışla kelime noktalandı. *Anlamı. Her şey demek."*

"Olamaz," diye haykırdı, sesi gerilmişti, yükselen paniği, sessiz kararlılığı ve zevki arasında kalmıştı. "Olamaz."

"Evet," dedim, şimdi çaresizlik beni yönlendiriyordu. Kalbimde bir çatlak oluştu -ama belki de bunu hak etmiştim- sadece aramıza mesafe koymaya *çalıştığını* düşünüyordum. Ne de olsa ona yaptığım buydu. "Olabilir."

Ama bunu söylemenin bir anlamı yoktu. Erina *buna*, sekse, yeniden beslenmeye açık olduğuna karar vermişti. Bu, bu yakınlığın onun için *bir zamanlar* ifade ettiği anlamı ifade ettiği anlamına gelmiyordu. Bu şansı mahvetmiştim.

Yine de aramıza yığdığı son bloğu, kendini güvende tutmak için inşa etmesine neden olduğum duvarı yıkmaya kararlıyım. Bu bilgi kemiriyordu. Sebebin ben olduğumu bilmek. Ama onun affını kazanana kadar durmayacaktım. Güvenini. Sevgisini.

Korkusu belirsizliğinden kaynaklanıyordu. Ama anlaması gerekiyordu... Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Korktuğum şey onu kaybetmekti.

O gece onu hamile bıraktığım için tanıdığım tüm tanrılara ve tanrıçalara şükrettim. Bir lütuf. Çünkü eğer yapmasaydım, şu anda burada olmazdı. Bana bir şans daha verir miydi?

"Bana bak," diye homurdandım, yüzünü avuçlayarak. Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Bu her şey demek Erina," dediğimde kelimeler dilinin ucundan kayıp gitti.

Bana baktı ve yüzündeki ham duyguyu gördüm. Bana inanmak *istediğini*, belki de hala umut taşıyan o küçük parçasını gördüm ve bu neredeyse kalbimi yeniden kırıyordu. Çünkü teslim olmaya tam olarak izin vermeyeceğini biliyordum. İnançlı olmaya.

Henüz değil.

Bu yüzden ona baskı yapmadım. O anda olmaz. Onun yerine dedim ki, "Bunu kendimize ait kılacağız. Ne olursa olsun, ne olmasını istiyorsak, o olacak. Tamam mı?" dedim.

Sonunda başını salladı ve dudaklarımla nefesini yakaladım, kalçalarımı tekrar hareket ettirmeye başladım, içine derinlemesine battım. İçimde yeni bir kararlılık vardı, ruhumu dövüyordu.

Etrafımda kenetlenmeye başladığında orgazmın yükseldiğini hissettim. Ellerimizi birbirine geçirdim, yüzümü boynunun kıvrımına soktum ve çoktan iyileştirdiğim ısırik yarasını yaladım.

"Erina," diye inledim tenine doğru.

Düğümümün içine oturduğunu ve zevkimle şiştiğini hissettiğinde boğuk, düzensiz bir ses çıkardı. Etrafındaki gerginlik -tanrılar, vücudunun *sıcaklığı* ve nabızı- buna dayanamadım. Tekrar boşalmaya başladığında bunun onu şaşırttığını düşündüm -şok olmuş küçük bir nefes, *sıkışmayı* hissetmeden önceki tek uyarımdı.

Ve benim için bu kadardı. Boşalmamın sikimde cızırdadığını hissettim, görüşüm bir anlığına karardı, yıldızlar karanlığı noktaladı.

Tekrar yüzeye çıktığımda, yoğunluğumla böğürüyordum, zevkimin seli vücuduna tekrar tekrar yayılıyordu. Sadece hafifçe hareket edebiliyordum, düğümüm onun girişinde bir mühür gibiydi. Ama her küçük sürtünme orgazmımı uzatıyordu.

On yıldan uzun bir süredir bir dişiyi düğümlememiştim - sadece gençken ve değdiğinden daha fazla güçlük çekmişim - ama kesinlikle *böyle* hissetmemiştim. Bu elektrik omurgamı zaplıyor. Tek yapabildiğim nefesimi tutmaya çalışarak kendimi becermekti.

Bittiğinde neredeyse onun üzerine yığılacaktım. Yenilenen tüm gücümün tekrar çalıştığını hissettim. Son anda yana doğru yuvarlandım, düğümümün mührü onu da benimle birlikte götürdü. İnledi, gözlerinde yorgunluğun izleri vardı.

"Buraya gel," dedim sessizce, sesim çiğdi. Bacağını kalçamın üzerine attım, saçının bir tutamını parlayan alnından uzaklaştırdım. "Biraz zaman alacak. Hafifleyene kadar sana sarılacağım."

Neyse ki Erina itiraz etmedi. İç çekti, vücudu bana karşı eridi. Çok rahat bir pozisyon olamazdı ama gözleri çoktan kapanmış, yanağı göğüs kafesime dayanmıştı.

Muhtemelen daha kötü görünüyorduk. Hâlâ yıkanmamıştık ve yatağın battaniyeleri, önceki yaramdan kalan kanlı bir karmaşanın gelişigüzel karışımıydı. Ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamadım.

Önemli olan tek şey Erina'nın kollarımda, çocuğumuzun aramızda güvende olmasıydı.

Dudaklarımı tepesine bastırdım, daha şimdiden tenimin üzerinde gezinen nefeslerini hissediyordum. Bayılmışım. Hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyordum, kollarımı kan eşimin üzerinde sıkıca kavuşturmıştım, sikim hâlâ bacaklarının arasında zonkluyordu.

"Her şey, Erina," diye fısıldadım, onun sıcak, çıplak teninin benimkine değdiğini hissetmek beni hafızamdaki her şeyden daha çok rahatlatmıştı. "Sana her şeyi vereceğim."

BÖLÜM 4 s

ER)NA

T Gözlerimi açtığımda şafağın ilk ışıkları pencereden içeri süzülüyordu. İlk başta nerede olduğumu anlayamadım, sersemlemiştim ve gözlerim kamaşmıştı.

Kaldur.

Kolları beni sarmış, tenimde tanıdık kokusu, sırtımda sıcaklığı, şişmiş karnımı avuçlayan avuçları vardı.

Dün gece bir şimşek gibi geri döndü ve doğrudan içime saplandı. Uzun bir süre o anılara daldım, içimdeki güçlü dalgalanmaya, beni aldığı vahşete ve tutkuya, beslenmesiyle çiçek açan rahatlamaya. Panik. Dün gece yaptığı gibi savunmamı devam ederse mahvolacağımı bilmenin verdiği panik.

Vücudumu bir yabancınıninki gibi hissettiğimi, kollarının arasında hafifçe kayarak ona bakarken fark ettim. Kalçalarımın arasında ağır bir sızı vardı; rahatsız edici değildi ama yine de dikkatimi çekmişti. Belki birkaç çürük de keşfederim diye düşündüm. Özellikle bebek yüzünden dikkatli olmasına rağmen, dün gece ikimizin de mantığı bir kenara bırakıp zevkin şaşırtıcı hislerine teslim olduğumuz anlar olmuştu. Dün gece içimde küçük vahşi bir hayvan vardı, onu talep eden, ihtiyaç ve arzusunda bencil olan bir hayvan. Ve bu *hoşuma* gitmişti. Benim gibi hissetmiyordum ama yine de doğru hissettirmişti. Yeni bir maceranın, keşfetmek istediğim yeni bir parçanın kilidini açmak gibi.

Bu küçük hareket Kaldur'u uyandırdı. Ama benim aksime, nerede olduğunu tam olarak biliyordu ve zaten tetikte olan gözleri benimkilere kilitlendi. Beni çekti.

Sanki birbirimize tamamen bastırılmamışız gibi, ona karşı daha sıkı bir şekilde.

Bir şeyi daha fark ettim. Temizdik. Yatak da öyle. *Düğümünden* sonra hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Ne güzel bir şafak," diye mırıldandı, eli saçlarımın arasından geçerken sesi uykudan çakıllı çıkıyordu. Sadece bana baktı ve memnun bir gülümseme yüzümü kaplamakla tehdit etti, bir parçam onun iltifatından gururlandı.

"Dün gece ne oldu?" Fısıldadım.

Kaşları kalktı. Yüzünde alaycı bir acı belirdi. "Bana hatırlamadığımı mı söylemek istiyorsun? Belki de yeteneğimi kaybediyordumdur."

Bir kahkaha attım. "Yani... banyo yaptık mı?"

"Bizi banyoya ben getirdim," dedi. "Dünyaya karşı ölü gibiydin, o kadar ki endişelenmeye başlamıştım. Ama kısa süreliğine uyandın, bana bir öpücük verdin, evrendeki en iyi aşık olduğumu ve beni sevdiğini söyledin."

Kısa bir an için öyle olabileceğinden korktum. Ama sonra yüzümdeki kısa süreli panik hareketini izlerken bakışlarındaki parıltıyı fark ettim.

"Ben yapmadım," diye itiraz ettim, öfkeyle doğrulmaya çalışıyordum.

Sırıttı, omuzlarımın altındaki kolunu esneterek beni zahmetsizce yanında tuttu. "Hayır, ama hayal edebilirim."

"Rüyanda bunu mu görüyorsun?" Gürleyen kalbimi sakinleştirmeye çalışarak oflayıp puflayarak sordum.

"Evet," dedi. "Ben de bunun hayalini kuruyorum *Dallia*."

Sertçe yutkundum, o da bunu duydu. Ve "en iyi sevgili" saçmalığından biliyordum - çünkü onu kıyaslayabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Son kısımdan bahsediyordu. Dilimin damağıma yapışmasına neden olan son kısımdan.

Ama Kaldur bu itirafla rahatlamıştı ve sonra, her zamanki gibi, konuyu asıl soruma çevirerek beni de rahatlattı. "Düğüm çözülene kadar bizi yıkadım."

Sadece o harika doluluk hissini düşünmek bile bacaklarımın arasında yeni bir arzu nabzının atmasına neden oldu.

"Canını yaktı mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. İlk başta rahatsız edici gelmişti ama sonra tamamen başka bir şeye dönüşmüştü. Sinir uçlarımda anında bombalar patlatan, iğneleyici bir zevk. "Ben... Ben hoşlandım."

Alçak, günahkâr bir gümbürtü içinde titreşti. Diğer eli, belimin büyüyen kıvrımına dalmadan önce kalçamın çıplak yuvarlaklığını sıyırdı.

Benim beğenmem *hoşuna* gitti. Belli oluyor.

"Tanrım, seni tekrar istiyorum," dedi neredeyse inançsız bir sesle. "Gecenin bir yarısı uyandım, lanet olası *drava* çeliği kadar sertti. Rüyamda ne görüyordum biliyor musun? Seni. Rüya bile değil, anılar."

Oh.

Keskin burnunun ucunu kulağımın hemen üstündeki saçlarıma bastırdı, karıncalanmalar beni ürpertti. "Mmm, sonra uyandım ve kokun her tarafımı sarmıştı. Seni uyandırmaya çok yaklaştım. Tüm seslerini hatırlıyorum, tatlı küçük klitorisine uğraşırken nasıl iç çektiğini, boşalırken boynunun nasıl kızardığını."

Nefes alışım biraz düzensizleşti, sözleriyle çağrıştırdığı erotik anılarla, kulağımdaki mükemmel sesiyle uyuştum.

"Neden ?" Soracak cesareti kendimde buldum.

Ofladı ve ardından küçük, şehvetli bir kahkaha attı. Bu aramızda hâlâ çok yeniydi. Tuhaf ilişkimizin *bu* yönü.

"Dinlenmeye ihtiyacın vardı," dedi. "Dün gece açgözlülük ettim. Kanınla ve bedenle."

"Hoşuma gitti," diye itiraf ettim, bahsettiği floşun bir tasma gibi boynuma dolandığını hissederek. "Hem de çok."

Bu onu memnun etti. Eli kalçamı sıktı ama sonra nazikleşti. Parmakları kalçalarımın kıvrımlarında ileri geri gezindi, sadece onun yapabileceği samimi bir okşayıştı bu.

"Hamilelikten olabilir," diye başladım, "ama kendimi daha... şey..."

"Şehvetli mi?" diye mırıldandı kulağıma, derin ve yumuşak bir gümbürtü. "Evet."

Ya da hamilelik değil de sadece sen olabilirsin diye düşündüm ama bunu kendime sakladım.

"Beni ne zaman istersen kullanabilirsin *Kyrana*," dedi Kaldur. Bu kelimeyi tekrar duyunca bir sarsıntı geçirdim. Neredeyse bir unvan gibi olduğunu fark ettim.

"'Kullanmak' kulağa çok kaba geliyor," diye yorum yaptım.

"Ciddiyim," dedi Kaldur, dudaklarını kulağımın kabuğuna bastırarak. Kulağıma ısırıldı. "Her türlü ihtiyacınızı karşılamaktan mutluluk duyarım."

"Çalışma odanda çalışırken bile mi?" Soruyu alay etmek için sordum.

"Özellikle o zaman," diye gürlledi. "Mmm, seni masanın üzerine çıkaracağım. Ya da üzerine uzanmanı sağlarım, böylece amından ziyafet çekebilirim. Bana gelirken elbise giydiğinden emin ol."

Canlandırdığı görüntüler karşısında içimden boğuk bir ses yükseldi.

"Hassas, meraklı küçük şey," diye not etti. "Sana her şeyi göstereceğim, söz veriyorum."

Kaldur'un benimle seks yapma konusundaki fikirleri hakkında şüphelerim varsa bile... o anda tamamen yatıştığını gördüm. Elbette, o gece mutfakta ona inanmıştım. Sevişmemizin "iyi" olduğunu söylerken Lydrasa'ya yalan söylemişti. Ama öyle bile olsa, belki de egom hala biraz zedelenmişti, cinsel belirsizlik hala tam olarak yerleşmemiştir.

Dün geceye kadar. Ve şimdi, Kaldur'un sesinde yanan yoğun arzuyu duymak, bana dokunmadan duramaması, övgüsü beni Gaara'nın baharı gibi çiçeklendiriyor.

"Durmamız gerek," diye mırıldandı. Elimi tuttu ve sikine götürdü. "Bana ne yaptığını hissediyor musun?"

Şok edici sıcaklık ve sertlik parmaklarımı onun etrafında kıvırmama neden oldu. Elimde *zonkluyordu*. Tıpkı dün gece yaptığım gibi başparmağımı başının üzerinde gezdirdiğimde, orada zaten kayganlık olduğunu fark ettim. İnledi ve sonra umutsuz bir kahkaha atarak elimi çekip aldı. Bu anın şaşırtıcı bir samimiyeti vardı, sanki istediğim zaman vücuduna dokunmama izin verilmişti. Sanki o benim, ben de onunmuşum gibi.

"Hayır, aşkım," diye mırıldandı. "Sana söyledim, dün gece sana karşı çok açgözlüydüm. O yüzden ne kadar istesem de bugün sevişmek yok. Eğer biraz rahatlamaya ihtiyacın varsa, seni sikim olmadan da boşaltabilirim. Tatmin olduğundan emin olacağım, *Dallia*."

İçimden erotik bir heyecan geçti. Canım istediğinde onu kullanabileceğimi söylediğinde gerçekten ciddi idi.

"Belki sonra," diye fısıldadım, sonra sözümü geri almamak için dudağımı ısırdım. Haklı olduğunu biliyordum - bugün ağırdan almalıydık. Hamileliğimin bitmesine daha iki aydan az bir süre vardı. Ekor'un son ziyaretinde beni sessizce bilgilendirdiği gibi, henüz seksin endişe yaratacağı kadar ilerlememiştir; bu da Kaldur köşesinden sırtırken ciyak ciyak bir cevap vermeme neden olmuştu. Ama yine de temkinli olmamız gerektiğini düşünüyordum.

Dün geceki temkinlilik buraya kadarmış, diye düşünmekten kendimi alamadım, birkaç kez daha fazlasını istediğimi hatırladım.

"Maudoric... burada mıydı?" Konuyu Kaldur kadar ustalıkla değiştirmeden sordum.

"Dün gece," dedi. "*Baanye*'yi getirmesi için, ama biz yıkanırken yatak takımını da değiştirmesini istedim."

Ah. Bugün onun gözlerinin içine bakmak zor olurdu.

"Peki yaran nasıl?" Sonra ben sordum. Dün gece kanım ona değdiği anda iyileşmeye başladığını biliyordum.

"Yaram mı?" Kaldur sordu. O bile unutmuştu. "Ah."

Bedenlerimizi ortaya çıkarmak için yatak örtüsünü sıyırdı. Keskin bir nefes aldım, gözlerimin kaslarının düzlemlerinde gezinmesine engel olamadım. Şimdiden daha sağlıklı görünüyordu, cildi pürüzsüzdü, yüzü açlıktan gölgelenmemişti. Vücudu güzeldi, mükemmeldi. Aleti hâlâ sertti, karnının alt kısmında küçük bir döl havuzu vardı ve dudağımı ısırırken bu durum dikkatimi olması gerekenden daha uzun süre dağıttı.

Odaklan, diye kendimi azarladım.

Yan tarafında, pençe izini andıran silik pembelikte bir yara izi gördüm sadece.

Dün gece bunun hakkında konuşmamıştık. Zamanımız yoktu. Kaldur'un gözlerine baktığımda yara izini bile incelemediğini gördüm... Dikkati bedenimdeydi.

Gümüş rengi gözleri göğüslerimin üzerinde gezinirken adeta parlıyordu.

Sonra bir hırıltı onu terk etti ve başını eğip bir ön kolunun üzerine kayarak üzerime doğru eğildi. Dudakları meme ucuma yapıştı ve çaresiz, şaşkın bir inilti beni terk etti. Öpücüğünün, hassas ucumdaki alaycı emişin verdiği ürkütücü his beni kıvrandırdı.

"Uslu duracağım," dedi ama bunu daha çok kendi kendine söylemiş gibiydi. Bir emir gibi. İnledi, başını kaldırdı, dudakları nemliydi. Serin hava dilinin olduğu yere doğru sürüklendi ve etini daha da sıkılaştırdı. "Mmm, bir tane daha."

Benden çıkan ses kahkaha ve soluk alma karışımıydı. Parmakları diğer meme ucuma uzandı, diğerini nazikçe okşarken onu ileri geri oynattı.

"*Vaan,*" diye küfrederek iç çekerek geri çekildi. Aleti öne doğru zonkluyor, sallanıyordu ve onu sabit tutmak için bir elini etrafına sardı. "İyi olacağım."

Ya iyi olmanı istemiyorsam? Merak ettim.

O ateş yine içimde yanıyordu. Kendi isteklerim söz konusu olduğunda kendimi hiçbir zaman obur biri olarak görmemiştim ama bir yanım tedbiri elden bırakmak istiyordu.

Onun sikine bakarken ağzım sulanıyordu. Onu tatmak istiyordum.

Kaldur derin bir nefes verdi ve sonra yataktan fırladı, siki sallanıyordu. "İhtiyacının kokusunu alabiliyorum. Eğer hemen yataktan kalkmazsak, seni onun üzerine domaltacağım."

O haklıydı. Hayal kırıklığı içinde iç çekmek istedim.

Kaldur gardırobuna geçti ve yeni pantolonlar çıkardı, ben yataktan onu izlerken sikini onlara sokmaya çalışırken küfrediyordu. Sonunda bağcıklarını bağladığında, benim ona baktığımı gördü. Kaşlarını kaldırdı. Bağcıkları onu sıkıyordu ve şimdi fark ettim ki, bunun nedeni onun *kyranası olmamdı*. Aptalca ama bunu daha önce fark etmemiştim. Ama bir *kyrana*'dan beslenmek bir Kylorr'u daha güçlü kılar, fiziksel olarak daha da büyümesini sağlardı - bu da onların vahşi doğasının bir özelliği idi. Eski zamanlarda, Kylorr eşlerini savaşa götürürdü. *Kyranalar* sayesinde savaşlar kazanılmıştı.

Kaldur'un gücünün arttığını daha önce de fark etmiştim ama bunu hep beslenmeye verdiği doğal bir tepki olarak düşünmüştüm. Sonra tekrar, daha büyük kıyafetler giymeye başlamıştı, değil mi? Daha az fark edilsin diye.

Çok körmüşüm.

Kaldur bana yaklaştı. Yatağın üzerine eğilerek nazik bir öpücükle beni şaşırttı, dudaklarının hafif fırçası başımın dönmesine neden oldu.

Adil davranmadığını düşünerek gözlerimi sımsıkı kapattım. Amacım ona yeniden umutsuzca aşık olmak *değildi*. Şimdiden bunu kolaylaştırmıyordu.

"Benimle gel," dedi dudaklarıma karşı. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Şimdi mi?" Ben sordum. "Hiç kıyafetim yok."

"Ah, Maudoric'ten asla şüphe etme," dedi Kaldur. Gardıroba geri çekildi ve sonra tanımadığım çarpıcı bir elbise getirdi.

"O benim değil," diye mırıldandım, kaşlarımı çatarken göz kırptım. "Benim," dedi Kaldur. "Senin için yaptırdım."

Tekrar doğrulmak için mücadele ettim, ona bakarken üstteki battaniyeyi göğüslerime bastırdım. Bana yardım etti, ben doğrulmaya çalışırken sıcak elini sırtımın ortasına koydu.

"Başkaları da var. Birkaç gün önce teslim edildiler ve Maudoric paketlerini açıp sizin için hazırlıyor."

Parmaklarım elbiseye dokunmak için uzandı. Beyazdı ve düzinelerce farklı renkte iplikle dikilmiş çiçeklerle işlenmişti. Yumuşak üzerine yüzlerce minik çiçek serpiştirilmişti. Elbisenin bedeni vücuda oturuyordu ama belin hemen üstünden sıkıca bağlanmıştı. Elbisenin alt kısmı ise boldu, bebek düşünülüğünde vücudum için mükemmeldi. En ufak bir pratikliği yoktu ama gördüğüm en güzel şeydi, kalbim istekle sıkışıyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu, sessizliğim karşısında birden kaşları çatıldı. "Aralarından seçim yapabileceğin düzinelerce daha var eğer-"

"Bayıldım," diye nefes aldım. "Çok güzel."

Ona küçük bir servete mal olmuş olmalı. Ve *düzinelerce* başkaları da var mıydı?

Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum ama bu övgü onu memnun etmişe benziyordu. Omuzları gevşedi ve bana güzel bir gülümseme verdi.

"Dışarı mı çıkıyoruz?" Beni yataktan çıkarması için işaret ettiğinde yataktan kalkarak sordum.

"Hayır," diye cevap verdi, elbiseyi bana uzatmadan önce arkasını çözdü. Başımdan geçirdim, ellerim zarar vermek istemediğim titriyordu. Daha önce arkasında kopça olan hiçbir şey giymemiştim, bu sadece soyluların ihtiyaç duyacağı bir şeydi çünkü onlara yardım eden bakıcıları vardı.

Ama bunu benim için yapacak bir *Kyzaire*'im olduğunu fark ettim. Çünkü elbiseyi düzelttikten ve üzerime oturduğunu gördükten sonra, saçlarımı yolumdan çekerek üstünü tamamladı.

Sonra boynumun arkasına bir öpücük kondurdu. "Çok güzel," diye mırıldandı.

"Daha görmedin bile," demekten kendimi alamadım ama gergin bir kahkaha attım.

"Mükemmel bir zevkim var," diye yanıtladı basitçe.

Elbisenin kolları uzundu, bu da dışarı çıkmadığımız zamanlarda beni yeterince sıcak tutacaktı.

Kollarında döndüm ve bakışları bir aşağı bir yukarı gezindi. Dudakları kıvrıldı ve beni şifonyerin yanındaki aynaya doğru çekti.

İçinde ikimizi de gördüm. Ve bir an için afalladım çünkü birlikte *mutluymuşuz*, birbirimize aitmişiz gibi görünüyordu. Elbiseye bile odaklanmadım, sadece Kaldur'a odaklandım. O da sadece bana odaklanmıştı.

Kalbim uyarı niteliğinde çarpmaya başladı ama bu kez onu görmezden gelmeyi seçerek iç çektim.

"Gördün mü?" diye mırıldandı, aynada kollarını bana dolayarak. "Çok güzel."

Ben de öyle hissettim. Elbise büyüyen bedenimi çok güzel gösteriyordu. Sanki minik çiçeklerden oluşan bir bahçe giyiyor gibiydim. Kendi hikâyelerimden birinin kahramanı gibi hissediyordum.

Aynaya bakarken, aniden bir ilham fısıltısı geldi. İki dolunayın ışığı altında kır çiçekleriyle dolu bir tarlada yürüyen Kavelyn'i. Birini arıyordu, kalbi özlemle çarpıyordu. Sahneyi, yüzündeki arzuyu çok net gördüm. Doğal olarak Jeb'i arıyordu. Sevdiği tek kişiyi. Asla birlikte olamayacaklarını bile bile kalbini verdiği kişi. Ona orada buluşmasını, belki de rekabetlerinin, dünyalarının yıkılabileceği bir gece geçirebileceklerini söylemişti.

Uzun haftalardan beri ilk kez ilham geldi ve birdenbire her parçamla ona tutunmaya başladım, uçup gitmesinden endişe ediyordum.

"Defterime ihtiyacım var," diye nefes aldım.

Kaldur'un gülümsemesi yumuşaktı, belki de bilerek.

"Sana onu nerede bulabileceğini göstereceğim," dedi, sözleri şifreliydi. Ve beni odadan çıkarırken, sadece siyah bir tuniği çekiştirmek için durdu, yardım edemedim ama neredeyse gözlerimi yaşartacak kadar parlak bir rahatlama hissettim.

Yine bir şeylerin hayalini kurmuştum. Ve bu çok güzel bir şeydi.

CKAPTER 34

KALDUR

"W Nereye gidiyoruz?"
"Göreceksin," diye cevap verdim Erina'ya, onu kaleye doğru yönlendirirken. Doğu Kanadı bahçelerin ve sarayın en iyi manzarasını sunuyordu.

Vyaan'ın ötesindeki dağlar. Kendi çalışma odamdan uzakta olmasına rağmen en çok orada eğleneceğini düşünmüştüm. Bencilce, onu yakınımda tutmak istemiştim. Ama bahçeye, bahçenin güzelliğine o kadar bağlıydı ki, orada olmadığı zamanlarda da pencereden bakıp bahçeyi görebilmesini istiyordum.

Kapıya vardığımızda merakla bana baktı. Ona sadece sıırttım, kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Bunun bir nedeni de ona içeride ne olduğunu göstereceğim için heyecanlı olmamdı.

"Şimdi neden burada olduğumuzu söyleyecek misin?" diye sordu, yüzünde meraklı bir ifadeyle.

"Senin için bir hediyem var."

"Bir tane daha mı?" diye sordu gözlerini kırpıştırarak. Yine de bu olasılığın onu memnun ettiğini görebiliyordum. Erina Denoren'e hayatında yeterince hediye verilmediğini fark ettim ama onu bu hediyelerle şımartmaya niyetliydim.

Ani merakı içinde çocuksu görünüyordu, bunu açığa çıkarmamı bekliyordu. "İçeri gir," diye mırıldandım, parmaklarımı yanağında gezdirirken.

Tepkisini görmek için sabırsızlanıyordum ama bir yandan da yanlış bir şey yapmış olabileceğimden endişeleniyordum. Birkaç gün önce köydeki bir ressama danışmışım; Maudoric'in Erina'nın sık sık ziyaret ettiğini söylediği meydanın yanındaki dükkânın sahibiydi. Dükkân sahibi bana yardım etmeye çok hevesliydi.

Erina kapıyı içeri doğru çevirmeden önce kapı koluna bastırdı. Ben eşikte beklerken o içeri girdi.

Sırtı bana dönüktü, bu yüzden ifadesini tam olarak göremiyordum, ancak karşı duvara, geniş pencerenin yanına astığım yaldızlı aynadan görebiliyordum. Aynada bile yüzünün sadece yarısını görebiliyordum.

Yavaş yavaş farkına varışını izledim, amacını düşünürken gözleri yavaşça odayı inceliyordu.

"Oh," diye nefes aldı, ardından yüzünü şaşkınlık kapladı. Bakışları etrafta daha hızlı gezinmeye başladı, başı neye karar vereceğini bilemiyormuş gibi sallanıyordu. "Oh."

Stüdyo tam da hayal ettiğim gibi olmuştu. O nazik sabahın şafağından süzülen altın rengi ışıkla aydınlanmış bir oda. En ufak bir sıkışıklık hissettirmeyecek kadar geniş bir odaydı ve Erina'nın öyküleri için bir şeyler düşünürken adım atmayı sevdiğini bildiğimden hareket etmek için bolca alan vardı. Uzun odanın sağında yanmayan bir ocak vardı, şöminenin üstü taze çiçeklerle süslenmişti. Tam karşıda, odanın birkaç düzine metre açılan üç pencere vardı. Onların ötesindeki manzara, patikaların her küçük damarı belirgin olan bahçelerin mükemmel bir görüntüsüydü. Buradan yıldız ağacından avlunun uzun çitlerini bile görebiliyordum ve Erina'nın Meyve Bahçesi olarak adlandırdığını bildiğim, orada geçirdiği uzun öğleden sonraları atıştırmak için birçok mavi taş meyvesi çaldığını bildiğim yeri seçebiliyordum.

Pencerenin önünde, farklı açılara ayarlanabilen bir çizim masası duruyordu.

"Ben hiç..." Erina başladı, ona doğru gitti, eli sadece havada kalsa da dokunmak için uzandı. "Bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim..."

Göğsüm burkuldu ve tuniğimin üzerinden kalbimi ovuşturdum. Neyin konuşulmadığını biliyordum. Kendisine ait bir tane olacağını hiç düşünmemişti.

Dönüp bana baktı, yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade vardı. "Bu da ne böyle?"

"Hediyen," diye cevap verdim ona yaklaşırken. Bakışlarının, dün sabah dükkân sahibinden satın aldığım malzemelerle doldurduğum rafların üzerinde gezinmesini izledim. Kalemler, neredeyse şeffaftan yırtılması bile zor olan kalın parşömene kadar farklı çeşitlerde kâğıtlar, eskiz defterleri, fırçalar ve neredeyse akla gelebilecek her renkte boyalar. Dükkânın çoğunu temizlemiştim, doğrusunu söylemek gerekirse, dükkân sahibinin gözlerini şişirmiştin.

Arkadaşımlın yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, belki de çok fazla olduğundan endişelenmişim... ama önemli bir şeyi kaçırmak istememişim. Kythel, Erina'nın hangi malzemelere ihtiyacı olabileceğini bilirdi. Bu konuyla ilgileniyordu ama geri kalanımız hiçbir şey bilmeyecekti.

"Benim... benim hediyem," diye tekrarladı. "Masa mı?"

Güldüm, yanağını okşamak için öne doğru uzandım. Bana bakmak için boynunu yukarı kaldırdı, ancak dikkati sürekli olarak rafa, kâğıtlara ve defter yığınınına çekiliyordu.

"Her şey," diye mırıldandım. "Hepsi senin."

"Ne?"

Odanın etrafını işaret etmesi için onu serbest bıraktım. "Stüdyon. Bir şey daha var. Senin için boyuna göre bir masa yaptırdım. Böylece çizim masası yerine orada yazabilirsin. Bugün cilalanıyor ama sanırım... Sana göstermek için sabırsızlanıyorum."

Sanki iki başım birden çıkmış gibi bana baktı.

"Sen... bana stüdyo mu yaptın?"

"Evet," diye cevap verdim, onu okumaya çalışıyor ve ilk kez başarısız oluyordum. "Bahçede yazmayı ve çizmeyi sevdiğini biliyorum ama bu odayı da kullanabileceğini düşündüm. Burası senin. Ne istersen yapabilirsin."

Yanlışı hesaplamış mıydım?

"Ah," dedi, Maudoric'e köyden aldırđığım, üzerinde kıvrık sarmaşıklar ve küçük yapraklar olan pelüş halıya bakarak.

Erina hemen gözyaşlarına boğuldu ve ben dehşet içinde donup kaldım.

Şoku geçince onu kollarıma aldım ve yüzünü göğsüme bastırdım. "Özür dilerim," dedim, sesim gergin çıkıyordu. "Tahmin etmemeliydim. Ondan kurtulacağım-"

"Hayır!" dedi ve hızla çekildi. Gözyaşlarıyla lekelenmiş bir yüzle bana bakıyor, kahverengi gözleri parlıyor, ağlarken perişan görünüyordu, "Bayıldım! Sakın bir şey değıştireyim deme."

Şaşkınlıkla, "Öyle mi?" diye sordum.

"Evet!" diye bağırdı ve sonra tekrar hıçkırıklara boğuldu, beni orada çaresizce şaşkın, hafif endişeli ve biraz da rahatlamış bir şekilde bıraktı.

"Sorun ne o zaman?" Elimi saçlarının arasına sokup, sanki onu sakinleştirecekmiş gibi ensesine sürtünerek sordum.

"Hiçbir şey. Bu mükemmel," diye hıçkırdı. "Çok mükemmel. Bunu beklemiyordum. Sadece şaşırdım."

Kaşlarım çatıldı, kanatlarım kararsızlık içinde titrerken bile boynunu ovmaya devam ettim. Ben ne yapacağımı düşünürken o bana doğru ağlamaya devam etti.

"Beğendin mi?" Uzun bir süre geçtikten sonra tekrar sordum.

Bana baktığında, bu kez gülerek sulu bir gülümseme vermeye çalıştı. "Evet."

Omuzlarım sonunda gevşedi.

Ama sonra gözleri sol duvara, yetimhaneden aldığım resme kaydı. Maudoric onu benim için yeniden çerçeveletmişti.

Erina kollarımdan sendeleyerek kurtulurken nefesini tuttu. "Bu-"

"Evet," diye yanıtladım peşinden giderek. "Kötü bir şey yaptım."

"Sen," diye başladı ama sonra kelimeler boğazında düğümlendi. Tam tablonun önünde durdu, geniş, cam gibi gözlerle ona bakıyordu. Tekrar gözyaşlarına boğulmasından endişelenerek yanında durdum, elim sırtının küçük kısmına geldi. "Bunu nasıl aldın?"

"Ben çaldım," dedim kaşlarımı çatarak. "Yani, aldım. Teknik olarak Vyaan ve dolayısıyla ben, yetimhanenin üzerinde bulunduğu arazinin sahibiyiz."

Bana döndü, yüz ifadesi hâlâ şaşkındı. "Oraya mı gittin?"

Başımı öne eğdim. "Senin için önemli görünüyordu. Onu geri almanı istedim."

Tabii onu yine yanlış değerlendirmediysem.

Ama biliyordum, özellikle de kendini kollarıma attığında.

Onu sıkıca kucakladım ve dudaklarımı başının tepesine bastırdım. "Burada olması sorun olur mu? Yoksa taşınmasını mı tercih edersin?"

"Burada olmasına bayılıyorum," diye nefes aldı. Geri çekildi, tekrar ağlamaya başlamış olmasına rağmen bana ılık ılık gülümsüyordu, yüzünden küçük yaşlar süzülüyordu. "Tanrım, hamilelik hormonları," diye güldü, eliyle yüzünü sildi. "Kaldur, bu..."

Resme tekrar baktı.

"Unuttuğum güzel bir anı gibi, acı tatlı bir anı," dedi. "Onu tekrar görmek gerçeküstü. Benim için anlamı çok büyük. Sadece bu resim değil, bunu benim için yapmış olmanız da..."

Kalbimin üzerindeki boşluğu tekrar ovuşturdum ve kasın rahatsız edici bir şekilde kasıldığını hissettim.

"Bana hikâyelerini Kaalium'un her yerinde görmeyi hayal ettiğini söylemiştin," dedim. "Oraya kendi başına ulaşabileceğini biliyorum. Ama elimden geldiğince sana yardım etmek istedim."

Gözlerindeki duygu patlamasını gördüm, kısa bir şaşkınlık ve mutluluk anıydı ve dudaklarıma bir öpücük kondurmak için parmak uçlarına kalktı. Her ne kadar iffetli bir öpücük olsa da, gülüşü onu uzaklaştırana kadar dudaklarımı elimde tutarak bundan faydalandım.

"Hayatım boyunca sadece birkaç hediye aldım," dedi, "ama bu en sevdiğim hediye olmalı."

Kelimelerle göğsüm kabardı.

"Ve bu," dedi elini tekrar resme doğru sallayarak, taze, inanmayan gözlerle bakarak, "onu daha da iyi yapıyor."

Resmi incelemesini izledim. Uzun dakikalar boyunca, sanki bir zamanlar kalemiyle yaptığı her çizginin ve vuruşun üzerinden geçiyormuş gibi, gözleriyle resmin izini sürdü. Hala her ayrıntıyı hafızasından çizebildiğini hayal ettim.

Sonra sessizce ama mutlu bir şekilde odanın geri kalanını inceledi ve ben onun yolundan uzak durdum, köşeye yerleştirdiğim koltuklardan birinden izlemekle yetindim. Kanatları olan bir Kylorr için. Özellikle de ben, böylece onun çalışmasını izleyebilecektim.

Sanki her birini tek tek katalogluyormuşçasına raflardaki malzemeleri karıştırmasını izledim. Kağıt yığınlarına, defterlere gitti, parmaklarını ustalıkla dikilmiş derinin üzerinde gezdirdi, burnunu çekti.

Sonunda parmaklarını çizim masasının üzerinde gezdirdi ve kısa bir süre için tabureye oturdu. Onun için iyi bir yükseklik olduğuna karar verdim.

Sonunda karşı tarafta, benim ve tablonun yanında duran kitaplığa yöneldi. Onu çoğunlukla boş bırakmıştım, istediği şeyle doldurabileceğine karar vermiştim.

Ama...

"Bu senin kitabın mı?" diye sordu inanamayarak, kocaman gözlerle bana dönerek.

Başımı öne eğdim. "Bunu almalısın."

Bir ömür önce kütüphanede ona gösterdiğim kitap. O sessiz, huzurlu gece bana onunla bir geleceğin nasıl olabileceğine dair bir fikir vermişti. Rahat, sıcak, eğlenceli. Onu memnun etmekten, yüzünün heyecanla aydınlanmasını izlemekten hoşlanmıştım.

"Ya bir tane daha?" diye sordu, parmakları kitabın sırtında gezinirken. Hemen kitabı çevirip açtı, gözleri manzaralara, asla göremeyeceği yabancı yerlere açtı.

"Bir koleksiyoncu dükkanında buldum," diye bilgilendirdim onu. Ona söylemediğim şey ise gezegen dışı elçimize daha fazlasını arattırdığımdı. Onun için hepsini bulacaktım. Başka bir zaman için başka bir hediye.

Kitapların yanında, onun için manzaraları yansıtmaya kapasitesine sahip başka bir Halo küresi vardı.

"Gerçekten her şeyi düşünmüşsün, değil mi?" diye sordu, önce Halo küresine sonra da bana bakarak. "Hiçbir fikrim yoktu. Çok meşguldün. Ve tüm bunlar sen o *Lyvin* sürüsü tarafından saldırıya uğramadan *önceydi*."

"Bu benim hatamdı," diye mırıldandım. "Çok sabırsız davrandım."

Sandalyede oturduğum yere doğru yöneldi. "Ve sen açtın."

Homurdandım. "Dediğim gibi, kendi hatam."

"Ve benimkini," dedi usulca.

"Hayır," diye ısırdım.

İç çekti ve ben de onu kucağıma çektim.

"Artık aramızdaki şey farklı," dedim. "Bir daha o duruma gelmeme izin vermeyeceğim, tamam mı?"

Bir parçam bunu bir ceza gibi görmüştü. Onu incittiğim için, benim de incinmeyi hak ettiğimi düşünmüştüm.

Şimdi bu mantığın ne kadar aptalca olduğunu anladım.

"Güçlü olmam gerektiğini biliyorum," dedim hışımla. "Senin için. Çocuğumuz için. Böylece bir şey olursa seni tüm gücümle koruyabilirim. Bir daha *asla* o duruma gelmeme izin vermeyeceğim. Bunu yapamam. Üzgünüm."

Aptalcaydı. Çok aptalcaydı. Bunu şimdi daha net görebiliyordum. Erina dün gece orada olsaydı ne olurdu? Ya *Lyvin* onun peşine düşseydi? Onu koruyacak kadar güçlü olabilir miydim? Dün gece bir çiftçiye saldırdıkları için ormanda sürünün izini bulmuştuk. Ama ya o Erina olsaydı? Benim çocuğum?

"Kaldur," diye seslendi ve onu çok sıkı tuttuğumu fark ettim.

Parmağını yüzümde gezdirmek için uzandığında hemen elimi gevşettim.

"Bunu nasıl aldığını hiç sormadım," dedi nazikçe. Yara izimi kastediyordu. "Bekçilerin yıllar boyunca pek çok teorisi oldu."

Dudaklarım kıvrıldı. "Ne gibi?"

"Yanlış giden bir kavga. Aşağılanmış bir sevgili. Çok cüretkâr olduğun bir çocukluk düşüşü."

"Ne yazık ki hepsi akla yatkın," diye .

"Bekçiler kesinlikle öyle düşünüyordu," diye bilgilendirdi beni. Ne yaptığını biliyordum. *Livinler* hakkındaki tepkimi sezdiğinde dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu.

"Babam küçüklüğümüzden beri hepimizi kılıçlarla eğitirdi," diye bilgilendirdim onu. "Thaine ve ben bir gün antrenman yapıyorduk. O zamanlar on beş yaşında olmalıydım. Thaine, benden birkaç yaş büyüktü. Eğitimimiz bize aynı anda iki rakiple nasıl dövüşeceğimizi öğretiyordu. Bize asla kolay davranmazdı; ne o ne de babam buna inanırdı. Bıçaklar her zaman gerçektir ve bunu kanıtlayacak yara izlerimiz var," dedim. "O gün ormandaydık. Eğitimimiz üzerimize sertçe gelirken Thaine yanlışlıkla bir köke takıldı. Kılıcın yolundan çekilmek için dönmeye çalıştı, ama kılıç ona saplandı." Elimle başının üzerinde geniş bir kavis çizerek kılıcın ineceği yeri gösterdim.

- "tam buraya geliyor."

Yüzümün tam ortasına.

"Gördüm," dedim ve ona kıvrımlı bir gülümseme verdim. "Onu yoldan itmek için hamle yaptım. Ve tam buraya geldi."

Parmakları yara izini takip etti. Artık eskiydi, farkına bile varmıyordum.

"Onu kurtardın," diye not etti.

Biraz alay ettim. "İyi olacaktı. Belki bir gözünü kaybederdi. Bu onun karakterini daha iyi geliştirirdi. Hayatı boyunca sakat kalacak olan bendim."

Başını iki yana salladı, içinden inançsız bir kahkaha düştü. "Eminim dişiler bunu çok sık bulmuştur," dedi kuru bir sesle.

"Yaptılar," diye itiraf ettim, dudaklarımı bükerek onunla alay ettim. Gülümsemem soldu. "Thaine bu konuda çok kötü hissetti. Hâlâ da bazen öyle hissediyor. Ben de bunu avantajıma kullanıyorum."

"Sen iflah olmazsın," diye fısıldadı, gözleri yara izini takip ederken.

"Onu kurtardığımı sanıyordum," diye mırıldandım kaşlarımı kaldırarak. "Ben bir kahramanım, unuttun mu?"

"Ve çok da alçakgönüllü."

Güldüm. Sonra gülüşüm de soldu. "Doğrusu, o anda gerçekten düşünmedim. Thaine'in ciddi şekilde yaralanması dışında hiçbir sonuç yoktu. Sadece içgüdüsel. Ters olsaydı, o da benim için aynısını yapardı. Yani bunda kahramanca bir şey yok. Sadece bendim..."

"Kardeşini sevmek," diye bitirdi.

"Evet," dedim başımı eğerek. "Bunun bir şey olduğunu biliyorsun." Luc'u kastediyordum elbette. "Ve seni hayal kırıklığına uğratsalar da, bazen kararlarına katılmasan da, onları yine de seviyorsun."

Anlayış bakışlarını yumuşatmıştı. "Aileni seviyorsun." "Derinden," diye gürlledim. "Her , dayanamadığımız zamanlarda bile birbirimize."

"Bir süre önce en büyük kardeşinizle eş seçimi konusunda anlaşmazlık yaşadığınıza dair söylentiler vardı," diyerek başını yana eğdi.

"Doğru, ne yazık ki," diye mırıldandım, Gemma'yı ve ilk karşılaşmamızı düşündüğümde bir pişmanlık hissettim. "Azur... onunla bir gün tanışacaksın. Göreceksin. Biz ona Kythel'in buzuna karşılık ateş diyoruz. İkizler. Azur karısını sadece intikam için aldı, onu yakınında tutmak için onunla evlendi."

"Teyzenle bir ilgisi olduğunu biliyorum."

"Bekçiler dedikodu mu yapıyordu?" Ona sorgulayıcı ama bilmiş bir bakış atarak sordum.

"Her zaman."

"Teyzem Aina, Pe'ji Savaşı sırasında öldürüldü," dedim ona. Bilmesi gerekirdi. Ne de olsa bu Kaalium Evi'nin işiydi. "Biz çok yakındık. Kendi annem de kız kardeşine ne olduğunu bilmeden öldü."

"Bu korkunç," diye fısıldadı Erina. "Özür dilerim."

"Gemma'nın babasının, Azur'un karısının," dedim başımı sallayarak, "savaş sırasında Aina'nın öldürülmesine karıştığını keşfettik. Gemma'nın bu konuda hiçbir bilgisi yoktu ve öğrendiğinde dehşete düştü. Ben ve o... Bir gece onun evinde düzenlenen bir baloda neredeyse öfkeden deliye dönüyordum çünkü kendi kanının Aina'nın ölümüne karıştığı düşüncesine dayanamıyordum. İçim içimi yiyordu. Azur'a, yaptıklarına katılmıyordum. Ama sonra... onun *kyrana* olduğunu fark etmedim."

Dudakları bilerek aralandı.

"Şimdi onun neler yaşadığını biliyorum. Onu daha iyi anlayabiliyorum," diye ekledim, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Ondan asla vazgeçmezdi."

Gözleri benimkileri yaktı.

"Ama benim *Kyrana*'mla yaptığım gibi, Azur da Gemma'yla muhteşem hatalar yaptı," diye ekledim.

Erina iç çekti. "Bu beni sana karşı yumuşatmak için mi?"

"Evet," dedim utanmadan. "Çünkü şu anda çok mutlu bir şekilde çiftleşmiş durumdalar."

Çaresiz gülümsemesini göstermemek için kendini zor tuttu. Yüzünü çevirip benden uzağa baktı, gözleri yine duvardaki tabloya gitti.

"Pe'ji bana gösterdiğin kitapta değil miydi?" diye sordu. "O gece kütüphanede."

"Hatırlıyorsun," dedim. "Evet, ."

"Teyzen için üzgünüm. Annen için de," dedi Erina ve bana döndü.

Aklımda sık sık merak ettiğim hassas bir soru belirdi. "Hiç kendi anne babanı düşündün mü? Kim olduklarını?" Merak ettim. "Eğer araştırmamı istersen, araştırırım."

Ancak Erina bu ihtimal karşısında ne üzgün ne de heyecanlı görünüyordu. "Onları sık sık merak etmemem garip mi? Eskiden merak ederdim. Çocukken. Şimdi... Annemi düşünüyorum, özellikle de hamile olduğum için, ama bu başıboş, geçici bir düşünce. Ve sonra beni terk ediyor. Çünkü Luc dışında hep yalnızdım. Merak ediyorum, özellikle sizin durumunuzda, kaybettiklerinizin yasını tutmak, o korkunç acıyı hissetmek mi daha iyi, yoksa gerçek kederi hiç tatmamış olmak mı?"

"Keder ve kayıp hayatın önemli bir parçasıdır," dedim, hatırlamadan önce bu konuşmanın tanıdık olduğunu düşünerek. "Ah. Yine *Dallia* masalı sohbetimiz."

"Her şeyin dönüp dolaşıp aynı yere gelmesi ne tuhaf," dedi sessizce, sözlerimi düşünerek. "Ben... Ben yas tutmayı seçerdim."

"Neden?"

"Çünkü birinin yasını tutmak onu sevdiğiniz anlamına gelir," dedi. "Bu çok güzel bir şey. Özel bir şey."

Gözlerimiz buluştu ve . Söylenmeyenleri duyunca boğazım biraz sıkıldı.

"Laras'ta benim için yas tuttun mu?" Yumuşakça merak ettim.

"Evet," diye cevap verdi. Dürüst bir cevap, çiğ ve açık. Basit. "Ve sonra seni unutmak için elimden gelen her şeyi yapmaya çalıştım."

CKAPTER 44

KALDUR

H Sözleri beni düğümlere boğan nazik bir itiraftı. Onun da hayatı boyunca yalnız hissetmesinden hoşlanmamıştım. Ama ilk defa Luc için *sevinmiştim*. Arkadaşlıklarına sevindim, Eşime nezaket ve sevgiyle davrandığını. Ona umut vermiş ve hayallerini teşvik etmişti.

O olmasaydı, *o da* olmazdı. Ne olduğu. Ya da onun sarsılmaz iyimserliği ve dayanıklılığı, her ne kadar her ikisinin de parlaklığını biraz kaybetmesine neden olmuş olsam da. Bir tanesini tekrar tüm parlaklığıyla parlatmaya kararlıyım.

"Laras'ta," diye devam etti, ses tonunda bir hüznün vardı, "kendimi kendim gibi hissetmiyordum. Yenilmiş hissettim ve bundan nefret ettim. Yıllardır hissetmediğim kadar yalnız hissettim."

"Erina," diye homurdandım, o tanıdık huzursuzluk beni titretiyordu.

"Ve seni suçlamıyorum," dedi çabucak, sanki sözlerini nasıl algılayacağımı fark etmiş gibi. Kalbime. "Vyaan'dan ayrılmak benim seçimimdi. Düşüncesizceydi, evet, ama düşünmüştüm... Her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm. Her şeyin farklı olacağını, Luc ile yeniden bir araya geleceğimizi ve hayal ettiğimiz her şeyin gerçekleşeceğini *hayal ettim*. İki yetim dünyaya karşı," dedi dudakları hafifçe bükülerek. Acı içinde... ve bunu onda görmekten nefret ediyordum. "Ama bunu hayal etmiş olmam, gerçek olacağı anlamına gelmiyordu. En ufak bir şekilde bile. Laras gözlerimdeki perdeyi kaldırmaya yardım etti. Ben mücadele ediyorum..."

Boğazının arkasından bir ses çıkardı, sanki boğazında biriken kelimeleri nasıl ifade edeceğini bilemiyormuş gibi sinirli bir ses.

"Dene," diye mırıldandım. "Anlat bana."

"Herkes bana her zaman hayal kurmayı bırakmamı, kafamı aptalca fikirlerle doldurmayı bırakmamı ve varlığımın gerçekliğiyle yüzleşmemi söyledi. Bir yetim olduğumu,

Ailem yok. Soylu bir evde doğmadım. Wrezaan bir keresinde bir sürü hikayemi yırtıp atmış, bana iyilik yaptığını söylemişti."

Hırladım. "Ne yaptı?"

Başını iki yana salladı. "Bunun bir önemi yok. Wrezaan'dan ayrıldıktan sonra bulabildiğim her işte çalıştım, ta ki Syndras için çalışacak kadar şanslı olana kadar. Bu da beni buraya getirdi. Göz alıcı bir iş değildi ama ben... ben bundan memnundum. Çünkü bana zihnimde farklı yerler ve dünyalar düşünme özgürlüğü veriyordu, bu da hikayelerime olan tutkumu canlı tutuyordu. Wrezaan bunu benden alamazdı. Hiç kimse alamazdı. Bununla gurur duyuyordum. Ama Laras'ın bana gösterdiği şey, ne kadar farklı hayaller kursam da kaçamayacağım bir gerçektir. Ben hala bir yetimim. Gerçek bir ailem yok. Sahte bir isimle."

"O zaman benimkini al."

Sözcükler kolayca ağızından döküldü, gerçi onun bu şekilde konuşmasını dinlemek hiç de kolay değildi.

Erina'nın dudakları aralandı. "Ne?"

"Benim adımları al o zaman," diye mırıldandım. "Nesiller öncesine uzanan adımları, çocuğumuzun doğacağı soyu al."

Kyran'a bana inanamayarak baktı ama ben hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştım.

"Söylediğin şey doğru. Objektif olarak," dedim hoyratça. "Sen bir yetimsin çünkü aileni hiç tanımadın. Ama yalnız değilsin ve bir ailen var. Benimle, çocuğumuzla, Luc'la. Hiç ailen yokmuş gibi hissettiğinde seni kendi evine alan ve seni benden bile korumaya çalışan Syndrasta. Ve senin sahte bir ismin yok, Erina. Senin için anlamlı olan, seni sadece seçilmiş kardeşin Luc'a değil, hikayelerine de bağlı hissettiren bir isim aldın. Ve bence bu ismi hayatının sonuna kadar taşımalısın."

"Seninkinden bile mi?" diye sordu.

"Kaalium Hanesi'nden Erina Denoren olabilirsin," diye önerdim sessizce. Bu ismi duyduğumda duyduğum ihtiyaç beni neredeyse alçaltıyordu. "Hiçbir şeyden vazgeçmek zorunda değilsin."

Birbirimize yakından baktık, ikimiz de nefesimizi tutmuş gibiydik.

Şu anda bana bir cevap vermeyeceğini biliyordum. Ama sabırlı olacaktım.

"Şimdi karar vermene gerek yok," dedim ona. Bir rahatlama patlaması yaşadı.

ve hayal kırıklığının keskinliğini içimde hissettim. "Almayı seçersen her zaman senin olacak."

Aramıza yine sessizlik girdi ama bu rahatsız edici değildi. Spekülatifti.

Sonra eşimin nefesi kesildi, yüz ifadesine şaşkınlık girdi ve ardından küçük bir gülümseme geldi. Elimi tuttu ve giderek büyüyen karnının üzerine koydu.

O zaman hissettim. Kalp atışıyla karıştırılabilecek hafif bir çırpınış, sadece düzensizdi ve gelip gidiyordu.

"Hareket ediyor," dedi Erina.

Boğazım düğümlendi, inançsızlık ve huşu zihnimde patladı. Çocuğumuzu ilk kez onun karnında hissediyordum ve bu... tarif edilemezdi.

Sabah ışığı odayı doldururken, altın rengi ışınlar zeminde uzanırken birbirimize sırtttık. Diğer her şeyi gölgede bırakan özel bir andı.

Sonunda durduğunda ve daha fazla hareket hissedemediğimde, Erina iç çekti. Kaşları çatılmıştı ve zihninin döndüğünü görebiliyordum.

"Beni yanlış anlamayı istemiyorum... ya da tüm bunların nasıl sonuçlandığı konusunda üzgün olduğumu düşünmeni istemiyorum. Tam tersi," dedi. "Sanırım Laras'a ihtiyacım vardı. Orada geçirdiğim zaman beni alçalttı ve bunun bir lütuf olduğunu düşünüyorum. Sanırım gerçeğin soğuk yüzüyle yüzleşmeye, sırf ben istiyorum diye her şeyin mükemmel anlamaya ihtiyacım vardı. Bu aptallık. Ama eskiden olduğum kişiyi de kaybetmek istemiyorum. Ben... Hayatı romantikleştirmenin, sonsuz olasılıkları merak etmenin, daha fazlasını ummanın kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum," diye bitirdi.

Ve bunu duymak beni rahatlatmıştı. Neredeyse gözlerimi kapatacaktım.

"Ben de bunu kaybetmeni istemiyorum," diye itiraf ettim. "Çünkü senin bu yönünü seviyorum, Erina."

Kelimeleri söylerken utangaçlaştı, bu çıldırtıcı kadın, patlamak üzere olan gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu. "Öyle mi?"

Diğer birçok şeyin yanı sıra, düşündüm.

Ama bunu yüksek sesle söylemedim. Onu korkutmak istemedim. Sabırlı olmaya çalışıyordum. Onun için.

Bakışları tekrar duvarda asılı olan tabloya yöneldi.

"Yaratmak için ilhamımı kaybettiğimden endişeleniyordum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bu sabah bir sahne beni etkiledi ve harika hissettirdi. Ve şimdi de *bu...*"

Bakışlarını yeniden üzerimde toplamadan önce odanın etrafını işaret etti.

"Teşekkür Kaldur," dedi. "Bunun benim için ne anlama geldiğini sana tam olarak anlatamam.

Ben. Ama artık endişelenmiyorum. Hikayelerime dönmek için sabırsızlanıyorum. Evet,

Teşekkür ederim."

Yanağıma bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildi. Artık nasıl aldığımı bildiği yara izimin tam üzerine.

" ederim, *Dallia*."

Stüdyonun kapısı açıldı, Maudoric içeri girerken mırıldandı. Bizi koltukta otururken gördüğünde, Erina kucağıma yayılmıştı, onu hiç görmediğim kadar şaşırmış görünüyordu, bir an kekeleydi.

"Aman Tanrım, özür dilerim *Kyzaire*," dedi, çoktan odadan çıkmıştı. "Yapmalıydım-"

Özellikle de elindekini gördüğümde endişelerini bir kenara bıraktım. "Üzerinde çalıştığımız şeyi ona göstermek istedim."

Maudoric başını eğerek tereddütle gülümsedi. "Bu az önce köyden bir çocuk tarafından teslim edildi."

"Teşekkür ederim," dedim ayağa kalkan Erina'yı okşarken. Ben de onu takip ederek Maudoric'in yanına gittim ve kurdeleli kutuyu elinden aldım.

"Kahvaltının buraya getirilmesini ister misiniz? Yoksa terasta mı?" Maudoric sordu.

"İşte" diyen Erina'ya baktım. Baş Bekçi'ye gülümsedi. "Buranın ışığı çok güzel."

Maudoric'i memnun ettiğini fark ettim. Erina'nın mutluluğu. "Saira'ya söyleyeceğim," dedi Maudoric ve bizi yalnız bırakarak odadan hızla çıktı.

Kutuyu çizim masasına getirdim ve Erina'ya gelmesini işaret ettim.

"Başka bir hediye mi?" diye sordu dudağını ısırarak.

"Bugünlük sonuncusu, söz veriyorum," diye nazikçe takıldım. "Aç bakalım."

Erina ipeksi siyah kurdeleyi çekti ve kutu dramatik bir hareketle açıldı, kenarları düştü. Nefes nefese kaldı. Çünkü içinde tanıdık bir vazo vardı.

"Gittiğini sanmıştım," diye nefes aldı ve elini uzatıp ona dokundu.

"Maudoric çekmecedeki buldu. Neyse ki onu daha önce yakaladım.

Attım," dedim. gün oturma odasında temizlemesine yardım , elini kestiği vazoydu bu. Her şeyin sebebi olan vazo. Onu çok sevmişti, paramparça olmasına rağmen onarmak istemişti.

Vazo tekrar bir araya getirilmiş ve çatlaklar boyunca değerli gümüşle doldurulmuştu. Ama bunun dışında çömlekçi vazoyu büyük ölçüde korumayı başarmıştı - çok sevdiği koyu yeşil, narin sarmaşıklar.

"Yine de büyük bir parçası eksik," diye bilgilendirdim onu, arkasını göstermek için vazoyu çevirerek. "Büyük bir parça. Onu bulamadım. O yüzden açık bırakmış."

"Bende var," diye itiraf etti.

"mi?" Gülümseyerek sordum.

"Ayrıldığım sabah almıştım. Bilmiyorum... aptalca bir dürtüydü. Sadece bir şey almak istedim. Hatırlamak için," diye itiraf etti, yanakları biraz kızarmıştı.

"Küçük hırsız," diye mırıldandım usulca, göğsümde bir şefkat patlamasıyla.

"Kaalium Hanesi'nden aldığım tek şey bu değildi," diye şaka yaptı, eliyle karnına dokunarak, "anlaşılan o ki," dedi.

"Hayır, değildi," dedim, gözlerinin tekrar vazoya kaymasını izleyerek. "Senin için tıpatıp aynısından bir tane yaptıracaktım. Ama sonra bana söylediğin şeyi hatırladım."

"Hatırlat bana."

"Biraz kırılmış olsa bile, bu yeniden güzel olamayacağı anlamına gelmez."

Tam olarak onun sözleri. Hatırladığım sözler.

Şaşkınlıkla bana bakarken nefesini içine çekerken ıslık çalıyordu. Göz kırpmaya çalıştığı gözyaşlarını gördüm.

"Haklıydın *Dallia*," diye mırıldandım. "Bence böyle daha da güzel."

CKAPTER 45

ER)NA

"*D* Gelişme yolunda gidiyor," dedi Ekor yumuşak sesle ve Halo tabletinden aldığı taramalara baktı. "Tahminimce altı hafta daha."

Kaldur kısa bir mesafe ilerledi. "Biraz ağrısı var... Daha ciddi bir şey olmadığından emin misin?"

"Her şey olması gerektiği gibi," dedi şifacı büyük bir sabırla. Doğum zamanım yaklaştıkça daha da endişelenen Kaldur'un isteği üzerine neredeyse her gün geliyordu.

"Sorun değil," dedim, ayağa kalkıp Kaldur'un kolunu tutarak. "Sana söyledim, çok fazla endişeleniyorsun. Acının sebebi..."

Ekor malzemelerini toplarken bize meraklı bir bakış atınca yüzüm kızardı. Kaldur gürlledi, "Biliyorum."

Seks sırasında keskin bir acı hissediyordum ama bunun son zamanlarda biraz abarttığımız için olduğunu biliyordum. Ama uzak durmak zordu. Günler geçtikçe *daha da azgınlaşıyordum* ve Kaldur beni inciteceği konusunda giderek daha fazla endişeleniyordu. Bu da ilginç bir dinamik oluşturuyordu ve sonunda bana teslim olduğunda hiçbir şey beni bu kadar memnun edemezdi.

"Hamileliğin ilerleyen dönemlerinde cinsel ilişkiden kaynaklanan herhangi bir komplikasyon olmadı," diye yanıtladı Ekor, utancımdan söylenmeyenleri anlayarak. "Doğumdan birkaç gün öncesine kadar bile."

"Böyle bir şey ," diye homurdandı Kaldur.

Muhtemelen *olacaktı*. Her zaman çok ilerlediğimden yakınırdı, yapmak istediği son şeyin beni incitmek olduğunu söylerdi, ama doğrusu biz

birbirimizle, bu... tüketiyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu, dünya puslu ama elektrikliydi ve tek istediğimiz birlikte olmaktı.

Onun dokunuşuna bağımlı hale geldiğimden korkuyordum. Her öpücüğü, içimdeyken kulağıma söylediği omurganın karıncalanmasına neden olan her kötü söz, her hırıltılı inleme ve oflama için yaşıyor gibiydim.

Kaldur söz konusu olduğunda, sevişmemize kafayı takmıştım ve onun da aynı şeyi hissettiğini düşünüyordum. *Lyvin* sürüsünün saldırısından bu yana iki hafta geçmişti ve birbirimizden uzak kalamıyorduk.

"Sadece devam ederse diyorum," dedi Ekor, çantasını sıkıca kapatıp kapıya yönelirken, "doğum gerçekleştiğinde herhangi bir olumsuz etki veya komplikasyon göstermedi."

Kaldur'a memnun bir bakış attım. Sanki şöyle der gibi: *Gördün mü?* Çenesi seğirdi ve sonra şifacıyı çalışma odasından dışarı çıkardı. Ondan şimdi kurtulmaya can atıyor olsam da Ekor'u muhtemelen yarın görecektim.

Bulunduğum yerden Kaldur'un kapının eşiğinde şifacıyla alçak sesle konuşmasını izledim. Ekor başını eğerek onun omzunu sıktı ve sonra oradan ayrıldı.

Bana döndüğünde Kaldur'a baktım. Bütün gün onun için yanıp tutuşmuştum ama sabah erkenden kardeşleriyle buluşacaktı, bu yüzden onu ilk kez görüyordum.

"Bu bakışı biliyorum," diye açıkladı.

"Neden kapıyı kapatmıyorsun?" Ses tonum masumiyetin timsali olarak önerdim.

Sallanan boğazından alçak bir inilti yükseldi ve yüz ifademi nötr tutmaya çalıştım.

"Küçük bir canavar yarattım," diye homurdandı, sözleri kapı gümbürtüsü ve kilidin dönme sesiyle noktalandı.

Ve bu ses kalçalarımı sıkıkmama neden oldu. Bana doğru yaklaştığında kalçalarım masasının kenarıyla buluştu. İfadesi, düşünceli ve yoğun bir bakış gibi görünüyordu ama yine de gümüş bakışlarındaki ateşli beklentiye yakaladım.

"Ekor iyi olduğunu düşünüyor gibiydi," dedim ona, bir santim önümde durup göbeğim kasıklarına değdiğinde boynumu geriye atarak.

"Seni masamın üzerine yatırmak üzereyken başka bir erkeğin adını söyleme aşkım," diye mırıldandı.

Arzunun keskin sızısı aşağı doğru sarmal çizdi. "Beni böyle mi istiyorsun?"

"Birçok yoldan biri," diye cevap verdi, elbisemi çekiştirmeye başlamıştı bile. Bana bir tane daha almıştı. Doğum yapana kadar her gün yeni bir tane giyebilirdim ve yine de bitmezdi. Bir keresinde tüm gardırobumu tek bir seyahat çantasına sığdırdığım düşünülürse, bu benim için aşırı görünüyordu ama Kaldur'la hangi savaşları seçmem gerektiğini öğreniyordum. Hediye vermeyi severdi ve ben de onları reddetmezdim. Reddedersen huysuzlaşırdı.

"Bekle," dedim, beni soymaya niyetlendiğinde ellerinden kaçarak. "Söz vermiştin, unuttun mu?"

"Siktir," diye fısıldadı, gözlerini kısa süreliğine kapattı. Gözlerini açtığı anda, arzudan neredeyse simsiyah olmuşlardı. "*Dallia*, beni sadece birkaç dakikalığına diline dolayacaksın ve sonra boşalmam gerekecek."

"Bunu istiyorum," dedim, sesim zihnimde canlandırdığı imgeyle boğuklaşıyordu. Onun beni sık sık tatmin ettiği gibi ben de onu tatmin etmeye çalışmışım ama o her seferinde beni durdurmuş, o anda ihtiyacı olan kontrole sahip olmadığını söylemişti.

"Sevgilim, o pembe küçük dili sikime yakın bir yerde hissettiğim an," diye homurdandı, "ya da ağzın doluyken o güzel gözlerinle bana baktığını gördüğüm an, kendimi *kaybedeceğim*."

"Bunu istiyorum," diye tekrarladım, göz kapaklarım yarı kapalı bir şekilde. Günde kaç kez Kaldur'la seks yapmayı düşündüğümü bilmiyordum ama bu takıntı haline gelmişti. Ve doğrusu bunun hamilelik hormonlarından mı yoksa... sadece Kaldur olduğu için mi olduğunu bilmiyordum.

Ancak ben ikincisi üzerine bahse girmeye birincisinden daha istekliydim, yine de bunun kesinlikle bir rolü vardı.

Bağcıklarına uzanmaya başlamışım ki gökyüzüne baktı ve kaba, sessiz bir duaya benzeyen bir şey söyledi. *Dramatik erkek*, diye düşündüm, heves ellerimi titretiyordu.

Onları çözdüğümde, onun önünde yere çökmeye başladım, yine de bana yardım etti, her zaman endişeliydi. Halı dizlerimi ısıırıyordu ama aldırmadım.

Yumruğumu tanıdık kalınlığının etrafına sarıp şaftını yavaşça pompalarken ağzım sulandı. Homurdandı ve ben de ucunda biriken spermleri izledim. Soğanlı başı koyu griydi, şişmişti ve ihtiyacı yüzünden şimdiden zonkluyordu. Doğrusu sikinin *yumuşak halini* hiç görmemiştim, bu yüzden karşılaştıracak bir şeyim yoktu.

"Erina," diye gürültülü bir fısıltı geldi üstümden. Başımı eğdiğimde bakışlarım onun sikinden yüzüne kaydı. Yüz ifadesi çarpılmış gibiydi,

Dudaklarım ucuna değdiğinde o gözler bana dikilmişti. Bana bakışı çok *seksiydi* ve sadece o kapüşonlu gözlere bile kolayca bağımlı hale gelebilirdim.

Dudaklarımı yavaşça başının etrafına doladığımda siki hırıldamasına neden olan bir zonklama yaptı, tüm vücudunda titreşen alçak bir gümbürtü.

Dilimi alt tarafının üzerinde gezdirdim, kalçaları kararsız bir sarsıntı geçirdi, bir zevk tıslaması kaçtı. Geri çektim. "Böyle mi?" diye sorduğumda sesim gırtlaktan geliyordu.

"Raazos, *evet*," diye homurdandı. "Bu çok iyi, aşkım. Tekrar. *Lütfen*."

Övgüsü beni daha da tahrik etti. Aletini tekrar dudaklarımın arasına aldığımda, hoşuna giden şeyi tekrarladım ve bana başka bir sert inilti kazandırdım. "Bana bak," diye emretti. Gözlerim yukarı kaydığında, ağzımın içinde daha da sertleşti, ki bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Ne kadar alabileceğimi test etmek için şaftından aşağı doğru hareket ettim ve onun topraklığını tattım.

Dilimin üzerinde pre-come çiçek açıyor.

Keskin bir nefes çekti, eli aşağıya doğru inerek şaftının tabanını, şişen düğümünün üstünü sıktı.

"Mmm," diye mırıldandım.

"Em beni *Kyrana*," diye emretti. Yanaklarım hemen sikinin ucunda çukurlaştı ve Kaldur dudaklarında hırçın bir çığlıkla sarsıldı. Dişlerini gıcırdatarak, "Daha fazla," diye hırladı.

Daha sert emdim, aşağı yukarı hareket ettim ve ondan çıkan ses kalçalarımı sıktı.

"Kahretsin," diye nefes aldı, başını salladı, yüz ifadesinde bir panik ifadesi vardı. "Tanrım, senin için çok çıldırıyorum. Sana söyledim, bu şekilde devam edemeyeceğim."

Bir patlamayla onu serbest bıraktım. "Biraz daha mı?"

Gözleri kapandı, burun deliklerinden derin nefesler alarak sürekli nefes alıyordu ve onu içeri götürmeden önce biraz sııttım. Sanki benim için *acı* çekecekmiş gibi.

Ellerimden biri açıkta duran sikinin şaftındaydı, ama diğeri umutsuzca biraz rahatlamaya ihtiyaç duyarak iç uyluklarıma doğru gidiyordu. Bunun beni bu kadar tahrik edeceğini tahmin etmemiştim. Ama sırf *onun* zevki yüzünden boşalmanın eşiğindeymişim gibi hissediyordum, sanki aramızda bir bağ varmış gibi.

Vücudunun titremeye başladığını hissettim. Daha fazla zamanım olmayacağını biliyordum ve bu yüzden horozunu daha sert emdim, yumruğumu onun geri kalanına doğru hareket ettirdim.

açıkta kalan şaftını. Yukarı ve aşağı, ama sonra avucum düğümünün şişmesiyle karşılaştığında sıktım.

Ondan düzensiz bir çığlık koptu. Ne olduğunu anlayamadan ayağa kalkmışım, onu kontrol edemeyeceği kadar kızdırdığımı gösteren tek şey alçak bir gümbürtü uyarısıydı. Ters çevrildim, göğüslerim masasına bastırıldı ve büyüyen göbeğime aşağıda yer açıldı. Bacaklarım onun için genişlerken elbisem kaba, sabırsız ellerle yukarı itildi. Kalçalarımı tuttu, beni kabaca geriye çekti ve sonra-

Kaldur hızlı ve sert bir şekilde derinlere kayd.

Nefesimi tatmin olmuş bir inleme takip etti, yüzümdeki gülümsemenin kıvrılmasını engelleyemedim. Sertçe itmeye devam ederken avuçlarından biri takdirle arka tarafımın bir yanağını sıkıyordu.

"Benim küçük dostum," diye mırıldandı ama ses tonunda sert bir ton vardı. "Sınırlarını test etmeye mi çalışıyorsun? Erkeğine kontrolünü kaybettirmeye mi çalışıyorsun?" Güldü, bu gülüşü nefesimin ciğerlerimde sıkışmasına neden olan derin bir itişle noktaladı. "Oh, *Kyrana*, bana ne istersen yapabilirsin. Ben de sana istediğimi yapabilirim, değil mi?"

"Evet," diye inledim.

"Bana benim olduğunu söyle," diye hırladı.

Gözlerimi durmadan dağıttığımız düzenli masasına diktim. Vyaan'a bakan pencerenin dışında soğuk ama güzel bir gün vardı. İlk kar yağışı bugün yağabilirdi ve ben onu balkonda Kaldur'la birlikte, onun kollarında sıcacık izlemek istiyordum.

"Ben seninim," diye fısıldadım, kalbim kelimelerle birlikte sıkıştıyordu.

"Biliyorum, aşkım," diye mırıldandı, önü üstüme geldi, böylece onun uzunluğunu hissedebiliyordum, ancak bebek nedeniyle baskıya dikkat ediyordu. Dudakları şakağıma tatlı bir öpücük kondurdu, kalçalarımın arasındaki sert, iddialı vuruşlarla tamamen zıttı. "*Her zaman. Yani. Sikişmek. İyi.*"

"Boşalacağım," diye nefes aldım, karnımdaki o tanıdık kasılmayı hissediyordum.

Kaldur'un dişlerinin batışı geldi, zehri içime akarken beslenmesinin tanıdık baş döndürücü çekimi. Haykırdım, orgazm bir anda içimi parçaladı. Tenime çarparak boğuklaşan feryadını duydum, kalçaları sarsılıyor, ritmi dalgalanıyordu.

Bittiğinde yorgun ve keyifli bir kahkaha attım. Nefesini çabucak topladı, toparlanması benimkinden çok daha hızlıydı, ısırığına bir öpücük kondurdu

boynumda.

"Benim," dedi sessizce. Kelime rahatça yerleşmeden önce tenimin üzerinde gezindi.

Bakışlarımdan yaşlar süzüldü ama bunlar mutsuzluk gözyaşları değildi. "Seninkiler," diye fısıldadım.

İLK KAR YAĞIŞI O GECE YAĞDI VE BEN GERÇEKTEN DE

Kaldur'un kollarında balkona çıktım. Kapalı balkonun ötesine bembeyaz, pofuduk taneler düşüyordu ve ben manzarayı çizerken Kaldur sessizce beni izliyordu. Ya da çizmeye . Sessiz dinginliğini ya da o tekil anda hissettiklerimi asla tam olarak yakalayamayacaktım: korunmuş, sıcak ve cesaretlendirilmiş. Kaldur çalışma odasındaki öğleden sonramızdan beri ortalıkta yoktu, dikkati Güney Yolu'na yönelmişti. Özellikle *de lyvinler* hakkında. Sürüyü ormanın derinliklerine çekmek için bir ekip .

Nüfuslu bir köyün yakınında *olmayan* başka bir yaşanabilir yer.

Güney Yolu şu anda kardeşinin toprakları olan Salaire'e doğru inşa ediliyordu. Thaine. Bana en yakın olduğunu söylediği kardeşi, uğruna yara izini aldığı kardeşi, çok yakında tanışacağımı söylediği kardeşi.

"Çizim yapmanı izlemek hoşuma gidiyor," dedi tatlı, yumuşak sözleriyle. "Kaleminin çizikleri bile beni rahatlatıyor. Hareketleriniz çok kesin. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Bir çocuk olarak asla hareketsiz kalamazdım ama yine de burada sonsuza dek oturup seni izleyebilirim."

Gülümsememi bastırdım ve ona bakmak için biraz döndüm. Yüzlerimiz birbirine yakındı. Kucağında yanlamasına oturuyordum, kolu destek olarak sırtıma dolanmıştı ve iki battaniye getirmişti. Birini omuzlarıma örttü ama ellerimi serbest bıraktı, diğerini de dikkatlice kucağıma sıkıştırdı. Battanilerle yeterince ısınmıştım ama Kaldur'un sıcaklığıyla birleşince kendimi yaz günü gibi hissediyordum. Bebek tekrar hareket ediyordu, Kaldur'un eli şişliğin üzerinde duruyordu.

Çizimime geri döndüm ve onun bakış açısından görmeye çalıştım. Biraz dağınık olsa da basit olduğunu düşündüm. Ayı biraz daha gölgeledim, sol tarafa kara kalem ekledim, sert bir çizgiyi karıştırmak için parmağımın ucuyla ovuşturdum.

"Bir hafta sonra ay rüzgârları burada olacak," diye yorum yaptım.

Vyaan'a döneli neredeyse bir ay olmuştu. Ne kadar da hızlı geçmişti. Geçen ay bu zamanlar hala Laras'taydım... ve yine de her şey değişmişti.

Her şeyi değil. Luc, Kaldur'un yardımını kabul etme konusunda hâlâ biraz inatçı davranıyordu. Ama Kaldur, kardeşimle yazışan her kimse, onun mantıklı düşünmesini sağlayacağına dair bana güvence verdi.

Daha birkaç gün önce Luc'a kendim mektup yazmak istediğimde Kaldur bana *ona zaman vermemi* söylemişti. *Eğer hayal ettiğim gibi biriyse, zamana ihtiyacı var.*

Luc ona güvenmiyordu. Bunu biliyordum. Birdenbire ortaya çıkan ve ona hayallerini geri vermeyi teklif eden bir yabancı mı? Kaybettiği her şeyi? Bedelsiz, karşılıksız? Elbette temkinli davranacaktı.

Ay rüzgarlarından sonra kabul etmezse, Kaldur bana Laras'a şahsen gideceğini söyledi. Ya da Ekor gitmesinin iyi bir fikir olmadığını düşünürse Azur'un onunla konuşmasını sağlayacağını.

Sonunda Kaldur'un haklı olduğunu bilerek kabul etmiştim. Özellikle Vyaan ya da Kaalium'la ilgili meseleler söz konusu olduğunda, çoğu meseleyi çok diplomatik ve neredeyse sabırlı bir şekilde ele aldığını öğreniyordum. Neden bu kadar iyi bir lider olduğunu, neden karşılaştığım neredeyse tüm soyluların onun oradaki konumuna saygı duyduğunu şimdi anlıyordum. İnanılmaz derecede sıkı çalışıyordu -bazen çok sıkı ve *Lyvin* saldırısında olduğu gibi kendi pahasına.

"Burada, ay rüzgârlarında bir toplantı yapmak istiyorum," dedi Kaldur, dikkatimi tekrar çekerek. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bana mı soruyordu?

"O zaman yapmalısın," diye cevap verdim.

"Syndras'ı davet edebilirsin," diye önerdi. "Thaine'in geleceğine inanıyorum. Seninle tanışmak istiyor. Bütün kardeşlerim istiyor."

Onlarla tanışmaktan hem heyecan hem de endişe duyacak da, bu beni bir kez daha gerdi.

"Sorun ne?" diye sordu, şüphesiz vücudumun biraz gerginleştiğini hissetmişti. Tereddüt ettiğimde, "Söyle bana. Hoşuma gitmeyeceğini düşünsen bile bilmek istiyorum. Dürüst olmamızı istiyorum. Her konuda. Senden hoşlanmayacağından mı endişeleniyorsun?"

"Evet," dedim.

Kaldur aslında güldü ama bu kaba bir gülüş değildi. "*Dallia*, senden hoşlanmayan tek bir kişi bile tanımıyorum."

"Velle," dedim. "Lydrasa. Birkaç isim vermek gerekirse."

"Onlar sayılmaz," diye homurdandı, onlardan söz edilmesi bile ruh halini bozmuştu. İç çekti. "Endişelenecek bir şey yok. Ayrıca, bu Thaine. İçimizde Kythel'den sonra belki de en akli başında olanımız o. Gerçekten ne oldu?"

Kalemimi defterimin kenarına bıraktım. Hissettiklerimi nasıl ifade edeceğimi düşünürken dudağımı ısırdım. Sonunda, "Bazen kendimi hâlâ senin hayatında bir sahtekâr gibi hissediyorum." cümlesinde karar kıldım.

Kaldur kaşlarını çattı.

"Koşullar -ve Raazos'un kanından bir çocuk- bizi birbirimizin hayatına geri getirmiş olsa da tam olarak ait olmayan biri. Sen ve ben çok farklıyız. Daha farklı olamazdık."

"Ve bu iyi bir şey," dedi. "Benim gibi birini istediğimi mi sanıyorsun? Cıldırırdım. Size gelince, bence hayatınızı hikâyeleriniz için ilham kaynaklarıyla dolduracak birine ihtiyacınız var. Ve ben bu sorumluluğu çok ciddiye alacağım."

"Ciddiyim," dedim.

"Ben de öyle," dedi basitçe, yanağını çevirerek gözlerinin içine bakmamı sağladı. "Sen benim ailemişsin gibi hayatıma aitsin. Tamam mı? Bunu duymak istemiyorum çünkü bu doğru değil."

Kalbim çırpındı. "Kardeşlerinin ya da Kalia'nın eskiden senin evinde bir bekçi olduğum gerçeğini sorun edeceğini düşünmüyorsun değil mi? Ya da hiçbir mirasım, kendi soyum olmamasını?"

"Tabii ki hayır," diye homurdandı. "Ama onlarla tanışana kadar bunu kendi başına bilemeyeceğinin farkındayım. Zaten sana bu korkuları veren piç kurusu bendim. Peki ya kardeşlerimin arkadaşları? Gemma, katil olduğu ortaya çıkan ve tüm servetini kumarda kaybeden gözden düşmüş bir savaş kahramanının kızıydı. Millie bir nakliye kolonisinde terk edilmiş olarak bulundu ve daha sonra bir *dyaan*'da garson olarak çalıştı. Kythel onunla orada tanıştı."

"Öyle miydi?" Ben sordum. Millie de mi terk edilmişti? Ve kan veren bir kuruluştaki mı çalışıyordu? Bunu bilmiyordum. Gemma'nın Yeni Dünya kolonilerinden soylu bir aileden geldiğini biliyordum ama babasının neredeyse her şeylerini kaybetmek üzere olduğunu bilmiyordum.

Kaldur keskin bir nefes verdi. "Kythel'in Millie'nin soylu bir aileye bağlı olmamasına sevindiğini söylemiyorum. Erzos'taki Üç Muhafız'ın sahibi olan ailenin kızıyla evlenmeyi planlamıştı. Bir *amaç* uğruna evlenmenin onun görevi olduğunu düşünüyordu, lanet olası şehit.

Halkının iyiliği için. Azur'a gelince, onun yaptıklarıyla ilgili hislerimi daha önce de söylemiştim."

"Beni daha iyi hissettirmiyorsun," diye belirtmeden edemedim.

Ses tonumdaki kurulukla omuzları sarsıldı. "Demek istediğim, bunların hiçbirinin önemi yok. Bu kadar basit. Arkadaşlarını sevdiler, bu sevgi kolay gelmemiş olsa da. Hatalar yapıldı. Çok korkunç hatalar. Ama sonunda, koşullar, sınıf ya da eski yaralar ne olursa olsun birbirlerini seçtiler. Çünkü birbirleri olmadan yaşayamayacaklarını biliyorlardı, yaşamak da istemiyorlardı."

Boğazım yine düğümlendi. Kaldur bana alıştığım o tanıdık bakışla bakıyordu: yumuşaklık ve rahatlık dolu bir bakış. Ve bana ne zaman öyle baksa... tek istediğim, tedbiri elden bırakıp ona kapılmaktı.

Aramızda geçen sessizlik nefesimi tutmama neden oldu. Dudaklarını ayırdı ve ağzımın köşesine bir öpücük kondurdu. Sonra yanağıma bir kar tanesi düştüğünde, buz gibi soğuk kısa bir yanık, dudaklarını düştüğü yere doğru takip etti ve beni tekrar ısıttı.

Gözlerimin içine bakmak için geri çekildiğinde kalp atışlarım hızlandı.

"Tıpkı benim sensiz yaşayamayacağım gibi," dedi sessizce. "Seni seviyorum, Erina."

Ona bakarken dilim damağıma yapışmış gibi hissediyordum. Geniş, sert avucunun altında kızımızın tekrar hareket ettiğini hissettim.

"Bunu bildiğini biliyorum," diye devam etti, çenesini hafifçe aşağı eğerek alınlarımızın birbirine değmesini sağladı. "Henüz benimle birlikte olmadığını da biliyorum ve bu yüzden şu anda bir şey söylemeni istemiyorum. Ama sadece sana söylemek istedim... Hiçbir yere gitmiyorum. Tek istediğim sensin."

Nefes verdim, bakışlarım benim olmasını umutsuzca istediğim bu güzel küçük kelimeleri oluşturan dudaklarına gitti.

"Seni bir daha asla incitmeyeceğime söz veremem. Sanırım ikimiz de inatçı, dik kafalı bir piç olabileceğimi biliyoruz ve seninle uzun bir hayat yaşamak niyetindeyim. Zaman açısından, bu konuda şansım yok. Ama her zaman seni seçeceğime söz. Sana asla sırtımı dönmeyeceğim. Bir daha asla. Çünkü şimdi seni görüyorum, Erina Denoren. Ve asla başka tarafa bakmak istemiyorum."

Başladıklarında gözyaşlarıma engel olamadım. Yavaşça başladılar ama sonra onun sözlerini özümstedikçe akmaya başladılar. Bana hiçbir şey söylemememi söyledi ve ben de söylemedim. Ağlarken sadece yüzümü göğsüne bastırdım.

Aramızdaki son engel sadece benim ona kalbimi tekrar vermeyi reddetmemdi. O son küçük karar. Çok kolay ve zahmetsiz olacak bir karar.

Çünkü onu sevmeyi kolaylaştırmıştı. Tekrar.

Son iki haftadır *mutluydum*. Kendime veremediğim küçük bir şey dışında "Ay rüzgârları her zaman yeniden doğuşun zamanıdır. Yeni bir başlangıç," mırıldandı kulağıma, kollarını bana dolayarak.

Belki bizim olur diye düşündüm.

CKAPTER 46

ER)NA

"Y Tüm evimi endişelerinizle dolduracak kadar iç çektiniz," diye alaycı bir gözlemde bulundu Syndras, şarabından bir yudum alırken parlak gözleri kadehinin kenarından bakıyordu.

"Özür dilerim," dedim. Sonra tekrar iç çektim. Sonra güldüm, sesim utangaçtı. "Özür dilerim."

"Çocuk mu?" Syndras sesini bilerek sordu. Dudakları kıvrıldı. "Yoksa baba mı?"

Gözlerim oturma odasının kapısında hareketsiz duran Braanelle'e kaydı. Dün bana yazdığı mektuptan sonra bu öğleden sonra Syndras'ı ziyaret etmeye karar vermiştim.

Braanelle gözlerime bakıp başını kısa bir süre eğdikten sonra odadan çıktı ve Syndras'la baş başa kalana dek kapıyı arkasından kapattı. "Baba," diye cevap verdim. "kötü bir şey olduğundan değil.

Aslında tam tersi. Her şey mükemmeldi. Ama sorun da bu."

"Ah," dedi Syndras. "Anlıyorum."

"Anlıyor musun?" Biraz umutla sordum.

"Sevgili kızım, ben Vyaan'daki bazı ağaçlardan daha yaşlıyım," dedi usulca, çay fincanını yanındaki küçük masaya bırakırken. Bakıcılarından biri olan Finly, daha önce özel ikramlarla dolu küçük bir tepsi getirmişti. "Bana canını sıkın şeyin ne olduğunu söyle."

Kaldur dışında belki de tek arkadaşım olan Syndras'a bakarken içimi bir rahatlama kapladı. Maudoric bana sevgi besliyordu, evet, ama Syndras'a istediğim her şeyi söyleyebileceğimi hissediyordum. Maudoric ile

Zordu çünkü Braanelle gibi onun da sadakati her zaman Kaalium Hanesi'ne olacaktı. Onları zor bir duruma sokmak istemedim.

Karnıma baktım ve bir elimi kızımızın büyüdüğü yerde gezdirdim.

"Mutluydum," diye itiraf ettim.

Syndras güldü. "Bu gerçekten de korkunç bir haber."

"Bu son birkaç hafta... her zaman olabileceğini hayal ettiğim her şey oldu," diye ekledim. "Kaldur ile."

Ayıldı. "Ve sen ona güvenmiyorsun."

"Aynen öyle," diye nefes aldım, omuzlarım çökmüştü. "Kötü olanı bekleyip duruyorum."

Syndras sandalyesinden kalktı ve bastonuna uzandı. Kanatları yıpranmış, zarları hafifçe kırışmıştı. En son uçmasının üzerinden yıllar geçtiğini biliyordum. Bana doğru yürüdüğünü gördüğümde kaşlarımı çattım.

"Sen hamilesin," dedi ben telaşlanmaya başlayınca. "Ben sadece yaşıyorum."

İçimi çektim ama şezlongda yanıma oturmasını bekledim. Elimi tuttu, avuç içi soğuktu. Ters çevirdi, düzleşmiş yüzeyi inceledi, bir parmağını orta parmağımda gezdirdi.

Gözlerime baktı ve sabırlı bir şekilde, "Söyle bana canım.

Ben de sana verebileceğim tavsiyeyi veririm." Umutsuzca ihtiyacım olan şey tavsiyeydi.

Ancak Syndras zihnimde karmakarışık olan her şeyi kelimelere dökmek için verdiğim mücadeleyi gördü.

Onun yerine, "Bana bir şey söyle. Onu seviyor musun?"

Cevap tüm vücudumda çınlıyor gibiydi. Syndras muhtemelen yüzümdeki bu ifadeyi gördü çünkü yüz ifadesi anlayışlı olsa da neredeyse sempatikti.

"Bence," diye başladım, "kalp kendini koruma duygusu olmayan aptalca bir şeydir."

"Bu benim deneyimim oldu, evet," dedi gözleri muziplikle parlayarak. "Ve bu harika değil mi?"

Syndras'ın elini hafifçe sıktığımda ipek kadar yumuşaktı.

"Onu seviyorum," dedim sessizce, itiraf etmek kolaydı, "ama güvenmek zor *kendimi* bu aşkla."

"Onunla ilgili değil o zaman?" diye sordu dikkatli bir şekilde çözmeye çalışarak.

"Hem ben hem de o. Kendime güvenmiyorum çünkü daha önce onun hakkında çok . Ama aynı zamanda korkuyorum. Bu aşka teslim olmaktan korkuyorum çünkü eğer teslim olursam ve kalbimi tekrar kırarsa, bu beni tamamen paramparça edecek. Trilyonlarca küçük parçaya bölüneceğim ve bu sefer kendimi bir araya getirme umudum olmayacak."

Yüzünde bir anlayış belirdi.

"Ne yapmak *istediğimi* biliyorum," diye ekledim. "Sadece... onun içine gömülmek istiyorum. Bu korkunun beni zincirlediğini hissediyorum ve bundan kurtulmak istiyorum. Onu sevmekte özgür olmak istiyorum."

"Bunu yapmaktan seni alıkoyan bir şey yok."

"Sürekli karşılaştığım bir engel var. İçimde," diye itiraf ettim. "Ve bunu nasıl aşacağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. kadar mutluyuz ki bu bana garip geliyor. Bu yüzden kalbim biraz kırılıyor çünkü aramızda hala tuttuğum bu duvarı *hissettiğini* biliyorum. Bu onu da incitiyor ama çok sabırlı davrandı. Bebekle bile, *Tanrım*, inanılmaz bir baba olacak ve sadece bu bile kendimi ona fırlatmak ve asla bırakmamak istememe neden oluyor."

Yine ağlıyordum. Syndras uzanıp gözyaşlarımı yanaklarımdan silene kadar fark etmemiştim. Bugünlerde çok sık ağlıyordum, vahşi duygular içime bir fabrika gibi pompalanıyordu. Dün, Kaldur'un şaşkın endişesine rağmen, giydiğim gömleğin üzerine mükemmel bir desen dikildiği için ağlamıştım.

Syndras bana "Nefes al," dedi, sesi sakindi, şu anda umutsuzca ihtiyacım olan istikrarlı bir kaya gibiydi. "Ve bence böyle hissetmen son derece normal, Erina."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Rahatlamış bir şekilde sordum.

"Doğal olarak," dedi. "Bana aranızda olanlarla ilgili her şeyi anlatmadın ve anlatmanı da istemiyorum. Bazı şeyler çiftler arasındadır ve başka kimse bilmemelidir. Ama bana boşlukları doldurmama yetecek kadarını anlattın. Seni incitti. Kalbini kırdı. O senin ilk aşkındı ve her zaman en çok o acıtır. Bu konuda nazik değildi, değil mi?"

Yutkundum. Başımı salladım.

"Elbette şüphelerinizin olması doğal. O bir hata yaptı. Korkunç bir hata. Ve hayatını onu yaptığı şey için cezalandırarak geçirebilirsin," dedi Syndras. "Sonuçta dikkatli olmazsan kırık bir kalp korkunç bir silaha dönüşebilir."

Bu sözleri duymak kalbimi burktu. Çünkü ben bunu istemedim.

"*Ya da...* zor bir seçim yaparak onu affedebilir ve onunla bir hayat kurmayı *seçebilirsiniz*. Ancak bu kararı verirken, geçmişini geride bırakmaya söz vermeniz gerekecek. Kendini ondan arındırmalısın. Onun da, çünkü eminim o da kendini cezalandırıyordur."

Öyleydi. İlk başta onun pişmanlığını ve suçluluğunu görmenin beni daha iyi hissettireceğini, kırılmış hissettiğim yanıma iyileştireceğini düşünmüştüm.

Ancak sonunda kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu. "Birkaç gece önce beni sevdiğini söyledi," diye itiraf ettim. "Ona inanıyor musun?"

"Evet," dedim. "Ama yine de kafamın içinde şüphe tohumları eken küçük bir ses var. Beni sevdiğine nasıl güvenebilirim? Hissettiklerinin kan bağı mı ya da bebek yüzünden değil de *benim* için olduğuna nasıl güvenebilirim?"

"Hiçbir zaman kesin olarak bilemezsin," dedi Syndras omuz silkere. "İşte inanç burada devreye girer. İnançlı olmayı seçebilir ya da her zaman merak içinde kararsız kalabilirsin. Ben, kendi adıma, hangisini seçeceğimi biliyorum."

Gözleri yanan ocağın üzerindeki tabloya kaydı. Dışarıda kar yağıyordu, soğuk ve karanlık bir öğleden sonraydı ama oturma odası rahat ve sıcaktı. Bu evde en sevdiğim yerd. Syndras için çalıştığım zamanlarda bile burada birlikte vakit geçirirdik.

"Benim Axia'm bana senin Kaldur'unu hatırlatıyor," dedi Syndras. Gözleri yakışıklı Kylorr erkeğinin resminin üzerinde gezindi. Uzun zaman önce vefat etmiş olan kocası. Ruh mücevheri Vyaan'da saklıydı ve her ay rüzgârında Syndras hâlâ onu ziyaret ediyordu. "İnatçı ve küstahtı. Çok da çekiciydi. Onu partilerde görmeliydiniz. Oradaki herkesi kanatları altına alırdı. Odadaki en yakışıklı erkekti. Ona kızgın kalmak çok zordu. Ama *tanrılar*, bazen beni çok kızdırırdı."

Gülümsedim, sesinde *hâlâ* duyduğum ham duygulardan dolayı burnum biraz sızladı. Birini bu kadar uzun süre sevmek, seni delirttiğinde bile, ruhunu bağlayan bir aşk olmalı.

"İlişkimizde ayrılmak istediğim zamanlar oldu," dedi. "Onun zorlandığı ya da benim çok alaycı olduğum zamanlar. Ama ona ne zaman daha da aşık oldum biliyor musunuz? Ben onu seçtiğimde ve o da beni seçtiğinde. Her şeye rağmen. Çekip gitmek daha kolay olurdu ama aşkımız için savaştık ve aşkımız daha da güçlendi."

Bunu bilmiyordum ama uzun evliliklerinde mücadele etmiş olabileceklerini tahmin ediyordum.

"Onu hala çok seviyorum. Bir sonraki alemde bile, birbirimizle tekrar karşılaştığımızda, birbirimize cehennemi yaşatmaya devam edeceğiz. Ve ben mutlu olacağım."

Tekrar gözyaşı dökmeye başladım. "Dolu dolu bir hayat yaşadın, Syndras."

"Henüz ölüm döşeğindeymişim gibi davranma," diye homurdandı, yine de elimi okşadı. "Axia'm Alara'da ona katılmadan önce en az yirmi yıl daha beklemek zorunda kalacak."

Sözlerini düşünerek sulu gülümsememi geri çektim.

"Affetmek zordur," dedi Syndras. "Ama *Kyzaire*'in şansına, sen tanıdığım herkesten daha bağışlayıcısın. Bu bir zayıflık değil; bir güç. Açık bir kalbin olduğu anlamına gelir. Korku yüzünden onu kapatmak utanç verici olur."

BRAANELLE O GECE BENİ KALEYE GERİ GÖTÜRDÜKTEN VE BENİ GÖRDÜKTEN SONRA İçimde güvenli bir şekilde hâlâ Syndras'ın sözlerini düşünüyordum.

Korku dolu bir hayat yaşamak . Bu kadarından emindim.

Kaldur muhtemelen bu saatte hâlâ çalışma odasındaydı ama ben önce atölyeme kısa bir .

İçeride, buranın *benim* olduğunu fark etmeye hâlâ alışamadığım için inançsızlık ve huşu duygusuna kapılmaktan kendimi alamadım. Hayal ettiğim her şey buradaydı, her bir parçası mükemmeldi ve ben burada saatlerce vakit geçirmiştım bile. Artık havalar soğumaya başlamıştı ve bütün günü bahçede geçirmek pek pratik değildi.

Çizim masamın üzerinde, üzerinde çalıştığım eskiz kağıtları vardı. Kavelyn'in maceralarını anlattığım bitmiş hikayelerimin eski eskizleri. Ciltleme amacıyla, artık defterlerimde daha fazla saklanamazlardı. Eğer basılmalarını istiyorsam, son hallerine ihtiyacım vardı. Yazılı hikayelerim zaten Halo'ma yüklenmişti. Tek ihtiyacım olan onlara eşlik edecek çizimlerdi.

Bebek doğana kadar üzerinde çalışmayı planladığım şey buydu. Kaldur'la birlikte olmadığım ya da Syndrası köyde ya da kış bahçesinde ziyaret etmediğim her an buradaydım, bazen Kaldur'un uyumam için gelip beni alması gerekecek kadar geç saatlere kadar - yanağıma karakalem sürülmüş ve dağınık topuzuma kalemler batırılmış halde.

Ama bu gece buraya çizim yapmak için gelmedim, yine de yığını temizledim, kalemlerimi ayarladım.

Bakışlarım vazoya döndü. Kaldur'un hediyelerinden bir diğeri, kırık döküklüğüyle güzeldi. Gümüş çizgiler karakter katıyordu. Vazonun etrafını saran ağaç köklerine ya da boyalı sarmaşıkların etrafını saran gümüş bir nehre benziyorlardı.

Yanına gittim, elime aldım ve sık sık yaptığım gibi hayranlıkla inceledim. O öğleden sonrayı, parçaları topladığımı, bir parçasının elimi kestiğini hatırladım. Bu vazo yüzünden... her şey değişmişti.

Arkasındaki açık deliği görene kadar çevirdim. Çaldığım parçayı.

Çalışma masamın çekmecesine gidip çekmeceyi açtım ve kayıp parçayı çıkardım. Onu yerine koymayı, vazoyu tamamen onarmayı her düşündüğümde, bir şey beni durdurdu. Arkasındaki açık deliğe baktım ve Laras'ta parçanın keskin kenarı üzerinde parmaklarımı yumuşattığım tüm zamanları düşündüm. Ellerimde bir o yana bir bu yana çevirirken Kaldur'u hatırladım.

Kalbimdeki huzursuzlukla yüzleşemediğim için onu başka bir gün için çekmeceye kaldırmıştım. Ama artık korkmuyordum.

Parça elimde tanıdık geliyordu. Son parçayı gümüşle lehimletmek için çömlekçiye göndermem gerekecekti ama şimdilik bu işimi görecekti.

Parçayı dikkatlice vazoya geri yerleştirdim. Kenarları seyahat çantamda zamanla ufalanmış ve tekrar tekrar hayranlığımı kazanmıştı - hatta kalp kırıklığının ve kederimin bir tılsımıydı - bu yüzden mükemmel bir uyum değildi. Artık değil. Ama sorun değildi. Ne de olsa eskisi gibi değildi.

Vazoya baktım, restore edildiğini görmek için geri adım attım. Sabah çömlekçiye göndermeye karar verdim.

Sonra gülümsedim. Odadan çıktım ve Kaldur'u çalışma odasından almaya gittim, kendimi uzun zamandır hiç olmadığı kadar huzurlu hissediyordum.

Birkaç gün içinde ay rüzgârları gelecekti.

Yeniden doğuş zamanı.

Sonunda hazırdım.

CKAPTER 47

ER)NA

TVyaan'ın evinde en son bir akşam yemeği partisi olduğunda kalbim kırılmıştı.

Ama Doğu Terası'nın balkonunda durup bahçeye bakmamın ve kış ayının soğuk rüzgârlarının elbisemi kesmesinin nedeni bu değildi. Braanelle çok yakınımdaydı, kapının yanında duruyordu ve onu hiç görmediğim kadar endişeli görünüyordu.

"Leydim," deyip duruyordu, "hava çok soğuk ve-"

"Sadece bir dakika daha," dedim gülümseyerek.

Havadaki soğuğu hissediyordum, evet, ama gecenin tadını çıkarmak istediğim bir vahşilik vardı. Ay rüzgârları güçlüydü ve gözlerimi kapattım, dalgaların etrafını saran yüzlerce parmak gibi saçlarımı birbirine dolamalarına neredeyse sırtıyordum. Bir rüzgar o kadar güçlü esti ki, neredeyse Braanelle'in beni kurtarmak için koşmasına neden olacak bir sevinç çığlığı attım.

Rüzgârlar geldi ve gitti. Ay rüzgârlarını hep sevmişimdir. Benim için heyecan vericiydi, doğanın şiddeti her zaman alçakgönüllüydü. Sık sık dışarıda durur ve beni yönlendirmelerine, sallanmalarına ya da dans etmelerine izin verirdim. Kendimi onlara bıraktırdım, bir rahatlama, bir teslimiyet.

Bunu uzun zamandır yapmamıştım ama bu gece güzel anılarımı yeniden hatırlamak için mükemmel bir zaman gibi geldi.

Yine de akşam yemeğinde muhtemelen dağınık olacaktım. Bu durum için güzel ve sade bir elbise seçmişim, bana vazoyu hatırlatan koyu yeşil renkteydi. Malzemesi ipek gibi hafifti. Bir akşam yemeği davetinin sıcaklığı için mükemmeldi, özellikle de hamilelik ilerledikçe kıyafetler üzerimde giderek daha kısıtlayıcı hissetmeye başladığında, ancak fırtına sırasında bir kış gecesi için o kadar da ideal değildi.

Malzemenin hafifliği beni açıkta, savunmasız, çıplak hissettirdi. İstenmeyen bir şey değildi. Bir bakıma, hikayelerinde mükemmel bir şekilde tasvir edebilmek için dışarıda yağmur altında duran genç halim gibi hissettirdi.

Bir ses geldi, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Demek sonunda kardeşimi büyüleyen kadın sensin."

Kylorr erkeğinin kim olduğunu çok iyi biliyordum. Ona baktım, teras boyunca bana yaklaşırken kalbim aniden sinirle çarpmaya başladı.

Kaalium Hanesi'nden Thaine, tıpkı soylu bir ailenin herhangi bir üyesi gibi mükemmel giyinmişti. Bordo renkli yeleği, ince ve esnek deri pantolonuna kadar uzanıyordu. Kaldur'dan daha zayıf hatlara sahipti ama biraz daha uzun boyluydu, benden neredeyse iki baş daha uzundu.

Kardeşi gibi o da dikkat dağıtacak kadar yakışıklıydı, ancak yüz hatlarında büyüleyici bir çekicilikten ziyade dikkatli bir gözlem vardı. Geniş bir yüzü, keskin bir burnu ve hançer gibi elmacık kemikleri vardı; bu da ona çok az Kylorr'un sahip olduğu bir zarafet katıyordu. Daha önce benzerini hiç görmediğim parlak ve ışıltılı bir yeşil olan gözlerinden başka bir yere bakmak zordu.

Siyah saçlarının tutamları esen rüzgârın etkisiyle bakışlarının hizasına düştü ama o buna aldırmadı.

"Hiç de hayal ettiğim gibi biri değilsin," dedi Thaine, "yine de seni şimdi görmek çok anlamlı."

Gülümsemem belirsizdi ama rüzgâr beni savururken gözlerini tuttum. "Thaine."

Başını eğerek bana yavaşça sıırttı. "Kardeşim." Bu unvan beni nefesimi kesecek kadar ürküttü.

Gözleri yuvarlaklaşan karnıma kaydđ, bakışları okunamayan bir duyguyla titriyordu. "Ve yeğenim, ya da kardeşimden öyle duydum."

Bir elimi oraya koydum, gülümsememin yayılmasına engel olamadım. "Sanırım öyle, evet."

"Yeni bir neslin ilk çocuğu," diye yorumladı. "Kardeşlerimden hiçbirinin Kaldur olacağına inanmazdı. Ama sanırım şimdi anlıyorum."

Beni öyle bir gözlemliyordu ki kendimi duvardaki bir resim gibi hissediyordum. Onu her incelediğimde Kaldur da böyle mi hissediyordu?

"Sana eşlik etmeye geldim," dedi. "Eşiniz sizi arıyordu. Ve her ne kadar akşam yemeğinin tamamını atlamak de

korkarım başlamak üzere."

Bu bana bir kahkaha kazandırdı, kolunu bana uzatırken dudakları karşılık olarak kıvrıldı. Ben de tuttum. Balkonda geçirdiğim zaman yüzünden berbat görünüyor olmalıydım.

"Kaldur'u daha önce hiç böyle görmemiştim," dedi Thaine aniden. Bizi kapıya giden yolun yarısında durdurdu ve yüzünü bana dönerek gözlerini ayırmadı. Gözlerindeki ani yoğunluğu hissedince sertçe yutkundum.

"Ne gibi?" Yumuşakça sordum.

"İşte," dedi. Kaşlarım çatılınca açıkladı: "Kaldur her zaman hırslı olmuştur. Her zaman kararlı olmuştur. Sorumluluğun ağırlığını belki de hepimizden daha ciddi bir şekilde taşır. Ama bu yüzden kendini bir kutuya hapsedebiliyor ve hayal kırıklığı patlayabiliyor. Tüm bu enerjinin gidecek bir yere ihtiyacı var. Gençken vahşiydi - bunu size ilk söyleyen o olurdu - her zaman sınırları test ederdi."

"Evet," dedim, kararsız bir şekilde, "biliyorum."

"Ama yıllar geçtikçe daha da huzursuzlaştı. Dışarıdan bakanların gözünde, herkesin ondan beklediği her şeydi. Ama bizim için, baskının ona ne yaptığını görebiliyorduk. Kendisine yüklediği beklentileri karşılamak için. Bu onu delirtebilirdi. Ve bu yüzden asla *durgun* görünmezdi. Şu anda. Öfkesi onu diplomasiye duyduğu ihtiyaç kadar kolay yönlendirebiliyordu. Sarkaç gibi bir ileri bir geri, uçlar arasında gidip geliyordu. Ve kendini durduramıyordu. Onu son gördüğümde, en düşük seviyesinde olduğuna inanıyordum."

Anlattığı Kaldur kalbimi burktu. Ama onu bu kadar kolay hayal edebiliyordum çünkü Kaldur'un o kısmını ben de tanıyordum.

"Ne zaman oldu bu?"

Thaine, "Sen Laras'tayken ve o haftalardır kalesinden neredeyse hiç çıkmamışken," diye cevap verdi.

Kalbim tekledi, şok içinde nefesim kesildi. Ben yokken ne yaptığı hakkında hiç konuşmamıştık. Sadece iyi olmadığından bahsetmişti. Döndüğümde bunu kendim de açıkça görmüştüm.

Ama... kendini kapatmış mıydı?

"Ama şimdi?" Thaine başını sallayarak nefes aldı. "Bu kardeşimin en iyi versiyonu. Sadece anlık olarak gördüğüm bir versiyonu. *Kendini* burada hissediyor. Burada. Sanki onu toprağa kök salmışsın gibi. Ve ben, kendi adıma, bunun için minnettarım."

İçimde duygular kabardı. Tatlı sözler karşısında yaşadığım şok gözlerimi yaşarttı ve yapmak istediğim son şey Thaine'in önünde ağlamaktı.

İlk toplantı.

"Bu gece fırsat bulamazsam diye sana bunu söylemek istedim," diye bitirdi başını eğerek. "Sadece seninle tanışmak için geldim ama bu gece Saltaire'e dönmem gerekiyor."

Üzerimizde şiddetli bir rüzgâr esti ve Thaine kanatlarını açarak beni rüzgârdan korumak için harekete geçti.

Sözleri karşısında hâlâ nutkum tutulmuştu ama Kaldur'un en yakını olduğunu bildiğim kardeşine karşı dürüst olmak istedim.

"Kardeşini seviyorum," dedim usulca. Bu gece Kaldur'a kendim söylemek istediğim kelimelerdi bunlar. "Onu çok uzun zamandır seviyorum. Birbirimizi çok iyi tanımadığımızı biliyorum. Ama bilmeni isterim ki... Ne olursa olsun onun yanında olacağım."

Thaine beni inceledi, bakışları gözlerimin arasında gidip geliyordu. Bulduğu şeyden memnun görünüyordu. "Seni bekliyorlar," dedi sonunda ve beni terastan kaleye doğru yönlendirdi.

Mum ışığıyla aydınlatılmış yemek salonuna vardığımızda, herkesin çoktan oturmuş olduğunu ve düzinelerce farklı çift gözün bize baktığını gördük. Gözler masanın başındaki Kaldur'a çevrilmişti, hemen yanında boş bir sandalye vardı. Benimkine mi?

Arkadaşım ayaktaydı, sanki bir konuşmayı bölmüşüz gibi bakıyordu. Terasta zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımı fark ettim, tıpkı yıldızların aydınlattığı koridorda sık sık yaptığım gibi, hayallere dalmıştım.

Ama Kaldur bundan rahatsız olmuş gibi görünmek yerine, kalp atışlarımı üç kat hızlandıran bir sırtışıla karşılık verdi. Belki de yanımdaki Thaine'in bile duyabileceği kadar yüksek sesli olduğunu düşündüm.

Berbat bir haldeydim. Rüzgârda savrulan saçlarım ve kızarmış yanaklarım. Yeşil elbisem ayak bileklerime dolanmıştı ve yemek boyunca birkaç fısıltının yankılanmasına neden olan belirgin şişliğimin etrafında garip bir şekilde dönüyordu.

Ama Kaldur'un bana bakışı? Kendimi evrendeki en güzel kadın gibi hissettiriyordu.

Syndras'ın boş sandalyemin yanından bana gülümsediğini gördüm. Maudoric de bekçi olarak değil ama güzel gümüş bir elbise giymiş bir misafir olarak katılmıştı. Soylulardan birkaçını tanıdım, Kaalium Hanesi'nin eski dostları olduklarını biliyordum. Ancak görmediğim bir ev Azola Evi'ydi. Lydrasa davet edilmemişti.

Kaalium Evi'ni şereflendiren son yemeğe kıyasla daha samimi bir akşam yemeğiydi.

Katılımcılara kıyasla tamamen yersiz görünüyordum ama yine de kendimi nihayet ait hissetmemi sağlayan Kaldur'a sadece gülümsedim.

Sesi tekrar yükseldi. "Ay rüzgârlarında bize katıldıkları için misafirlerimize teşekkür ediyordum," dedi, bakışlarında küçük bir pırıltı vardı, ama yanımdaki Thaine'e yöneldiğinde merak uyandırdı. "Tam zamanında geldiniz."

Odanın öbür ucunda bile bakışlarından etkilendiğimi hissettim.

Bana dönmeden önce kısa bir süre misafirlerine baktı. "Bu gece özel bir gece, sadece ay rüzgârları yüzünden değil. Bu masada en yakın dostlarımızdan bazıları, ailemin ve Kaalium Hanesi'nin nesiller boyu dostları var. Ve bu gece hepimize *kyrana*'m Erina Denoren'i tanıtmak istiyorum."

Odada daha fazla fısıltı patlak verdiğinde şaşkınlık içimde ısıklık çaldı. Salonda düzinelerce konuk vardı. Kaldur ne yaptığını çok iyi biliyordu. Sabaha kadar tüm Vyaan adımı öğrenmiş olacaktı. Kaldur'un kendi dışısını sahiplendiğini, çocuğumuzdan haberdar olacaklardı.

Thaine'in kolumu tutmasına sevinmişim çünkü bakışların ağırlığı altında dizlerim titreyebilirdi. Ama ben sadece Kaldur'un bakışlarını üzerimde tuttum ve aniden gelen gözyaşlarını kırpıştırdım.

"Erina," dedi Kaldur ve sanki konuklar dağıldı. Sadece biz kalana kadar. "Sen istediğim her şeysin; eve dönmek için yumuşak bir yer, sonsuza dek arayacağım bir kucak. Bir zamanlar bu evrende benim için tek kişinin sen olduğunu göremeyecek kadar kör ve gururluydum. Ama bir daha asla."

Bu, romantik ve çarpıcı bir aşk ilanıydı. Bu, tüm Vyaan'ın bilmesi için benim adımın onunkiyle iç içe geçtiği yeni bir başlangıçtı.

Sıcak ve kızarmıştım. Sonunda Syndras'ın burnunu çektiğini bile duyduğuma yemin edebilirim.

Bu benim hikayelerimden bir şey gibiydi, sadece gerçektir.

Sonra sıcaklığı buzlu bir parça gibi kesen bir ses duydum. Azola Hanesi'nden Lydrasa, "Bu çok dokunaklıydı," dedi. "Biliyordum Sen her zaman romantik bir kalbe sahiptin, *Kyzaire*."

Girişe en yakın olan karşı kapıdan güzel kırmızı bir elbiseyle yemek salonuna girdi. Kaldur'un yüz ifadesi karardı.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi Lydrasa. "Nereye oturayım?"

CKAPTER 48

KALDUR

"**H** "Bu cüret!" diye tısladı Lydrasa onu boş bir odaya çektiğimde. "Yüzyıllardır Azola Hanesi hep senin masandaydı, Kaldur. Bu hakaretlerin en büyüğüdür. Herkes konuşmaya başladı bile. Ve eğer uzanacağımı ve-"

"Daha kötüsünü yapmadığım için şanslısın," dedim basitçe, öfkemi kontrol altında tutarak.

Ama Lydrasa'nın ihanetinin eşimle aramızı daha açtığını bildiği için, tüm ailesine ibret olsun diye bir şey yapmadığım için şanslıydı. Bir zamanlar Kaalium Hanesi bu kadar *diplomatik* değildi. Atalarımın bir zamanlar korkulmasının bir sebebi vardı. Hiçbir zaman böyle bir güç kullanımına geri dönmek istememiştim ama Lydrasa ile buna çok *yaklaşmışım*.

Beni durduran şey, bu tür lider olmak istemediğimi fark etmem oldu. Bir sosyete için kendi cezası, en yüksek değerleri verdiği soylu toplumdan Hanesinin kovulması olurdu. Bu yavaş bir ölüm olurdu. Ve sadece bu beni tatmin ederdi.

Kaalium Hanesi'nin Azola Hanesi'yle iş yapmadığı bilirse, artık kalede istenmiyorlarsa, diğerleri bunun nedenini bilmek isteyecektir. Ve Lydrasa'nın güvenime ihanet ettiğini, sırf ailemin içine nifak sokmak amacıyla elime bir mektup tutuşturduğunu öğreneceklerdi. *Hamile* kan eşimi benden uzak tutmaya çalışmış, ona sırtımı döndüğüme inandırmıştı.

Bunu hatırlamak bile kanımı kaynattı ama öfkemi kontrol altında tuttum. Arkadaşım yan odadaydı, diğer düzinelerce *davetli* gibi.

"Kendini aptal yerine koyuyorsun," dedim ters ters bakarak. "Barınağıma girip konuklarımın önünde olay mı çıkarıyorsun? Bu biraz şok edici, özellikle de senin için, Lydrasa. Ama sanırım insan çaresiz kaldığında ve köşeye sıkıştığında ne yapacağını bilemiyor."

Lydrasa'nın burun delikleri alevlendi. "Sadece bir harfti. Ne önemi var ki? Onu geri aldın. Bunu sana yardım etmek için yapıyordum, Kaldur."

"Bana yardım etmek için mi?" İçimi yakan tiksintiyle tıslayarak sordum. Ona nefretimi tatmin etme fırsatı vermeyecektim. Doğrusu Lydrasa'nın varlığını bile unutmak istiyordum. Bir zamanlar onun bir dost olduğuna inandığıma inanamıyordum.

"Krynn savaşın eşiğinde," diye tersledi. "Şu anda güç göstermeliyiz. Zayıflık değil. *O* bir zayıflık."

"O benim *kyrana*'m," diye hırladım. "Zayıflık mı? Onun bir damla kanıyla tüm bu bölgeyi yerle bir edebilirim. Bu nasıl bir zayıflık? Yanımda durması onu Kaalium'daki en güçlü dişilerden biri yapar, öyle değil mi?"

Lydrasa'nın çenesi gerildi.

"Ama sen bunu bilmiyordun. Kesin olarak değil. Şüpheleniyordun ama doğru olmamasını diliyordun," diye bitirdim. "Neden? Çünkü hep kıskançtın. Bu benim sevgimle ilgili bile değildi. Sana asla o şekilde değer vermediğimi biliyordun. Ama her zaman *ilk* olmak istedin. Her zaman *görölmek* istedin. Bu yüzden yaptığın şeyi yaptın. Burada durup bunu Kaalium için yaptığın yalanını söyleyebilirsin. İkimiz de inadına yaptığını biliyoruz."

Kız ters ters baktı. "Bu doğru değil."

"Artık nefesimi boşa harcamayacağım," dedim doğrulurken. Erina'ya geri dönmek istiyordum, bir zamanlar müttefikim olduğuna inandığım bir kadınla tartışmak değil. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmamama izin ver: Evime bir daha bulaşırsan Lydrasa, ben de seninkini yakarım. Bir daha *Kyrana*'ma ya da çocuğuma *yaklaşırsan* Thryki'yle dost olsan iyi edersin çünkü artık kimse seni Kaalium'da hoş karşılamayacak."

"Bunu kastetmiyorsun," dedi, gözlerinde *nihayet* bir korku ipliği parlıyordu.

Kythel gurur duyardı çünkü ses tonum kontrollü ve buz gibiydi, "Eğer yapmayacağımı düşünüyorsan beni hiç tanımamışsın demektir. Çünkü korumak için her şeyi yapabileceğim tek şey nedir? Her ne pahasına olursa olsun? Ailem. Onlar için ne kadar ileri gidebileceğimi hafife almayın."

Kapı açıldı ve Erina odanın içine adım attı. Yaklaşırken kokusu beni sarıyor gibiydi ve kontrolümü korumak için onu derin derin içime çektim.

"Yine kapıyı dinliyoruz, öyle mi?" Lydrasa sanki az önce söylediklerimden hiçbir şey duymamış gibi sinirli bir şekilde gürledi.

Beni uyarmak için hırladım ama Erina göğsüme dokundu, avuç içi sertti.

"Gitsen iyi olur, Lydrasa," dedi, sesi sessiz ama sakindi. "Gitmemeyi tercih edersen Braanelle seni uğurlayacak."

Özel koruması kapıda belirdi, kollarını kavuşturmuş, gerekirse müdahale etmeye hazırды.

"Olay çıksın istemezsin," diye devam etti dostum. "Sabah olduğunda köyün diline düşmek istemezsin. Aileni utançtan kurtarmak için şimdi git. Bu işi olurluna bırak."

Hiçbir şey düşünmeyen kadına bile çok nazik davrandı. Onu.

Braanelle odaya doğru bir adım daha attı ve Lydrasa tersledi, "Ben Gidiyorum. Dokunma bana."

"Gitmeden önce bana bir şey söyleyecek misin?" Erina sordu. Lydrasa'nın cevap vermesini beklemedi. "Velle nasıl?"

Lydrasa alay etti. "Evimde çalışıyorum."

Arkadaşımın çok büyük bir kalbi vardı. Şimdi bile ona ihanet etmesine yardım eden arkadaşını soruyor. Ama bir zamanlar arkadaş olduklarını biliyordum. Ve Erina bana neden affetmeyi seçtiğini söylemişti. Çünkü bu onun gücüydü, kendi seçimiydi. Kimse bunu ondan alamazdı.

"Peki ya sevgilisi?"

"Fikrini değiştirdi," dedi Lydrasa yanımdan geçerken. Bana keskin bir bakış attı. "Kalplerle ilgili bir şey bu. Her zaman *çok* vefasızdırlar."

Sonra odadan çıktı.

"Her zaman son sözü söyleyen biri olmuştur," diye iç geçirdim, kaşlarımın arasındaki boşluğu sıkıştırarak.

Braanelle, Lydrasa'nın gittiğinden emin olmak için peşinden gitti. Erina'yı kollarıma aldım. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi, başını kaldırıp bana baktı ve küçük bir gülümseme verdi. Gerçekten *de öyleydi*. Karşılaşma onu en ufak bir şekilde etkilememiş gibi görünüyordu.

"Onunla sonra ilgileneceğim," diye söz verdim.

"Yapma," dedi. "Seni duydu. Yüksek sesle ve net bir şekilde. Ve neyin en iyisi olduğunu biliyorsa, uyarınızdan korkması akıllıca olur. Buna sebep olacağını sanmıyorum."

daha fazla bela. Bunu riske atmaz. Daha önce de onun gibi soylular için çalıştım."

Lydrasa'yı son kez gördüğümüzden pek emin değildim ama bir kez olsun dostum gibi biraz iyimser olmak istedim.

"Ayrıca, ona bu gücü verme," dedi Erina, elini tekrar göğsümün üzerinde kaydırarak.

"Haklısın."

Dudaklarımı yanağına bastırdım, Lydrasa'yı unutmaya çalışırken onun sıcaklığının tadını çıkardım. Erina'nın doğru bir fikri vardı. Neden ona öfkemi tatmin etme fırsatı vereyim ki? Benden hiçbir şey hak etmiyordu.

"Bu geceki konuşmamı beğendin mi?" Lydrasa'nın beklenmedik varlığının yarattığı burukluktan onu uzaklaştırmak için sordum.

Dudaklarım onunkileri takip ediyordu ve bu yüzden gülümsemesini görmekten ziyade hissettim. "Evet. Gerçi bu beni şaşırttı."

"Bunda şaşırtıcı olan neydi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Herkesin önünde söylediğin için," dedi ve yüz ifademi görmek için geri çekildi. "Şimdi hepsi konuşacak. Ne diyecekleri konusunda endişelenmiyor musun? Seni manipüle eden ve bir çocukla tuzağa düşüren bekçi olduğumu mu?"

Sesi yumuşaktı, neredeyse alaycıydı. Artık gerçek ortaya çıktığına göre insanların hakkımda ne düşüneceğini önemsiyordu. Ne de olsa korktuğum şey buydu, tarihin bu kalenin duvarları arasında tekerrür etmesi.

Ve umursamadığımı fark ettim. Çünkü bu ben ve Erina'ydı.

"Eğer sormaya cesaret ederlerse onlara gerçeği söyleyeceğim," dedim sırtarak. "Neymiş o gerçek?"

"Beni en ufak bir şekilde tuzağa düşürmediğini," dedim. "Onlara seni o kadar çok istediğimi ve bu yüzden kısa bir süre aklımı kaybettiğimi söyleyeceğim."

"Öyle mi oldu?" diye sordu biraz gülerek.

"O gece sen de oradaydın," diye homurdandım. "Olanlar hakkında doğru bir değerlendirme olduğunu söyleyebilirim. Doğru dürüst göremiyordum bile, seni o kadar çok istiyordum ki. Geriye dönüp baktığımda, sanırım sana biraz aşık olmuştum bile. Ve senin başka birini sevdiğini düşündüğüm için kıskançlıktan yarı deli olmuştum."

"Pekâlâ," dedi ve parmak uçlarına kalkıp yanağıma bir öpücük kondurdu. "İnsanlara bunu söyleyebilirsin."

"Güzel. Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

"Ben de," dedi. "Şimdi partiye geri dönelim. Açlıktan ölüyorum."

CKAPTER 49

ER)NA

Aiyaretçilerimiz ayrıldıktan ve Thaine Salaire'e dönmek üzere ayrıldıktan sonra Kaldur'u kaleye doğru yönlendirdim. Güney Kanadı'na değil de Kuzey Kanadı'na doğru doğaçlama bir sapma yaptığımda kafası karıştı. bir. Yine de sabırlıydı, onu nereye götürdüğümü merak ederken bakışları parıldıyordu.

Birkaç adım önünde yürüdüm, hâlâ takip edip etmediğini görmek için her koridorda omzumun üzerinden arkama baktım. Dudakları seğiriyordu. Beni avıymışım gibi izliyordu, karanlıktan beni takip ediyordu, şaşkınlığı içinde bile şakacıydı ve akşam yemeği kıyafetleri içinde o kadar yakışıklı görünüyordu ki içim acıyordu.

Kuzey Kanadı'na ulaştığımızda, yıldız ışıklı koridora gittim. Vitrayların arasından, dolunay parlarken, karanlığın içinden mızraklanmış yıldızlar gibi görünüyordu. Ruhlar bu gece aktifti ama korkmuyordum. Meraklı, meraklı ama zararsızdılar.

"Neden buraya geldin?" diye mırıldandı, koridora adım attığımda beni arkamdan yakaladı.

"Burayı seviyorum," dedim ona, elimi onun elinin üzerinde yumuşatarak. "Buraya yaşlı ruhlar dışında kimse gelmez ve ben de rahatsız edilmek istemedim."

Kollarında dönmeden önce ona baktım. "Sakıncası var mı?"

Gülümsemesi alaycıydı. "Doğrusu çocukken bu koridordan nefret ederdim. Vyaan'a sık sık gelirdim, amcam hala bölgede güç sahibiyken ondan bir şeyler öğrenmek için. Elimden geldiğince de buradan hep uzak dururdum. Çoğu zaman hâlâ da öyle yapıyorum."

"Neden?"

"Buradaki kayıp ruhları her zaman hissedebiliyordum. Ve kendimi güçsüz hissetmekten hep nefret ettim. Onlara yardım edemezdim."

"Onlara yardım edemiyor olman onları görmezden gelmen gerektiği anlamına gelmez," diye cevap verdim. "Ayrıca, her zaman bir *zylarr*'ın bu koridorda yardımcı olacağını düşünmüşümdür. Tam şurada."

Salonun dekoratif bir yarım daire şeklinde dışa doğru çıkıntı yaptığı bir yeri işaret ettim. Şu anda orada küçük bir masa vardı ama ruhlar için bir beslenme yeri olan *zylarr* mükemmel olurdu.

"Bunu çok düşünmüşsünüz," diye yorum yaptı.

"Bu koridoru seviyorum," dedim ona. "Burası kaledeki en sevdiğim yerlerden biri. Bazen burada kayboluyorum, belki de tıpkı ruhlar gibi."

"Peki neden hoşuna gidiyor?" diye sordu, yüzümdeki vahşi bir dalgayı düzeltirken.

"Çünkü hikâyelerdeki gibi hissettiriyor. Sanki başka bir yere taşınabiliyormuşsunuz gibi," dedim. "Burada dünya sessizleşiyor. Sonsuz bir gece gibi, en güneşli günlerde bile yıldız ışıklarıyla dolu bir gece. Sihir gibi. Bana göre hikayeler böyle bir şey. Normal bir günde yaşanan küçük sihirli anlar."

Beni dinlerken bakışları yumuşaktı. "Zihninin çalışma şeklini seviyorum *Kyrana*."

Gözlerini kaçırmak istemiyordu ama koridoru yeni gözlerle inceledi, ikisi de aynı olmayan vitray pencereleri ve ötesindeki karanlığı gözlemledi.

"Ruhlar için bir *zylarr* mı? Oldu bilin," diye mırıldandı Kaldur, şakağıma bir öpücük kondurarak. "Başka bir isteğin var mı?"

Birden gerildim. Kelimeleri kafamda defalarca gözden geçirmiştım ama yine de kulağa doğru gelmiyorlardı. Hatta onları yazıp pratik bile yapmışım. Ama şimdi tüm çabalarım gerçeklik karşısında aptalca görünüyordu.

Ne de bu Kaldur'du. Açık sözlülüğü ve sadeliği takdir ederdi.

Gözlerimi ona diktüğimde dudakları şaşkınlıkla kıvrıldı. "Ne oldu?"

"Ben... Ben-"

İrkildi ve başını sağa doğru salladı. "Bir ruh bana dokundu."

"Şey," diye ısırdım, kalbim hızla çarpıyordu, "bir *zylarr* kesinlikle yardımcı olurdu. Benim gibi-"

Tekrar keskin bir nefes aldı, kanadı bir şeyi fırçalıyormuş gibi parladı.

"Bir tane daha," diye mırıldandı. "*Raazos'un kanı*."

Diğer kanadı da açıldı ve ben sinirden ve histeriden güldüm.

"Kaldur."

"Neden birdenbire bu kadar çok oldu? Bu-"

"Kaldur, sana seni sevdiğimi söylemeye çalışıyorum!" Nefes nefese bir kahkaha attım.

Nefesini keskin bir ısıklıkla içine çekti, kanatları donmuştu ve görünmeyen ruhları uzaklaştırmaya çalıştıktan sonra havada asılı kaldı, o gümüş gözleri bana sabitlendi.

"Sadece, planladığım gibi gitmiyor. Seninle hiçbir şey planladığım gibi gitmiyor ama yine de her şey olması gerektiği gibi oluyor," dedim ve gözyaşlarım görüşümü bozarken ona gülümsedim. "Mükemmel."

Uzun bir sessizlik geçti. Sonra...

"Tekrar söyle," diye hırladı.

Yumuşadım, rahatlama başımı döndürdü. Çok basit kelimelerdi ama yine de... benim için her şey demekti.

Gözlerini tuttum. Dudaklarına dokunmak için uzandım, parmak uçlarımın arasında ayrıldıklarını hissettim. Ay rüzgârları koridorun dışında uğuldarken sessizce "Seni seviyorum," dedim. "Seni ilk gördüğüm günden beri seviyorum, kalende çalışmaya geldiğim günden beri. Bunun masum bir aşk olduğunu sanıyordum. Ama şimdi düşünüyorum da ruhumun bir parçası o gün seni benim olarak tanıdı ve o günden beri senin tarafından esir alındı."

"Erina," diye mırıldandı. Sol dudağının köşesi kalkmadan önce kelimeleri işledi. Dalgın ya da belki de nostaljik görünüyordu, emin olamıyordum. Tek bildiğim, beni inceleme şeklinin onu ilk kez görüyormuşum gibi hissetmeme neden olduğuydu. Çırpınan nabızlar ve elektrikli bir heyecan.

Sonra içini çekti, küçük bir kahkaha attı. Kaldur yüzümü avuçlarının arasına alarak yanaklarımı sıktı.

"Bunu size hiç söylemedim ama iki yıl önce kendi bedenimde bir yabancı gibi hissetmeye başladım" dedi.

"Ne?" diye sordum. Şaşkınlıkla biraz gülümseyerek sordum, hâlâ itirafımın adrenalinini hissediyordum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Korkunç bir huzursuzluk vardı, sanki hiç hareketsiz kalamıyordum. Derimden sürünerek çıkmak istememe neden olan bir ağrı. Günün ve gecenin her saatinde beni tırmalıyordu, sanki bedenim bir şey arıyordu. Ya da birini."

Keskin bir farkındalık beni dehşete düşürdü.

"Cehennem gibiydi. Bazen uyumak zor oluyordu," diye itiraf etti ama ifadesi nazikti. "Bu yüzden bu kadar... maniktim. Neden ben..." İç çekti. "Neden kadınlardan kan gibi geçtim. Seks beni bu duygudan biraz olsun kurtaran tek şeydi."

Kıskanmadığımı fark ettim. Şaşırtıcı bir farkındalıktı ama dürüst davrandığını biliyordum. Dürüst olacağımıza söz vermiştik. Ve o kadınların daha önce geldiğini biliyordum... ve benden sonra hiçbirinin gelmeyeceğini de. Bu gerçek, hissettiğim belirsizliği gidererek netleşti. Ama Kaldur'un bu duygudan kaçmaya çalıştığını, bu hissi cinsel boşalmayla bastırmaya çalıştığını öğrenmek... çok anlamlıydı. Anlattığı şey, herhangi birinin bu duyguyla delirebileceğini hissettiriyordu.

"İki yıl, ben de . İki yıl... sen kalede çalışmaya başladığında," diye bitirdi. "Senin yüzünden, Erina."

"Kaldur, özür dilerim," diye nefes aldım. "Eğer bilseydim-"

"Hiçbir şeyi değiştirmezdim," dedi, sesi sabit ve kararsızdı. "Sonunda beni sana götürecekse, onlarca yıl bu cehennemden geçebilirim."

Oh.

"Sadece bunun sözünü veriyorum," dedi. "Bunu sana şimdi söylüyorum çünkü... şey, beni ilk gördüğünde ruhunun bir parçasının benimkini tanıdığını mı söylüyorsun? Benimki de öyle. Bir parçam her zaman senin yakınımda olduğunu biliyordu. Ve hep düşünürüm... keşke sana baksaydım, gerçekten baksaydım, geleceğimi çok net görebilirdim. İkimiz de kendimizi bir sürü kalp ağrısından kurtarabilirdik."

"Sen görmeye hazır değildin," dedim. "Ben de kabul etmeye hazır değildim. O zamana ihtiyacımız vardı. Şimdi anlıyorum ki her şey olması gerektiği gibi oldu. Ben de şeyi değiştirmezdim. Çünkü bu noktaya geldik."

Gülümsemesi parlaktı. "Beni sevdiğin yer. Tekrar." Güldüm.

"Evet."

Onu her bir parçamla sevdim. Kalbi kırılmış her parçamla, güvensiz ve yalnız olan her parçamla. Eskizlerimin özenli çizgilerinde ona hayranlık duyan her parçam, asla kaçamadığım bir yüz, çünkü o her zaman zihnimin ön saflarındaydı, benim sürekli yoldaşımdı. Kalbimin o boş yerlerini sabır ve kararlılıkla doldurmuştu.

Hikayelerimdeydi. Rüyalarımıdaydı. Onun yanında uykuya daldım ve her güzel şafakta ona uyandım.

Ve hayatımın geri kalanında bunu yapmak istedim.

Derin bir nefes aldım, ellerimi boynuna doladım, parmaklarımı siyah saçlarına geçirdim. Gözleri erimiş ve dikkatliydi.

"*Zylarr* dışında bir isteğim daha var," dedim. "Söyle bana."

"Bir keresinde bana adını teklif etmiştin," dedim. Gözleri arzuyla parladı ve bunu görmek beni nefessiz bıraktı. "O zaman bunu kabul etmeye hazır değildim. Ama şimdi hazırım. Eğer teklifin hâlâ geçerliyse."

"Bu ismin ne anlama geldiğini biliyor musun?" Kaldur sessizce sordu, gözleri benimkilere sabitlenmişti. Nefesini tutuyor gibiydi. "Vyaan'ın *Kylaira*'sı olacaksın. Benim karım."

"Evet," diye fısıldadım, başlıktan utanarak.

"Biliyorum." Keskin bir ses çıkardı.

Kaldur'un öpücüğü yumuşaktı, dudaklarının sadece bir fırçasıydı, sanki az önce benden çıkan kelimelerin tadını çıkarıyordu. Sonra ben omuzlarına sarıldıkça derinleşti. Aramızda, birkaç hafta içinde doğacak olan çocuğumuz yer değiştirdi. Ve aramızda güvendeydi. Sağlıklı.

Ailem, diye düşündüm, sevinç gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakarken gülümsedim. Bu nimeti hak etmek için ne yapmıştım ki?

"Benimle evlenir misin?" diye sordu ve kalbinin avucuma çarptığını hissettim. "Karım olacak mısın, *Dallia*?"

"Evet," diye nefes aldım. "."

"Kaalium Hanesi'nden Erina Denoren, Vyaan'dan *Kylaira*," dedi sırtarak. Ay rüzgârları vahşi ve harikulade bir şekilde şiddetlenirken gümüş gözleri yıldız ışığındaki koridorda parıltıyordu.

Sonra öpücüğüyle adımı mühürledi.

EP) LOGUE

ER)NA

SAltı hafta sonra kızımız doğdu. Açık gri teni ve bir gün babasınınki gibi gümüşe döneceğini umduğum mavi gözleriyle mükemmel bir kız.

Kanatları yoktu ama tomurcuklanan boynuzları vardı ve Kaldur parmağının ucunu huşu içinde üzerinde gezdirir, pençelerine her zaman dikkat ederdi.

Ona Alysara adını verdik. Kylorr dilinde *güzel şafak* anlamına geliyordu. Tüm gün süren doğum sancısından sonra, güneşin Vyaan ormanlarının üzerinde tepeye çıktığı anda doğduğu düşünülürse, bu isim uygundu. Ve o sabah onu ilk kez kucağıma aldığımda, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, saçlarım nemli alnıma yapışmışken, tüm acılar unutulmuştu ve hayatım boyunca kızımızdan daha güzel bir şey görmemiştim.

Kaldur'u ilk kez ağlarken görüyordum.

Belki de doğumun zor geçtiğini düşünürsek rahatlamıştım. Her an yanımda durdu, beni ayakta tutan bir güç kaynağı oldu. Ancak, sanki eşini kaybetme olasılığıyla tekrar karşı karşıya kalmış gibi, gizleyemediği korkuyu yakaladığım zamanlar oldu.

Ama sonra kocamın, eşimin kızımıza aşık oluşunu izledim, cam gibi gözleri ve sessiz ifadesiyle, elleri kızımızın üzerinde geziniyordu, sanki onu sonsuza dek güvende tutmak için etrafında bir kalkan oluşturabilirmiş gibi.

Dudaklarını kızın alnına bastırmış, can havliyle feryat ederken kanatlarını üzerimizde açmıştı ki Ekor ve hazırda beklettiği bir avuç ebe bu çok özel anımızı göremesin. Odadan çıkıp bizi yalnız bıraktılar, böylece çocuğumuzun her bir parçasını hayranlıkla seyredebildik.

Sonraki günlerde kendimizi kaleye kapattık. Çoğunlukla gücümü toplamam ve Kaldur'un bana göz kulak olması için. Kimsenin bizi rahatsız etmesine izin vermedi, sadece Ekor'un beni kontrol etmesine ve Maudoric'e asla hayır demezdi. Bazen uyandığımda Kaldur'u Alysara'yı pencerenin kenarında tutmuş, onu tekrar uykuya dalması için sallarken bulurdum, kollarındaki küçük battaniye demeti vücudunun büyüklüğü karşısında gülünecek kadar küçüktü. O anlardaki kadar huzur, neşe ve sevgiyi hiç tatmamıştım. Yine de uyanıksa, onu beslemeye getirirdi. Kaldur izlerken onun göğsüme yapıştığını, içimden memnuniyet ve rahatlama aktığını hissederdim.

Takip eden haftalarda, yataktan çıkabildiğimde ve kızımızla yeni rutinimizi ve hayatımızı daha iyi idare edebildiğimizde, ailesini Kaalium Hanesi'nin en yeni üyesiyle tanışmaya davet ettik. Azur ve Gemma, her ne kadar onlarla tanışmak konusunda gergin olsam da beni hemen rahatlatan harika bir sakinliğe sahipti. Kythel ve Millie, soğukkanlı ve sessiz Kylorr erkeği, karısının sıcak açık sözlülüğüyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Thaine ve Lucen.

Kaldur'un tek kız kardeşi olan Kalia, beni karşıladığında dudaklarını yanaklarıma bastırdı ve beni sıkıca kucakladı. "Hoş geldin kardeşim," diye fısıldadı kimsenin duyamayacağı şekilde. Ve ben de onun içine gömüldüm, *aidiyet* hissi nihayet bu sözlerle birlikte içime işledi. Kendimi bu aileye aitmişim gibi, yersiz yurtsuz değilmişim gibi hissetmemi sağladılar. Tüm Kaalium'daki en eski miraslardan biri için, yetim bir kıza nihayet ev diyebileceği kalıcı bir yer bulmuş gibi hissettirdiler.

Ancak Kalia'nın aileyi davet etmeden evlenmemiz hakkında söyleyecek çok şeyi vardı. Kaldur ve ben evlenmek için beklemek istememiştik, gerçi bir *Kyzaire*'in düğününün bu kadar aceleye gelmesi kesinlikle alışılmışın dışındaydı. Gerçi Azur ve Gemma gezegen dışında, bir Nulaksi adliyesinde hızlı ve soğuk bir törenle evlenmişlerdi, bu yüzden bizi savunmaya geldiler.

Sonunda Kaldur benimle evlenmek için sabırsızlandığını söylemekle yetindi ve bu Kalia'nın hoşuna gitmiş olacak ki konuyu kapattı. Ancak Laras'a bir sonraki gelişimizde bize bir kutlama balosu düzenleyeceği sözünü verdi. Ancak biz kabul edince bu işin peşini bıraktı.

Doğal olarak hepsi Alysara'nın üzerine titriyordu, özellikle de şaşırtıcı bir şekilde Thaine.

Ancak kaçınılmaz olarak kendi bölgelerine dönmeleri gerekiyordu, yine de Kalia Vyaan'da diğerlerinden bir hafta daha fazla kaldı. Ki ben

Bu düşünce Kaldur'u rahatlattı çünkü köylere gitmesi gerektiğinde -Braanelle hariç- bana göz kulak olacak güvendiği biri vardı.

Sonunda o da Laras'ta erteleyemeyeceği bir yükümlülüğü olduğunu mırıldanarak ayrıldı. Onun gidişinden sonra kale kesinlikle daha sessiz hissederken, kocamın ve kızımın tekrar tek başıma olması beni rahatlattı.

Kalenin tekrar sessizleştiği ilk gece, Kaldur Alysara'yı yatağımızda uyuttu, küçük yüzü çıplak göğsüne yaslanmıştı, geniş avuçları sırtındaydı. Gece geç saatlere kadar beslenmesine yardım etmenin ve Vyaan işlerinin verdiği yorgunlukla ara ara uyukluyordu ve ben onları sonsuza kadar izleyebileceğimi fark ettim. Her zaman yanımda bulundurduğum eskiz defterime uzanmak yerine, sadece anın tadını çıkardım, vücutlarının çizgilerini, ifadelerinin sessizliğini, Kaldur'un göğsünün Alysara'nın kalkıp inmesine neden olan hareketlerini izledim.

O anda ve daha birçok anda gerçek mutluluğu ve sevgiyi tattım. Ve bu, hayal edebileceğimden çok daha güzel ve hayranlık uyandırıcıydı.

"BURADA SENİN İÇİN BİRİ VAR," DIYE FISILDADI KALDUR KULAĞIMA Stüdyoma geldikten sonra. Çizim masamın yanında onun için hazırladığımız küçük beşikte uyuklayan Alysara'ya baktı. Kızına baktığında her zaman olduğu gibi bakışları yumuşadı. Sanki kendine engel olamıyormuş gibi parmağını yanağında gezdirmek için uzandı.

"Kim?" Aly'ye baktığımda içimi bir gurur ve şefkat dalgasının kapladığını hissederek fısıldadım. *Mükemmellik*, diye düşündüm.

"Bir sürpriz," dedi Kaldur, tekrar gözlerime bakarak. "Bahçenin terasında. Ben ona göz kulak olurum. Sen git."

Kavelyn'in kitabı için yaptığım son çizimlere baktım. Her şeyi ciltlenmesi ve dağıtılması için matbaaya göndermeden önceki son çizimdi bu. Başlangıç olarak her bölgeye yüz kopya gidecekti. Çok yaklaştım, tadını alabiliyordum. Sonunda bir rüya gerçek oluyordu.

Alysara'nın yanağına son bir öpücük kondurduktan sonra merakım beni odadan dışarı çıkardı. Bahçe kapısını bulana kadar kalenin içinde gezindim.

Doğu Kanadı'ndaki teras, hemen ötesinde bekleyen Braanelle, her zaman görev başında. Ama Kaldur'un kastettiği kişinin o olduğunu sanmıyordum.

Onun yerine cam kapıdan tanıdık bir siyah saç teli gördüm. Nefes nefese kapıyı açtım, kalbim güm güm atıyordu.

Melez Kylorr erkeği beni duyunca döndü. Mavi gözleri delindi Ben.

"Luc," diye nefes aldım, mutlu, şaşkın, umutlu, rahatlamış. Ayağa kalktım, donup kalmıştım.

Buraya nasıl geldiğini anlamaya çalışırken önündeki terasa .

Ama sonra.

Kaldur.

Tabii ki.

"Erina," dedi, dudakları yarım bir gülümsemeyle kalktı, beni incelerken kararsızdı. Gözlerinde bir duygu seli vardı, bakışları üzerimde geziniyor, doğumdan sonra hâlâ toparlanmakta olan vücudumu inceliyordu, karnımdaki hafif yuvarlaklaşma hâlâ belirgindi. "Ben çok..."

Söylenmeyenleri duydum, aceleyle söylediği kelimeler boğazında düğümleniyordu, sanki onları çıkarmak için bir an daha bekleyemezmiş gibi.

Gözleri cam gibiydi ve göğsümde bir sızı hissederken gözlerini kapattı.

Yanına gittim ve kollarımı ona sımsıkı doladım. O kadar *şeffaf* hissetmediği için mutluydum. Tuhaf bir kelimeydi ama aklıma gelen tek kelime buydu. Laras'a döndüğümde, kaybolup gitmesine ramak kalmış gibi görünüyordu. Bir zamanlar tanıdığım kendinden emin ve atılgan Luc'a hiç benzemiyordu.

"Burada olmana çok sevindim," diye fısıldadım kulağına, parmak uçlarımda yükselirken. Sesime güvenmiyordum. Gözlerimin bulanıklığından zar zor görebiliyordum.

"Öyle ?" diye sordu, sesi belirsizlikle gerilmişti.

Kaşlarımı çatarak geri çekildim, sanki uçup gidecekmiş gibi kollarını tuttum. Yanağımı sildim. "Elbette öyleyim. Bunu nasıl sorabilirsin?"

Luc gözlerini tekrar kapattı ve sertçe yutkunduğunu duydum. "Laras'ta... Ben... O gün aklımdan çıkmıyor. Söylediğim şeyler. Buraya yeni geldiğimi biliyorum ama şunu söylememe izin verin. Başka hiçbir şey düşünmedim."

Başımı salladım.

Derin bir nefes aldı. "Seni tekrar görmek beni ürküttü. Kendimden utandım ve sadece gitmek istedim. Beni bir daha görmemen için ortadan kaybolmak istedim." Gözleri bana kilitlendi, bakışlarında umutsuzluk vardı. "Özür dilerim, Erina. I

Sana sırtımı dönebileceğimi nasıl düşündüm bilmiyorum. Sanırım sana bir iyilik yaptığımı düşündüm. Ya da seni de dibe çekmekten korktum."

Yaptığı açıklama boğazıma bir duygu tıkanıklığı getirdi ve bu tıkanıklığı açmak için mücadele ettim. "Sen benim kardeşimsin, Luc."

Bu sözler üzerine derin bir nefes aldı.

"Her zaman öyle olacaksın," dedim. "Seni en iyi halinle de gördüm, en kötü halinle de. Eğer bir günün sana olan sevgimi değiştireceğini düşünüyorsan... beni bundan daha iyi tanıyorsun."

"Biliyorum," dedi sessizce. ". Mektubunu aldım."

Onu terasın basamaklarının aşağısındaki banka doğru götürürken umut göğsümde patladı. Braanelle'den uzakta, ama yine de onu memnun edecek bir mesafede daha fazla mahremiyetimiz olacaktı.

"Kyndri'ye geri mi döndün?"

Başını salladı. "Bana çoktan gittiğini söyledi. Ben de Vyaan'a geri , seninle konuşmak, sana davranışlarımdan dolayı beni affetmeni istemek istedim. Ama beni görmek isteyip istemediğini bilmiyordum. Henüz değil."

"Seni her zaman görmek istiyorum," dedim ona. "Bu hiç değişmedi."

Sonunda yüz hatlarında tereddütlü bir gülümseme belirdi. Hatırladığımdan çok daha yaşlıydı ama her şeyin altında hâlâ birlikte büyüdüğüm çocuğu görebildiğime yemin edebilirim. Kıyafetlerinin yeni ve temiz görüldüğünü fark etmek beni memnun etmişti. Yüzündeki gölgeler o kadar derin değildi ve Laras'ta gözlerinde gördüğüm kemik sızlatan yenilgi yoktu.

"Seni görmeye gelecektim, Vyaan'a bilet almak için para biriktiriyordum," dedi bana, "çünkü sadece bir mektubun yeterli olmayacağını düşünüyordum. Ama sonra... Kaalium Hanesi'nin elçisi beni buldu."

Dudaklarım kıvrıldı ve elini tutup sıktım. "Ona oldukça zor zamanlar yaşattığını söyledi."

"Ona inanmadım. İlk başta değil," dedi Luc basitçe. "Yeniden güvenmek zordu, biliyor musun? Özellikle de soylu bir Haneye." Başımı *salladım*... çünkü inanmışım. "Ama sonra Laras'ın *Kyzaire*'i beni bizzat ziyaret etti."

Şok beni . "Azur seninle mi konuştu?" Kaldur bunu bana söylememişti.

Luc başını salladı. "İşte o zaman bunun gerçek olduğunu ve büyük bir saçmalık olmadığını anladım. Ben... senin onlarla bağlantın olduğunu bilmiyordum. Benim için bunu yapabileceğini."

Birbirimize bakarken aramıza bir sessizlik çöktü.

"Ve şimdi sen bir annesin," dedi, sesi yine boğuklaşarak. "Bir eş. Büyüdüğümüz toprakların bir *Kylaira*'sı. Ama sonuçta *sen* hâlâ sensin, Erina. Her şey değişmiş olsa da *seni* hâlâ görebiliyorum. Hayalperest, romantik, sonsuza dek iyimser. Bunu hiç kaybetmedin. Laras'ta konuştuktan sonra, bu bana umut verdi. Bir zamanlar tanıdığın çocuk olmak istememe neden oldu çünkü onu bir yerlerde kaybettiğimi fark ettiğinde yüzündeki hayal kırıklığını gördüm."

Kaşlarını çatıldı. "Luc-"

"Vazgeçtiğimi fark etmemi sağladın ve olmak istediğim kişi bu değildi. Yıllar önce böyle olmaya *yemin* etmemiştik. Ve bunu sana söylemek için Kyndri'de seni aramaya geldim," dedi. "Bir hafta sonra da Büyükelçi beni buldu. Başta karşı koydum ama... sonra yardımı kabul ettim. Ve hepsi senin sayende oldu. Buraya geldim çünkü sana teşekkür etmek istedim, Erina. Benden vazgeçmediğin için teşekkür ederim. İşimi kolaylaştırmadığım zamanlarda bile beni bunca yıl kalbinde tuttuğun için teşekkür ederim. Beni kurtardın. Gerçekten kurtardın."

Yüzünden damlayan yaşlar hem mutlu hem de hüzünlüydü.

"Beni kurtaran sendin Luc," dedim ona.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Ben senin sayende bu hale geldim," dedim. "Sen bir ebeveyn, bir kardeş ve bir arkadaşın. Asla olmak zorunda değildin ama olmayı seçtin. Bunu hiç unutmadım. Beni *daha iyi* olmam için cesaretlendirdin. Senin sayende hayallerime izin verdim. Bana teşekkür edecek hiçbir şeyin yok. Sadece burada olduğun için mutluyum."

"Beni affedecek misin?" diye sordu .

"Elbette," diye nefes aldım, kollarımı boynuna dolamak için öne doğru eğildim ve onu kucakladım. "Artık buradasın. Önemli olan tek şey bu. Başka bir şey değil."

Daha uzun süre kucaklaştık, ikimizin de içine bir rahatlama duygusu yayıldı. Luc, Laras'tan beri asla tam olarak iyileşmeyen bir yaraydı. O her zaman huzursuz bir soru, zihnimde endişeli bir sızı olmuştu. Kaldur bunu biliyordu. Bunun olmasını o sağlamıştı - Luc'u buraya beni mutlu etmek için getirmişti.

Her gün kocamı biraz daha fazla sevmek için daha fazla neden buluyordum ve bunun zaten imkansız bir başarı olduğunu düşünüyordum.

"Bir gün gelip Laras'taki dükkânı görmek istiyorum," dedim ona. "Olur mu?" "Her zaman beklerim. Onları , Kavelyn'in kitaplarını stoklayacağım.

Büyük bir vitrin, tam ön vitrinde, böylece herkes onları görmek. Tıpkı her zaman hayal ettiğin gibi."

Gözlerim yaşardı. Mutlu olanlar. Geri çekildim.
"Bunu çok isterim."
Birbirimize sırttık.
"Gel," dedim, ayağa kalkmadan önce elini tuttum ve gözyaşlarımı sildim.
"Yeğeninle tanışma vaktin geldi."

"BAŞKA BİR SÜRPRİZ Mİ?" GÜLÜŞÜM BİRAZ INANMAZCAYDI. "İ
Daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum."

Kaldur'un bakışları adeta parıldadı ve ben onun dile getirmediği düşüncesini duydum. Sözlerimin yaramazca çarpıtılması beni kızarttı.

"Yapabilirsin aşkım," diye mırıldandı. En son seks yaptığımızda - doğumdan önce- kulağına inlediğimde bana söylediği de tam olarak buydu.

Kaldur *sonunda* benden beslenmeye yeniden başlamış olsa da, fiziksel olarak tekrar yakınlaşmak için bir hafta daha beklemek istiyordu. Ekor'dan izin aldığımızı düşünürsek bu beni sabırsızlandırıyordu. Ama Kaldur'un yapmak isteyeceği en son şey beni incitmekti, özellikle de zor bir doğumdan sonra, bunun onu hâlâ biraz rahatsız ettiğini düşünüyordum. Tedbirli davranıyordu ve bu beni hayal kırıklığına uğratsa da onu bu yüzden seviyordum.

Eli kalçamın etrafında kıvrılmış, beni vücuduna yaklaştırıyordu. Bahçeler yılın bu zamanı kış mevsiminde sessiz bir cennet gibiydi. Güzel bir gün batımı olmasına rağmen etrafımızda kimse yoktu.

"Luc'u görmenin benim için ne kadar önemli olduğunu sana anlatamam," dedim dostumla geçirdiğim bu özel anın tadını çıkararak. "Teşekkür ederim."

Şakağıma bir öpücük kondurmak için eğildi. "O zaten seni arıyordu. Onu bulmak kolaydı. Küçük bir şey."

"Ama harika bir şey," dedim. "Beni mutlu ediyorsun. Hem de çok mutlu ediyorsun."

Eğer Kaldur'un *utangaç* görünebileceğini düşünseydim, tam da o anda yüzünde beliren ifadeyi görürdüm.

"Tek istediğim bu," dedi sessizce, gözlerime bakarak. "Beni mutlu ettiğin kadar seni de mutlu etmek."

Bir sıcaklık çiçeği derin bir nefes almamı sağladı. Bazen kalbimin o kadar hızlı ve sert attığını düşünürdüm ki göğsümden fırlayabilirdi.

"Ama bu sürpriz de ne şimdi?" Ben sordum. Beni bahçeye doğru götürüyordu, yıldız ağaçlarının açtığı avluyu, çivit çiçeklerini geçip sonunda

mevsim için uykuya dalmış, sürünen sarmaşıkları geri çekiliyordu. Meyve Bahçesi'nin çok yakınında, yakın zamanda oluşturulmuş yeni bir bölüm vardı. Ortada, hepsi de bahçenin farklı bölümlerine giden çok sayıda farklı patikanın buluşma noktası olan gözyaşı şeklinde büyük bir saksı yatağı vardı.

"Bu senin sürprizin," dedi bana.

Saksı yatağının ortasında bir ağaç vardı. Koyu renkli gövdesinden kalın kabuk ipleri sarkan budaklı bir ağaç. Kışın hiç yaprak bırakmıyordu ve gövdesi oldukça inceydi ama yine de nefesim kesildi.

Dudaklarım aralandı, şaşkınlık zihnimin sınırlarına dokunuyordu. "Bu...?" Nefes aldım.

"Evet," dedi Kaldur, tepkimi görünce gülümseyerek. "Öyle."

"Ama..."

Bir *Dallia* ağacı.

Yürüyen bir ağaç, ancak köklerini saksı yatağının toprağının derinliklerine dikmiş gibi görünüyordu. Oyuğu evi haline getirmişti.

"Bu sabah Meyve Bahçesi'nde dolaştı ama burayı seviyor gibi görünüyor," dedi Kaldur bana. "Gerçi ben onu birkaç gün önce kaybettiğimizi sanıyordum. Onu yıldız ağacı çiçeklerinin yanında, ay kadrının yanında buldum."

Şaşkınlıkla, hevesle ağaca yaklaştım. "Merhaba," diye usulca selamladım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Sonra elimi gövdesine bastırdım ve tüm ağacın titrediğini hissettim, sanki o da benimle tanışmaktan mutlu olduğunu söylüyordu.

"Nereden... nereden buldun?" Sırıtarak sordum.

"Salaire'de," dedi Kaldur, birkaç adım ötede küçük bir gülümsemeyle bana bakarak. "Thaine sık sık oradaki ormanları dolaşır. Bunu o keşfetti ve senin için bir tane aradığımı biliyordu. Sert geçen kış yüzünden oldukça zayıflamıştı. Buraya kadar hayatta kalabileceğinden emin değildim ama... atlattı. Bahçelerde çok aktif, bu da iyiye işaret."

"bakacağım," diye söz verdim. "Aly'yi de getireceğim. Çok sevecek, özellikle de büyüdüğünde."

Kaldur'un dudakları kıvrıldı. "Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm."

Kabuğu elimin altında pürüzlüydü, dalları üzerimde sallanıyordu.

Kocam yanıma geldi. Ona olan sevgimin, her zaman ne kadar düşünceli ve nazik olduğunun içime yayıldığını hissederek ona baktım.

Onun hakkında hiç yanılmadığımı düşündüm. Bir keresinde, yanıldığıma dair inancımı . Ama şimdi konu ona geldiğinde içgüdülerime güvenebileceğimi biliyordum.

"Harikasin," diye fısıldadım, parmak uçlarıma kalkıp çenesine bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim."

"Bana henüz teşekkür etme," diye mırıldandı. Bakışları *dallia* ağacına geri döndü. "Belki gidecek. Ya da belki kalmayı seçecek. Ne olursa olsun, onu burada hayal etmeyi seviyorum. Seninle, Aly ile bahçede dolaşırken, ikinizi de bir muhafız gibi izlerken. Daha çok genç. Kızımızla birlikte büyüyecek."

Çizdiği resme gülümsedim. Harika bir resim.

"Bunu isterim," dedim tenine karşı. Geri çekildiğimde, "*Dallia*'mızı kalmaya ikna etmek için her şeyi yapacağım" dedim.

"Tıpkı sana yaptığım gibi," dedi sessizce, o gümüş gözleri benimkileri yakaladı ve onları tuttu.

"Evet." Güldüm. "Sanırım öyle."

Kollarını bana doladı ve ben de iç çekerek yanağımı göğsüne bastırdım, kalp atışlarının sert pompalanışını hissettim. Sonsuza kadar rahatlatıcı ve güven verici.

"Sen her şeysin," dedim, beni gezgin bir ruh gibi hapseden *zylarr* gözleriyle buluşmak için arkama yaslanarak. "Olmanı umduğum her şeysin ve daha fazlasısın. Seni seviyorum. Her gün ne kadar çok sevdiğime şaşıyorum."

Kaldur'un gözleri öfkeli ve erimiş bir hal aldı. Eğilip dudaklarımı sert, iddialı bir öpücükle yakaladı. Sırıttım ve öpücüğün içinde eridim, dizlerim titremeye başladığında yeleğine tutundum.

"*Kyrana*'m," diye mırıldandı. "Sonsuza dek senin yanında olmayı seçeceğim." "Tıpkı *dalya* ağacı masalındaki gibi," diye fısıldadım. Sonra sırıttım

utanarak. "En azından *benim* versiyonumda."

"Evet, ne de sonları yeniden yazmakta çok iyisin," diye takıldı. "Bunun için tanrılara şükürler olsun."

Gülüştüm bir öpücükle daha yakaladı.

Yanı başımızdaki *dalya* ağacı sallanıyor, çıplak dalları keskin kış akşamında müzik yapar gibi gıcırıyordu.

Ve sihir gibiydi. Tıpkı hikayeler gibi. Tıpkı kızımız gibi. Tıpkı huzurlu bir şafak gibi.

Tıpkı *bizim* gibi.

Yeni çıkan kitaplardan, özel çekilişlerden haberdar olmak ve Genişletilmiş epiloglar ve karakter çizimleri gibi **bonus içerikler**?

Haber bültenime kaydolun:

www.ZoeyDraven.com/newsletter

Haber bültenime zaten aboneyseniz, tüm bonus içeriğe buradan erişebilirsiniz:

www.ZoeyDraven.com/bonus-content

ACKNOWLEDGMENTS

Naomi'ye, benim rockstar asistanım ve arkadaşım. Kickstarter siparişlerini toplamaktan ikimizin de yarı ölü olduğu rastgele bir Ekim gecesinde bu kitabı benimle birlikte planladığın için teşekkürler. Sen olmasaydın bu kitap bu hale gelemezdi.

Mandi'ye, tüm bu yıllar boyunca, teslim tarihleri söz konusu olduğunda berbat bir yazar olduğumda bile harika bir editör olduğun için teşekkürler. Ayrıca, senin düzenlemelerini gözden geçirirken verdiği GIF tepkileri için yaşıyorum!

Bu seri için harika kapak tasarımcım Jay'e teşekkür ederim. Her zaman çok destekleyici olan yazar arkadaşlarım Juliette ve Emma'ya. İkinizi de ApollyCon'da görmek için sabırsızlanıyorum!

Yazı mağarasının derinliklerindeyken bana tahammül eden tüm arkadaşlarıma ve aileme <3

Ve tabii ki her zaman harika olan tüm okuyucularıma. Bu seriye olan hevesiniz ve heyecanınız beni ayakta tutuyor. Teşekkür ederim!

ZOEY İLE GİT

SGANTHEQACODEWITHYOURPHONETOAGCESS
HEALINKS :

*5'm mos9l; ^a ping o c on 5ns9ag'a
. Gel sa; ^i!*

ALSO BY ZOEY DRAVEN

Dakkar'ın Horde Kralları

Horde Kralı'nın Esiri Horde

Kralı tarafından sahiplenildi

Horde Kralı'nın Deliliği

Horde Kralı tarafından

kırıldı Horde Kralı

tarafından alındı Horde

Kralı'nın Tahtı

Elthika Orduları

Gölgenin Horde Kralı

Kylorr'un Gelinleri

Onun Kanında Arzu Onun

Kanında Özlem Onun

Kanında Açlık

Standalones

Luxirian tarafından

kurtarıldı Gece Yarısı

Oku

Luxiria'nın

Savaşçıları *Uzaylının*

Ödülü Uzaylının Eşi

Uzaylının Sevgilisi

Uzaylının Dokunuşu

Uzaylının Rüyası

Uzaylı'nın Saplantısı

Uzaylı'nın Baştan

Çıkarması Uzaylı'nın

İddiası

Rozun Savaşçısı *Hain*

Esirci Hain Eş

Everton'ın Kralı

Kraving Hiva

Ateş Taşları Prensi

Kraving Dravka

Kraving Tavak

KANINDAKİ AÇLIĞI sevdiniz mi?

Eğer , lütfen Amazon'da kısa bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar sizin gibi diğer okurların yeni kitaplar ve yazarlar bulmasına yardımcı oluyor... Kaldur ve Erina hakkında ne düşündüğünüzü bilmek isterim!

[Yorum bırakmak için bu linke tıklayın!](#)

Çok minnettarım!

Sevgiler,
Zoey

ABOUT THE AUTHOR

Zoey Draven kendini bildi bileli hikâyeler yazıyor. Romantizm türüne olan aşkı büyükannesinin eski Harlequin kitaplarıyla başladı ve o beri devam ediyor. Amazon'un en çok satan 50 yazarından biri olarak, artık sonsuza dek mutlu sonları yazabiliyor - tabii ki öteki dünyadan bir dokunuşla! *Horde Kings of Dakkar* ve *Brides of the Kylorr* serisi gibi Bilimkurgu ve Fantastik Romantik kitapların yazarıdır.

Yazmadığı zamanlarda muhtemelen çok fazla kahve içiyor, sekoya ormanlarında yürüyüş yapıyor ya da ailesiyle vakit geçiriyordur.

Web sitesi: www.ZoeyDraven.com

Facebook grubu: [Zoey'nin Okuyucu Alanı](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

